

A mű eredeti címe: TO TAME A DANGEROUS LORD

Copyright © 2010 by Anne Bushyhead
All rights reserved.

Fordította
Kovalcsikné Chován Hedvig

Szerkesztette:
Kátay Zsófia

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!
©2011, Victoria Kiadó

Minden jog fenntartva! / All rights reserved!

Felelős kiadó
Falb Magdi

ISBN 978 963 9803 47 3

Kiadja
a Victoria Kiadó

Cím: 1067 Budapest, Eötvös u. 42.

Tel./Fax: (1) 269- 4043, 354-0579, 354-0580

E-mail: inf@victoriakiado.hu

Könyveink megrendelhetők postai úton vagy a www.victoriakiado.hu
honlapon

Nyomdai előkészítés: Szinesztézia Bt., Budapest
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 110997
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Nicole Jordan

Váratlan

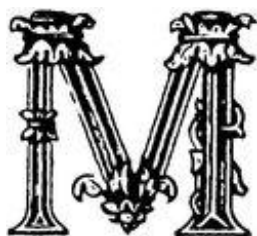
választás

Victoria
Kiadó

1.

Bárcsak itt lennél velem, hogy tanácsot adj, Maman. Soha nem figyelmeztettél rá, milyen izgató lehet egy férfi csókja, és hogy egy egyszerű ölelés is összezavarhatja a nő érzékeit. Ez volt eddigi életem legmegdöbbentőbb felfedezése.

London, 1817. Szeptember

icsoda átkozott balszerencse – mormolta Madeline Ellis, miközben kikukucsált a fogadó hálósobájának ablakán a homályosan megvilágított udvarra. – Először a hintó ment tönkre, most pedig megjelent Lord Ackerby. Szíve elszorult, ahogy tudatára ébredt kiszolgáltatottságának. Már az is eléggé felzaklatta, hogy a kocsinak, ami Londonba vitte volna, délután kiesett az egyik kereke, az úti cél elérése előtt alig egy órával, miközben szakadt az eső – ezért aztán szűkös tartalékából éjszakai szállásra kell költenie egy fogadóban. Most pedig a kéjsóvár Ackerby báró is valahogy a nyomára akadt.

Madeline alig pár perce tért nyugovóra, de felriadt a nagy zűrzavarra, amikor a báró kocsija megérkezett a Drake fogadó köves udvarára. Az ablakon át látta ölordsága elegánsan öltözött alakját a lenti lámpafényben, hallotta parancsoló hangját, ahogy utasításokat adott lovai lecserélésére, míg ő bemegy tudakozódni a fogadóba.

A báró felfelé nézett, a lány pedig gyorsan elbújt a függöny mögé, hogy észrevétlen maradjon.

5• Nicole Jordan

– Ez már több mint őrijító – mormolta összeszorított fogakkal.

Lord Ackerby évekig csak célozgatott rá, hogy legyen a szeretője, ám mostanában egyre nyilvánvalóbbá váltak undorító szándékai, s úgy tűnt, a lány hiába próbál menekülni előle.

Megborzongott a gondolattól, hogy ez a konok, erkölcstelen fráter most és itt rátalált. Nem hitte, hogy Ackerby féktelen ösztöneinek engedve megpróbálná erőszakkal magáévá tenni, viszont túlságosan is kiszolgáltatott volt egy szál hálóruhában, mezítláb. Sajnos még egy köntöse sincs, mivel az utazóládája a tönkrement kocsiban maradt. A ruha, amit délután viselt, csuromvizes, miután az úttól gyalog kellett átvágnia a fogadóhoz. Már arra sincs ideje, hogy felvegye sáros cipőjét. A báró most érdeklődik a fogadónál, megfordult-e ma egy hölgy – és leírja a kinézetét: barna hajú, átlagos magasságú, szürkésbarna ruhában – a fogadójukban. És nemsokára ideirányítják majd a hálósobájához, amelynek ajtaján a rozoga retesz aligha védi meg. Istenem, segíts!

Madeline nyugalmat erőltetett magára. Mivel munkaadója nemrégiben meghalt, öccse pedig elment, csak saját magára számíthatott. Miért nem mozdulsz már, ahelyett hogy itt álldogálnál dideregve, mint egy féleszű, korholta magát. Különben is, egy katona lánya volt, aki megtanulta, hogy erős és magabiztos legyen.

Azt gondolja, védtelen vagyok, *Maman*, de nagyot fog csalódni, mondta Madeline, ahogy a retiküljét kereste a sötétben.

Megvolt az a bevallottan különös szokása, hogy néhai francia édesanyjához beszélt, kimondatlan tanácsaira számítva. Jacqueline Ellis már régen elhunyt, férje és két gyermeke legnagyobb bánatára. Malária vitte el egy télen, amikor Madeline még csak tizenhárom éves volt. Ez volt élete legszomorúbb napja. Ám drága, eltávozott anyjával folytatott képzeletbeli beszélgetései során úgy érezte, mintha Maman még mindig vele lenne.

Aztán újabb csapás érte, amikor az édesapja öt évvel később elesett a háborúban. Az egyetlen megmaradt családtagja – öccse, Gerard – pedig ezen a héten hagyta el őt: titokban Skóciába szökött, hogy egybekeljen gyerekkori szerelmével.

Madeline egy kicsivel jobban érezte magát, amikor kivette kis egylövetű pisztolyát a retiküljéből. Azonban sehogy sem akarózott itt várakoznia, mint egy tehetetlen kisegérnek, akit épp most akar elkapni egy falánk macska.

Akár katona lánya vagyok, akár nem, nem szégyen meghátrálni, ha rosszak az esélyeim, emlékeztette magát. Papa azt mondaná, nem gyávaság ilyen körülmények között megfutamodni, inkább bölcs dolog.

Miután ellenőrizte, hogy a pisztolya meg van töltve, kinyitotta hálósobájának ajtaját, és kikémlelt. A halvány fali gyertya fényénél látta, hogy a folyosó üres.

Kisurrant a szobájából, csendben becsukta az ajtót, majd végigosont a folyosón, a fogadó hátsó traktusa felé tartva. Nevetést és érdes férfihangokat hallott a lenti ivóból, ahogy befordult a sarkon búvóhelyet keresve.

Megkönnyebbülésére, meglátott egy nyitott ajtót, ami egy lakosztályba és nem hálósobába vezetett.

Mivel baljóslatú lépteket hallott a mögötte lévő lépcsősor felől, besurrant, és védekező állásba helyezkedett az ajtó mögött.

Sajnálatos módon Ackerby báró állhatatosságát fokozta az a tény is, hogy három hete megszűnt Madeline hosszú ideje tartó állása, mert a bogaras, ám kedves idős hölgy, akinél társalkodónőként dolgozott, jobblétre szenderült. A lány rögtön Londonba indult, hogy egy munkaközvetítő segítségével állást keressen, mivel most még fontosabb volt, hogy legyen miből eltartania magát. Az igaz szerelem mellett kiállva segített öccsének, hogy Skóciába szökhessen szíve választottjával, és odaadta neki az összes megtakarított pénzét.

Madeline gyűlölte sebezhetőségét, hogy gyakorlatilag egyetlen penny nélkül itt áll kiszolgáltatva egy befolyásos, gazdag úr kénye-kedvének, aki azt hiszi, ő parancsol mindenkinek Chelmsford környékén, Essexben. Biztos volt benne, hogy Ackerby báró főleg azért akarja őt, mert ő mindig keményen ellenállt neki. Mi másért venne üldözőbe egy jellegtelen külsejű, szókimondó vénkisasszonyt, ha nem a kihívás kedvéért, hogy a lány végül behódoljon neki?

7• Nicole Jordan

Nyilvánvaló, hogy makacs ellenszegülése csak fokozta a báró eltökéltségét, hogy megszerzi szeretőjének. Ám Madeline-nek nem volt ínyére a dolog, főleg, hogy Ackerby két órával a lány munkaadójának temetése után pimaszul ismét kinyilvánította megalázó ajánlatát.

A lánynak a vérvonala is hátrányára szolgált. A francia emigránsok és közösségeik általában szegények voltak, és nemigen tudtak védekezni a nemesek és a köznemesek szeszélyei ellen. Ő csak félig volt francia – apja a Brit Hadsereg kapitánya volt, briliáns titkos ügynök, aki Lord Wellington generális alatt szolgált –, ám ez nem nyújtott elengedő védelmet egy kéjsóvár nemesember ellen, akinek feltett szándéka volt, hogy megszerezze őt.

Hálórúhában, mezítláb álldogálva Madeline dideregni kezdett. Magára kellett volna terítenie egy ágytakarót, ami védte volna a hidegtől. Bár a pisztolyt lövésre készen tartotta, nem érezte magát biztonságban. Gyűlölte gyengeségét és tehetetlenségét. Szíve hevesen kalapált, miközben azon töprengett, milyen ürügyet hozhatott fel a báró a fogadósnak, hogy követte őt... Ekkor hirtelen felborzolódtak a pihék a tarkóján. Nyilvánvalóvá vált számára, hogy tévedett, amikor üresnek hitte a lakosztályt, mivel érezte, hogy valaki van mögötte.

Szíve egy pillanatra megállt, amikor egy férfi erős ujjai hirtelen bilinsként kulcsolódtak a csuklójára. Halkan felsikoltott, megpördült, hogy szembenézzen az ismeretlennel, de a következő pillanatban a férfi elvette a pisztolyát, és magához húzta a lányt.

Acélkarok fonódtak a teste köré, mozdulatlanná téve őt.

Szédülten nézett fel hollófekete hajú fogvatartójára. Magas volt, erős testalkatú, és egyértelműen veszélyérzetet keltett a lányban. Azonban a férfias szépsége ragadta meg őt leginkább: határozott, cizellált arcvonások, fekete szemöldök és sötétkéék, fürkésző szempár – amely mintha átdöfte volna tekintetével.

Jóságos ég, *Maman...* mit tettem? – morfondírozott magában Madeline, majd megválaszolta saját kérdését.

Világos, hogy – ahogy a mondás tartja – csöbörből vödörbe kerültem.

Nehezen nyelt egyet, s azon töprengett, előnyére válna-e, ha sikítana.

Rayne Kányon, Haviland grófja sok mindent látott már a Brit Titkosszolgálatnál eltöltött illusztris pályafutása során, ám nem mindennap történt meg vele, hogy összefutott egy pisztolyt szorongató, csupán hálóruhát viselő nővel.

És miközben arra gondolt, milyen unalmas is volt eddig az élete, lassan engedett a betolakodó csuklójának szorításán.

Nem vette jó néven, ha fegyvert fognak rá, amikor ő maga fegyvertelen volt. Emellett az utolsó nőszemély, aki pisztolyt fogott rá, egy francia kémnő volt, aki meg akarta ölni. Ezért, amikor ez a hiányos öltözetű ismeretlen behatolt a magánlakosztályába, ahol Haviland éppen egy rokona érkezését várta, túlélési ösztöne felülkerekedett, és kiválóan edzett reflexei működésbe léptek.

Most azonban, amikor lefegyverezte a lányt, egészen más ösztönök lettek úrrá rajta. Érzékelte testének buja melegségét, bőrének édes illatát, és a tágra nyílt, szürke szemében fénylő rémületet.

A fészkes fenébe, gondolta Rayne döbbsen, lecsillapítva vágát. Átkozottul nagy botorság egy idegen nőt megkívánni, aki lehet, hogy merényletet készült elkövetni ellene. Habár, nem valószínű, hogy most bárki is meg akarná ölni. A titkosszolgálati kémkedés napjai már régen véget értek számára.

És ahogy a lány riadtan bámult rá, nem volt nehéz elhinnie, hogy egyáltalán nem akart az életére törni.

– Bo-bocsásson meg, kérem – dadogta remegő, elfúló hangon Madeline. – Ne-nem vettem észre, hogy foglalt a lakosztály.

Haviland kissé lazított a szorításán, bár az egyik karját még mindig a lány dereka köré fonta, miközben a pisztolyát vizsgálta.

9• Nicole Jordan

Amikor meglátta, hogy a lány sóvárogva néz a fegyverére, megrázta a fejét és leengedte maga mellé a pisztolyt, tartó kezét.

- Ezt megtartom, ha megengedi.
- Nem önnel szemben akartam használni.
- Akkor miért volt a kezében?

Madeline megmerevedett, amikor lépéseket hallott a folyosó felől.

- Kérem – suttogta sürgetően, válla felett az ajtó felé pillantva.
- Ne áruljon el.

Szemmel láthatóan nyugtalan lett, akárki is volt a folyosón.

– Remélem, megbocsát – tette hozzá hirtelen, és ismét a férfi felé fordult –, ha arra kérem, csókoljon meg. – Majd karjával átölelte Haviland nyakát, felemelte az arcát, és ajkát a férfi szájára tapasztotta.

A Koronáért folytatott munkájának tizenkét éve alatt Rayne ritkán volt ennyire elővigyázatlan. Azonban a lány telt ajkainak érintése annyira meglepte, hogy gyönyör cikázott át a testén.

Ajka érett és meleg volt, ahogyan a teste is, a férfi tehát ismét engedelmeskedett ösztöneinek. Akaratlan mohósággal viszonzta a lány csókját.

A csókja íze rendkívül felkavaró és meghökkentően édes volt. Rayne gondolkodás nélkül fokozta a gyönyört, nyelvével szétnyitotta a lány ajkait és behatolt a szájába.

Madeline először megmerevedett ijedtében, mintha újdonságként hatott volna rá a férfi reagálása. Mégis megnyílt előtte, talán mert túlságosan is kábult volt, hogy ellenálljon.

Haviland még jó ideig csókolta volna, ha egy durva férfihang meg nem törí az intim pillanatot.

- Mi az ördögöt jelentsen ez?

Rayne sajnálatára a karjában tartott lány összerezzen, és elhúzódott tőle. Elvörösödött és remegett, amikor arcát a belépő férfi felé fordította, de ilyen körülmények között higgadsága csodálatra méltó volt:

- Lord Ackerby, mit keres itt? – szólalt meg hűvösen.

– Természetesen önt, Madeline. Hallottam, hogy elutazott Chelmsfordból munkát keresni, ezért úgy gondoltam, magam kísérem el Londonba.

– Nagyon kedves, de nincs szükségem a segítségére.

– Dehogy nincs. Hiszen pillanatnyilag se pénze, se hintója.

A lány dacosan felvetette az állát.

– Elboldogulok egyedül. És amint látja, most nem érek rá. Azt hittem, még maga is felfogja, milyen durva modortalanság belezavarni egy légyottba.

A báró megdöbben, szeme kételkedően összeszűkül,

– Azt akarja elhitetni velem, azért jött ide, hogy találkozzon a szeretőjével?

– Azt hisz, amit akar, uram.

Rayne szinte azonnal rájött, a lány azért színleli, hogy viszonyuk van, mert meg akar szabadulni üldözőjétől. Elhatározta, hogy beszáll a rögtönzött játékba, és eljátssza a szerető szerepét. Birtoklón szorosabbra fonta a karját Madeline derekán, és magához húzta őt.

– Ackerby, ugye? Tartsa tiszteletben a hölgy óhajait. Nem kívánja a társaságát.

A báró arca elsötétült, tekintetét Rayne-re emelte.

– Ki az ördög maga?

– Haviland vagyok.

– Haviland grófja?

– Igen.

Rayne illusztris címétől elállt a báró szava. Egy dolog volt üldözni egy védtelen, munkanélküli nőt, ám egészen más volt vállalni a kihívást egy gazdag gróf ellen, aki egyértelműen meg tudja védeni saját magát és a lányt is.

– Nincs joga beleavatkozni – nyerte vissza hangját végül Ackerby.

– De igenis van – ellenkezett Madeline. – Maga az, aki nem támaszthat igényt rám, uram.

Ackerby hangszíne békülékennyé vált.

– Nagy távolságot tettem meg önért, Madeline. Aggódok a jóllétéért.

11• Nicole Jordan

– Valóban? – szólta a lány szárazon. – Aligha hiszem, hogy a jóllétem volt a fő motiváció, hogy utánam jöjjön. Már számtalanszor megmondtam, nem érdekel az ajánlata. Most talán megérti, miért. Már van védelmezőm.

Bár látta, hogy a lány állja a sarat, Rayne úgy gondolta, ideje közbelépnie.

– Azt ajánlom, hagyja el a szobámat, Ackerby, mielőtt kénytelen lennék én magam kitenni a szűrét,

A báró hitetlenkedve bámult, hogy elküldték, forrt benne a düh. Tekintetével szinte felnyársalta először Rayne-t, majd a nőt.

– Nem most hallott rólam utoljára – figyelmeztette Madeline-t, aztán sarkon fordult és kisietett a szobából.

A lány visszafojtotta a lélegzetét, majd egy hosszú pillanat után megremegett a megkönnyebbüléstől.

– Köszönöm, hogy nem árult el – mormolta, és Rayne szemébe nézett. – Igazán nem akartam háborgatni.

– Egyáltalán nem háborgatott – válaszolt a gróf könnyedén. – Sőt, mondhatom, a hiúságomat legyezgette, hogy eljátszhattam a kedvesét.

A lány arca rózsássá vált.

– Nem szokásom idegenekkel csókolózni... illetve senki mással sem. – Tekintete a fegyverre siklott, melyet Haviland még mindig a kezében tartott.

– Visszakaphatnám a pisztolyomat?

– Attól függ, mire akarja használni. Megértheti, milyen kellemetlenül éreztem magam a fenyegetésre, amit hirtelen megjelenése okozott.

A lány szája csúfondáros mosolyra húzódott.

– Egyáltalán nem jelentettem veszélyt önre. Csak azért hoztam magammal a fegyvert, mert attól tartottam, a báró inzultálni próbál. Ackerby bárónak... tisztességtelen szándékai vannak velem szemben.

– Én is erre következtettem – szólta Rayne. – Lelötte volna?

– Nem hiszem, de úgy gondoltam, jobb mindenre felkészülni.

– Ha jól sejtem, az ágyába akarta invitálni, és maga visszautasította?

A lány elfintorította az orrát.

– Persze hogy visszautasítottam. Nem akarok senkinek a szeretője lenni. Különösen olyan férfinak nem, akinek az arrogáns modora az örületbe kerget. Önhittsége nem engedi, hogy beletörődjön az elutasításba. De minden bizonnyal alulértékeltem őt. Nem gondoltam, hogy követni fog Londonba. – Aggódva pillantott újra az ajtó felé. – Egy darabig még itt várnék, ha nem bánja.

– A legkevésbé sem bánom, de talán nem szeretne egyedül maradni egy idegennel.

A lány tűnődő tekintete ismét Rayne arcát fürkészte.

– Vállalom a kockázatot. Ön úriembernek látszik.

Rayne viszonzta a lány pillantását, miközben magában levonta a következtetéseket rá vonatkozóan. Finom beszédű, talpig úrinő. Testtartása is előkelőséget sugárzott.

A férfi megértette, miért akarta az ágyába vinni a báró. Valójában nem volt egy szépség, sőt, meglehetősen jellegtelennek látszott szögletes, kissé riadt vonásaival és sápadt arcával. Haja pedig egérbarna színű volt – szorosan lesimítva és összefonva viselte. Viszont a teste egészen mást sejtetett. Haviland a csók közben érezte az érett domborulatokat, melyeket előnytelen hálóruhájának redői elrejtettek.

Buja, ölelnivaló nő volt, akit rendkívül vonzónak talált.

– Most már elengedhet – szólalt meg izgatott hangon a lány, megszakítva Haviland kéjes gondolatait, és emlékeztetve őt, hogy karja még mindig a derekán nyugszik.

Furcsamód nem akarta, hogy a lány elmenjen, mégis elengedte.

– Legalább árulja el a teljes nevét. – Amikor Madeline habozott, hozzátette: – Szeretném tudni, kit mentettem meg.

– Tulajdonképpen nem maga mentett meg. Azt hiszem, nekem volt nagyobb részem benne.

– Értem. Milyen hálátlan lett, hogy elmúlt a veszély.

A kifejező szürke szempárban vidámság villant, Rayne pedig érthetetlenül izgatott lett. Napóleon két évvel ezelőtti, Waterloonál elszenvedett döntő veresége óta, Haviland legnagyobb sajnálatára,

13• Nicole Jordan

véget értek az izgalommal és veszéllyel teli napok. Most már nem volt szükség kémekre, akik meg hiúsítják a francia zsarnok világhatalomra való törekvését. Ez már csak emlék, annak ellenére, hogy a lehető leghosszabb ideig igyekezett folytatni a hivatását. A Bécsi Kongresszuson is részt vett, amikor a győztes hatalmak felosztották Európát, újra rendezve azt Bonaparte területi követelései után. Tavaly kénytelen volt visszatérni Angliába, miután apja halála után megörökölte a grófi címet.

Rendkívül untatta mostani életének egyhangúsága, ráadásul kénytelen volt feleségjelöltre vadászni. Az előző, végtelennek tűnő hetet egy házi összejöveten töltötte Brightonban, nagymama, az özvegy Haviland grófnő kedvéért. Odakísérte Lady Havilant, és vele szándékozott visszatérni Londonba az összejövétel befejeztével, ám hatalmas megkönnyebbülésére hamarabb elszabadulhatott, mivel egy távoli unokatestvére, Freddie Lunsford kétségbeesett levélben kérte a segítségét. Most éppen Freddie-t várta, és ezzel a különös hölgygel igazán üdítően telt a várakozás ideje.

Nem volt megfelelő indoka, hogy ne adja vissza a pisztolyát. Amikor átnyújtotta, a lány megkönnyebbülten hátrébb lépett.

– Köszönöm. Tovább nem alkalmatlankodom önnél, Lord Haviland.

– Nem kell még elmennie – tette a kezét a lány karjára, amikor az megfordult, hogy kifelé induljon.

– Az a kéjsóvár Ackerby lehet, hogy kint várja, hogy lecsapjon önre.

– Mostanra már távozott... remélem. – Szavai azonban nem hangoztak meggyőzően. Megborzongott, és karját összefonta hiányos öltözékű teste előtt.

– Teljesen átfázott – vette észre a férfi. – Jöjjön ide a tűz mellé.

A lánynak kedvére való volt a bölcs ajánlat, mivel egy pillanatnyi habozás után rábólintott.

Rayne a könyökénél fogva a kandallóhoz vezette. Útközben felvette a kerevetről a katonakabátját, és a lány vállára terítette.

– Köszönöm – mormolta Madeline újra, mélyen begubózva a kabátba, majd két kezét a tűz fölé tartotta.

Amikor a kabát kezdett lecsúszni a válláról, Rayne elkapta és a lány elé állt. Felnyúlt és elkezdte begombolni a kabátot a lány mellei felett. Ám ekkor Madeline felnézett rá, és ő azonnal félbehagyta a mozdulatot.

A tűz fénye arany ragyogással vonta be a lány bőrét, kiemelte hajának fénylő, mézszínű tincseit. Mégis a szája vont a leginkább magára a férfi figyelmét. Piros volt, érett, és hívogatóan kíváncsú.

Rayne-nek elállt a szava, ahogy tudatára ébredt a testen átviharzó ösztönös érzelmeknek: a birtoklási váagnak, éhségnek és sóvárgásnak. A szexuális vonzerő mágnesként kapcsolta össze őket.

Tudta, hogy a lány is hasonlóképpen érez: szorosan összehúzta magát, teste újra feszült lett.

Madeline ismét megborzongott, ám most már nem a hidegtől, gyanította Haviland. Amikor ajkai szétnyíltak, hogy levegőt vegyen, Rayne nem tudott ellenállni, dacára annak, hogy úriembernek tartotta magát.

Lehajtotta a fejét, hogy újabb csókot lopjon a lánytól.

Madeline ajkaik találkozásakor erőtlenül felsóhajtott. A férfi lélegzete felgyorsult a lány csábító ízétől és érintésétől. Ajkai – azok a puha, vágykeltő, bársonyos ajkak – megremegtek a férfi csókjától, bár túlságosan is kábult volt ahhoz, hogy visszacsókolja.

Ezért a férfi kissé oldalra billentette a fejét és még erőteljesebben vette birtokba a lány száját, szándékosan felszítva a vágyát.

Valamiféle győzelmet érzett, amikor a lány nyelve ezúttal szinte szándékosan találkozott az övével. Két tenyerébe fogta Madeline állát, majd tovább fokozta a nyomást, még mélyebbre hatolt a nyelvével, hogy minél jobban beihassa a lány édes ízét.

Madeline lélegzete sóhajjá szelídült, ahogy nyelvük egyre vadabb csatát vívott. Reagálásának kínzó ígérete forróságot és vad kíváncsúságot ébresztett Rayne ágyékában. Ehhez az is hozzájárult, hogy tudta, a lány meztelen a hálóruhája alatt. Éhsége egyre fokozódott, minél tovább csókolta őt. Erekcióna támadt, és már-már leszaggatta volna a

15• Nicole Jordan

lányról a hálóruhát, hogy felfedezze az érett domborulatokat azon a fantasztikusan nőies testen.

Egy figyelmeztető hang szólalt meg a fejében, mire Rayne leküzdötte késztetését, hogy még közelebb vonja magához a lányt. Keze mégis Madeline nyakára tévedt, simogatni kezdte a finom bőrt a hálórúha magas nyakfodra felett. Érezte, hogy a lány pulzusa vadul lüktet, és amikor felsóhajtott, a lány hang még inkább feltüzeltelte Haviland vágyát. A legszívesebben a tenyerébe vette volna a formás kebleket és becézgette volna, hogy tovább fokozza a lány gyönyörét, de nem engedhette meg magának, hogy ilyen messzire menjen. Inkább hagyta szárnyalni a fantáziáját.

Elképzelte, ahogy szabaddá teszi a lány buja keblének halmait. Kóstolgatja, majd beszívja hegyesen álló mellbimbóit. Kezét lejjebb csúsztatja a hátán, egészen a kerek csípőjéig. Felemeli hálóruhája szegélyét és becsúsztatja az ujjait a széttárt combok közé.

Tudta, hogy a lány forró és nedves, készen áll rá, hogy befogadja őt.

Heves vágyroham cikázott át Rayne testén, ahogy elképzelte, hogy felemeli őt és belemélyed a puha forróságba, miközben a lány lábai körülfogják a csípőjét, ahogy magáévá teszi őt.

Ehelyett megelégedett azzal, hogy szorosan öleli, miközben birtokba veszi a száját és minden érzékével a karjaiban tartott, remegő nőre koncentrál. Rayne-hez hasonlóan Madeline is elveszett a közöttük tomboló érzékiségben.

Önkéntelenül közelebb húzódott a férfihoz, kebleit a mellkasához nyomta, hasa nekiszorult az ágaskodó hímvesszőnek. Amikor ívben nekifeszült Rayne-nek, a férfi keze a csípőjére csúszott, még szorosabban tartva hajlékony alakját. Meg akarta ragadni őt, elcsábítani, belesüppedni.

Végül, amikor felismerte a veszélyt, hogy elvesztheti önkontrolját, határozottan gátat szabott vágyának, és kényszerítette magát, hogy megálljon. Kibontakozott a szenvedélyes ölelésből, majd felemelte a fejét. Láta, hogy a lány szeme csukva van, és amikor elhúzódott tőle, Madeline gyengén megingott.

Elkapta a vállát, hogy megtartsa, ekkor a lány kinyitotta a szemét. Kábultnak látszott, lábai remegtek.

Felnézett a férfira, ujját saját ajkához emelte, mintha égetné valami.

– Mi-miért csókolt meg újra? – suttogta kissé rekedten.

Haviland ránézett, csodálta a varázslatos képet: a lány arca lángolt, gyönyörű szemei tágra nyíltak a hirtelen ébredéstől, ajkai duzzadtak, nedvesek voltak és szétnyíltak, miközben szaggatottan vette a levegőt.

A Rayne ágyékát szaggató fájdalom egyre erősödött.

Elmorzsolt egy halk szitkot, majd megrázta magát. Nem tudta felidézni, mikor volt rá ekkora hatással egy csók, vagy mikor érezte ennyire felajzva birtoklásra vágyó férfiösztöneit.

És a kérdésre sem tudott válaszolni. Miért csókolta meg? Holtbiztos volt benne, hogy nem akart előnyt húzni egy védtelen nő helyzetéből, szerencsére a becsületessége pillanatnyilag megmentette ettől.

– Mi lenne, ha azt mondanám, elszaladt velem a ló, amint beleképzelttem magam a szeretője szerepébe? – kérdezte kissé vastagabb hangon, mint szerette volna.

Madeline pislogott, mintha még mindig nem tért volna magához, aztán szemei összeszűkültek.

– De maga nem a szeretőm.

Felocsúdott kábulatából, jegyezte meg magában kissé zavartan Haviland. Madeline kihúzta magát és megmarkolta pisztolyát, bár nem célzott vele a férfira.

Rayne szája önkéntelenül mosolyra húzódott. Megérdemelné, hogy a lány meghúzza a ravaszt, hiszen örült férfiösztöne most pontosan olyan féktelen volt, mint a báróé.

– Nem kell félnie – mondta, és igyekezett könnyed hangon beszélni. – Nem nyúlok többet magához. Ha mégis, engedélyt adok rá, hogy lelőjön.

Komolyan gondolta, amit mondott. Úgy döntött, bölcsőbb, ha távol tartja magát a kísértéstől, ezért hátrébb lépett a kerevethez és

17• Nicole Jordan

leült, egyik lábát átvetve a másikon, hogy elrejtse nadrágja kidudorodását.

– Hadd mutakozzam be. Rayne Kenyon vagyok, Haviland grófja.

A lány összerezzent a felismeréstől.

– Kenyon? – ismételte, mintha meglepődött volna a nevén.

– Ismer engem?

– Nem... de azt hiszem, maga ismerte az apámat. David Ellis kapitányt.

Most Rayne rezzent össze.

– Maga Ellis kapitány lánya, Madeline?

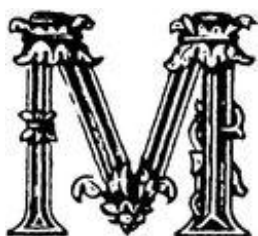
– Igen.

Rayne csak bámult rá. Az, hogy megtudta a lány kilétét, egészen más megvilágításba helyezte a dolgokat, mivel David Ellis kapitány a barátja és kémtársa volt, aki valamikor megmentette az életét.

Mostanra már jól tudta, soha nem lett volna szabad megcsókolnia ezt a lányt.

2.

Soha nem hittem volna, hogy ilyen körökből kapok segítséget Maman, és rettentő hálás vagyok érte. De kezdem tapasztalni, hogy Lord Haviland rettentő bosszantó tud lenni.

adeline félig még kábultan, meglepve nézett Lord Havilandre. Nehezen tudott a személyazonosságára koncentrálni, mivel a férfi teljesen megzavarta az eszét és az érzékeit. Ajkai lüktettek, testét hőhullámok járták át. Önmagának is félt bevallani: Haviland érzéki ostroma teljesen megbabonázta. Életében először tapasztalta meg, milyen gyönyörűséget jelent egy mesteri szeretővel csókolózni. Teljesen kizökkentette, letaglózta ez az életerős, gyönyörű nemesember.

Ám tudta, nem csupán emiatt lett úrrá rajta ez a belső nyugtalanság. Hanem azért, mert el sem tudta képzelni, hogy ilyen... szenvedélyt élhet át egy férfival. Tulajdonképpen elképesztőnek találta, hogy ennyire felajzotta és elvarázsolta.

Még ha így van is, ez nem mentség arra, hogy úgy állok itt, mint egy megkukult idióta, korholta magát.

Próbált megnyugodni. Megköszörülte a torkát.

– Nem tudtam, hogy grófi rangot szerzett – szólalt meg végül, és igyekezett higgadtnak látszani.

– Tavaly örököltam meg a címet. – Haviland egy darabig hallgatott, vonásai ellágyultak, ahogy tanulmányozta a lányt. – Rendkívül elszomorított az édesapja halála. Jó ember és jó barát volt.

19• Nicole Jordan

Elhunyt apjának említése végre elterelte a lány figyelmét arról a csodálatos, lélegzetelállító csókról. Kierőszakolt egy halvány mosolyt, annak ellenére, hogy hirtelen gombóc keletkezett a torkában. Apja volt a példaképe, és még mindig mérhetetlen szomorúságot érzett korai elvesztése miatt.

– Ön is bizonyára nagyon jó barátja volt, Lord Haviland. Köszönöm, hogy hazaküldte nekünk apám holmiját és az utolsó levelét. Nagy becsben tartom ezeket az emléktárgyakat.

– Ez volt a legkevesebb, amit megtehettem. Az édesapja megmentette az életemet, tud erről?

– Nem, sohasem említette.

– Persze hogy nem – mosolyodott el Haviland. – David Ellisnek nem volt kenyeire az öntömjénezés. Viszont gyakran beszélt önről és az öccséről, nagy szeretettel.

– Önről is beszélt nekünk, s igen nagyra értékelte.

Madeline más forrásokból is hallott már Rayne Kenyonról a szoros kötődésű francia emigráns közösségben. Szinte legendának számított, mivel számtalan ember életét mentette meg hazája szolgálatában. Rayne a Külügyminisztérium diplomáciai és nem a katonai testületében dolgozott. Madeline apjának a közvetlen felettese Wellington volt, David Ellis főként az ellenséges csapatok mozgásával és az ellátmánnyal foglalkozott. Haviland viszont a politikai intrikákba bevont ügynöki hálózatot irányította, a titkok, árulások és kapzsiság sötét világában mozgott. Igen veszélyes küldetést töltött be a franciák elleni csata során.

Ennek ellenére egy vállrándítással lerázta a lány dicsérő szavait, miközben elkomorodott az arca.

– Sajnálom, ahogy önnel viselkedtem. Soha nem csókoltam volna meg, ha tudtam volna, hogy Ellis kapitány lánya.

Madeline örült, hogy Haviland nem jött rá hamarabb a kilétére, hiszen akkor kimaradt volna az életéből az a mindent elsöprő csók. Nem hitte, hogy valaha is átél majd ehhez hasonló varázslatos élményt. Szinte öntudatlanul a férfi száját nézte – az ördögien érzéki száját, amelytől elállt a lélegzete, elgyengült a térde, és egész teste

arra vágyott, hogy újra átadhassa magát a tiltott szenvedélynek. Ismét felidézte, és nagyot nyelt,

– Nos... köszönöm, hogy a segítségemre sietett, Lord Haviland. Most már távozem.

– Ne olyan gyorsan, Miss Ellis – állt fel a kerevetről a férfi. – Először szeretném megtudni, hogyan került ebbe a slamasztikába.

Haviland magassága egy kicsit ijesztő, gondolta Madeline, és a legszívesebben meghátrált volna, ahogy a férfi közeledett felé. Minden érzéke siktva figyelmeztette: ez a férfi veszélyes. Azonban állta a sarat, miközben dühös volt, hogy olyan sebezhetőnek érzi magát.

– Nem szükséges, hogy továbbra is beleártsa magát az ügyeimbe.

– De én szeretném. Felelősséget érzek ön iránt azok után, amit az apja értem tett.

A célzásra Madeline összevonta a szemöldökét.

– Maga egyáltalán nem felelős értem.

– Akkor kérem, elégítse ki a kíváncsiságomat. Jöjjön, üljünk le, és mesélje el a történetét.

A lány habozott, hirtelen újra eszébe ötlött, hogy hiányos öltözékben, mezítláb van.

– Nem úgy vagyok öltözve, hogy egy férfit szórakoztassak az elbeszélésemmel – tért ki a kérés elől, és szorosabbra vonta magán a katonakabátot.

Haviland rámosolygott.

– Szenvédélyes csókolózásunk után, azt hiszem, eltekinthetünk az általános illemszabályoktól, nem gondolja?

A lánynak tetszett a kék szemekben felcsillanó humor, de a bennük ülő határozottság már kevésbé. Mintha a férfi nem tűrné el a további tiltakozását. Madeline gyanította, hogy addig nem engedi el, míg meg nem magyarázza a helyzetet, ezért leült a kerevet másik végére, Havilandtól távol.

Mivel nem akart sajnálatot kelteni maga iránt, inkább nem tért ki a részletekre, csupán a legfontosabb eseményeket idézte fel.

21• Nicole Jordan

– Három héttel ezelőttig társalkodónőként kerestem a kenyerem egy idős úrihölgnél, azonban a munkaadóm elhunyt, mielőtt ajánlólevelet írhatott volna számomra. És ennek híján jobb személyesen munkát keresni. Az volt a tervem, hogy felkeresek egy munkaközvetítő ügynökséget, amint Londonba érek, de a bérkocsi kereke kiesett, így itt ragadtam éjszakára.

– Ezért aztán Lord Ackerby könnyen utolérte önt – vonta le következtetést Haviland.

– Igen – fitorította el az orrát a lány. – Legnagyobb sajnálatomra. A férfi ismét a lányt fürkészte, kíváncsi tekintettel.

– Úgy tűnik, félvállról vette a helyzetet, pedig veszélyes is lehetett volna.

Madeline keserűen elmosolyodott.

– Csak akkor lett volna veszélyes, ha nem tudtam volna kezelni ölordságát. De volt nálam fegyver, és kiváló lövőnek számítok, hála az apámnak. – Eszébe jutott, hogy még mindig szorongatja a megtöltött pisztolyt, így óvatosan letette a kerevetre.

– Bevallom, mostanában rendkívüli balszerencse-sorozat ért, de remélem, már vége.

– Mi van az öccsével? – kérdezte Haviland. – Nem elég idős még ahhoz, hogy megvédje önt?

A férfi hangja keményebbé vált, s a lány megdöbbsent.

– A korát tekintve feltehetően igen. Azonban pillanatnyilag sokkal fontosabb dolga van.

– Mi lehet fontosabb, mint hogy megvédje a nővérét, aki szörnyen nehéz helyzetbe került?

Madeline tétozott, mennyit mondjon el abból, hogy az öccse megszökött Lynette Dubonet-vel két napja. Végül is nem a saját titka volt, nem oszthatta meg mással, különösen, mivel Lynette szülei – de Vasse vikomt és vikomtnő – még tudomást sem szereztek a házasságról. Az arisztokrata emigránsok rendíthetetlenül ellenezték, hogy egyetlen gyermekük egy cím nélküli angolhoz menjen férjhez, akinek egyetlen vagyona egy szerény farm. Gerard viszont halálosan szerelmes volt Lynette-be, és Madeline mindennél jobban akarta,

hogy az öccse boldog legyen. Így aztán segített finanszírozni szökésüket Gretna Greenbe, Skóciába, hogy a kovácsműhelyben összeházasodhassanak.

– Gerard most épp úton van – válaszolta Madeline Haviland kérdésére. – És mentségére szóljon, fogalma sem volt róla, hogy Lord Ackerby üldözni fog engem, ha elutazom Chelmsfordból Londonba. Egyikünk sem gondolt erre. Végére is, nem az öcsémtől függ, tudok-e megfelelő munkát találni.

– Milyen fajta munkát keres?

– Jó lenne ismét társalkodónőként dolgozni... habár, inkább ápolónő voltam már az utóbbi évek során Lady Talwin mellett. Gyakran voltak fájdalmai, így jórészt az volt a feladatom, hogy bevetessem vele a gyógyszereit, és kiszellőztessem a fülledt betegszobáját. Nem engedtem, hogy elhagyja magát. Jóval több szócsatát vívtunk, mint ahogy az egy hölgy és a társalkodónője között szokásos. De ezek a viták legalább jobb kedvre derítették, ha már a gyengülő állapotán nem tudtam segíteni.

Madeline szomorúan elmosolyodott, ahogy felidézte emlékezetében a kedves, bogaras hölgyet. Nagyon hiányzott neki az idős Lady Talwin, és nem hitte, hogy találhat még egy olyan munkaadót, akivel annyira egy húron pendülne, mint vele.

Haviland összevonta súlyos szemöldökét, s arckifejezése töprengővé vált.

– Van esetleg más foglalkozás is, amit elvállalna?

A lány kíváncsian nézett rá, csodálkozott a kitartásán.

– Talán nevelőnőnek mennék. Jól értek a gyerekekhez. Tizenhárom éves korom óta én neveltem az öcsémet, mióta Maman meghalt, mivel az apánk az év nagy részében távol volt. – Ajka kis mosolyra húzódott. – De lehet, hogy bizonyos munkaadóknak nem fogok megfelelni. Ugyanis híres vagyok arról, hogy ami a szívemen, az a számon. Lady Talwin értékelte a csípős nyelvemet, azt mondta, az ő eszét is frissen tartom vele. Viszont nem minden munkaadó szereti a szókimondó alkalmazottat a házában, különösen a nemesi családokban.

23• Nicole Jordan

– És pillanatnyilag nem kíván férjhez menni?

A lány kifejezéstelen tekintettel bámult Havilandre, megdöbbenve a buta kérdésen.

– Tessék?

– Férjhez mehetne, s ez megoldaná az anyagi problémáit.

– Ehhez megfelelő kilátásokra lenne szükségem. Ám az úriemberek nem szoktak nincstelen vénlányokat feleségül kérni.

Haviland a homlokát ráncolta.

– Tehát nincs semmi pénze? Azt gondoltam, az apja hagyott valamit önre.

Madeline kényelmetlenül feszengett a kereveten.

– Beszélgetésünk kezd meglehetősen személyes irányba fordulni, nemde, uram?

Haviland kissé bánatosan mosolygott a lány találó megjegyzésén.

– Bocsásson meg, Miss Ellis. Az utóbbi tizenkét évben kevesebb időt töltöttem úri társaságban, mint a többi főnemes. Ezért a társasági modorom nem a legkifinomultabb. Valójában, én csak az ön jólléte miatt aggódom. De biztosíthatom, a továbbiakban nem kell tartania Ackerbytől. Biztonságosan elviszem önt Londonba, amint befejezem az üzleti megbeszélésemet itt a Drake fogadóban.

A férfi lefegyverző bocsánatkérésére a lány ellenállása is enyhülni kezdett, viszont szemöldöke magasba szökött, amikor Haviland kijelentette, hogy elviszi őt Londonba.

– El akar vinni Londonba?

– Igen. A kocsim az udvaron áll.

– Nem utazhatom önnel, Lord Haviland. Mert bármennyire közel állt is az apámhoz, számomra teljesen idegen.

– Szó sincs róla – vetette ellen Haviland. – Igaz, hogy eddig még sohasem találkoztunk, de semmiképp sem vagyunk idegenek. Jöjjön. – Hangszíne lágyabb lett, inkább elbájoló és rábeszélő, semmint parancsoló. – Néhány perccel ezelőtt a védelmezőjének nevezett. Meg kell engednie, hogy még egy darabig betöltsem ezt a szerepet.

Madeline elpirult, ahogy eszébe jutott saját vakmerősége.

– Ön is tudja, hogy nem úgy értettem. Csak le akartam hűteni Ackerby báró lelkesedését.

– Igen, ezt csodálatra méltóan meg is tette. Azonban én nem tartozom egy kategóriába azzal a kéjencsel. Bízhat bennem, Miss Ellis. Nincsen semmi hátsó szándék az ajánlatom mögött. És nem lehet kérdés, hogy segítek önnek. Az édesapja megmentette az életemet. Ezt a tartozást soha nem tudom visszafizetni.

Madeline meg sem tudott szólalni, amikor felfogta, Lord Haviland valóban komolyan mondta, hogy felelősséget vállal a jóllétéért.

Amikor szokatlanul hosszúra nyúlt a hallgatása, a férfi folytatta, mintha hangosan gondolkodna.

– Meghívnám, hogy lakjon nálam, míg munkát talál. Több házam is van... egy városi ház Londonban, egy családi kastély Kentben, egy vidéki villa Chiswick mellett, és más birtokok is. Ám ez nyilvánvalóan nem megoldható, mivel egy egyedülálló hölgy számára nem illendő, hogy együtt lakjon egy agglegénnyel. De van egy csendes kis szálloda Londonban, ami úrinőknek éppen megfelel – tette hozzá, mielőtt Madeline válaszolhatott volna.

– Attól tartok, nem engedhetem meg magamnak, hogy szállodában lakjam. Úgy gondoltam, egy olcsó panzióban vennék ki szobát.

– Boldogan fedezném a szállása költségeit.

Madeline határozottan megrázta a fejét.

– Nem fogadom el a jótékonyágát, Lord Haviland.

– Ez a legkevésbé sem jótékonykodás. Vegye úgy, hogy elkésve teljesítem kötelességemet egy jó barát iránt.

– Lord Haviland – szólt a lány egyre ingerültebben. – Mindig is én gondoskodtam magamról, és most is ezt akarom tenni.

– Lehet, hogy eddig így volt, most viszont rendkívüliek a körülmények.

Madeline kihúzta magát, lassan, tagolva hangsúlyozta, mintha a férfi nem jól hallana:

– Biztosítom önt, hogy el tudom látni magam.

25• Nicole Jordan

– Ezt minden gond nélkül elhiszem, ellenben a lelkiismeretem nem hagyna nyugodni, ha most magára hagynám.

– A lelkiismerete számomra nem igazán fontos.

Haviland mosolygott, és fejét oldalra billentette.

– Mondták már magának, hogy túlságosan is önálló?

Persze hogy önálló volt, mivel rákényszerült. De nem volt ideje válaszolni.

– Csodálom az eltökéltségét, hogy egyedül akar gondoskodni magáról, ám botorság lenne visszatartani a segítségemet, amikor valóban jó szívvel ajánlom fel.

Madeline-nek váratlanul elállt a szava. Talán valóban botorság, hogy elutasítja Haviland ajánlatát. Igazság szerint a férfi kedvességére újabb nemkívánatos gombócot érzett a torkában. Világéletében ahhoz szokott, hogy másokon segítsen, mivel eddig nem volt senki, aki neki segített volna; különösen nem egy idegen ember. És óriási kísértést érzett, hogy igénybe vegye az erőt, ami a férfiből sugárzott.

A kísértés ellenére azonban képtelen volt elfogadni. Nem csak azért, mert nem lett volna illendő, hanem azért is, mert nem akart Haviland adósa maradni.

– Köszönöm, de nem fogadhatom el a nagylelkűségét.

– Nos, nem engedem, hogy egyedül utazzon Londonba. – Haviland hirtelen témát váltott. – Mit szólna a tanításhoz?

– Hogy érti? – pislogott Madeline.

– Chiswickben, a közvetlen szomszédomban három nővér lakik, akik nemrégiben mentek férjhez. Megfelelő helyetteseket keresnek, akik fiatal lányokat tanítanak az általuk alapított akadémián. Ez ideális megoldás lenne önnek. Ami azt illeti, el tudnám vinni a legidősebb nővérhez, Arabellához, Lady Danvershez, és nála alhatna. Nemrégiben találkoztam vele és a férjével egy házi összejövetelel Brightonban, de még korábban eljöttek, mint jómagam, és hazamentek Chiswickbe. Sok dolguk van most, mivel nemrég pár hétig nászúton voltak.

– Nem hagyhatom, hogy ezt megtegye értem.

– Úgy értsem, hogy nem akar tanítani? – hökkent meg Haviland.

– Nem, egyáltalán nem ezt mondtam. Nagyon szeretnék tanítani. De mégsem állíthatok be a hölgyhöz ilyen váratlanul.

– De még mennyire, hogy beállíthat! Én majd kezeskedem önért, nem kell aggódnia, hogy elutasítják. Biztosíthatom, hogy szívességet tesz majd Lady Danversnek, ha megtanítja a serdülő lányoknak, hogyan viselkednek az úri hölgyek. – Feltartotta a kezét, hogy megelőzze a lány tiltakozását. – Itt zárjuk le a vitát, Miss Ellis.

Madeline ismét kihúzta magát.

– Maga mindig ilyen erőszakos? – kérdezte dacosan.

– Maga mindig ilyen makacs?

– Igen!

A férfi mosolya a szájáról a gyönyörű szemébe költözött.

– Igaz, már előre figyelmeztetett. Valóban kimondja, ami a szívét nyomja.

A lány elnevette magát – bár nem is értette, mi mulatságosat találhatott abban, hogy egy nemesember rá akarja kényszeríteni az akarátát.

Haviland, mintha érezte volna a lány tétovázását, tovább gyözködte őt.

– Legalább fontolja meg az ötletemet, Miss Ellis. Őszintén vissza akarom fizetni az adósságomat az édesapjának, és így legalább valamit törleszthetek belőle. Emellett önnek igaza volt, amikor azt mondta, úriember vagyok, és egyáltalán nem vallana úriemberre, ha egy kéjenc kénye-kedvének kiszolgáltatva itt hagynám, amikor könnyen megvédhetem ettől.

Madeline tovább tépelődött, mire a férfi kihívóan hozzátette:

– Biztos, hogy nem csupán büszkeségből utasít vissza? Nem jótékonytságot akarok gyakorolni azzal, hogy segíték jövedelmező állást keresni.

Madeline tisztában volt azzal, hogy a büszkeség az egyik legnagyobb hibája. *Maman* gyakran a fejére is olvasta. És kétségkívül nagy szüksége volt a férfi segítségére. Beharapta alsó ajkát és azon tűnődött, mit tenne *Maman* hasonló helyzetben.

27• Nicole Jordan

– Tehát megegyeztünk? – kérdezte Haviland várakozón.

Madeline a halántékára tette a kezét. Szédült a feje a sebességtől, amivel ez az ember a sorsát irányította. Mégis, ha csak bemutatná őt Lady Danversnek, hogy esetleg taníthasson... hááát, az bizony nem volna rossz.

Éppen válaszolni akart, amikor egy férfihang kizökkentette gondolataiból.

– Szavamra, öregfiú, nem vettem észre, hogy nem vagy egyedül.

A látogató váratlan megérkezésére Madeline talpra ugrott, ennél fogva Haviland katonakabátja azonnal lecsúszott a válláról, ő pedig ott állt egy szál hálóruhában.

A meglehetősen nyakigláb, szőke úriember, aki ebben a pillanatban lépett be a lakosztályba, hirtelen megállt, és csodálkozva végigmérte.

– Sejtettem, hogy találsz magadnak egy készséges nőt, aki megvigasztal egy ilyen rémes éjszakán, Rayne – szólalt meg, némi irigységgel a hangjában.

Madeline elpirult, ahogy gyorsan újra magára terítette a kabátot, hogy elfedje hiányos öltözkét. Közben Haviland felállt, és meglehetősen élesen ripakodott rá a szőke fiatalemberre.

– Pokolba az elbaltázott helyzetfelismerésseddel, te ökör! Miss Ellis úrihölgy. Csupán a körülmények szerencsétlen összejátszása miatt találkozottál így vele.

– Bocsásson meg, Miss Ellis – vált gyengédebbé a hangja.

– Ez a szálnalmas birka az unokatestvérem, a tiszteletre méltó Mr. Freddie Lunsford.

Mr. Lunsford még egy pillanatig kételkedve méregette Madeline-t, majd gálánsán meghajolt és elbájoló mosolyt villantott rá.

– Kérem, bocsásson meg nekem, Miss Ellis. Gyakran előfordul, hogy félreértelmezem a dolgokat és sületlenségeket beszélek.

Bocsánatkérése őszintének tűnt, becsületes hangszínéből ítélve, így Madeline egy halvány mosollyal válaszolt.

– Igen, Mr. Lunsford. Tökéletesen megértem. És inkább nekem kellene bocsánatot kérnem, hogy betolakodtam az ön és Lord Haviland találkozójára.

Amikor azonban a lány felvette a pisztolyát a kerevetről, Lunsford kék szeme elkerekedett, Haviland pedig fulladozni kezdett a nevetéstől.

Lunsford nagyot nyelt, hangja kissé magasnak tűnt, amikor megkérdezte:

– Ugye nem akar senkit lelőni, hölgyem?

Madeline Havilandre pillantott.

– Remélem, erre már nincs szükség, Mr. Lunsford – válaszolta kedvesen.

Haviland szemében még mindig vidámság csillogott, amikor újra az unokatestvéréhez fordult:

– Tudom, hogy a te helyzetedet akartuk ma megbeszélni Freddie, de attól tartok, kénytelenek vagyunk megváltoztatni a tervünket. El kell vinnem Miss Ellist Chiswickbe még ma, és jó lenne, ha nem túl későn érnének oda.

– De pokolian szorít az idő, Rayne – tiltakozott Lunsford, mielőtt Madeline kifogást emelhetett volna a terv ellen.

Haviland feltartotta a kezét,

– Sajnálom, öregfiú, de Miss Ellis jólléte most előnyt élvez a tiédde szemben, mivel az ő ügye sokkal sürgősebb. Néhány óra múlva vissza tudok jönni, vagy követhetsz minket a kocsiddal, és éjszakára Riverwoodban maradhatsz, így rengeteg időnk lesz, hogy elmondd a mesédet. Bármiről is van szó, reggelnél előbb nem tehetek semmit, tehát nem veszítünk időt ezzel. Továbbá, biztos vagyok benne, hogy nem akarod a siralmaidat egy hölgy füle hallatára előadni.

Freddie már szóra nyitotta a száját, aztán nyilvánvalóan belátta, hogy jobb, ha nem mond túl sokat Madeline előtt, így rezignáltan sóhajtott.

– Rendben. Utánatok megyek. Viszont, ha nem rendeződik a helyzet egy héten belül, nekem végem.

29• Nicole Jordan

– Értettem. De erre nem kerül sor, megígérem. Nyugodt lehetsz.
Haviland Madeline-hez fordult.

– Vissza kellene mennie a szobájába felöltözni, Miss Ellis, addig én rendezem a számláját a fogadóssal.

A lány egyik szemöldöke felemelkedett.

– Azt hittem, világosan elmagyaráztam a jótékonykodással kapcsolatos véleményemet.

– Én pedig azt hittem, megegyeztünk, hogy nem vitatkozunk. Van valami poggyásza, amit betegyünk a kocsimba?

Madeline hitetlenkedve bámult Havilandre, aki ugyanúgy tekintett vissza rá.

– Van valami poggyásza, amit magával kíván hozni? – ismételte meg egy olyan ember hűvös magabiztosságával, aki kétségtelenül mindig eléri, amit akar.

– Csak egy kalaptartó doboz. Az utazóládám tudtommal még mindig a bérkocsiban van.

– Szólok a fogadósnak, intézkedjen, hogy elhozzák az utazóládáját és Chiswickbe szállítsák.

– Lord Haviland... – kezdte a lány, de a férfi mély hangja félbeszakította.

– Óhajtja, hogy elkísérjem a szobájába, Miss Ellis? – kérdezte kedvesen.

A férfi határozottan el akarta érni a célját, a lány pedig úgy érezte, sodródik vele. Végül is igen bosszantó volt... Mégis, az adott körülmények között a legkézenfekvőbb választásnak az tűnt, hogy pillanatnyilag összeköti sorsát Lord Havilandéval. Nagyobb biztonságban érezte magát vele, mint ha egyedül marad egy idegen fogadóban.

Madeline, mielőtt döntött volna, Freddie-re nézett. Mr. Lunsford kellően ártalmatlannak tűnt. Valójában a férfi bumfordi modora valamiképpen az öccsére, Gerard-ra emlékeztette. Némiképp megnyugtatta, hogy Mr. Lunsford is utánuk megy Chiswickbe. Viszont nem volt ínyére, hogy egyedül utazzon Lord Havilanddel a férfi hintójában. Az ilyen szoros közelség túlságosan is erősen

emlékeztetné szenvedélyes csókolózásukra. Másrészt viszont Haviland az apja bizalmas barátja volt, tehát holtbiztos, hogy ő is megbízhat benne.

Ugyanolyan rezignáltan sóhajtott, ahogy az imént Freddie.

– Nem, uram, nincs szükségem kísérőre.

Rayne lassú, varázslatos, jóvágó mosollyal válaszolt, amitől elállt a lány lélegzete.

– Rendben. Megvárjuk itt, és azonnal indulunk, amint ön is útra kész.

Madeline udvariasan bólintott Haviland felé, pukedlizett Freddie-nek, majd az ajtó felé sietett.

Kifelé menet még hallotta Mr. Lunsford félig tréfálkozó panaszkodását.

– Látom, nem tudod megállni, hogy eljátszd a fehér lovagot, Rayne. De muszáj megmentened egy gyámoltalan lánykát éppen most, amikor a legnagyobb szükségem van rád?

Haviland ugyanilyen hangnemben válaszolt.

– Igen. Valóban nem tudom megállni... Te viszont hálás lehetnél ezért a jellemvonásomért, hiszen te is ebből profitálsz.

– Ó, hát persze, az is vagyok...

Madeline ugyancsak hálás volt Lord Havilandnak, ez járt a fejében, miközben végigsietett a folyosón a szobájához. Akaratlanul is ideges volt, hogy a sorsát egy Haviland-féle nemesember kezébe tette, egy veszélyes férfiéba, akit elragadónak és szinte ellenállhatatlannak tartott. Tényleg csöbörből vödörbe került.

Rayne, miután ismételten bocsánatot kért a csalódott Freddie-től, amiért megváltoztatta a tervüket, meghúzta a csengőzsinórt. A fogadós azonnal megjelent, hogy szolgálatára legyen. Haviland kifizette a számlákat és elintézte, hogy felkészítsék az útra a hintóját, és hogy Miss Ellis utazóládáját a Chiswick melletti Riverwoodba szállítsák. Majd bőkezűen lefizette a fogadóst, hogy még véletlenül

31• Nicole Jordan

se jusson eszébe pletykálni. Mindezek után kényelmesen elhelyezkedett a kereveten, hogy meghallgassa Freddie szerencsétlen történetét.

Nem lepte meg, amit megtudott léha rokonától: sajnálatos módon viharos viszonyba keveredett egy Solange Sauville nevezetű francia özvegyasszonnyal, és most a nő zsarolja őt a szerelmes leveleivel, amiket Freddie botor módon írt neki.

– Kétezer fontot követel, a fenébe is! – lamentált Lunsford. – Azzal fenyeget, ha nem fizetek, felkeresi az apámat. Meg kell mentened, Rayne. Apám nemcsak a negyedévenkénti járandóságomat szüntetné meg, de elzavarna a yorkshire-i vadonba!

Rayne – Freddie folyton akadékoskodó apját ismerve gyanította, hogy ez nem csak üres fenyegetés. Ha Lord Wainwright tudomást szerez fia szégyenletes kalandjáról a francia özvegyasszonnyal, kétségtelenül kitagadja.

Amikor Freddie levélben a segítségét kérte, Haviland rögtön kimentette magát és távozott a házi összejövetelel Brightonból, ahol a nagymama kedvéért vett részt.

Már iskolás korukban is, amit együtt töltöttek Eatonban, ő védte meg Freddie-t a többi fiú zsarnokoskodásától és alattomos kegyetlenkedéseitől. Ez a hagyomány tovább folytatódott Oxfordban, majd később felnőtt korukban is – részben, mert Rayne-ben mindig is túltengett a gyengék megvédése iránti szándék, de azért is, mert elkötelezve érezte magát unokatestvére iránt, aki néhai édesanyja családjához tartozott. És az igazat megvallva, Freddie sármos, jó természetű, rendkívül lojális és meglehetősen szórakoztató figura volt, ha nem is számított lángésznek. Emellett derűs optimizmusa tökéletes orvosság volt Rayne számára a pályafutása során oly gyakran megtapasztalt sötét ügyek és halálesetek ellen.

De nem jutott ideje arra, hogy biztosítsa Freddie-t, megmenti őt az özvegyasszony zsarolási kísérleteitől, mivel Madeline Ellis jelent meg az ajtóban. Rövid időt töltött csak az öltözködéssel, nyilván, mert igyekezett a lehető leggyorsabban elkészülni, gyanította Rayne.

A lány sötét ruházatára nézve azonban összevonta szemöldökét. Egyszerű ruhát és fekete főkötőt viselt, amely még inkább kiemelte sápadt arcszínét. Fekete kesztyűs kezében egy kis kalapdobozt tartott, valamint a férfi kabátját, amit kölcsönkapott tőle.

A férfi, érthetetlen módon, némi büntudatot érzett, hogy a lány ilyen nehéz helyzetbe került, bár nyilvánvalóan nem Rayne tehetett róla. Ám a védelmét szolgáló intézkedései hatékonynak bizonyultak. Becsületessége nem engedte volna, hogy magára hagyja annak a katonatisztnek a lányát, aki egykor megmentette az életét. És nem utolsósorban, meg akarta óvni őt a világ összes Ackerby bárójától.

– Készen vagyok, Lord Haviland – szólt a lány.

– Akkor ideje indulnunk – állt fel ő is és Freddie is.

Felvette a kabátot, amit a lány az imént adott vissza neki, majd lekísérte Miss Ellist az udvaron várakozó kocsizhoz. Amint a lány kilépett a fagyos, ködös éjszakába, megborzongott – és mikor a férfi a hátára tette a kezét, hogy odaterelje a hintóhoz, rájött, mitől vacog Madeline.

– A ruhája csuromvizes – jegyezte meg rosszállóan.

– Igen, ma délután elkapott a zivatar.

Rayne azonnal szólt a kocsisának, hogy tegye be a hintóba a lány kalaptartó dobozát, és hozatott egy meleg takarót, majd besegítette Madeline-t. Pár szót váltott még Freddie-vel, hogy feltétlenül kövesse őket, azután elhelyezkedett a lánnyal szemben lévő ülésen.

Addigra Madeline levette átázott köpenyét és főkötőjét – konstataálta Rayne a belső lámpa halvány fényénél, amint beszállt –, és szorosan beburkolózott a gyapjútakaróba.

– Köszönöm – mormolta, ahogy a kocsiz megindult. – Ez nagyon kedves öntől.

– Nem kell folyton köszönetet mondaniz, Miss Ellis – szólt rá Rayne kissé éleesebben, mint szándékában állt. Nem tetszett neki a lány hálálkodása, és nem szívesen fogadta el.

A lány alig észrevehetően összerezzenet.

– Rendben, nem fogok köszönetet mondani – szólt kissé csípősen.

33• Nicole Jordan

Erre a riposztra Rayne-nek eszébe jutott, hogy a vele szemben ülő hölgy egyáltalán nem gyámoltalan lányka. Madeline Ellis nem egy szende, engedelmes kisasszony. Valójában bátor, roppant energikus, és egyértelműen ízig-vérig az apja lánya.

Szinte mulatságos, hogy higgadtnak és igénytelennek látszik, gondolta Rayne.

– Miért hord sötét ruhát? – intett az előnytelen, zsávoly ruhára, amint a kiváló rugózású hintó felvette a lágyan ringatózó ritmust.

– Néhai munkaadóm tiszteletére viselem a gyászruhát.

A lány ruházata feltehetően megfelelő egy nevelőnő vagy egy társalkodónő számára, gondolta Rayne. Emellett most hátrafésülve viselte a haját, szorosan összefont kontyban. Nem keretezték az arcát elszabadult tincsek, melyek lágyíthatták volna szögletes vonásait. A komor összhatás meglehetősen előnytelen volt, bár a lány nagy, szürke szemei ellensúlyozták jellegtelen kinézetét. Telt, pirosan érett ajka pedig maga volt a bűn.

Haviland kényelmetlenül fészkelődött az ülésen, visszaemlékezett azokra az érzéki ajkakra és a saját heves reakciójára. A külső megjelenéséből soha nem gyanította volna, hogy ez a sápatag teremtés ilyen szenvedélyes természetű.

Megbánta, hogy ennyire érzékien reagált a teste a lány közelségére. El akarta terelni a gondolatait, ezért elhatározta, hogy kihasználja az egyórányi utazást arra, hogy többet megtudjon róla.

– Ha jól tudom, az édesanyja francia volt, ugye?

Madeline lágyan elmosolyodott.

– Igen, *Maman* szülei megszöktek a forradalom idején, és Chelmsford közelében, Essexben telepedtek le, ezen a környéken rengeteg emigráns él. Ott találkozott apámmal, amikor ő éppen szabadságon volt a hadseregből, és két hét múlva egybekeltek. Szerelem volt első látásra, de nem ezért siettek az esküvővel, hanem mert apámnak vissza kellett térnie a posztjára.

– Úgy tudom, az apjának volt egy farmja.

– Igen... elhunyt nagybátyjától örökölte, majd az öcsémre szállt. De nem nagy, és nem hoz jelentős jövedelmet. Tizennyolc éves

koromig ott éltem, azonban amikor apám meghalt, Gerard-t kellett támogatnom és az iskoláztatása költségét fedeznem, ezért úgy döntöttem, munkát keresek, hogy megélhessünk. És Lady Talwin birtoka csak három mérföldre volt onnan.

– Vissza tudna menni a falujára, hogy ott éljen?

– Igen, de Gerard... – hirtelen elhallgatott, mintha meg akarná fontolni, mit is mondjon.

– Mit tett Gerard? – bízta Rayne.

Miss Ellis vállat vont.

– A saját jövőjét kell elrendeznie. És nem akarok a terhére lenni, amikor egyedül is el tudom tartani magam.

– Ó, igen – mondta Rayne halkan. – Az a sokat magasztalt önállósága. – Amikor a lány kérdő pillantást vetett rá, hozzátette: – Nem lehet könnyű egy hölgynek egyedül megállnia a helyét a világban, ezért feltételeztem, hogy egy házasság kedvező alternatíva lehet az ön számára.

A lány szemébe visszatért a tréfás csillogás.

– Milyen különös, hogy egy agglegény, mint maga, ennyire érdeklődik házassági terveim iránt, Lord Haviland.

Ami azt illeti, Rayne valóban régóta gondolkodott a nősülésen, mivel megígérte a nagyanyjának, hogy végre megállapodik és örökösöket nemz.

– Az ön korában a legtöbb nő a házasságra gondol – vágott vissza Rayne, azon igyekezve, hogy a beszélgetés középpontjában továbbra is a lány személye álljon.

– Társalkodónői minőségemben kevés lehetőségem nyílt partiképes úriemberekkel találkozni. Legalábbis olyanokkal, akiket férjemül választhattam volna. És a jó házasság nem ripsz-ropsz köttetik, főleg, ha egy lánynak nincsen se rangja, se vagyona. Ám még ennél is nehezebb a helyzet, ha az illető lány híján van a szépségnek.

Úgy tűnt, Miss Ellis gyakorlatiasan gondolkodott a kinézetét és a vagyoni helyzetét illetően. Elragadtatással simogatta meg kesztyűs kezével a plüssbársony takarót.

35• Nicole Jordan

– Bevallom, nem vagyok ilyen luxushoz szokva. Lady Talwin hintója szinte antik darab volt, s ő az utóbbi években ritkán hagyta el az otthonát.

Rayne kesernyésen elmosolyodott.

– Valóban előny egy gazdag család tagjának lenni. A nagyanyám örökösnő volt.

A lány összeráncolta a szemöldökét.

– Ha megkérdezhetem: hogyan került egy gazdag nemesember fia a Külügyminisztérium szolgálatába?

– Azt gondolja, én voltam a családom fekete báránya.

Nem említette azt a gyermekkori eseményt, amely gyökeresen megváltoztatta az életét, amikor megmentett egy fiatal tolvajt a letartóztatástól és talán az akasztófától is. Ennek következtében Rayne különleges képzésben részesült az alsóbb osztálybeliek és a londoni alvilág körében – sokat megtapasztalt a nyomorból és a bűnözői életformából –, így rengeteg olyan képességet és fortélyt sajátított el, ami a későbbiekben kapóra jött a választott hivatásában.

– A családja elfogadta a foglalkozását? – kérdezte a lány, amikor a férfi hallgatása túl hosszúvá nyúlt.

– A legkevésbé sem – mosolyodott el Rayne. – A kémkedés nem éppen tisztességes hivatás.

– Tudom. Papát sem igazán tartották úriembernek, annak ellenére, hogy katonatiszt volt.

– A családom inkább azt híresztelte, hogy utazgatom a világban, és kiszórakozom magam, mielőtt benőne a fejem lágya. Ezzel magyarázta a nagyanyám a gyakori távollétemet.

– Akkor miért választott ilyen hivatást?

– Az az igazság – mondta őszintén –, hogy szerettem volna változtatni a világon.

A lány bólintott.

– Papának is pontosan ez volt az álláspontja. – Madeline Rayne arcát fürkészte. – És most? Úgy vélem, hiányozni fog önnek a hivatása, miután annyi évig elkötelezte magát egy ügy mellett.

Rayne meglepődött, hogy a lány pontosan érti, miért teng-leng most céltalanul. Nem azt sajnálta, hogy véget ért a háború. Ellenkezőleg. Kifejezetten boldog volt, amikor utoljára látott halált, pusztítást és ármánykodást. Mégis hiányzott neki az életét kitöltő titkosszolgálati hivatás, amikor emberéleteket mentett meg, igazságtalanságokat torolt meg, védelmezte a gyengéket, és merész kalandokat élt át.

Mivel felnőtt élete nagy részében egyetlen, mindennél fontosabb cél hajtotta – hogy megnyerjék a keserves, véres küzdelmet Bonaparte Napóleon ellen –, most megfelelő elfoglaltságot kell keresnie, ami kitölti a napjait. Még mindig nem szokott teljesen hozzá a változásokhoz, amelyekkel szembesült a civil életbe való visszatérése óta. És nem volt képes kellően alkalmazkodni a társasági élet – számára értelmetlen – elvárásaihoz.

– Valóban hiányzik – szólalt meg végül – de pillanatnyilag a családi kötelezettségeim előbbre valók. Apám tavaly halt meg, jóval korábban, mint számítottam rá. Soha nem akartam megörökölni a grófi címet, de ez lett a sorsom, lévén, hogy én vagyok az egyetlen fia.

– Gondolom, kevés olyan úriember van, aki így gondolkodik, mint ön – mosolyodott el Madeline.

– Lehet.

– Jobban szerettem volna, ha férfinak születek – mondta a lány sóvárogva. – Gyerekkoromban háborúba akartam indulni, és harcolni a gonoszság és a zsarnokság ellen. Csak később jöttem rá, mennyire borzalmas tud lenni a háború. – Hangja elhalkult. – Apám ritkán beszélt az élményeiről, de a szeméből sugárzó kísérteties tekintet...

– Az édesapja hihetetlenül bátor ember volt – mondta gyengéden Rayne.

– Hogyan mentette meg az életét?

– Hírekhez jutott, miszerint egy felderítő csapat portyázik a területen, melyen éppen áthaladtunk, így jóval éberebb volt a szokásosnál, és ráakadtunk a leshelyükre. Amikor megtámadtak minket, Ellis kapitány ráijesztett a lovamra, az pedig oldalra ugrott,

37• Nicole Jordan

éppen amikor az egyik ellenséges katona rám célzott. A golyó a mögöttem lévő fába fúródott, és nem a fejembe vagy a mellkasomba.

– Örülök, hogy megmenekült – szólt halkán Madeline.

Ezután nem szólt többet, elmerült gondolataiban, miközben Rayne a múltja helyett a jövőjéről kezdett elmélkedni.

Úgy tervezte, megnősül, hogy teljesítse grófi címével járó kötelességét, de főként azért, hogy kedvére tegyen állhatatos nagyanyjának, mivel, ha ő nem produkál örököst, a cím és a családi kastély a nagybátyjára száll. Önszántából nem sietett volna feladni agglegényéletét és szabadságát, azonban nagyon ragaszkodott idős nagyanyjához. Gyakorlatilag Mary Kenyon, az özvegy Haviland grófnő nevelte fel Rayne-t, miután anyja gyerekszülésben meghalt, így az idős hölgy saját fiának tekintette őt. Azt állította, már a halálán van, és kicsikart egy ígéretet az unokájától, hogy megházasodik, és a grófi cím megtartása érdekében örököst nemz, még mielőtt nagyanyját elvinné a szíve – bár Lady Haviland a betegségét jócskán eltűlozta.

Rayne tisztában volt vele, hogy manipuláció áll a dolog mögött, azonban ez volt az egyetlen fontos dolog, amit nagyanyja valaha is kért tőle. És harminchárom éves korában már éppen ideje volt megállapodnia.

Így aztán beleegyezett, hogy igyekszik mielőbb feleséget találni. Valójában már számos lehetséges jelölttel elbeszélgetett, de mind ez idáig nem talált olyat, aki megfelelt volna.

Természetesen érdekházasságot akart kötni. Lényegében nem vágyott semmiféle intimitásra, mivel a szerelemről keserű tapasztalatot szerzett korábban, amely végleg kigyógyította a mély érzelmekből.

Hirtelen megszakította a gondolatmenetét, és útítársára pillantott, mivel észrevette, hogy túl hosszúra nyúlt köztük a csend.

Ám ez a legkevésbé sem volt kényelmetlen. Haviland nagyra értékelte, ha egy nő tudta, mikor kell tartania a nyelvét, ahelyett, hogy folyton csacsog, csupán hogy ne legyen szünet a beszélgetésben. Annak ellenére, hogy azt állította magáról,

szókimondó, Madeline Ellis éles eszűnek és rendkívül érzékenynek tűnt. Egyik kedvenc nevelőnőjére emlékeztette Rayne-t, aki szintén mindig egyenesen kimondta, amit gondolt, és nem félt megfegyelmezni őt, amikor arra volt szükség.

Azzal a kivétellel, hogy soha nem fordult meg a fejében, hogy egykori nevelőnőjét az ágyába vigye, mint ahogy most Madeline Ellist szeretete volna.

Eszébe jutott a lány hajlékonysága, asszonyos melegsége, és helyzetet kellett változtatnia, hogy enyhítse az ágyékát feszítő nyomást. Lehet, hogy nem kimondott szépség, ám tökéletes alakja és csókolnivaló szája kétségtelenül feltűzelte Rayne vérért. Kinézetre a lány nem volt az esete, ismerte el. Mint a legtöbb férfi, ő is a gyönyörű nőkhöz vonzódott. Az utóbbi évben, amióta visszatért Európából, szexuális igényeit félvilági nőkkel folytatott rövid viszonyokban elégítette ki, de egy-egy kurtizánt sohasem látogatott néhány hónapnál tovább. Nem akarta megkockáztatni, hogy bensőségessé váljon bárkivel is a kapcsolata, mert a bensőségesség megcsalást von maga után.

Talán megbocsátható, hogy könnyűvérű nőnek tartotta Miss Ellist, amikor ma este az ő bérelt lakosztályában keresett menedéket, hiányos öltözékben. Most már jobban megismerte, de sajnos még mindig fájdalmasan merev volt az ágyéka a vágytól, hogy magáévá tegye őt.

Kívánta a lányt. Veszélyes érzés, tekintve, hogy tiltott gyümölcs volt számára. Nincs értelme, hogy egy barátjának – aki egykor megmentette az életét – vénkisasszony lánya után epekedjen, amikor inkább segítenie és védelmeznie kellene őt.

Nem érek hozzá többet, fogadta meg Rayne, erőszakkal visszafojtva testi vágyait.

De még így is kísértést jelent számára. Ez pedig egy újabb kiváló ok, hogy kitegye a lányt a Danvers Hallnál, és ne engedje, hogy az ő otthonában töltsze az éjszakát.

Elvihette volna nagyanyja londoni rezidenciájába, de tudta, hogy Lady Haviland nem szívesen fogadna a házába egy szolgálot

39• Nicole Jordan

vendégként – még akkor sem, ha a felsőbb körökben szolgált –, és nem lenne ínyére, ha emlékeztetné őt unokája korábbi, nem szalonképes foglalkozására. A nővére sem fogadná. A húga viszont éppen Kentben volt, ami túlságosan messze esik Chiswicktől. Észre sem vette az idő múlását, mígnem a hintó lassítani kezdett, hogy beforduljon. Amikor kinézett az ablakon, megismerte a nagy kööszlopokat, amelyek a Danvers-birtok bejáratát védték.

– Mindjárt odaérünk – figyelmeztette a lányt.

Miss Ellis összerezsent és felült, zavartan nézett, mivel a kocsi ringató mozgása szinte elaltatta, és kissé lejjebb csúszott az ülésen. A főköntőjéért nyúlt, a fejére tette és elkezdte megkötni a szalagokat.

– Ha jól emlékszem, az ön chiswicki otthonának neve Riverwood? – jegyezte meg, miközben kikukkantott az ablakon a sötét éjszakába.

– Igen. A birtok a Temzéig húzódik, csakúgy, mint a Danvers Hall. Csak tavaly jöttem ide a szomszédságba, mivel saját otthont akartam. A nagyanyám Kentben lakik a Haviland Parkban az év nagy részében, a lánytestvéreim pedig a közelében. Nekem ez már túl sok lenne a családtagokból.

– Lánytestvérei vannak?

– Igen, kettő is. Egy nővérem és egy húgom. Mindkettőjüknek két-két fia van, négy és tizenkét év közöttiek. Szeretem az unokaöcséimet, de még túl fiatalok, és az anyjuk félti őket tőlem, hogy rossz hatással vagyok rájuk.

Miss Ellis felvonta szemöldökét, válaszából humor csendült ki.

– Tehát ön ennyire veszélyes? Vagy a lánytestvérei csupán hajlamosak elkényeztetni a fiaikat?

– Az utóbbi.

– Az öcsém imádta az apánkat – vallotta be a lány. – Ha a maga unokaöccsei egy kicsit is hasonlítanak Gerard-ra, biztosan bálványozzák önt.

Rayne nem tagadhatta, hogy a fiúk rajonganak érte, és ő is nagyon szereti őket. Mostanában az unokaöccsei hoztak némi fényt sajnálatosan unalmas életébe.

Amikor a kocsi végül megállt a Danvers Hall előtt, Rayne lesegítette Miss Ellist, és felkísérte a bejárati lépcsősoron. A lány főköötőben volt, de átázott ruháját viselte, és a fekete köpeny nem nyújtott elegendő védelmet a fagyos éjszakai levegő ellen. Rayne legyűrte magában a kényszert, hogy ismét ráterítse saját katonakabátját. Nemsokára úgyis melegben, védett helyen lesz. Bekopogtatott, azonban eltelt egy kis idő, mire egy idős, hálósipkát és köntöst viselő lakáj kinyitotta az ajtót, és magasra tartott gyertyája fényénél hunyorgott az érkezőkre. Nyilvánvaló volt, hogy a házban már nyugovóra tértek.

– Lord Haviland – üdvözölte a lakáj Rayne-t, majd beengedte őket a hatalmas előcsarnokba.

– Jó estét, Simpkin. Lord és Lady Danversszel szeretnék beszélni, ha lehet.

– Sajnos jelenleg nincsenek itthon. Londonban tartózkodnak. Holnap délelőttre várjuk őket vissza.

– Akkor magát kérném meg egy szívességre. Ő Miss Ellis, családunk barátja. Éjszakai szállásra van szüksége, de természetesen nem alhat nálam. Tehát lekötelezne, ha ma éjszakára gondoskodna a hölgyről.

– Természetesen, uram – felelte szemrebbenés nélkül Simpkin a szokatlan kérésre. – Üdvözlöm Danvers Hallban, Miss Ellis – tette hozzá, és udvariasan meghajolt. – Mindjárt szólok Mrs. Simpkinnek, hogy vezesse önt a szobájába. Elvehetem a köpenyét és a főköötőjét?

Miss Ellis azonban görcsösen szorongatta a ruhadarabokat, és gondterheltnek látszott.

– Szeretnék pár szót váltani önnel, uram – szólt türelmetlenül Havilandhez.

Amikor Rayne félrevonta, Madeline hitetlenkedve nézett fel rá.

– Csak nem gondolja, hogy egyszerően itt hagy? – suttogta ijedten.

– Van valami kifogása az ellen, hogy itt maradjon?

– Természetesen van! Nem erőltethetem rá magam olyan emberekre, akikkel még sohasem találkoztam, főleg, hogy nincsenek itthon.

41• Nicole Jordan

– Tudja, az illendőség úgy kívánja, hogy itt maradjon. És Danvers Hallnak rengeteg vendégszobája van.

– Egyáltalán nem ezzel van gondom.

– Az én otthonomba szeretne jönni?

A lány habozott.

– Nem – mondta egyértelmű vonakodással.

– Akkor találkozunk reggel. Amint Lady Danvers hazaér, megbeszéljük az ön jövőbeni alkalmazását Arabella akadémiáján.

Amikor Madeline csak állt és bosszankodással vegyes csalódással méregette Havilandet, az biztatóan rámosolygott.

– Nem hagyom végleg magára, Miss Ellis. A szomszédban lakom, alig fél mérföldre innen, szinte egy macskaugrásnyira. Ha úgy gondolja, a védelmemre szorul, küldjön értem egy inast. De kétlem, hogy egy háborús hős lányának megmentőre van szüksége.

A férfi szándékos kihívó szavaira Madeline tekintete összeszűkült. Haviland a saját apámat használja fel ellenem, s egyidejűleg kétségbe vonja a bátorságomat, döbönt rá.

A következő pillanatban kihúzta magát, pontosan ahogyan Rayne várta. Majd dühösen megrázta a fejét, és kényszeredett mosoly ült az ajkára.

– Maga mindig a meggyőző logikáját alkalmazza, hogy elérje a célját, Lord Haviland?

– Gyakran. Nos, Mr. és Mrs. Simpkin vigyáznak majd magára. Igaz, Simpkin? – kérdezte hangosabban.

– Természetesen, uram.

– Na látja, Miss Ellis. Simpkin, ne fáradjon, magam is kitalálok.

Távotában még hallotta, hogy Madeline valamit mormol, de nem állt meg. Visszament a kocsijához, elégedetten, hogy jó döntést hozott, amikor beleavatkozott a lány életébe.

Az út Riverwoodig rövid volt, mégis, mire odaért, Freddie Lunsford már várt rá. Freddie mindig otthon érezte magát Rayne különböző lakhelyein, kiszolgálta magát itallal, így nem volt meglepő, hogy Haviland a dolgozószobájában találta unokatestvérét

a kereveten elterülve, ahogy morózusan bámult bele emberes adag konyakjába.

– Miért nyúlt meg így a képed? – töltött magának is egy pohárral Rayne.

– Mondtam, hogy segíték.

Freddie épp csak felnézett.

– Nem csupán megnyúlt a képem, hanem a kétségbeesés legmélyebb vermében vergődöm. Te is kétségbe lennél esve, ha a teljes jövőd függne attól, elő tudsz-e teremteni kétezer fontot, hogy kifizess egy zsarolót.

– Nem fogsz fizetni Sauville asszonynak.

– Nem?

– Nem. Inkább visszaszerezzük a leveleidet, hogy elégethesd őket. Különb en soha nem hagyna fel a hölgy a kínzásoddal. Az utolsó csepp véredet is kiszívná.

Freddie meredten bámult, és úgy ült, mint aki nyársat nyelt.

– Mégis, szerinted hogyan tudnánk visszaszerezni a leveleimet?

– Még nem volt időm átgondolni a tervet, de sort keríték rá. Ne izgulj már, ember, csak bízd rám Madame Sauville-t.

– Rayne, egyszerűen fenomenális vagy! Tudtam, hogy nem hagysz cserben.

Freddie most már sokkal vidámabban festett, egy slukkra lehajtotta a drága konyakot, majd megrázkódott tőle.

– Sajnálom, öregfiú, hogy kételkedtem benned. Csak azért volt, mert már tükön ültem, amióta megtudtam, mit követel tőlem az a vipera. És te épp Brightonban voltál, előkelő fiatal hölgyeknek udvaroltál a nagyanyád parancsára. Aztán, mikor végre elértelek és beleegyeztél, hogy találkozzunk, éppen Sir Galahadet játszottál.

Ismét megrázkódott. Felállt, hogy újratöltse poharát, közben átható tekintettel fürkészte Rayne arcát.

– Alig tudom elhinni, hogy egy vénkisasszonyt vettél a nyakadba. Azt gondolná az ember, ilyesmi eszedbe se jutna, hiszen hamarosan a házasság igájába hajtod a fejed.

43• Nicole Jordan

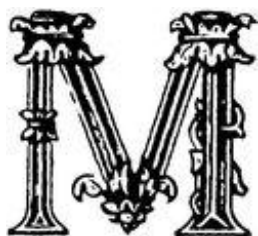
– Ellenkezőleg, szeretnék kibújni alóla – mondta Rayne abszolút őszintén.

Örült, hogy végre van valami izgalom az életében. Eddig nyughatatlan volt és türelmetlen, míg ma, egyetlen este leforgása alatt rögtön két váratlan kihívással találta szembe magát.

Felgyúlt benne a tettekézség szikrája. Alig várta, hogy akcióba lendüljön, és Freddie dilemmájának megoldása, valamint Miss Ellis jóllétének biztosítása pontosan neki való feladat volt, hogy lekösse felgyülemlett energiáit, és kitöltse az ürességet az életében. Ráadásul így elnapolhatja a feleségkeresést egy időre, s elfeledkezhet róla, hogy megesküdütt rá, feladja oly nagyra becsült függetlenségét, hogy megállapodjon egy házasságban, és örököszt nemzzen.

3.

Ismersz, nem szoktam idegeskedni a körülmények miatt Maman, de most, hogy megtudtam, Lord Haviland feleséget keres, egyre azt kívánom, bárcsak többet tudnék nyújtani neki.

adeline-nek nem akarózott felébredni másnap reggel. Egy csodálatos álom foszlányait dédelgette, melyben megbabonázták Rayne Haviland csókjai. Dühös volt, hogy elenyészett az álmkép, ujját végigsimította az ajkán, hogy visszaidézzé a felkavaró érzékiséget, a perzselő forróságot, a férfi heves, mégis gyengéd érintését... A csodálatos érzés hirtelen elillant, ahogy a reggeli fényben kinyitotta a szemét.

Pár pillanat eltelt, mire felfogta, hol van: a Danvers Hall luxus vendégszobájában. Lord Haviland hagyta itt minden teketória nélkül tegnap éjjel, az ő nagy bosszúságára. Ám tudatalattija nyilvánvalóan megbocsátott a férfinak, hiszen álmában kedvét lelte bűnös csókjaiban.

Korholta magát meddő ábrándozása miatt, nagyot sóhajtott, és lerázta magáról a kízó emlékeket. Felkelt, hogy megmosakodjon és felöltözzön. Bolond vagyok, hogy Haviland csókjairól fantáziálok, gondolta. Tegnap este nyilvánvalóan ledér nőcskének gondolt, és pusztán férfiúi vágyait akarta kielégíteni, mivel úgy vélte, könnyen megkaphat. Én viszont szégyentelen heveességgel, szenvedélyesen viszonztam a csókjait, mint egy céda. Elpirult, ahogy felidézte egyetlen viselkedését, ám mégsem tudta palástolni örömét, tudván, hogy az életben soha többé nem lesz része ilyen lenyűgöző

45• Nicole Jordan

élményben. Haviland megígérte, hogy ez többet nem történhet meg, és ő mindig állja a szavát... a lány legnagyobb sajnálatára.

Felvette a fehérneműit, majd a ruhájáért nyúlt. Bárcsak lenne valami más öltözékem is, ezen az esetlen sötét ruhán kívül... Gyorsan elhessegette a gondolatot, amint belehasított a lelkiismeret furdalás. Tudom, Maman. Nem lenne szabad azon siráncoznom, hogy nincsenek csinos ruháim, amikor sok szegény pára csak rongyokban jár. Lord Havilandre sem kellene haragudnom, még akkor sem, ha zsarnokoskodó, parancsoló modora több mint bosszantó. Valójában hálás is vagyok neki a nagylelkűségéért, hogy megmentett. Tegnap este tényleg szükségem volt a segítségére. És neki köszönhetem, hogy talán a sorsom is jobbra fordul, morfondírozott Madeline.

A lehetőséget, hogy társalkodónőből tanárnő lehet a fiatal hölgyek akadémiáján, rendkívül vonzónak találta. Milyen kellemes lesz, hogy nem kell többet állandó készenlétben lennie egy rigolyás idős hölgy kívánságait.

Az azonban meglepte, hogy Haviland félretette saját sürgős ügyeit azért, hogy őt idekísérje. Mivel meglehetősen kevés tapasztalattal rendelkezett a nemesembereket illetően, nem volt túl jó véleménnyel róluk. A brit arisztokrácia tagjait többnyire lusta, semmirekellő embereknek tartotta.

– Be kell vallanom, *Maman*, hogy Haviland egészen lenyűgözött. Tökéletes ellentéte Lord Ackerbynek. Haviland nemcsak sokkal tiszteletre méltóbb, hanem végigdolgozta az életét – méghozzá igen veszélyes volt a hivatása –, bár nyilvánvalóan nem volt rászorulva, nemesi vérvonalát és családja gazdagságát tekintve. És úgy tűnt, engem sem néz le azért, mert dolgozom. Bár nem akarok lekötelezettje lenni, nagyon fontos, hogy mielőbb állást találjak, és ne legyek az öcsém támogatására utalva. Gerard hadd kezdhesse a házasságát függetlenül, anélkül, hogy vénkisasszony testvére a terhére lenne.

Elérzékenyült, ahogy öccsére gondolt. Elvette szívyszerelmét, így megkapta a legnagyobb esélyt a boldogságra, ő pedig nem akarta megfosztani Gerard-t ettől az esélytől. Még mindig felelősséget

érezte iránta. Mivel anya nélkül nőttek fel – később pedig már apa nélkül is csak ők ketten maradtak egymásnak.

Madeline legnagyobb bánata az volt, hogy édesanyjuk olyan fiatalon meghalt. Szomorúsága tovább fokozódott, mivel *Maman* halála után apja a munkájába temetkezett, gyászát enyhítendő.

A szüleik nagyon szerették egymást, most pedig Gerard is a mennyben jár. Akaratlanul is irigyelte öccsét emiatt. Mindig is vágyott valakire, akit szerethet, egy férjre, akit körülrajonghat, akivel együtt öregszenek meg, és aki megadja számára az annyira óhajtott gyerekeket.

Legvadabb álmai elsőprő szenvedélyről és szerelemről szóltak. Mégsem volt eddig egyetlen udvarlója sem. Ugyanis meglehetősen jellegtelen külseje mellé nem társult semmiféle hozomány, sőt, a világtól elvonult munkaadója mellett még esélye sem volt, hogy egy hozzá való férfi megkérje a kezét. Viszont – és ez rendkívül bosszantotta – ennek ellenére felkeltette kéjenc szomszédja, Ackerby báró nemkíváncsi érdeklődését.

Madeline szerelemre áhítozott. Néha olyan erős volt ez az érzés, hogy fizikai fájdalmat okozott.

Nincs értelme azzal foglalkozni, ami hiányzik az életéből, emlékeztette magát szigorúan, miközben egyszerű kontyba tűzte barna haját. Sőt, pillanatnyilag sokkal fontosabb dolog aggasztotta. A Danvers Hall lakája és házvezetőnő felesége, Mrs. Simpkin kétségtelenül kedvesek voltak, ám ő rendkívül kényelmetlenül érezte magát, hogy egy nemesi kúriában tartózkodik, ahol a tulajdonosok nincsenek otthon.

Amint felöltözött, elhatározta, hogy azonnal felkeresi Lord Havilandet. Talán már megérkezett Riverwoodba az utazóládája. Át kell öltöznie egy tanárnőhöz jobban illő ruhába, ha ma visszatér ide Lady Danvershez.

Ebben a ruhában vén hollónak nézne, *Maman*, pedig jó benyomást kell keltenem, ha azt szeretném, hogy felvegyen az akadémiájára. Összevonta szemöldökét, ahogy tanulmányozta arcát az öltözőasztal

47• Nicole Jordan

kis tükrében. Tisztában volt vele, más indoka is van rá, hogy vonzóbbnak látszon.

Nemcsak Lady Danvers, de Lord Haviland tetszését is el akarta nyerni.

Ami nyilvánvalóan abszurd gondolat. Egy Haviland-féle férfi romantikus érdeklődését nem Madeline Ellis váltja ki – tehát legjobb, ha ő sem lovallja bele magát a lord iránti érzelmeibe; ez csupán csalódáshoz vezethet.

Viszont Rayne Kenyon pontosan olyan férfi, akibe ő könnyen bele tudna szeretni. Kedvessége, éles esze, kiváló humorérzéke, és ami még fontosabb, tisztelettudó viselkedése miatt egyre jobban csodálta, legalább annyira, mint amennyire tüzes csókjai felajzották. Már a gondolatra, hogy újra látni fogja, remegni kezdett a gyomra.

Mély levegőt vett, igyekezett összeszedni magát. Haviland grófja most bizonyára nem lesz annyira elbűvölő, amilyennek tegnap éjjel találta.

És ha mégis, mostanra már – győzködte tükörképét a lány – visszanyertem érzelmi tartásomat és józanságomat.

Ezzel a reményteljes gondolattal hátat fordított a tükörnek, és elment megkeresni Mr. és Mrs. Simpkins.

Még mindig aggódok – panaszkodott Freddie Lunsford, amint teleszedte tányérját –, hogy alábecsülted a problémám sürgősségét, Rayne. Átkozottul kevés időm maradt, hogy keresztülhúzhassam Mrs. Sauville számításait, és megakadályozzam, hogy kitálaljon a családomnak.

– Abszolút tudatában vagyok a dolog sürgősségének – válaszolt félvállról Rayne, mivel a figyelmét inkább a reggeli lapok átböngészése kötötte le.

Freddie számára ez nem hangzott eléggé meggyőzőnek.

– Hogyan tudod még időben visszaszerezni a leveleimet? – ült le ő is a reggeliző asztalhoz.

Rayne türelmetlen rokonára nézett az újság felett. Úgy döntött, jobb, ha eloszlatja aggályait és beavatja a terve részleteibe, ami most kezdett összeállni a fejében. Összehajtotta az újságját és félretette.

– Beférközőm Madame Sauville londoni otthonába, mégpedig úgy, hogy részt veszek a híres keddi estélyei egyikén.

– Könyörgöm, csak négy nap múlva lesz kedd.

– Az általa szabott határidő szerda. Megígérem, hogy még szerda előtt biztonságban a kezében lesznek a leveleid.

– De hogyan intézed el? – kérdezte Freddie, miközben egy nagy adag lágy tojást lapátolt a szájába, majd egy kis lazacot is. A fenyegető veszély szemmel láthatóan nem vette el az étvágyát.

– Azt mondtad, állítólag Mrs. Sauville az ékszeres kazettájába zárta a leveleidet.

– Igen, az pedig a hálósobájában van.

– Tehát, igyekszem elterelni a figyelmét, s közben átkutatom a hálósobáját, hogy megtaláljam az ékszeres kazettát.

Freddie a szemöldökét ráncolta.

– Nem lesz könnyű csak úgy észrevétlenül beosonni a budoárjába, majd kísétni a leveleimmel. Pontosan hogyan akarod kivitelezni a terved?

– Csak bízd rám a részleteket!

Rayne hirtelen elhallgatott, mivel főlakája, Bramsley jelent meg a reggeliző szalon nyitott ajtajában. Közvetlenül a kiváló szolgáló mögött pedig Miss Madeline Ellis állt.

Havilandet hirtelen szíven ütötte a váratlan öröm, hogy újra látja, bár igyekezett elnyomni magában ezt az érzést. Töprengett, mennyit hallhatott a lány a beszélgetésből. Udvariasan felállt, hogy üdvözlje látogatóját, miután Bramsley bejelentette őt.

Freddie is talpra ugrott, gyorsan lenyelte a szájában lévő falatot, majd megszólalt:

– Miss Ellis, mi az ördögöt keres itt?

Rayne feddő pillantást vetett unokatestvére felé.

– Kérem, jöjjön be, Miss Ellis.

49• Nicole Jordan

A lány tétovázva állt a küszöbön, mivel tisztában volt vele, hogy egy beszélgetést szakított félbe az érkezésével.

– Reggelizett már? – kérdezte Rayne.

– Még nem. Nem akartam terhelni Danversék személyzetét azzal, hogy kizárólag nekem készítsenek reggelit.

– Akkor velünk tart?

A két úriemberre pillantva Madeline lassan bólintott.

– Azt hiszem, igen. Nagyon köszönöm, Lord Haviland.

– Bramsley, hozzon még egy terítéket Miss Ellis részére – szólt Rayne, és leültette a lányt a balján, Freddie-vel szemben, majd visszaült a helyére, az asztalfőre.

Freddie bánatos képpel, sietve megtörölte a száját a szalvétájával, majd újra leült. Sápadt arcszíne elárulta zavarát. Ismét buzgón mentegetőzni kezdett.

– Őszintén bocsánatot kérek, Miss Ellis. Ez már a második baklövésem önnel kapcsolatban. Bizonyára fajankónak tart.

– Szívderítő fajankónak, talán – mosolygott kedvesen a lány. – Az igazat megvallva, Mr. Lunsford, igen üdítő egy olyan úriemberrel találkozni, aki nyíltan kimondja, amit gondol. Tulajdonképpen, szeretett öcsémre, Gerard-ra emlékeztet. Ő sem tudja féken tartani a nyelvét.

Freddie vigyorgott és megkönnyebbültnek látszott.

– Gyalog jött ideig Danvers Halltól? – kérdezte, miközben a főlakáj kávéját töltött a lánynak és különféle ételeket tett elé, hogy választhasson.

– Nincs messze, talán fél mérföld a távolság. Szeretek sétálni, és Danversék házvezetőnöje elmagyarázta, hogyan jutok el a két birtokot összekötő ösvényhez. A folyó csodálatos látványt nyújt a közelgő ős színeivel.

Majd közvetlenül Rayne-hez intézte szavait, hangját lehalkítva, hogy Bramsley ne hallja.

– Van egy komoly elintéznivalóm önnel, uram.

Rayne elküldte a főlakáját, miután az kiszolgálta a lányt. Bramsley már sok éve állt a szolgálatában, és Haviland maradéktalanul

megbízhatott benne, de úgy gondolta, Miss Ellis nem akar a főlakáj füle hallatára tárgyalni vele.

Jól sejtette. A lány megvárta, míg a szolgáló elhagyja a reggeliző szalont, s csak ez után kezdett beszélni.

– Úgy látom, Mr. Lunsford már kialakított egy ügyes sémát a bocsánatkérésre. Tanulhatna tőle ön is, uram.

– Csak nem? – nézett Haviland a lányra a kávéscsészéje fölött. – Bocsánatkéréssel tartozom önnek, Miss Ellis?

– Maga is tudja, hogy igen. Hiszen csak úgy ott hagyott a Danvers Hallban. Igaz ugyan, hogy említette, kevésbé járatos a társasági viselkedésben, ám még ön is rájöhetett volna, hogy rendkívül nagy tapintatlanság bejelentés nélkül a háziasszony nyakába varrni egy idegent.

A lány hangszíne könnyed volt, arckifejezése kellemes, Freddie Lunsford szemöldöke mégis magasba szökött. Teljesen szokatlan volt számára, hogy valaki Haviland grófját megfeddje.

De a gróf számára is.

Ivott egy korty kávé, majd kissé vontatottan válaszolt.

– Mostanra már bizonyára tudja Lady Danvers is, hogy tőlem kevésbé civilizált viselkedés várható el. Ön nyugodtan rám háríthatja a felelősséget.

– A hölgynek azonban igen magasak lesznek az elvárásai velem szemben, ha az akadémiáján akar alkalmazni tanárként – riposztozott Miss Ellis. – Már az első pillanattól kezdve méltónak kell bizonyulnom erre. Most már érti, miért nem szeretném, ha egy kalap alá venne magával, mielőtt még találkozhatnék vele?

– Abszolút megértem. De nem hiszi el, hogy a jó hírért akartam ezzel megvédeni?

A lány bájosan rámosolygott.

– Dehogynem! Ám, mivel ön ragyogó mesterkém hírében áll, többet vártam magától. Kellően okos ahhoz, hogy beleképzelje magát a helyembe, és megértse a dilemmám.

– Mentségemül hozom fel, hogy egy pillanat alatt kellett döntenem.

51• Nicole Jordan

– Ez meglehetősen halvány mentség, nem gondolja? – szegezte rá nyílt tekintetét a lány. – Bevallom, csalódtam, hogy nem váltotta be az oly sokat magasztalt renoméjához fűzött elvárásokat, Lord Haviland.

Rayne eltűnődött, vajon szándékosan gyötri-e őt Miss Ellis. Csillogó szemei azt sugallták, élvezi, hogy védekező állásba kényszerítette őt. És ugyanilyen könnyed stílusban folytatta.

– Majd szerét ejtem, hogy megbocsássak önnek, uram. De természetesen nem maradhatok ma délelőtt a Danvers Hallban. Lekötelezne, ha ön kísérne át és mutatna be minket egymásnak, miután Lady Danvers hazatért. Addig pedig kénytelen leszek magára erőltetni a társaságomat. Elvégre maga vállalt értem felelősséget.

Rayne beadta a derekát.

– Valóban én vállaltam – ismerte el egyre jobb kedvvel. – Örömmel üdvözlöm az otthonomban, s addig élvezheti a menedékjogot, ameddig tetszik.

– Köszönöm. – Miss Ellis ismét Freddie-hez fordult, miközben megvajazta piritósát. – Azt hiszem, ez alkalommal nekem kell magától bocsánatot kérnem, Mr. Lunsford. Nem állt szándékomban keresztezni a terveiket tegnap este, sem most félbeszakítani a beszélgetésüket. Kérem, folytassák nyugodtan. Azt hiszem, éppen arról volt szó, hogy valamilyen leveleket akarnak megkeresni egy bizonyos hölgy budoárjában?

Freddie-nek majdnem a torkán akadt a falat, Rayne pedig alig tudta visszafojtani a nevetését. Most már biztos volt benne, hogy Miss Ellis szándékosan provokálta őt, talán büntetésből, amiért magára hagyta tegnap este. És nyilvánvalóan kihallgatta a tervet arról, hogyan lopják vissza Freddie leveleit, aztán levonta belőle saját következtetéseit.

Freddie rémülten rábámult, Miss Ellis pedig együtt érzően mosolygott.

– Már tegnap este is egyértelmű volt, hogy nagy pácban van, Mr. Lunsford.

– Így is mondhatjuk – válaszolt Freddie morózusan.

- Feltételezem, valami szerelmi affér van a dologban.
- Nos... nem pontosan.
- Akkor mi?

Rayne közbeszólt, mielőtt Freddie még jobban elásta volna magát.

– Inkább hallgass róla, öregfiú. Mindig is szerettél fecsegni a saját ügyeidről.

Miss Ellis azonban rá sem hederített Rayne tanácsára.

– Természetesen nem akarom beleütni az orrom a dolgába, Mr. Lunsford, de tudnék valamiben segíteni? Szeretném vissza fizetni Lord Havilandnek, hogy elintézt számomra egy álláslehetőséget, még akkor is, ha nem kedvelem fölényeskedő módszereit.

– Hááát – húzta a szót Freddie – az a helyzet... hogy ez a bizonyos nőszemély – hölgynek nem tudom nevezni – birtokolja jó néhány leveletem, melyeket pár hónappal ezelőtt írtam neki. És az apám a fejemet veszi, ha nem szerzem őket vissza. Soha nem értené meg, hogyan csábulhat el egy fickó egy csinos női arctól, különösen egy francia női arctól. A vén tökfő – tette hozzá a bajsza alatt mormogva.

Miss Ellis szemrehányó pillantást vetett rá.

– Tökfő? Ugye nem gondolta komolyan, hogy ilyen tiszteletlen jelzővel illeti az apját?

Freddie a homlokát ráncolta, majd összeszűkülő szemmel nézett a lányra.

– Ó, asszem, maga nem afféle tüsténkedő nő, ugye, Miss Ellis?

A lány felkacagott.

– Az öcsém azt mondaná, az vagyok – mivel sok évig az én reszortom volt az ügyeink intézése. Ha ez vigasztalja, nagyon is együtt érzek önnel. Gerard is mindig hasonló kalamajkába bonyolódott... és gyakran én húztam ki belőle.

– Szavamra, kedvelem ezt a nőt – fordult Rayne-hez Freddie.

– Én is kedvelem magát, uram – szólta kedvesen a lány. – És alig várom, hogy segítsek magának, amiben csak tudok.

Lunsford arca felragyogott.

– Átkozottul nagy szükségem van mindenfajta segítségre.

53• Nicole Jordan

Rayne ismét közbeszólt, nem akarta bevonni a lányt a zsaroló francia özvegyasszonnyal kapcsolatos kétes ügybe.

– Nem lesz szükség a segítségére, Miss Ellis.

A határozott hangra Madeline felvonta a szemöldökét.

– Azt akarja mondani, hogy ne üssem bele az orrom abba, amihez semmi közöm?

– Csodálatosan gyors a felfogása – húzta el a száját Rayne.

– Rendben, de ha mégis meggondolnák magukat...

Haviland tudta, nem fogja meggondolni magát, azonban megdöbrent Miss Ellis páratlan intelligenciáján. Freddie tegnap este igen keveset mondott el a körülményeiről, a lány mégis könnyedén kikövetkeztette, hogy pácban van. Rayne legjobb női ügynökei közül is csak néhány rendelkezett hasonlóan éles megfigyelőképességgel. És úgy látszik, egyszerűen szívességből ajánlotta fel a segítségét.

Freddie nyilvánvalóan úgy gondolta, a lány kevésbé éles elutasítást érdemelt volna, ezért sietve hozzátette:

– Köszönöm, Miss Ellis, de Havilandnak kétségtelenül igaza van. Fantasztikusan jól elboldogul egyedül is. Rendületlenül bízom a képességeiben, hogy kihúzza a csávából, amibe a saját ostobaságom miatt kerültem. Ezért fordultam elsőnek hozzá.

A lány élénk tekintete Rayne arcát kezdte fürkészni.

– Úgy látszik, Lord Havilandnak szokása, hogy megmenti a rászorulókat. Feltételezem, ezért sietett olyan határozottan a segítségemre tegnap este.

– Ó, igen – felelte Freddie. – Híres arról, hogy bármilyen módon a védelmébe vegyen mindenféle szerencsétlent. Nem tudja megállni, hogy ne legyen hős.

– Igazán? – csillogott a lány szürke szeme.

– Milyen elbűvölő.

Rayne rögtön rájött, hogy Madeline és Freddie örömeiket lelik a heccelésében.

– Persze – folytatta Freddie.

– Mindig is úgy gondoltam, hogy Rayne rossz évszázadban született. Tiszteletre méltó lovag lehetett volna Artúr király kerekasztalánál.

– Szinte elképzelem, ahogy vágat egy fehér lovon – értett egyet Madeline.

Rayne nem vitatkozhatott unokatestvére szavaival. Már gyerekkora óta szívügye volt, hogy rendbe hozza az elrontott dolgokat, megvédje a gyengéket és kiszolgáltatottakat. Nem tudta elviselni, ha igazságtalanságot tapasztalt és nem tehetett ellene. Éppen emiatt volt most ennyire nyughatatlan. Új küldetést keresett az életében, természetesen, ám eddig nem talált olyat, ami megérte volna, hogy rászánja idejét és tehetségét.

– A vakmerősége egyáltalán nem színlelés – jelentette ki Freddie.
– Ez idáig számtalanszor kockáztatta az életét.

Miss Ellis azonnal lehiggadt, és bánatosan nézett Rayne-re.

– Értem. Nem lett volna szabad viccelődnöm önnel, uram.

Havilandnak jobban tetszett, amikor a lány nevetett rajta, mint hogy ilyen bűnbánóan néz rá.

– Aligha vagyok szent.

– Soha nem hittem, hogy az. Mégis dicséretet érdemel, és nem csúfolódást.

– Könyörgöm, ezt ne felejtse el, amikor legközelebb ismét a kevésbé illedelmes modoromat akarná a szememre vetni. Most pedig költse el a reggelijét, Miss Ellis. Kihül a lágytojása.

Rayne parancsa szándékos provokáció volt, amire megkapta a vágyott választ. A lány szürke szemei felragyogtak, majd újra humor csillant meg bennük.

– Igen, uram – mormolta alázatosan, és folytatta a reggelizést.

Engedékenysége csak valódi természetét volt hivatott elrejteni, ezt Rayne is tudta, miközben ő is nekilátott befejezni a reggelijét. Madeline Ellis pimasz, csípős nyelvű és merész volt. Mégis kénytelen volt elismerni, hogy a lány energikus természete igen kedvére való.

Az igazat megvallva, számos dolgot talált vonzónak Madeline-ben. A szeme a reggeli fényben még szebb volt; tiszta, mély és vágyat keltő. A szája pedig... Rayne azon kapta magát, hogy egyre azt a bűnre csábító száját bámulja, amint épp egy teasüteménybe harap.

Valójában igen meglepte a sóvárgása. A tűzfény ragyogása – ami este olyan varázslatossá tette a lányt – mostanra megszűnt, ő mégis tovább vizionált arról, hogy az ágyába viszi Madeline-t. Tekintete egy pillanatra megállapodott a telt kebleken. Elképzelte, hogy leveszi a lányról azt a csúf, sötét ruhát, és buja testét valami lágyabb, sokkal hívogatóbb kelmébe öltözteti, talán világos rózsaszín selyembe. Vagy sötét levedulaszínűbe, ami még inkább kiemeli csodás szemeit...

Ágyéka ismét sajogni kezdett. A jövőben határozottabban kell uralkodnia magán és teste tiltott vágyain. Ám még így is örült, hogy Madeline belépett az életébe. Bár tegnap este néhai apja iránt érzett kötelességtudatból mentette meg a lányt, ma már önszántából ajánlotta fel a segítségét, mivel közönyössége mintegy varázsütésre eltűnt, akárhányszor a lány társaságában volt. Ezért elhatározta, hogy latba veti minden rábeszélőképességét, és meggyőzi Arabellát, Lady Danverst, hogy alkalmazza Madeline-t tanárnőként.

Azt akarta, hogy Miss Ellis a szomszédságában maradjon, és továbbra is felpezsdítse eseménytelen életét.

Mivel Madeline nagyon szeretett volna bekerülni tanárnőként az Akadémiára, természetesnek érezte, hogy idegei pattanásig feszültek, amikor a délelőtti folyamán sor kerülhetett a beszélgetésre. Szerencsére addigra már megérkezett az utazóládája Riverwoodba, így módja volt egy előnyösebb, sötétkék kasmírruhába átöltöznie.

Madeline sürgetésére Lord Haviland egy levelet küldött át Lady Danversnek, melyben időpontot kért tőle, majd a hintójával Danvers Hallba hajtottak, hogy hivatalos látogatást tegyenek. Ez jobban illett az alkalomhoz, mint átbaktatni a két birtok közötti vidéken.

Lady Danvers a nagy szalonban fogadta őket, és nemcsak meglepő kedvességgel üdvözölte Madeline-t, hanem azonnal elhárította a lány hálálkodását, amiért előző éjszakára szállást kapott Danvers Hallban. Havilandnek ebben is igaza volt, döbbsent rá Madeline.

Lady Danvers valóban tanárokat keresett, és örömét fejezte ki, hogy Madeline-t érdekli az állás.

A grófnő hasonló korú lehetett, mint ő, viszont rendkívüli szépség; magas és elegáns, szőke hajának arany-vörös árnyalatával. Ízig-vérig úrinő volt. És mégis rendkívüli lelkesedéssel beszélt a fiatal lányok számára létrehozott Freemantle Akadémiáról.

– Két húgom és jómagam alapítottuk az Akadémiát néhány éve, pártfogónk, Lady Freemantle segítségével magyarázta Lady Danvers.

– Azonban ez az iskola inkább az életre készíti fel a fiatal hölgyeket, s nem hasonlít a szokványos, bentlakásos intézményekre. A gazdag középosztály leányait megtanítjuk, hogyan viselkedjenek a felső tízezer szalonjaiban és báltermeiben.

– Milyen tantárgyakat oktatnak? – kérdezte kíváncsian Madeline.

– Tanulóink többségét nevelőnők oktatták, tehát mire hozzánk kerülnek, már jól képzettek a szokásos tantárgyakat illetően, azonban még hiányzik belőlük az igazi hölgyektől elvárt csiszolt modor és kellem. Tehát a társaságba való bevezetésüket megelőző években nálunk elsajátíthatják a helyes magatartást, a jó modort, a társaságban szokásos beszélgetési stílust, valamint az olyan előkelő képességeket is, mint például a lovaglás és fogathajtás, tánc, íjászat, valamint a zenedarabok könnyed előadásmódja. Célunk, hogy olyan kultúrát és finomságokat tapasztaljanak meg nálunk, amivel majd találkozhatnak, ha előkelő körökbe házasodnak be.

Madeline palástolta csalódását, hiszen a Lady Danvers által elsorolt tananyag egészen más volt, mint amire számított. Ám nem tett semmiféle megjegyzést.

– Korábban – folytatta Lady Danvers – a húgaim és én általában több órát tanítottunk naponta, ám amióta az idén mindhárman férjhez mentünk, át kellett ütemeznünk az órarendünket. Sőt – mosolyodott

57• Nicole Jordan

el lágyan a grófnő –, mivel váradós vagyok, és jövő tavaszra érkezik a baba, még kevesebb időm lesz az akadémiánk számára. Van egy igazgatónőnk, aki az iskola napi működését irányítja. És nemrégiben felvettem egy másik, teljes munkaidős tanárnőt, valamint egy közeli barátnőm is gyakran tart órákat. A huszonkét tanítványunkhoz azonban jó hasznát vennénk egy újabb, az ön képzettségével rendelkező munkaerőnek, Miss Ellis.

Madeline úgy gondolta, ideje megszólalnia.

– Nem hiszem, hogy az én képzettségem megfelel az akadémiájuk igényeinek, Lady Danvers. Kiváló nevelőnő mellett nőtem fel, tehát járatos vagyok olyan tantárgyakban, mint a rajz, hímezés, történelem, földrajz, sőt kicsit értek a könyveléshez is, mivel volt egy farmunk, amelynek én intéztem a könyvelését. Ám a legkevésbé sem vagyok muzikális, és komoly hiányosságaim vannak a kultúra és a finom viselkedés ismeretének terén is. Soha nem mozogtam az önök előkelő köreibben. A legközelebbi kapcsolatom az úri társasággal annyi, hogy Lady Talwinnél dolgoztam, aki élete utolsó éveiben már ágyhoz kötött beteg volt.

Lady Danvers elmosolyodott.

– Miss Ellis, azt hiszem tévesen ítélte meg az én társasággal kapcsolatos előéletemet. Egészen tavalyig a húgaim és én egy családi botrány árnyékában éltünk, a társaság kiközösített minket. És mivel gyakorlatilag egy pennynk sem volt, dolgoznunk kellett, hogy eltartsuk magunkat. Szerencsére az Akadémia biztosította megélhetésünket, és bizonyos függetlenséget adott, így nem kényszerültünk rá, hogy szándékunk ellenére menjünk férjhez.

– Értem – reagált meglepetten és megkönnyebbülten Madeline a grófnő korábbi szerény körülményeiről mondott szavaira. És mivel ő is függetlenségre vágyott, nem voltak ínyére az előkelő hölgyek számára előírt kötöttségek, és soha nem ment volna férjhez pusztán az anyagiak kedvéért.

– Ön egyértelműen finom beszédű, és mint értesültem róla, rendkívül jó modorú hölgy – tette hozzá Lady Danvers, kedves pillantást vetve Lord Havilandre, aki velük szemben ült egy füles

fotelban. Szavak nélküli kommunikációjuk azt sejtette Madeline-nel, hogy Haviland az interjút kérő üzenetében megemlítette, mennyire ragaszkodik a lány az illemszabályok betartásához.

– És ha jól tudott bánni gyengélkedő munkaadónőjével, valószínűleg kezelni tudja a tanítványokat is.

– Milyen feladatokat bízna rám?

– Haviland azt mondja, ön folyékonyan beszél franciául, tehát szeretném a legtöbbet kihozni ebből a sajátos képességéből. Elsődleges feladata a francia nyelv tanítása lenne, és persze az angol nyelvé is. Tapasztalataim szerint egy idegen nyelv tanulása javítja az illető anyanyelvi beszédét és nyelvtani ismereteit is, ami rendkívül fontos ahhoz, hogy tanítványaink sikeresek legyenek az életben. És minél élvezetesebbé tudja tenni az órákat, annál jobban befogadják az anyagot a hallgatók. Az ön szakterülete pedig, Miss Ellis, további pluszt is ad majd, mivel a lányok bolondulnak a francia divatért. Ha esetleg valahonnan tud szerezni néhány párizsi magazint – olyat, mint nálunk a *La Belle Ensemble* –, egyenesen imádni fogják önt.

Madeline örömébe ürmögve ült a grófnő kényszeredett hangszínétől, ám végül kipréselt magából egy mosolyt válaszként.

– Remélem, Mrs. Danvers, hogy tudok szerezni, mivel jó a kapcsolatom a francia emigránsok közösségével, akik között sokan arisztokraták voltak a hazájukban, mielőtt a Forradalom megfosztotta őket földjeiktől és címeiktől.

– Nagyszerű – felelte Lady Danvers. – Szeretnék önnek felajánlani egy állást az akadémiánkon, Miss Ellis, kezdetben napi egy órát kellene tartania. Magas fizetést ígerek, azonban a foglalkoztatása most még csak ideiglenes lesz. Haviland ugyan kezeskedik önért, de mivel a korábbi munkaadója nem adott referenciát, bizonyára megérti, hogy alaposabban szeretnék utánanézni a hátterének. Szívesen venném, ha összeállítana egy listát a korábbi szomszédairól vagy más ismerőseiről, és azonnal írok is nekik. És majd akkor véglegesítjük az állásában, ha alkalmam volt megerősíteni a kezdeti jó benyomásaimat önről. Valamint,

59• Nicole Jordan

természetesen önnek is meg kell győződnie arról, hogy valóban élvezi-e annyira a tanítást, hogy van kedve folytatni.

Valóban bölcs és fair döntés, gondolta Madeline. Kéttucatnyi fiatal hölgy életének alakításáért lesz felelős, és Lady Danvers köteles meggyőződni róla, hogy tanárai magasan kvalifikáltak.

Madeline azonban biztos volt benne, hogy megfelel majd új szerepében. Mivel sok évet töltött társalkodónőként, türelmetlenül várt a már a szellemi erőpróbát és a sok ember között végzendő munkát. És talán nem lesz olyan nagy hátrány a számára, hogy nem tud kellően alázatos lenni. Tulajdonképpen, a néhány szalonképes foglalkozás közül, melyek nyitva állnak előtte, a tanítás felel meg számára a legjobban.

– Köszönöm, asszonyom – mondta őszintén. – Nagyon szeretném elfogadni az ajánlatát.

– Örvendek. De kérem, szólítson Arabellának. Ha beleegyezik, holnap elviszem az Akadémiára. Szombatonként csak fél napig tart a tanítás, így lesz rá alkalom, hogy bemutassam a kollégáinak és a tanítványoknak. Már ma délután is szívesen megtenném, de este bált rendezek Danvers Hallban, és fel kell készülnöm rá.

– A holnapi nap is tökéletesen megfelel – szolt Madeline, még inkább értékelve, hogy új munkaadója időt szakított zsúfolt napirendjéből arra, hogy fogadja őt, amikor éppen bált készül adni.

– Ó, és feltétlenül itt kell maradnia Danvers Hallban, amíg el nem rendezzük az alkalmazásával kapcsolatos összes részletet, és nem talál magának megfelelő szállást.

Madeline-nak már a nyelvén volt, hogy visszautasítsa a grófnő ajánlatát, amikor Lord Haviland, a beszélgetés során most először, megszólalt.

– Az itt tartózkodását a fizetése egy részeként is elkönnyelheti, Miss Ellis – mutatott rá, mintha pontosan tudta volna, mi jár a lány fejében. – És ölédiségének is nagy szívességet tesz azzal, hogy ilyen gyorsan megkezdje a munkát.

– De mennyire! – erősítette meg a grófnő.

Madeline nem akart hálátlannak látszani, így egészen mást válaszolt, mint az előbb eltervezte.

– Ön igen nagylelkű, Lady Danvers.

– Arabella... és remélem, én pedig Madeline-nek szólíthatom.

– Igen, természetesen... Arabella.

– Ó – szólt hirtelen Arabella –, már korábban is eszembe juthatott volna. Feltétlenül vegyen részt a bálunkon ma este, Madeline. Találkozhat az igazgatónőnkkel és más tanárnőkkal, kivéve a fiatalabb húgomat, Lilyt, aki most éppen Olaszországban tartózkodik. Az idősebb húgom, Roslyn viszont nem régiben tért vissza a nászútjáról, és itt lesz. Tulajdonképpen Roslyn alig várja, hogy találkozzon önnel, Lord Haviland – pillantott Arabella ismét a férfira, ezúttal egyértelműen nagy örömmel. – Ez az udvarlás dolog meglehetősen kínos lehet, nemde, uram?

– Valóban – felelte Haviland szárazon.

Mivel nem értette a köztük folyó párbeszéd lényegét, Madeline meglepődött, hogy a férfi feszeng a fotelben, mintha kényelmetlen lenne számára a témaváltás.

Madeline is kezdte kényelmetlenül érezni magát, viszont tudta az okát is. Jóval kevésbé örült annak, hogy Arabella meghívta őt is a bálba, mint annak, hogy állást ajánlott a részére. Nem kívánt részt venni ezen az esti ünnepségen. Tudta, hogy társaságban is megállja a helyét, bár inkább ahhoz szokott hozzá, hogy a felső tízezer szolgálójának tartják. Viszont nem rendelkezett megfelelő öltözkéssel. Sőt, nem tanult meg jól táncolni sem, és nem kívánta közszemlére állítani hiányosságait.

– Ön rendkívül nagylelkű, Arabella, de úgy érzem, nem fogadhatom el a meghívását. Nem állok készen a társaságban való megjelenésre.

– Rendben, ahogy óhajtja. De maga ugye eljön, Haviland?

A férfi szemmel láthatóan tétozott.

– Pillanatnyilag vendégem van, aki nálam lakik, Lady Danvers, és nem szeretném magára hagyni Lunsfordot.

– Mr. Freddie Lunsford? Örömmel vesszük az ő társaságát is.

61• Nicole Jordan

– Akkor elfogadom a meghívást az ő nevében – rándult meg Haviland arca, mintha kellemetlen feladatra kötelezte volna el magát.
– Feltételezem, a bált jó lehetőségnek kell tekintenem.

– Igen. Roslyn majd kellően kihasználja az alkalmat. – Arabella ismét Madeline-hez fordult, hogy megmagyarázza szavait.

– Haviland kérésére én és a húgaim összeszövetkeztünk, hogy megfelelő feleséget találjunk számára, bár elsősorban Roslyn vállalta a feladatot. Már számtalan jelöltet ajánlottunk, de eddig még senki sem nyerte el a tetszését.

Madeline egy halvány mosolyt préselt ki magából, hogy elrejtse csalódottságát, amit meglehetősen abszurdnak érzett. Vajon mi a csudáért kellene csalódottnak lennie, hogy megtudta, a Loring nővérek segítenek Havilandnak a párkeresésben?

Azért, mert bolondul vonzódasz te magad is hozzá, jött a kéretlen gondolat.

Természetesen aligha lehetett reménye rá, hogy a férfi is vonzódik őhozzá, mégis, egy röpké pillanatig elképzelte, milyen csodálatos lenne, ha Haviland a jövődöbeli feleségének tekintené őt. Ha a ma esti bálban neki udvarolna. Ha megcsókolná és elárasztaná kábitó szenvedélyével...

Ha álmodozó természetű lett volna, könnyen beleringatta volna magát az ilyen illúziókba. Ám Madeline-nek szerencsére nem maradt ideje, hogy tovább dédelgesse ostoba képzelgéseit, mivel Arabella felállt.

– És most, ha megbocsátanak, mennem kell, hogy felkészüljek a mai estére. A férjemmel Londonban voltunk, húga, Eleanor közelgő esküvőjének ügyében, és csak ma délelőtt érkeztünk vissza. Haviland, kérem, most menjen haza. Madeline, ha gondolja, Mrs. Simpkin segít majd berendezkedni a szobájában. És nagyon szívesen látjuk a bálban, ha mégis meggondolja magát.

Madeline ismét köszönetet akart mondani Arabellának, de mielőtt megszólalhatott volna, Haviland kezdett beszélni.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy rábeszéljem Miss Ellist.

Madeline óvatos pillantást vetett a férfirra, mivel látta, hogy még nem készül indulni. Nem akart most egyedül maradni vele, mert, gyanította, hogy nehéz lesz ellenállnia a „rábeszélésének”. Gyanúja beigazolódott. Amint Arabella távozott, Rayne ismét felvetette a témát.

– Miért nem óhajt részt venni a bálon?

Madeline őszintén válaszolt.

– Nem kedvelem a hivalkodó eseményeket, ez az egyik ok. Különösen, ha tudom, hogy alaposan górcső alá vesznek és ítéletet mondanak rólam idegen emberek, akik esetleg hibát találnak bennem. A másik ok pedig, hogy nincsen báli ruhám.

– Azt hiszem, Lady Danvers szívesen kölcsönad önnek egyet a ruhái közül.

Madeline szemrehányó tekintetet vetett rá.

– Ez meglehetősen udvariatlanság lenne tőlem. De ha el is fogadnám, nem azonos a méretünk.

Érezte, hogy a férfi alaposan végigméri. Nem olyan magas és karcsú, mint Arabella, és határozottan teltebb az alkata, de Haviland kifürkészhetetlen arckifejezéséből nem tudta kitalálni, mire is gondol.

– Egy ruhát át is lehet alakítani – javasolta váratlanul a férfi.

– Ilyen rövid idő alatt nem.

– Csak pénz kérdése.

– Épp ezért nem engedhetem meg magamnak.

– Megelőlegezem az összeget. Majd megadja az első fizetéséből.

Madeline rábámult.

– Tudja, hogy nem fogadok el öntől anyagi támogatást, Lord Haviland.

– Ó, igen, megint előjött a büszkesége.

A lány visszanyelte riposztját. Talán valóban kissé túl érzékeny volt a könyöradományok elfogadásához, de így érezte természetesnek. Nyilván egy olyan gazdag, kékvérű úriember, mint Haviland, nem érti meg, miért zavarja őt, hogy kölcsönkérje egy másik hölgy ruháját.

63• Nicole Jordan

Azonban Madeline sem hitte, hogy a férfi nemtörődömségből vagy érzéketlenségből reagált így. Inkább azért, mert nem sok fogalma volt arról, milyen az, ha valaki rangon alul érzi magát a társaságban, hiszen Haviland vajmi kevéssé törődött az ilyen formaságokkal.

– Nem csupán büszkeség – jelentette ki Madeline. – Nem fogadhatok el kölcsönbe egy ruhát a leendő munkáltatómtól, hogy aztán átszabassam.

– Nos, az öltözkétől függetlenül nagyon szeretném, ha részt venne a ma esti bálon.

Hangja hirtelen lágyabbá vált, és amikor lustán rámosolygott Madeline-re, a lányt érthetetlen öröm járta át, pedig biztos volt benne, Haviland csak fegyverként veti be a sármját. Önkéntelenül is észrevette a férfi szeme körüli kis nevetőránccokat. Tegnap este a félhomályban ezek a kis vonalkák láthatatlanok maradtak.

– Az ön óhaja itt nem vita tárgya, uram – vágott vissza Madeline, kissé csípősebben, mint Haviland megérdemelte, mivel igyekezett közömbös maradni a férfi vonzásával szemben.

– Tudom, de saját érdekében kellene részt vennie. Hogy találkozzon a kolléganőivel és a szomszédaival, hiszen itt fog lakni. És egyúttal nekem is szívességet tenne vele. Szövetségesre van szükségem ma estére.

– Szövetségesre?

– Kifejezetten irtózom az első bálozóktól, viszont minden bizonnyal körül fognak zsongani, mivel híre ment, hogy feleséget keresek.

Haviland engem kér, hogy védjem meg az eladósorban lévő fiatal hölgyektől, akik nyilvánvalóan rá vadásznak majd a bálban? Madeline nem tudta, mit válaszoljon.

– Várhatóan hamarosan megnősül, nemde? – kérdezte jóval erőtlenebbül, mint szeretne volna.

– Ha a nagyanyám keresztülviszi a szándékát, mindenképpen – mosolyodott el kényszeredetten. – Beletörődött „szalonképtelen foglalkozásomba”, ahogyan ő nevezte, mivel a hazámnak szüksége

volt rám. Ám most a szívügyének tekinti, hogy továbbvigyem a család vérvonalát, és elvárja, hogy örököst nemzzek.

Madeline-t nyomasztotta az a mély szomorúság, melyet a férfi szavai keltettek benne. Semmi oka nem volt rá, hogy Haviland házassági szándékai miatt nyugtalanodjon, sem arra, hogy féltékeny legyen a többi jelöltre. Mégis némán állt egy pillanatig, és gondolataiba mélyedt,

Tudta, hogy Rayne gond nélkül találhat kedvére való feleséget. Elbűvölő vonzerejének köszönhetően az úri társaság legszedítőbb szépségei üldöznék őt. A férfit körülengő veszély, meg a könnyed, csábos mosolya mindenképpen megnyeri a női szíveket. Minden nő legtitkosabb álma ő volt... de Madeline-é mindenképp. És amikor az bűvös szemeivel olyan fürkészően nézett rá, ahogyan most, a lány szinte elolvadt.

Szálnalmas még rágondolni is, hogy belehabarodott, döbbent rá Madeline. Esze ágában sincs behódolni Haviland kérésének.

Viszont valóban nagy hálával tartozik neki az iránta tanúsított nagylelkűségéért. És talán tényleg szövetségesre van szüksége ma este a bálban. Ezenkívül a lány nagyon szeretett volna megismerkedni kolléganőivel és a leendő szomszédságában lakó köznemesekkel.

– Tehát, hogy döntött? Részt vesz a bálon, Miss Ellis?

Mégis megoldhatnám, gondolta Madeline, van egy levendulaszín estélyi ruhám – a legszebb a ruháim közül.

– Igen – adta be a derekát, reménykedve, hogy nem bánja meg engedékenységét, és hogy nem bonyolódik bele még jobban a Haviland iránti nevetséges vonzalmába egy olyan társasági rendezvényen, ahol egyáltalán nincs elemében.

– Nagyszerű – vágta rá élénken a gróf, mintha már előre tudta volna, hogyan dönt a lány, hiszen egyértelműen bízott rábeszélőképességében. – Alig várom, hogy találkozzunk ma este. Ideszállítatom az utazóládáját Danvers Hallba. Kérem, azonnal küldjön üzenetet Riverwoodba, ha bármi mást is kíván tőlem.

Kurtán meghajolt, majd távozott. Madeline csak állt és bámult utána, mélységes csalódottsággal. Haviland hamarosan megnősül, és nem én vagyok a feleségjelöltje.

Halántékához emelte a kezét, és elgondolkozott ostobaságán. Hogyan is dédelgethetett hiú reményeket, amikor eddig fogalma sem volt róla, hogy egyáltalán léteznek ilyenek? Hova jön ő az első bálozókhöz, akik közül Haviland ki akarja választani a grófnőjét?

Erősen az ajkába harapott, elismerve reménytelen helyzetét. Ritkán engedte meg magának, hogy jelentéktelen külsején borongjon. Mindig is úgy vélte, az ész és a jellem sokkal többet nyom a latban, mint a kinézet. Ám most, hogy találkozott a jóképű, mágneses vonzerejű Rayne Havilanddel, hirtelen azt kívánta, bárcsak gyönyörű és divatos lenne, és olyan tökéletes, amilyen Lady Danvers.

Egy zsiros hozomány se lenne rossz. A szépség és a vagyon esetleg partiképossé tenné ahhoz, hogy szerepelhessen Haviland lehetséges feleségjelöltjeinek listáján.

A szalonajtó felé fordulva megpróbálta kiűzni a fejéből ezt a nevetséges gondolatot. Sosem nézte rózsaszín ködfátyolon át a jövőjét. Gyakorlatias, érzékeny, szenvedélymentes volt. Fegyelmezetten kordában tartotta érzelmeit, mélyen magába zárva, ahol nem okozhatnak fájdalmat.

Ha valaha is irigykedett vele egykorú nőkre, akik teljes életet éltek férjükkal és gyerekeikkel, mindig azonnal úrrá lett irigységén. Semmi értelme azon keseregni, amit nem érhet el.

Mégsem tudta teljesen elfojtani sóvárgását, amikor kénytelen-kelletlen elhagyta a szalont, hogy berendezkedjen ideiglenes szálláshelyén.

4.

Érdekes figyelni mennyi szépség próbálja magára vonni Lord Haviland figyelmét, Maman. Én soha nem viselkednék ilyen szégyentelenül, mégis egyre azt kívánom, bárcsak úgy nézne rám, mint az elbájoló Arden hercegnőre.

anvers Hall bálterme fényárban úszott a gyertyák sokaságától, s a száznál több vendég extravagáns öltözéke csak fokozta a ragyogást.

Madeline mégis annyira kényelmetlenül érezte magát a bálban, ahogy már előre félt tőle. Nemcsak az nyomasztotta, hogy megjelenésével elűt ettől az illusztris tömegtől, de túlságosan is elkeserítő volt látnia, ahogy Lord Haviland egyik szépséget a másik után viszi táncba.

Az utóbbi fél óra során egyfolytában a férfit figyelte, de úgy, hogy Haviland ne vegye észre őt. A szó szoros értelmében nem rejtőzött el, bizonygatta magának, csupán beállt a cserepes pálmák mögé, melyek jórészt eltakarták a férfi szeme elől. Egyszerűen nem akarta, hogy Haviland észrevegye, mennyire szegényesen öltözött az összes többi jelenlévő hölgyhöz képest. Magas derekú, puffos ujjú, levedulaszín krepp ruhája egy vidéki bálba megfelelt volna, de egy ilyen „kékvérű” estélyen semmiképpen sem.

A társaság krémje gyűlt össze itt ma este, talán azért, mert Danvers Hall csupán hatmérföldnyire esett a londoni Mayfair negyedétől, ahol az előkelő társaság többsége lakott, már amikor nem a vidéki birtokaikon tartózkodtak. Haviland ördögien jóképű volt méretre szabott fekete kabátjában, választékosan megkötött fehér

67• Nicole Jordan

nyakkendőjével, ezüst hímzésű mellényében és fehér szatén térdnadrágjában.

Robusztus, férfias szépsége valóban vonzotta minden nő tekintetét. Még a bálterem túlsó feléről is átsütött erőteljes karizmája. És úgy tűnt, mindegyik táncpartnerét elkápráztatta sármjával, bár a mosolya szinte visszafogott volt. Madeline gyanította, a férfi nem akart ráijeszteni az ártatlan fiatal szépségekre veszélyes vonzerejével.

Báránybőrbe bújt farkas, *Maman*, gondolta a lány, amikor Haviland éppen visszakísért egy újabb törleszkedő kisasszonyt a gardedámjához. A gróf erős, fortélyos, sőt, bizonyos körülmények között akár halálosan veszélyes is, feltételezte Madeline; korábbi hivatásában ilyennek kellett lennie.

Ráadásul izgalmas, kízóan felkavaró és elbűvölő. És a bálteremben jelen lévő valamennyi nő nyilvánvalóan hasonló véleménnyel volt róla.

Némelyik szépség majdhogynem szégyentelenül tapadt volna rá, ettől Madeline a fogát csikorgatta. S ami ennél is rosszabb volt, ő sem tudta kivonni magát ölordsága vonzása alól. Talán azért, mert Essexben meglehetősen visszavonultan édegélt, és eddigi élete során még sohasem találkozott Haviland-hoz hasonló férfival.

Összeszorította az ajkait, hogy leküzdje az iránta táplált fizikai vonzalmát. Véget kell vetnem bolond lángolásomnak, hiszen ezek a független dámák mind az ő kegyeit akarják elnyerni. Nem akarok úgy viselkedni, mint ezek az ömlengő, szédült csirkék, akik egyfolytában a nyomában vannak, figyelmeztette magát a lány.

Lord Haviland ebben a percben kezdett egy francia négyest táncolni Arabella húgával, Roslynnal, Arden hercegnőjével. A hercegnő rendkívüli szépség volt; magas, karcsú, visszafogottan elegáns, rendkívül finom arcvonásokkal és aranyszőke hajjal. Ezenkívül Roslyn nagyon okos és széleskörűen művelt volt, ahogy Madeline megtudta a Danvers Hall házvezetőnőjétől, Mrs. Simpkinsről.

Mialatt a gyönyörű hercegnő Haviland gróffal táncolt, Madeline-t hirtelen irigység fogta el, amit képtelen volt leküzdeni. Úgy

mosolyogtak egymásra, mintha régi barátok lennének... vagy ennél talán még bizalmasabb lenne köztük a kapcsolat. Pedig ahogy ma délután Mrs. Simpkinsől megtudta, Roslyn nagyon boldog a hercegével nemrég kötött házasságában, és lángoló szerelem fűzi össze őket.

Kétségtelen, hogy a hercegnő ideálisan illett Havilandhez. Én viszont, emlékeztette magát Madeline, nem fogok soha szerepelni a jelöltek listáján.

Elkeseredett erre a gondolatra, bár belső énje egyre korholta örültségéért. Azért sem fogja sajnálni magát!

Valójában nem tartotta magát kevesebbre az itt lévő társaság tagjainál. Mégis elismerte, hogy mások így vélekedhetnek róla. Pontosan azt a képet mutatta, amilyen volt – egy vénkisasszony, akinek munkát kell vállalnia, hogy megélhessen, akinek toprongyos előkelősége kirítt a csillogó vendégek közül.

Kívülállónak számított ebben a világban, nem csak vagyoni helyzete és várvonala, hanem hajlandóságai tekintetében is. Sosem vette komolyan az előkelő társaság önhittségét és szabályait. Sőt, a bálakat is csupán frivol időpocséklásnak tartotta. Itt pedig kissé hasznavehetetlennek érezte magát, mivel nem volt semmi tennivalója.

És úgy érezte, oka sincs rá, hogy itt legyen. Havilandnek szemmel láthatóan semmi szüksége az ő védelmére. Egészen jól elboldogul a hódításaival. Arabella is túlságosan elfoglalt pillanatnyilag ahhoz, hogy bemutassa őt leendő kolléganőinek.

A bejárati ajtó felé fordult, és ki akart osonni a bálteremből, amikor egy barátságos férfihang a nevéen szólította.

Megörült Mr. Freddie Lunsfordnak, még akkor is, ha a férfi többnyire kikottyantotta az első gondolatot, ami épp eszébe jutott.

– Miss Ellis, mi az ördögöt csinál ott a pálmák mögé bújva? Rayne és jómagam már mindenütt kerestük.

– Nem igazán kedvelem a bálakat – felelte a lány őszintén, miközben szíve nagyot dobbant a férfi kijelentésére, hogy a gróf már kereste őt. Igaz, nem tudta elhinni, hiszen ha így lett volna, őlordsága könnyen rátalálhatott volna.

69• Nicole Jordan

– Engem sem érdekelnek túlságosan – értett egyet Freddie, kissé meghúzva nyakkendőjét, amikor a lány mögé lépett.

– Zavar ez a hőség, és nagyon unom az egész felhajtást. Egy bálban mindig ügyelnie kell az embernek a viselkedésére. Mellesleg pedig annyira kétfalás vagyok, hogy nagy veszélyt jelentek a hölgyek lábujjaira, valahányszor a táncparkettre viszem őket. Jobb, ha inkább nem táncolok, de mi a jó egy bálban, ha nem táncolhatok?

– Igaza van – mormolta a lány. – Úgy tűnik, Haviland mégis jól érzi magát – csúszott ki a száján, és a grófot figyelte, aki még mindig Roslynnal táncolt.

– Á, dehogy. Csak tettet, hogy élvezi – vallotta be Freddie. – Legszívesebben messze elkerülné a bálakat, meg a kegyeiért harcoló, rátapadó fiatal hölgyeket is. A legjobban azt szeretné, ha a nagyanyja végre békén hagyná a nősüléssel.

– Lord Haviland és Arden grófnő, úgy látom, jó viszonyban vannak – jegyezte meg Madeline.

– Hát persze. Egy éve szomszédok. És Rayne udvarolt neki, mielőtt Roslyn úgy döntött, Ardenhez megy férjhez. Majdnem párbajoztak is érte.

Madeline megmagyarázhatatlan nyomást érzett a mellkasában. Roslyn Arden herceget választotta Haviland helyett?

– Mikor történt ez? – kérdezte szánalmasan gyenge hangon.

– Mikor is? Most nyáron... alig egy pár hónapja. Azt hiszem, Rayne is megkérte a kezét, vagy legalábbis ez a pletyka járta. De amint látja, nem lett belőle semmi.

Madeline azon töprengett, vajon vágyakozik-e még Haviland a szépséges hercegnő után. Talán igen, ha annyira erős érzelmeket táplált iránta, hogy feleségül kérte.

– Most legalább végre olyasmivel foglalkozik, ami a nagyanyjának sincs ellenére – folytatta Freddie. – A titkosszolgálati karrierje szégyenfoltnak számított a családban, mint ön is tudja.

– El tudom képzelni. – Madeline egy darabig habozott, majd mégis rátért a számára fontos kérdésre. – Haviland említette, hogy a nagyanyja azt szeretné, ha mielőbb megnősülne és örökösöt nemzene.

– Ó, igen. Az özvegy Haviland grófnő igen erős nyomást gyakorol rá, hogy továbbörökítse a grófi címet. És minden bizonnyal el is fogja érni a célját. Folyton azt hangoztatja, mennyire beteg, és hogy csak kis ideje van hátra. Ha engem kérdez, szerintem csak egyszerűen zsarolja Rayne-t.

– Lord Havilandnak nem áll szándékában megnősülni?

– Nem igazán. Nem is annyira a házasság béklyója elől akar menekülni, mintsem a társasági kötelezettségektől. Ki nem állhatja a felső tízezer felszínességét. A nagymamája viszont kemény dió – épp úgy, mint az apám, csak ő egy generációval idősebb –, és meggyőződése, hogy tökéletes nemesember válhat Rayne-ből, ha jól nőszül. Lady Haviland óriási tévedésben van, de ha kíváncsi a véleményemre, Rayne nem fogja megváltoztatni a jellemét csupán azért, hogy kedvére tegyen a nagyanyjának. Még akkor sem, ha hajlik rá, hogy teljesítse az öreg hölgy kívánságát a házasságot illetően.

Freddie nem hagyott időt Madeline-nek a válaszra. Fintorgott és újabb panaszkodásba fogott.

– Én azonban nem szeretnék a bőrében lenni. A helyében szedném a lábam, és maximálisan kihasználnám szabadságom utolsó pillanatait. De Rayne nem. Például semmi szükség nem volt rá, hogy ma este idejőjjön. Néhány napra kiszabadult a nagyanyja karmai közül, mivel az idős hölgy még most is Lady Beldon házi összejövetelén tartózkodik Brightonban. Lady Haviland jó barátnője Lady Beldonnak, aki Lord Danvers anyai nagynénje.

Madeline a szemöldökét ráncolta, próbálta követni a bonyolult rokoni szálakat, miközben Freddie fintorogva megborzongott.

– Igencsak ijesztő, mennyire benne van a házassulási hajlandóság a levegőben.

– Hogy érti ezt?

– Hát mindhárom Loring lány mostanában ment férjhez, mint ön is tudja. Danvers húga, Eleanor a múlt héten jegyezte el magát Wrexham vikomtjával. És nagyon valószínű, hogy Rayne lesz a következő a sorban.

71• Nicole Jordan

Madeline ismét elszomorodott.

– Gondolt már konkrétan valakire Lord Haviland? – kérdezte, bár nem igazán akarta tudni a választ.

Érthetetlen módon megkönnyebbült, amikor Freddie megrázta a fejét.

– Eddig még csak keresgélt a nagyanyja által elfogadhatónak ítélt fiatal hölgyek között. De azt hiszem, máshol is körül kellene néznie, én is ezt tanácsoltam neki tegnap.

Freddie most áthatóan végigmérte pillantásával Madeline-t, aki még mindig azon a nyomasztó lehetőségen merengett, hogy Haviland hamarosan megnősül, és találgatta, vajon milyen hölgyek felelnének meg számára a nagyanyja szerint.

Neki nem adatott meg a kívánt szépség és vagyon, hogy beállhasson a sorba, természetesen. Nem különösebben elegáns, nem úrinő kinézetű, még akkor sem, ha egy úriember lánya. Anyja túl fiatalon halt meg, és az apja inkább fiúként, mint lányként kezelte. Így számos férfiúi képességgel rendelkezik, ami – valljuk be – sokkal hasznosabbnak bizonyult számára, mint a lányoknak megengedett gyámoltalanság, viszont a bálteremben nem szolgál előnyére.

Hogy ez a gondolat miért kedvetlenítette el ennyire, fogalma sem volt róla. Alig három napja még elégedett volt a sorsával. Viszont a Haviland házassági kilátásairól folytatott beszélgetés rejtett sóvárgást hozott a felszínre benne, melyet korábban már határozottan elfojtott.

Elégedetlenségének palástolására – és figyelmének elterelésére – Madeline Freddie problémájára fordította a szót.

– Úgy vélem, magának is megvan a saját keserves tapasztalata a zsarolásról, Mr. Lunsford.

Freddie savanyú képet vágott.

– Igen. Solange Sauville. Ő egy francia özvegyasszony, aki irodalmi körökben tett szert némi ismertségre. Én bolond, hagytam, hogy megszédítsen a szépségével. Apám gutaütést kapna, ha megtudná, hogy ilyen mélyre süllyedtem, nemcsak azért, mert rendkívül elítéli a bujaságot, de azért is, mert különösen utálja a franciákat.

Madeline szája lebiggyedt; ez megszokott nézet volt az angol arisztokrácia körében, megvetni egy népet, amely lefejezte a királyát és királynéját, meg számos magas rangú nemest, pusztán azért, mert kékvérűek voltak.

– Én is félig francia vagyok.

– De ez legalább nem azonnal látszik magán – mondta Freddie tapintatlanul. – Madame Sauville kiköpött francia: a kinézete és a beszéde is. Soha nem kellett volna viszonyba keverednem vele, most már tudom. De az apám úgysem hinné el, hogy alaposan megtanultam a leckét.

– Tudja már, hogyan másszon ki a csávából?

– Kedd este Rayne részt akar venni a La Savuville-estélyen Londonban, hogy visszalopja a leveleimet.

Madeline kérdően nézett rá.

– Hallottam, amikor ön említette, hogy a levelek a hölgy hálósobájában vannak.

– Legalábbis a nő ezt állítja. Rayne mindenesetre reméli, hogy ott megtalálja őket.

– Akkor talán mégis a segítségükre lehetnék – szolt Madeline elgondolkozva.

Freddie felvonta szemöldökét.

– Hogyan, Miss Ellis?

A lány részegezte a tekintetét.

– Elkísérhetném Lord Havilandet az estélyre kedden, a vendégeként vagy családi barátként. Ő lefoglalná Mrs. Sauville-t, én pedig átkutatnám a hálósobáját. Kisebb az esélye, hogy lelepleznek, mivel nő vagyok.

Freddie egy pillanatig csak bámult a lányra, majd felderült a képe.

– Micsoda okos ötlet, Miss Ellis! Rayne kétségkívül jó hasznát venné egy nőnek ebben az akcióban. Lehet, hogy mesterien tudja álcázni magát, ám mégsem tudja elhitétni, hogy egy idegen hölgy budoárjához bármi köze lenne. És maga, mivel félig francia, pontosan beleillik Madame Sauville elit gyülekezetébe, mivel a vendégei között számos emigráns is van. – Freddie elhallgatott. –

73• Nicole Jordan

Mégis, lehet, hogy Rayne nem lesz hajlandó magával vinni önt. Szereti saját maga elrendezni a dolgokat.

– Magának kellene megkérnie őt, hogy vigyen el – jegyezte meg Madeline. – Nagyon szeretnék segíteni magának, ahogy csak tudok.

– Szavamra, ön egy főnyeremény, Miss Ellis – kiáltott fel ragyogó mosollyal Freddie.

Madeline viszonzta a mosolyát, ám Freddie következő mondata meghökkentette.

– Ha sikeresen segít Rayne-nek, megkapja méltó jutalmát.

– Jutalmat?

– Tudja... pénzbeli elismerést.

Isten a tudója, mennyire rosszul állt anyagilag, mivel összes megtakarított pénzét az öccsének adta. Mégsem állt szándékában elfogadni Mr. Lunsford pénzét.

– Nem akarok jutalmat – felelte. – Csupán azért akarok segíteni, hogy elkerülje az apjától várható büntetést, és hogy valamennyit törlesszek Havilandnek, hogy megmentett.

Freddie értetlenül bámult, aztán vállat vont.

– Ahogy óhajtja, Miss Ellis. Én csak vissza akarom szerezni a leveleimet attól a gonosz némbertől.

Majd meghajolt, és határozott léptekkel elsietett, jóval vidámabb hangulatban, mint amilyenben reggel volt. Madeline teljesen egyedül érezte magát a zsúfolt bálteremben.

Még egy pillantást vetett Lord Havilandre, aki akkor fejezte be a francia négyest Arden hercegnővel. Újra átfutott rajta az irigység, melyet érthetetlen fájdalom kísért a szíve táján.

Nincs értelme itt maradnom, *Maman*, csak egyre szerencsétlenebbnek érzem magam, mormolta, és a bálterem ajtaja felé indult, hogy kiosonjon.

Talán visszavonul a hálószobájába. Vagy még jobb, ha keres egy csendes zugot ebben a hatalmas kastélyban, ahol belesüppedhet bánatába.

Tudom, hogy az általam eddig ajánlott jelöltek közül egyik sem nyerte el a tetszését – mondta Rayne-nek a szépséges Arden hercegnő, amikor vége lett a francia négyesnek –, de a mai estén nagyobbak a reményeim. Legalább hét fiatal hölgy van itt, akikkel meg kellene ismerkednie.

– Hárommal már táncoltam – vallotta be Rayne.

– És egyikük sem felelt meg az ízlésének?

Rayne bocsánatkérően mosolygott.

– Attól tartok, nem. Azonban nagyra értékelem, amit értem tesz.

A hercegnő barátságos mosolyt villantott rá.

– Lehet, hogy ha jobban megismeri őket, megváltozik a véleménye. Ha pedig mégsem, nem kell kétségbeesnie. Eltökéltem, hogy megtalálom önnek az ideális jelöltet.

Roslyn lehetett volna az ideális feleség, gondolta Rayne, ahogy átvezette az asszonyt a termen. Kiváló a neveltetése, kecses, és rendkívül járatos a társasági élet finom részleteiben. Csodálatra méltó háziasszonya lett volna az olyan báloknak, mint ez, és a nagyanyja ízlésének is megfelelt volna. Roslyn azonban kikosarazta őt a nyáron, és a herceghez ment nőül.

Azt mondta, szerelmi házasságot akar kötni, és Rayne-től nem kapott volna szerelmet. Fizikailag mindenképpen vonzódott a nőhöz – melyik kékvérű nemes ne vonzódott volna? De nem akart mélyebb érzelmeket táplálni Roslyn iránt a csodálatnál és tiszteletnél, Arden pedig fülig szerelmes volt a lányba.

Sajnos, Roslyn minden más szóba jöhető jelölt felett állt, akit Rayne-nek bemutatnak a nyáron. Elképzelni sem tudta, hogy hátralévő életét bármelyik – állítólag – hozzá illő, de unalmas fiatal hölgygel élje le. Hízkelkedő mesterkedéseik, amivel be akarták hálózni, arra sarkallták, hogy a legszívesebben visszazavarta volna őket az iskolába, ahol még néhány évet eltölthetnének, mire lányból nővé érnek.

Haviland újdonsült férjéhez vezette Roslynt, majd egy pár percet beszélgetett korábbi riválisával. Meglepő módon egyáltalán nem volt

75• Nicole Jordan

köztük ellenségeskedés. Rayne egészen megkedvelte Drew Moncriefet, Arden herceget, rendkívüli intelligenciájáért és jó humorérzékeért. Ezen tulajdonságainak és arisztokratikus viselkedésének köszönhetően a herceg tökéletesen illett gyönyörű feleségéhez, Roslynhoz.

A rendkívüli intelligenciáról jutott eszébe... Körbenézett a zsúfolt bálteremben, Madeline Ellist keresve. Gondolkodott, vajon behatoljon-e a lány hálósobájába és kényszerítse-e, hogy lejöjjön és vegyen részt a bálban. Őt sem érdekelték jobban az ilyen rendezvények, mint a lányt, azonban meg akarta könnyíteni számára a társaságba való beilleszkedést, és be akarta mutatni őt jövődöbéli szomszédainak.

A saját érdekében is meg akarta találni Madeline-t. Tudta, hogy lány társasága egy kis életet hozna ebbe az unalmas estélybe, és úgy érezte, alig várja, hogy láthassa.

Freddie Lunsford éppen ekkor törte át magát a tömegen, meglehetősen vidám képpel.

– Mit vigyorogsz, mint a vadalma? – kérdezte Rayne, ahogy Freddie odaért hozzá.

– Miss Ellis egy főnyeremény. Ő aztán tudja, hogyan öntsön lelket az emberbe.

Rayne félrebillentette a fejét, és azon tűnődött, vajon mivel kápráztatta el a lány az unokatestvérét.

– Ma reggel még tüsténkedő nőszemélynek nevezted.

– Ó igen, hát az is, mármint bizonyos szempontból. Elmeséltem neki Madame Sauville zsarolási kísérletét.

Rayne már értette a dolgot.

– Kiszedte belőled a részleteket, ugye?

– Hát, igen. Miss Ellis nagyon okos.

– Valóban – jegyezte meg szárazon Haviland, és akaratlanul is elnevette magát.

– Ajánlkozott, hogy segít neked visszaszerezni a leveleimet.

– Csakugyan?

– Azt mondta, szükséged van egy nőre, aki besurranhat az özvegy budoárjába – és ezzel egyetértek.

Rayne homlokráncolva rázta a fejét.

– Emlékezhetsz rá, hogy ma reggel is felajánlotta a segítségét, és visszautasítottam.

– Igen, de ez még az előtt volt, hogy kifejtette, milyen előnyei vannak egy nőnek ilyen helyzetben. Sokkal könnyebben beosonhat észrevétlenül Madame Sauville vackába. Engedd, hogy segítsen, Rayne. Nem mellékesen, a pénz is jól jönne neki.

– Pénz?

– Jutalmat ajánlottam neki, ha részt vesz az akcióban. Úriember lévén, most már nem visszakozhatok.

Rayne egyre dühösebb lett.

– Azt mondtam, hagyd, hogy én foglalkozzam Mrs. Sauville-jel, Freddie.

– Tudom, de úgy gondoltam, Miss Ellis jó ötletet adott – erősködött az unokatestvére makacsul.

– Akkor sem akarom őt semmiféle kockázatnak kitenni, hátha rosszul alakulnak a dolgok.

Ez az érv legalábbis habozásra készítette Freddie-t.

– Hát... talán igazad van.

Rayne visszanyelte válaszát, hát persze hogy igaza van. Lunsford nem volt teljesen ostoba, csak hebehurgya. Gyakran nem gondolta végig a dolgokat, Rayne-nel ellentétben, aki az elmúlt évtizedet különféle akciók lehetséges kimeneteleinek elemzéseivel töltötte, többnyire élet-halál kérdésekben.

Freddie halkán felnevetett.

– Azt hiszem, hagytam, hogy Miss Ellis túlságosan is befolyásoljon – mondta, mintegy magát korholva –, de annyira közvetlen a természete... Minden szava tökéletesen logikusnak hangzik, mintha csak egy férfi mondaná.

– Pontosan – értett egyet Rayne.

– Kár, hogy nem választhatod őt – bökte ki Freddie, szinte csak magának.

77• Nicole Jordan

– Minek nem választhatom?

Lunsford félrebillentette a fejét, elgondolkodva méregette Rayne-t.

– Feleségednek. Mivel muszáj megházasodnod, Miss Ellis jó választás lehetne számodra.

– Tessék? – nézett rá döbbenten Haviland. – Megőrültél?

– Egyáltalán nem. Miss Ellis igen kedves és bátor, amellet... – Freddie elhallgatott és megrázta a fejét. – Nem számít. Csak egy ostoba elképzelés volt.

Rayne hallgatásba merült, hogy palástolja érzelmei zűrzavarát, melyeket rokona váratlan javaslata kavart benne. Először megriadt, majd felébredt benne a kíváncsiság.

– Nem. Hallani akarom, mi a véleményed erről a dologról.

Freddie bámult rá, mint egy birka.

– Ki fogsz nevetni.

– Biztosíthatlak, hogy nem.

– Nos, az igazat megvallva, Miss Ellis túlságosan is jellegtelen ahhoz, hogy a grófnőd legyen. Másrészt viszont... az előnytelen külseje egyúttal a javára is szolgál. Valószínűleg hálás lesz, hogy hajlandó vagy feleségül venni és megoldani anyagi gondjait. Nem sok ajánlatot kaphat az ő korában. A vénlányok nem válogathatnak, mint tudod.

Rayne képtelen volt válaszolni, annyira belemelegedett Freddie a témába.

– Valószínűleg nem panaszkodik majd, ha elhanyagolod, és a hitvesi ágyon kívül keresed az élvezeteket. És asszonyos, kerek a csípője, biztos, hogy könnyen kihordja a gyermekeidet, így megadja neked az örököszt, hogy a nagyanyád óhaját is teljesítsd.

Habár Rayne-nek nem tetszett, hogy az unokatestvére ilyen intim megfigyeléseket tett Madeline Ellisszel kapcsolatban, ám határozottan szöget ütött a fejébe a gondolat, hogy feleségül vegye a lányt.

– Továbbá – folytatta Freddie –, úgy tűnik, nem egy romantikus fajta, nem kell tartanod tőle, hogy beléd bolondul.

Ez igen sokat nyom a latban a lány javára, ismerte el magában Rayne, mivel eltökélte, hogy a szerelem nem kap szerepet a házasságában. Nem engedi meg magának, hogy érzelmileg kötődjön a feleségéhez, ugyanakkor az asszonytól sem kívánja meg.

– Hol van most Miss Ellis?

Freddie felvonta szemöldökét.

– Úgy érted, esetleg komolyan fontolóra veszed az ötletemet?

– Lehetséges. Hol találom?

Lunsford a bálterem túlsó vége felé mutatott.

– Egy perce még ott búj meg a pálmák mögött, de most nem látom.

– Megszökött a bálteremből? – tűnődött Rayne. – Ha igen, megyek, és megkeresem.

– A javaslatodon mindenképpen érdemes eltöprengeni, de először vele szeretnék beszélni.

A pálmák felé indult, magára hagyva Freddie-t, aki hitetlenkedve bámult utána.

Unokatestvére meglehetősen pontosan szedte csokorba annak előnyeit, ha Madeline Ellist választaná, ismerte el Rayne, amint keresztül-kasul járkált a bálteremben, a lányt keresve. A vele kötött házasságával több legyet üthetne egy csapásra: teljesítené a címével járó kötelességét és a nagyanyjának tett ígéretét, valamint eleget tehetne személyes kötelezettségének, s leróhatná tartozását Madeline néhai apja felé, aki megmentette az életét. A feleségként Madeline nem szűkölködne többé, nem lenne kiszolgáltatva az Ackerby-féle kéjenceknek. És természetesen ő anyagilag is támogatná a lány öccsét.

Persze, a nagyanyja mércéje szerint Madeline nem az ideális feleség a számára. Soha nem mozogna úgy elit körökben, ahogyan például Roslyn Loring. Viszont ő egészen más tulajdonságokat keres a jövődöbelijében, mint amit a nagyanyja megkíván tőle.

Egyetértett azzal, hogy Madeline jellegtelen külseje nem feltétlenül hátrány, hiszen a szépség gyakran kegyetlenséggel vagy üresfejséggel jár együtt. A külsőnél többre értékelte az intelligenciát

79• Nicole Jordan

és az éles észjárást, amiből a lánynak bőven kijutott. És Madeline kellően talpraesett is volt ahhoz, hogy kihívást jelentsen számára.

Talán ez a fő ok, ami miatt szimpatikusnak találta az ötletet, ébredt rá. Olyan nőt keresett, aki dacol vele. Üdítően nyílt viselkedésével és provokatív szellemességével Madeline felpozícionálta az életét. Nagyon élvezte a szócsatákat vele, annak ellenére – vagy talán éppen azért hogy a lány túl büszke volt, és kényes a függetlenségére.

Azt is a javára írhatta, hogy egészen őszinte lehet vele, mivel a lány tudott korábbi hivatásáról. Nem kell csürni-csavarni a szót, vagy színlelni, egészen önmaga lehet. Madeline eredendő kedvessége is vonzotta, sőt még az is tetszett benne, hogy olyan makacsul ragaszkodik hozzá, hogy saját magáról gondoskodik. Egyszóval: jóval érdekesebbnek és vonzóbbnak találta őt, mint a hajbókoló feleségjelöltek közül bárkit, akivel eddig találkozott. Ami még ennél is fontosabb, fantáziálásaiban sokkal forróbban vágyott rá, hogy magáévá tegye a lányt, bármely más szóba jöhető jelöltnél.

A gondolat, hogy a hitvesi ágyba vigye Madeline-t, határozott kényeztetést keltett az ágyékában. Látni akarta a gyönyörű szemeket, ahogy elködösülnek a szenvedélytől. Kétsége sem volt afelől, hogy a lány rendkívül élvezné vele a szeretkezést, és tüzes szerető válna belőle, ha ő megtanítaná mindazokra a fortélyokra, amiket a nő eddig még nem ismert.

Persze a kapcsolatuk pusztán a testi együttlétre korlátozódna, erről ő maga gondoskodna. Nem fenyegette az a veszély, hogy beleszeret Madeline-be, mivel a lány igen távol volt attól a csábító végzet asszonyától, aki egykor megcsalta.

A megcsalás mindig felzaklatja a férfiakat, azonban Haviland annyira megkeményítette a szívét, hogy ki is zárta életéből a szerelmet. Most már idősebb és bölcsebb volt, nem akarta újra átélni azt a fájdalmat.

Valójában még örült is, hogy Madeline nem egy szépség, mint amilyen Camille Juzet volt, mivel így kicsi a valószínűsége, hogy a lánynak szeretője van.

Tíz évvel ezelőtt, a Brit Titkosszolgálatnál töltött szolgálata kezdetén Rayne beleszeretett egy csábító francia arisztokrata nőbe, akinek az ő vagyonára és kapcsolataira volt szüksége ahhoz, hogy családját kimentse a veszélyből, és biztonságban áthozassa Franciaországból Angliába. Camille a csáberejét a saját előnyére használta, és később sajnálkozva vallotta be, hogy egy másik férfit szeret, és hogy nem volt más választása családja megmentése érdekében, minthogy kihasználja Rayne-t.

Azóta sem érzett akkora dühöt és keserőséget, amiért rászedték, mint egy éretlen tacsót, ismerte el Haviland. Esze ágában sincs újra ilyen csapdába esni vagy újra kockára tenni a szívét. Ezért nem ellenkezett, amikor a nagyanyja erőltette, hogy házasodjon meg és nemzzen örököszt. Egyértelműen hajlandó volt érdekházasságot kötni egy előkelő nővel, amennyiben ő maga választhatja ki a hölgyet, akihez egy életre hozzá lesz béklyózva.

De vajon akarod-e ezeket a béklyókat Madeline Ellisszel viselni?

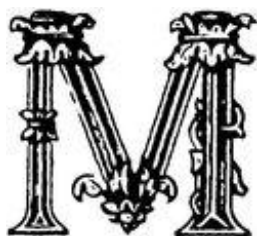
Megpróbálta elképzelni, hogy feleségül veszi a lányt, lassan forgatta a gondolatot a fejében, ahogy egy fájós fogat szokott az ember a nyelvével vizsgálgatni. Biztos, hogy eddig ő a legjobb választás. És ha megállapodik a lány mellett, azonnal felhagyhat a további feleségkereséssel.

De tudnál-e együtt élni ezzel a visszavonhatatlan döntéssel?

Miután arra jutott, hogy tudna, kisietett a bálteremből. Feltett szándéka volt, hogy megkeresi Madeline Ellist, és megkéri a kezét.

5.

Nem tudom, mi a rémisztőbb Maman... Az, hogy Haviland üldöz engem... vagy az, hogy alig várom, hogy elcsábítson...

adeline szokatlan helyen keresett menedéket búskomorsága elől: a gyermekek lakrészét választotta. A legnagyobb terem egyértelműen tanítás céljára szolgált, kis padokkal, és a polcokon kisgyerekeknek szánt könyvekkel. Mellette voltak a hálószobák, melyek közül az egyik egy felnőtté, valószínűleg egy dadáé, gondozónőé vagy nevelőnőé. Látszott, hogy nemrég újították fel az összes helyiséget; az egyikben egy új bölcsőt pillantott meg, és eszébe jutott, hogy Arabella tavaszra várja első gyermekét.

Visszament a tanterembe, gyertyáját az asztalra tette. Az ablakhoz lépett és kitarta, hogy felfrissítse a terem áporodott levegőjét.

A környezet kellemes gyerekkori emlékeket idézett fel benne, amikor még élt az édesanyja. Olyan csodálatos élményekben volt részük vele... Maman tanította meg őt és Gerard-t olvasni, számolni, és együtt keresték meg a földgömbön az országokat, ahol az apjuk épp szolgált.

Most már mindkét szülője eltávozott, öccse megnősült és új életet kezdett, nélküle. Neki pedig meg kell alapoznia a saját jövőjét, teljesen egyedül.

A párnázott ablakmélyedésbe ült és kibámult a holdfényes éjszakába. Tudta, hogy a Temze a lenti teraszos kertek mögött folyik. Az illatok az otthonára emlékeztették, mivel a farmjuk a Chelmer folyónál volt. Azonban beszűrődött a lenti bálteremből a zene, ami bántóan elütött az otthoni hangulattól.

Hiba volt eljőnnöm a bálba, gondolta csüggedten. Itt sokkal jobban érzem magam, távol a lenti sokadalomtól. Könnyebb színlelnem, hogy nem érdekel, hogy az életem legszebb éveit már elmúltak felettem. Soha nem leszek része a felső tízezer gyönyörű, gazdag, csillogó világának. Ami azt illeti, nem is akarok. És nem irigylem az elegáns, drága öltözetű, divatos frizurájú, flörtölő hölgyeket sem.

Pedig ha közéjük tartoznék, Haviland is másként tekintene rám. Ha megengedhetném magamnak, hogy ilyen feltűnő ruhákat viseljek és egy komorna divatos frizurát készítsen nekem...

Na, most már elég, korholta magát dühösen. Tudta, felesleges keseregnie szűkös anyagi helyzetén.

Amint hogy annak sem volt értelme, hogy saját gyermek után sóvárogon, akit egy ilyen bölcsőben ringathat, hiszen szerelem nélkül sohasem menne férjhez, és egy olyan férjet találni, akit szeret, és aki őt is vizsontszereti, meglehetősen reménytelennek tűnt élete jelenlegi nehéz szakaszában.

– Tudom, *Maman*, most azt mondanád, ha az a volna nem volna, a koldus is úr volna – mondta fennhangon.

– Hát ide rejtőzött?

Madeline összeresztette Haviland mély, férfias hangjára. Felugrott, szembefordult vele, és a látványától légzése kapkodóvá vált.

A tanterem hirtelen sokkal kisebbnek tűnik most, hogy ő is itt van, gondolta a lány, ahogy nézte a magas, férfias alakot, akit mintha glória font volna körül. A kezében lámpát tartott, és az arany fényben lélegzetelállítóan jóképű volt fehér nyakkendőjében, amely éles kontrasztot képezett napbarnított bőrével és hollófekete hajával.

Rayne körülnézett, majd kék tekintetét a lányra szegezte, ahogy közeledett felé.

– Beszélt valakihez?

A lány elpirult, nem akarta bevallani, hogy rendszeresen beszélget elhunyt anyjával.

– Időnként hangosan gondolkodom – mormolta, az igazságot kissé elferdítve.

83• Nicole Jordan

Haviland elfogadta a magyarázatot, vagy legalábbis nem faggatta tovább. Miután letette a lámpáját Madeline gyertyája mellé, egészen közel lépett a lányhoz.

Madeline hirtelen úgy érezte, nem kap levegőt, amikor felnézett a magas alakra.

– Csalódást okozott nekem, Miss Ellis. Kifejezetten azzal bíztam meg, hogy mentsen meg a rám csimpaszkodó első bálosok seregétől, ön viszont ott hagyott, kiszolgáltatta nekik.

Hangja könnyed, szinte élcélődő volt, a lány mégsem tudott hasonló stílusban válaszolni. A férfi szoros közelségétől szinte elhagyta a józan esze.

– Nem úgy tűnt, hogy megmentőre van szüksége – nyögte ki végül.

– Pedig volt. – Fejével az iskolapadok felé intett. – Ez a gyermekek tanterme? Különös búvóhelyet választott.

A megjegyzés rosszulesett a lánynak, talán azért, mert annyira közel járt az igazsághoz.

– Nem bújtam el.

– Nem? Akkor miért van itt? Azért, mert nem az utolsó divat szerinti öltözetet visel? – Tekintetével alaposan végigmérte a levendulaszín ruhát. – Számomra teljesen elfogadhatóan néz ki.

Madeline lélegzete kihagyott, végül mégis sikerült válaszolnia.

– Mondtam már, hogy nem igazán érdekelnek a bálók.

– Engem sem. Általában nem szeretem a társaság díszes gönceit és mesterkélt viselkedését. Ez a fajta léha szórakozás frivolnak tűnik számomra az Európában töltött, konfliktusokkal teli éveim után. Mindig is csodálkoztam, hogy az itteni felső tízezer mintha érzéketlen lenne a Csatorna túloldalán folyó mészárlások iránt.

Madeline-en a szimpátia hulláma futott át, ahogy eszébe jutott, milyen sok csatát és halált láthatott Haviland.

– Igaz. Én ahhoz szoktam, hogy mindig el foglaljam magam.

– Én is. Viszont ebben a házban maga nem szolgáló, Miss Ellis, hanem vendég; és joga van szórakozni ma este.

– Tudom.

A férfi nem válaszolt, csak tovább bámulta őt, fürkészte, mintha keresne valamit az arckifejezésében.

Ahogy telt az idő, Madeline egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Azon töprengett, hogyan talált rá Haviland. Aztán eszébe jutott, hogy végtére is a férfi mesterkém volt.

– Miért van itt, uram? Hiszen épp udvarolnia kellene a jövődöbelijének.

Haviland tétovázott, majd gúnyosan megrándult a szája széle.

– Muszáj erre emlékeztetnie?

– Maga mondta, hogy ezt az estét szeretné kihasználni, hogy tovább keresgéljen.

– Azt hiszem, megérdemlek egy kis szünetet. Ön viszont eltűnt, mielőtt felkérhettem volna egy keringőre.

A lány megdöbbent.

– Keringőzni kívánt velem?

– Miért lepődik meg ezen? Sokkal érdekesebb partner, mint bárki a fiatal hölgyek közül, akikkel ma este táncoltam.

Madeline bizalmatlanul nézett rá.

– Nem keringőzőm, uram.

– Miért nem? – vált kíváncsivá a férfi tekintete.

– Soha nem tanultam keringőzni.

– Akkor a műveltségében komoly hiányosságok vannak.

A megjegyzés szíven ütötte.

– Kétségtelen, de mikor lett volna alkalmam megtanulni keringőzni? Társalkodónőként dolgoztam, amikor ez a tánc két éve bekerült ide Európából, és nem volt lehetőségem tánctanárt fogadni.

Rájött, hogy kissé dacosan válaszolt, ezért lágyabbra fogta a hangját és kipréselt magából egy kényszeredett mosolyt.

– Különb is, Lady Talwin szerint a keringő a hedonizmus vulgáris megjelenítése.

Haviland félrebillentette a fejét, úgy nézett a lányra.

– Mindig szeretett whistet játszani, nem? Két kártyaszobát is berendeztek azok számára, akik nem kívánnak táncolni.

85• Nicole Jordan

– Nem lenne fair játszanom – rázta meg a fejét. – Túlságosan is erős vagyok whistben.

A férfi szája mosolyra derült, s a válasza mintha megkérdőjelezte volna a lány állítását.

– Csakugyan?

– Nem hencegek. Lady Talwin és én rengeteget játszottunk, és ki nem állhatta, hogy nem tudta elnyerni képzeletbeli pénzemet. Ha itt játszának, minden bizonnyal nyernék, és nem akarom kifosztani Lady Danvers vendégeit. Nem járja, hogy így viszonzom az irántam tanúsított kedvességét.

– Szerintem sem – helyeselt Haviland. – Rendben. Mivel nem kártyázhat, engedje meg, hogy megtanítsam keringőzni.

– Itt? – kérdezte ijedten a lány.

– Van ennél jobb alkalom? Hallgassa csak, még zenénk is van hozzá.

Egy keringő lendületes dallama szűrődött át a nyitott ablakon.

– Jöjjön – mormolta Haviland. – Hadd mutassam meg a lépéseket.

A lány szíve majd kiugrott a helyéből, amikor a férfi közelebb lépett hozzá. És amikor megfogta kesztyűs kezét, Madeline megmerevedett, mintha megijedt volna az érintésétől.

Pedig tulajdonképpen nem is tőle félt, vallotta be magának, miközben a férfi Madeline jobb kezét a vállára tette, bal kezét pedig nagy, meleg tenyerébe fogta. Inkább a saját reagálásától rémült meg.

Elbátortalanodott Haviland rá gyakorolt erőteljes hatásától. Épp csak megérintette, s ő máris képtelen volt gondolkodni. Érezte a férfi testéből sugárzó forróságot, ahogy bal tenyerét a derekára szorította, és közelebb vonta őt magához.

Furamód mégsem mozdult, hogy megtanítsa a helyes tánclépéseket. Csak gyengéden átölelte, karjaiban tartotta, és nézte őt.

Madeline várt, lába a földre gyökerezett, szíve vergődött a mellkasában. Úgy érezte, mintha elveszne a zafír szemek mélységében. A férfi pusztá fizikai jelenléte feltüzeltelte érzékeit. Tekintete a férfi szájára tévedt, arra a határozott, érzéki szájra, amely olyan földöntúli gyönyört okozott számára az elmúlt este... Te jó ég,

lehetséges, hogy még csak tegnap este csókolta meg őt Haviland a fogadóban?

Heves vágy árasztotta el, sóvárgott a férfi után, hogy ismét birtokba vegye ajkait. Az érzés annyira erős volt, hogy ujjai Rayne vállára kulcsolódtak, megragadták kabátja finom szövetét.

– Ne – suttogta, saját vágyai ellen tiltakozva. – Nem lehet...

Kétségbeesetten küszködött, hogy visszanyerje önuralmát, kibontakozott az ölelésből.

– Nem szeretnék keringőzni tanulni, sem más táncot, uram.

A férfi szerencsére elengedte őt, megtörve a varázslatot.

Ám amikor Madeline hátrébb lépett tőle, megfélekezett róla, hogy az ablakmélyedés közvetlenül mögötte van. Ahogy a szoknyája hozzáért a fa párkányhoz, lábai szó szerint kicsúsztak alóla, ő pedig a párnára huppant.

A jelenet zavarba hozta, de korántsem annyira, mint Haviland tekintete.

Mély levegőt vett, igyekezett lehiggadni. Pulzusa még mindig hevesen vert, de sikerült visszanyernie a hangját.

– Nos, ha már rám talált, örülök, hogy lehetőségem nyílik beszélni önnel, Lord Haviland. Meg akartam kérdezni, mi a helyzet Freddie Lunsford leveleivel.

A férfi hosszasán nézte, majd mellé ült az ablakmélyedésbe.

– Gyanítom, hogy tudja.

Madeline feszült volt, de visszafogta magát, hogy azonnal felálljon és kirohanjon a teremből. Ennyire azért nem volt ijedős.

– Kérem, folytassa, Miss Ellis. Csupa fül vagyok. – Hangjából egyértelműen csúfondáros volt. Nem izgatta túlságosan, mit akar mondani a lány.

Madeline ennek ellenére folytatta.

– Fel akarom ajánlani a segítségemet Freddie leveleinek visszaszerzéséhez. Nem említette önnek a javaslatomat?

– Sajnos, említette – válaszolt szárazon Haviland.

– Akkor megengedi, hogy elkísérjem Mrs. Sauville keddi estélyére?

87• Nicole Jordan

- Montja el, hogyan segítené ezzel.
- Egyértelmű. Egy nő kevésbé feltűnő, ha körbeszaglászik az asszony házában és besurran a hálósobájába, mint ha ön tenné.
- Lehet, de nem akarom, hogy belekeveredjen.
- Miért nem?
- Egyrészt azért, mert ha elkapják, lopással vádolhatják és börtönbe kerülhet.

Megpróbál elijeszteni, gyanította Madeline. Biztos vagyok benne, hogy Haviland nem engedné, hogy börtönbe zárjanak.

- Majd vigyázok, hogy ne kapjanak el. Ha mégis elkapnának, maga ott lenne, és közbelépne.

– Lehet, hogy később az özvegy egyik vendége felismeri önt, ez nem jutott eszébe? És akkor a tanári karrierjének befellegzett.

Erre a következményre nem is gondolt. A tanároknak körültekintően kell viselkedniük, neki pedig különösen vigyáznia kell, hiszen csak ideiglenesen kapta meg az állást a Freemantle Akadémián. Ráadásul újfajta módszerrel kell majd franciát tanítania, hogy jobban lekösse tanítványai figyelmét.

- De nekem valós indokom is van részt venni az estélyen – gondolkodott hangosan Madeline.

– Ezt Lady Danvers is támogatná. Freddie mondta, hogy Madame Sauville több száműzött francia barátja is a vendégek között lesz. Azt mondhatom, szeretnék én is anyám honfitársaival találkozni, hogy beszélgessek velük Franciaországról és Párizsról, és megtudjak minden fontosat a francia divatról a tanítványaim számára, ahogyan Arabella utasított rá.

A javaslat elgondolkodtatta Havilandet, de csak pár pillanatra.

- Lehet, hogy beválna, de az ügy túl van tárgyalva.
- Tehát egyedül akar elmenni? – kérdezte a lány csalódottan.
- Egyelőre ez a tervem.
- Vett már részt korábban is Mrs. Sauville estélyein? Nem fog majd gyanút a hölgy, ha éppen akkor toppan be hozzá váratlanul, amikor ő a maga unokatestvérét próbálja zsarolni?
- Nem hiszem, hogy tud a rokoni kapcsolatunkról.

– És mi van, ha mégis? Gondolom, nem akarja felkelteni a gyanúját és időt adni arra, hogy elrejtse a leveleket.

– Nem adok időt neki. – Amikor Madeline már válaszra nyitotta a száját, Haviland a lány ajkára tette az ujját. – Bízson bennem, elbírok Mrs. Sauville-jel. És ha úgy ítélem meg, segítségre van szükségem, sok olyan emberre számíthatok, aki szakértő ezekben a dolgokban.

A férfi érintésére a lány hátrakapta a fejét. Kockázatosnak tartotta az ilyen bizalmas érintést.

– Nem kétlem – szólt szárazon. – Valószínűleg rengeteg sötét alakot ismer korábbi foglalkozása révén.

– Így igaz.

– Mégis, a jelenlétem kiváló ürügy lenne a maga ottlétére is, s ezt Mrs. Sauville is azonnal elfogadná. Nem látom be, miért nem engedi, hogy segítsek.

– Mert semmiképpen sem akarom veszélybe sodorni. Az apja a fejemet venné, ha még élne.

– Ennek semmi köze az apámhoz.

– Ő azt várná el tőlem, hogy megvédjem magát.

– Nem szeretem, ha úgy kezelnek, mint egy törékeny, gyámoltalan lánykát. Nem vagyok porcelánból – vetette fel az állát a lány.

– Ezt egy pillanatig sem hittem.

Madeline sértődötten összefonta karját, s ettől Haviland tekintete váratlanul a keblére szegeződött.

Egy darabig ott is maradt, majd visszasiklott az arcára.

– Miért ragaszkodik olyan csökönyösen ahhoz, hogy elkísérjen?

Miss Ellis egy pillanatig hallgatott, nem akarta elárulni, mennyire szeretne közös kalandba kerülni Havilanddel. Megalázónak tartotta, hogy mindig a férfi akar őrá vigyázni.

A változatosság kedvéért most ő akart Rayne segítségére lenni.

– Mert szeretem magam intézni a dolgaimat. És ön nagylelkűen segített nekem: tanári állást szerzett Lady Danversnél. Szeretném viszonzni a szívességét.

89• Nicole Jordan

– Azzal tesz szívességet, ha kimarad ebből az ügyből. – Tiltakozásul feltartotta a kezét. – Egyelőre ennyit Freddie leveleiről, drágám. Egy egészen más dolgot szeretnék önnel megbeszélni.

Madeline-t bosszantotta, hogy még csak meg sem hallgatja őt Haviland, de visszanyelte tiltakozását. Nem adja fel ilyen könnyen, bár pillanatnyilag okosabb, ha hagyja, hogy a férfinak legyen igaza.

– Rendben. Mit kíván megbeszélni velem?

– Meg akarom kérni a kezét.

Madeline értetlenül bámult rá. Bizonyára nem jól hallotta.

– Részesítene abban a megtiszteltetésben, Miss Ellis, hogy hozzám jön feleségül? – fogalmazta meg érthetőbben Haviland.

Kaotikus gondolatok zsongtak Madeline fejében, miközben érzések tömkelege viharzott át rajta – hitetlenség, zavartság, féktelen jókedv, gyanú...

Összeszűkülő szemmel nézett a férfira.

– Tréfát űz velem, Lord Haviland?

– A legkevésbé sem.

– Nem mondhatja komolyan – állította továbbra is, és hangja elcsuklott. – Feleségül akar venni?

A férfi vonásai elsimultak.

– Biztosítom önt, teljesen komolyan beszélek, Madeline. Szeretném feleségül venni és a grófnőmmé tenni.

Valóban nem tréfál, eszmélt rá a lány, és csaknem sóbálvánnyá vált a csodálkozástól. Azzal sem döbbsentette volna meg jobban, ha felajánlja számára a holdat egy ezüstitálcán. Szóra nyitotta ajkát, majd ismét becsukta, amikor rájött, hogy nincs mit mondania. Mintha kiszorították volna belőle a levegőt,

– Könyörgöm, fogja vissza a lelkesedését – szólt Haviland szárazon.

Válaszul Madeline a férfi arcát kezdte fürkészni. Vajon álmodom? Pár perccel ezelőtt még azon keseregtem, hogy Haviland rám se hederítene, és most házassági ajánlatot tett?

Nehezen nyelt egyet, igyekezett összeszedni magát.

– Vallja be, az ajánlata rendkívüli túlzás – nyögte ki végül.

– Egyáltalán nem túlzás. Egy jó neveltetésű feleségre van szükségem, aki örökösül ajándékoz meg. Önnek pedig olyan valakire, aki támogatja és védelmezi. Ha összeházasodunk, hogy úgy mondjam, két legyet ütünk egy csapásra.

A lány szíve összeszorult. Szóval ez az indoka. Észre kellett volna vennem, hogy meghökkentő ajánlata mögött egyáltalán nem az irántam egyre fokozódó vonzalma áll.

– Nem szeretek még a légynek sem ártani – válaszolta zavarában.
– Miért kellene bántanunk ártatlan teremtményeket?

A férfi halkán felnevetett.

– Tudja, hogy ez csak olyan szólásmondás. És kitért a kérdésem elől. Hozzám jön feleségül, Madeline?

A lány kérdéssel válaszolt.

– Miért tette pont nekem ezt az ajánlatot? Anglia női népességének feléből választhatna.

– Nem kell Anglia női népességének fele. Nekem maga kell.

– Miért?

– Magában megvannak mindazon tulajdonságok, amiket egy feleségtől akarok.

– Csak egyet mondjon.

– Számosat tudok mondani. Először is, kényelmesen érzem magam a társaságában.

Az öröm, amit Madeline egy pillanatig érzett, azonnal szertefoszlott.

– A kényelem gyenge alap egy házassághoz.

– Kezdetnek jó. Nem mondhatom el ugyanezt azokról a fiatal hölgyekről, akikkel eddig szóba elegyedtem. Ön nem hajlik a hízélgésre, nem próbál elkápráztatni. Higgye el, ezt igen üdítő dolognak tartom.

Szerencsére Madeline magához tért kezdeti döbbenetéből. Minél tovább érvelt Haviland, annál kevésbé volt hajlandó elfogadni az ajánlatát.

– Nem hiszem, hogy a képességeimmel bűvöltem el – mondta ki kereken.

91• Nicole Jordan

– Csupán azért kért meg, hogy egy meggyőződése szerinti kötelezettséget teljesítsen apám felé. Azonban, ha volt is egyáltalán tartozása, már lerótta, hiszen segített állást találnom.

Haviland této vázott.

– Igaz, hogy még mindig adósnak érzem magam az apjával szemben. Megmentette az életemet, és ezt soha nem fogom tudni visszafizetni neki. Bár csupán emiatt nem hoztam volna ilyen komoly döntést.

– Nos, nem megyek feleségül senkihez, aki rosszul értelmezett büntudatból kéri meg a kezemet.

– És nem kellene gondolkodás nélkül kikosaraznia, csupán rosszul értelmezett büszkeségérzetből.

Madeline beharapta alsó ajkát.

– Kétlem, hogy rosszul értelmezett a büszkeségérzetem – jelentette ki konokul. – Maga jótékonysági tárgynak tekint engem.

– Maga pedig szándékosan félreértelmezi a szavaimat.

– Azt hiszem, tökéletesen értem. Tenyészkcancának szán engem.

A férfi arckifejezésén bosszúság tükrözödt.

– Ön a grófnőm lesz, Madeline, és egy személyben gyermekeim anyja is. Mindazokkal az előnyökkel, melyeket a vagyonom és a címem biztosít.

Ez jó érv, vallotta be a lány, és hirtelen megkérdőjelezte, bölcs dolog-e visszautasítani Haviland grófját. Életében először kérték meg a kezét, és éppen az álmai férfija. Vajon miért nem repes a boldogságtól? És miért nem akarja elfogadni?

Azért, mert egy szólt sem szólt a szerelemről. Csak azt mondta, örököst akar. És az ajánlatát is közömbös, üzleti stílusban tette meg, ami valójában sértette női önérzetét.

Másrészt viszont Haviland megadhatná neki az oly régen vágyott gyerekeket. Visszautasíthat-e egy ilyen csábító ajánlatot? Alig néhány napja extázisban lett volna a gondolatra, hogy gyerekeket szülhet. Most viszont, érthetetlen módon, többet várt a jövőjétől, mint egy érzelemmentes házasságot, melynek pusztán az utódnemzés a célja.

Őrült vagyok, hogy többet akarok, Maman?

Talán nem kellett volna azonnal kikosaraznia Havilandet. Talán több időt kellett volna adnia magának, hogy megfontolja a lelkét gyötrő ajánlatot...

A fejét csóválta, hogy összeterelje szertelen gondolatait. Újra két lábbal állt a földön, és ott is akart maradni.

– Sohasem vágytam nemesi címre, Lord Haviland. És nem vágyom léha életmódra sem. Ki nem állhatom a semmittevést. Hozzászoktam, hogy megdolgozzam a megélhetésemért.

– Én is. Ez egy újabb ok, ami miatt összeillünk.

– De számos olyan ok van, ami miatt nem illünk össze. Lehet, hogy gyakran civakodnánk.

– Ez nem zavar. Egyes férfiak kötelességtudó és engedelmes feleséget akarnak, én nem – villantott a lányra egy meggyőző mosolyt. – Tekintse a dolgot üzletnek. Ön gyerekeket szül nekem, cserébe az anyagi biztonságáért.

Madeline összevonta a szemöldökét, úgy érezte, ezzel kifejezi mélyseges csalódását.

– Ön a kékvérűek fogalma szerint értelmezi a házasságot.

Haviland megvonta széles vállát.

– Egyszerűen érdekházasságot kötünk. Mindenki így szokta.

– Talán az ön családjában igen, de az enyémben nem. – Időt sem hagyva a válaszra, folytatta. – Nők százai közül választhatna, hogy örököst szüljenek önnek, uram. De úgy tudom, egyet választott már. Freddie Lunsford mondta, hogy ön nyáron feleségül akarta venni Roslyn Loringot.

– Freddie képtelen féken tartani a nyelvét – fintorgott Haviland.

– Ez igaz, de csak annyit mondott, hogy ön udvarolt a hölgynek, és megkérte a kezét. Így volt?

– Igen.

– Roslyn kikosarazta. Miért?

– Mert nem volt köztünk szerelem. Ő valójában fülíg szerelmes volt Ardenbe. – Haviland elszántan fürkészte Madeline-t. – Ez az

93• Nicole Jordan

egyik előny, amivel ön rendelkezik hozzá képest. Hogy nincs fűlig belebolondulva valaki másba. Vagy igen?

Hangja meglepően kemény volt, szinte parancsoló, és a lány meghökkent. Mégis őszintén válaszolt.

– Nem vagyok.

– Akkor nem értem, mi a probléma.

Madeline a mennyezetre emelte tekintetét.

– Az a probléma, uram, hogy én sem akarok szerelem nélküli házasságot kötni.

A férfi nem válaszolt, így Madeline folytatta.

– Még mindig nem hiszem el, hogy valóban feleségül kíván venni. Ha nem jótekonyságból teszi, akkor hirtelen ötletből.

– Talán. Az ösztöneimet követem, és az ösztöneim eddig jó szolgálatot tettek az elmúlt évek során.

– Ez esetben megcsalják az ösztönei. Gyerünk, vallja be. Nem akar engem feleségül venni.

A férfi grimaszt vágott.

– Bevallom, hogy mérhetetlen szívességet tenne, ha elfogadná az ajánlatomat. Abbahagyhatnám a menyasszonyvadászatot, és nem kellene bajlódnom tovább az unalmas első bálozókkal.

A lány keserűen felnevetett.

– Á, most tértünk rá a dolog lényegére.

– Csak tréfáltam.

– Én viszont nem.

– Mondja meg, miért nem akar a feleségem lenni?

Madeline megborzongott. Nem arról volt szó, hogy nem akar Haviland felesége lenni. Épp ellenkezőleg. Olyan jövőt ajánlott neki a férfi, amit legvadabb álmaiban sem képzelt. Mégis hatalmas kockázatot vállalna, ha hozzámenne. Egy ennyire egyenlőtlen frigy – egy jellegtelen, nincstelen vénkisasszony és egy jóképű, karizmatikus lord között, akit nem érdekel a szerelem – valószínűleg boldogtalanságot hozna, és összetörné a szívét. Máris túlságosan beleszeretett Havilandbe. Soha nem találkozott még olyan férfival, aki ennyire feltűzelte a szenvedélyét és ilyen nagy hatást tett rá. Ha a

világon élő férfiak közül szabadon választhatna, habozás nélkül ömellette döntene. Hősies, szenvedélyes, intelligens, nagylelkű, rendkívül vonzó... Már az első pillanattól kezdve elvette az eszét és felébresztette az érzékeit.

És pont ez a baj. Ő szerelmes a férfibá, miközben a szenvedélye viszonzatlan marad.

Haviland nyilvánvalóan észrevette, hogy a lány megborzongott, mivel hátranyúlt és becsukta az ablakot, majd rátolta a reteszt. Közben várta, hogy Madeline összeszedje a gondolatait. A lány hálás volt a figyelmességéért, bár a szívébe beszivárgott hidegségnek semmi köze sem volt a tanterembe beáramló hűvös levegőhöz.

Amikor megszólalt, igyekezett világosan kifejteni a választát.

– Kellően idealista vagyok ahhoz, hogy szerelmet várok el a házasságomban.

A férfi arca kiismerhetetlenné vált, hangja rideg lett.

– Tapasztalataim szerint a szerelmet általában túlértékeli.

Madeline a férfi arcába nézett, és tudta, jól ítélte meg a felfogását. Egyértelmű, hogy nem foglalkozik olyan érzelgős dolgokkal, mint a szerelem. Ő viszont igen. Méghozzá nagyon is. Az biztos, sohasem várta el, hogy olyan csodálatos szerelemben lesz része, mint a szüleinek volt. És ebbe higgadtan bele is törődött. Ha azonban Havilandhez menne feleségül, valószínűleg megfosztaná magát még a reménytől is, hogy valaha rátalál az igaz szerelemre – és most még képtelen volt széttörni az álmait.

De nem akarta felfedni a férfi előtt legmélyebb vágyait és félelmeit.

– Még meg kell említenem néhány hibámat is – mondta inkább. – Például, hogy túlságosan szókimondó vagyok.

Úgy tűnt, Rayne felkészült erre az évrre.

– Tudom kezelni a szókimondását. Sőt, az őszinteségét legalább olyan jó tulajdonságnak tekintem, mint a becsületességét.

Valahányszor Havilanddal beszélt, mindig kimondta, amit gondolt, mert azt hitte, teljesen közömbös a férfi számára és egyáltalán nem is érdekli őt. Most is rendkívül magabiztosan érvelt.

95• Nicole Jordan

– Túlságosan jelentéktelen a külsőm az önéhez képest, uram. Az, hogy korábban Arden hercegnőt választotta volna, szintén ezt igazolja. Maga igazi férfi. És egy szépséget akar feleségének.

– Nem feltétlenül. Az olyan szépség, mint az övé, féltékenységre és viszályra adhat okot. Mindenkor többre értékelem a hűséget a szépségnél.

Madeline arca elsápadt, bár nem hitte, hogy Haviland meg akarta bántani ezzel a megjegyzésével. Elfordította tekintetét, és halkán így szólt:

– Ha hűségre vágyik, vegyen egy kutyát.

Haviland nem nevetett, még csak nem is mosolygott, ahogy Madeline várta volna. Hanem az ujját a lány álla alá tette és felemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Nem sokra becsüli női vonzerejét, ugye?

Nyugtalanító volt, mennyire kitalálta mindig a gondolatait.

– Nincs értelme, hogy becsapjam magam.

Haviland tekintete ellágyult.

– Lehet, hogy nem tartják feltűnő szépségnek, Madeline, de egyáltalán nem jellegtelen. Az energikussága, éles esze bőven kárpótolhatja az esetleges előnyteleniségekért.

Milyen abszurd, hogy szinte szűnnek a szavai, holott csak vigasztalni akar. És csupán az igazat mondja. Soha nem voltam szép és soha nem is leszek, gondolta Madeline.

Megbántottságát palástolva hanyagul vágott vissza.

– Ki is az, aki hamis hízelgésekkel jön?

A férfi hangja komoly maradt.

– Nem áltatnám hazugságokkal. Különösen, hogy tudom, éppúgy gyűlöli a hazugságot, ahogy én.

– Nincs értelme folytatni ezt a beszélgetést, Lord Haviland – sóhajtott a lány. – Megértem, hogy a megfelelő reakció az lett volna, hogy köszönetet mondok a kedves ajánlatáért, azonban vissza kell utasítanom.

A férfi egy darabig hallgatott.

– Még csak fontolóra sem veszi?

– Nem. – szólt a lány. Nem akart reménykedni, mert keservesen csalódhat.

– Mégis azt szeretném, ha elgondolkodna rajta. Nem kell azonnal döntenie. Az ajánlatomat fenntartom egy ideig.

– Amíg nem talál egy másik jelöltet, aki jobban elbájolja, mint én – mormolta Madeline, és hangjából keserűség csendült ki.

Haviland rászzegezte a tekintetét.

– Tudatom önnel, hogy igenis elbájolt.

– Tényleg? – a lány hangja nemcsak szkeptikus, de gúnyos is volt.

– Igen, tényleg – hallatszott a nyugodt válasz. – Megfelelnek az egyik legelőnyösebb jellemzőjéről.

– Miről?

– Csodálatos a teste.

Hirtelen örült iramban verni kezdett a szíve. Tekintete önkéntelenül is a férfiéba kapcsolódott,

– Ezt meg honnan tudja?

– Láttam magát hálórúhában, nem emlékszik?

– A hálórúhám mindenütt eltakart, nem sokat láthatott belőlem.

– Akkor másként fogalmazok. Éreztem magát a hálórúhájában.

Madeline nem tudta, hihet-e ennek a bóknak, mégsem tudta tagadni, hogy Haviland szavai őszintének tűntek.

– Jobban szeretném, ha az eszemért értékelnének – dünnyögte végül.

Rayne azt a gyönyörű, lusta mosolyt küldte felé, ami mindig megdelejezte.

– Az eszét is nagyra értékelem.

Nem áltathatja magát azzal, hogy a férfi komolyan őt akarja. Szándékosan kihúzta magát, és elhatározta, ellenáll annak a csábos mosolynak.

– Értem a problémáját, Lord Haviland – jelentette ki fesztelenül. – Képtelen elhinni, hogy kikoszorúzik egy gazdag, jóképű gróft. Hozzászólt, hogy a nők a lába elé ájulnak. Én viszont nem szoktam ájuldozni.

97• Nicole Jordan

– Csodálkoznék is, ha így tenne. És kérem, szólítson a keresztnevemen... Rayne-nek.

A lány megfeszült, amint Haviland a kesztyűs kezéért nyúlt.

– Nem akarok ilyen bizalmas viszonyba kerülni önnel.

– Én viszont igen. És általában elérem a célom, édes Madeline.

Szemében nevetés bujkált, és valami más is, amit a lány nem tudott megnevezni. Szinte... sóvárgásnak tűnt.

Bizonyára tévedek. Vagy talán mégis igaz, és szándékosan néz így rám, hogy gyengítse ellenállásomat. Ha ez volt a szándéka, elérte.

És még inkább büvkörébe vonta a lányt, amikor kesztyűs kezét az ajkához emelte, és csókot lehelt az ujjaira. A csók forrósága még a finom kecskebőrön keresztül is érezhető volt.

– Úgy vélem, ön a legkülönlegesebb nő – dünnyögte halkan –, és nagyon akarom.

Madeline pedig kétségbeesetten el akarta húzni a kezét, ám képtelen volt rá; a férfi a leghalványabb érintésével is szertefoszlatta akarateréjét. És amikor a másik karját Madeline válla köré fonta, a lány eddig is sebesen lüktető pulzusa vad vágatába kezdett.

– Nem akar engem, Lord Haviland – tiltakozott magas, elfúló hangon. – Pusztán rá akar venni, hogy elfogadjam az ajánlatát.

– Persze hogy rá akarom venni. – Elengedte a lány kezét, majd könnyedén megcirógatta az arcát a kézfejjével. – És úgy látom, kénytelen leszek meggyőzni arról is, hogy akarom önt.

A lány elhúzódott tőle, de hiába. Haviland lehajtotta a fejét, száját egészen közel vitte a lányéhoz, lehelete Madeline ajkát perzselte. Amikor a lány mély levegőt vett, a férfi hirtelen birtokba vette a száját.

Madeline megborzongott csókjának csáberejétől... a forró, kísértő érintéstől, nyelve lassú mozgásától. És ahogy nyelvük összeért és csatázott egymással, a lányon végigsöpört a vágy. A csók teljesen felajzotta, és tudta, pontosan ez volt Haviland szándéka. Megrémult ettől a gondolattól, még utoljára megpróbált ellenállni, tenyerét a férfi mellkasának feszítve. Még a ruházata alatt is érezte a kemény izmokat.

Tiltakozására Haviland váratlanul kibontakozott a csókból és felemelte a fejét,

– A-az, hogy megcsókolt – nyögte a lány remegő hangon –, csak azt bizonyítja, hogy maga kiválóan ért hozzá, hogyan izgassa fel a nőket.

– Valóban felizgatom önt, édesem?

– Tudja, hogy igen... az ördög vigye el.

– Hiszen még alig fogtam bele.

A hangja évődő volt, de a szeme égett.

– Lord Haviland... nem tud elcsábítani...

– Dehogynem, drágám. – Kezét a lány tarkójára csúsztatta, ujjait széttárta a lány érzékeny bőrén. – Most pedig csitt, hagyja, hogy rendesen megcsókoljam.

Ismét ráhajolt, és jóval erőteljesebben tapadt az ajkára, fejét úgy fordította, hogy még mélyebbre hatolhasson nyelve a lány szájába. Madeline még levegőt sem vett, a tűz máris minden porcikáját elárasztotta. A férfi íze mámorító volt, ahogy itta be a lányt, szája pedig perzselő, incselkedő és birtoklásra törekvő.

A mindent elsöprő csók a végtelenségig tartott. A lány feje szédült a gyönyörtől, csak homályosan érzekelte, hogy Haviland mindkét karja szorosan öleli, ő pedig csüng a férfin. Ujjával belekapaszkodott az erőteljes vállakba, hogy el ne sodorják a testében kavargó csodálatos érzések hullámai.

Az sem hatolt el teljesen a tudatáig, hogy a férfi szétnyitotta a kapszokat a ruhája hátán, majd egy utolsó, lélegzetelállító csókot nyomott az ajkára és felemelte a fejét.

– Ó, édes Madeline, hogyan is kételkedhet elragadó bájaiban?

A lány kinyitotta a szemét, kábult volt és levegőért kapkodott.

– Olyan gyönyörű szeme van – mormolta halk, rekedt hangon a férfi, ahogy nézte őt.

Haviland szemhéjai elnehezedtek, szeme elsötétült a szenvedélytől, vette észre a lány, ahogy a kék tekintet az arcát fürkészte.

– És ezek a buja ajkak...

99• Nicole Jordan

Ismét ráhajolt, és harapdálni kezdte a lány ajkait.

– A keblei pedig...

Lecsúsztotta a lányról a levendulaszín ingvállat, mely alól előbukkant a fehérenemű. Mielőtt Madeline tiltakozhatott volna vakmerő tette ellen, a férfi a ruha nyakrészével foglalatzkodott, majd lehúzta a fűző végét, hogy előbukkanjanak keblei és meztelen mellbimbói.

A lány bőre égett, amint a forró tekintet beitta teste látványát.

– A keblei varázslatosak – suttogta, majd megérintette a telt halmokat.

Érezte, ahogy a férfi ujjai végigsiklanak a nyakán és megállapodnak az egyik mellén – szégyenletes vibrálás futott végig rajta, amikor megértette, mi Rayne szándéka.

Haviland meglehetősen birtoklóan vette a tenyerébe a kerek keblet. A lány halkan felsikoltott a hihetetlen érzés hatására. Rayne a hüvelykujjával perzselő köröket rajzolt lassú mozdulatokkal a mellbimbója köré, amitől az rögtön megkeményedett. Majd hátradöntötte a lányt a karjába, ráhajolt, és szájába vette az ágaskodó bimbót.

Madeline nyöszörgött és ívbe feszült, amint a férfi a nyelvével kényeztette merev mellbimbóját; nyalogatta, cirógatta, becézte. Szikrák gyúltak testének minden idegvégződésében, forró parazsokat lövellve nőisége középpontjába, mélyen a combjai közé.

Egy pillanat múlva a férfi elengedte az egyik mellét, hogy a másiknak szenteljen figyelmet. Először forró csókokat lehelt a telt gömbre, majd birtokba vette a mellbimbóját. Nyelve és ajka gyengéden súrolta az érzékeny bimbót, felváltva szopogatta és nyugtatgatta.

Erotikus szájának gyengéd, de könyörtelen csábítására Madeline remegni kezdett a vágytól. Már nem küzdött a testében keltett fájdalom ellen. Teljesen megadta magát a férfi ölelése okozta tüzes gyönyörnek, erőtlenül a kutató száj felé mozdult, keze a férfi hajába markolt, a fejét egyre közelebb húzta magához, ahogy próbálta reménytelenül enyhíteni a benne ébredt, most már lobogó sóvárgást...

Haviland váratlanul leállt, de szája még forrón tapadt a lány mellére. Egy szívverésnyi szünet után felemelte a fejét.

– Ez maga a kárhozat – dörmögte vastag hangon. – Mi az ördög történt velem?

Elhúzódott a lánytól, bámulta őt, mintha csak most döbbenne rá, hogy félig levetköztette – bár Madeline annyira remegett, hogy meg kellett tartania a karjával.

Felajzott érzékei még nehezen fogták fel, hogy a férfi abbahagyta a rohamot, viszont azonnal észrevette, hogy szemérmetlenül kitárulkozva hever az ablakmélyedés párnáján, ruhája szégyentelen összevisszaságban, meztelen keblei fel-le hullámszik szaggatott lélegzetvételétől.

Arca vörösen izzott, mikor eljutottak fülébe a férfi halk szavai.

– Hagytam, hogy magával ragadjanak a bájai – mormolta, szinte magának.

Hangja sajnálkozósnak tűnt, mintha valóban megbánta volna, hogy nem uralkodott magán.

– Le kellett volna állnom, mielőtt megfedkezem arról, hogy úriember vagyok, és engedem elvárásolni magam.

Érthetetlen módon, csalódás söpört végig Madeline-nen, s ettől dühös lett magára. Istenem, hogyan lehetnék csalódott azért, hogy Haviland nem ment tovább a szeretkezésben?

Felült, s a fűzőjét babrálta. Eltakarta a kebleit, felhúzta a ruháját a vállára, hogy rendbe hozza öltözkését. Azonban amikor fel akart állni az ablakmélyedésből, Haviland a karjára tette a kezét.

– Engedje meg, hogy segítsék a ruhájával.

Mivel ő sokkal könnyebben hozzáfért a ruha hátuljához, mint Madeline, a lány nyugtalanul várta, hogy végre összezárja a kapcsokat. Amint befejezte, a lány felugrott és odébb lépett, biztonságosabb távolságot hagyva köztük. Állt a terem közepén, alig kapott levegőt, keble még mindig gyorsan emelkedett és süllyedt, ahogy igyekezett visszanyerni önuralma maradékát.

Haviland szerencsére nem ment közelebb hozzá, inkább az ablakmélyedésben maradt.

Pár percnyi csend után Madeline hátranézett és meglátta, hogy Haviland éppen a nadrágja sliccét igazgatja. Elsimogatta a szatén szövetet duzzadó ágyéka felett, közben fájdalmas grimasz ült az arcára.

Félmosolya határozottan szomorú volt, amikor észrevette, hogy a lány nézi.

– Ha kételkedne benne, milyen hatással van rám, itt a bizonyíték.

Valóban alaposan felajzottam őt, döbbsen rá Madeline, és még jobban égett az arca.

– Tehát, hajlandó elfogadni az ajánlatomat? – kérdezte Rayne színlelt könnyedséggel.

Tréfál? – tűnődött a lány, és megfordult, hogy szembe álljon vele. Komolyan azt várja, hogy ilyen könnyen megadjam magam? Haviland megpróbált kísértésbe vinni, hogy beleegyezzem a házasságba, kihasználta a gyengeségemet, de nem vagyok ennyire naiv liba.

– Legjobb, ha visszamegy a bálba, uram, mielőtt hiányolni kezdi a társaság – javasolta határozottan.

– A nevem Rayne.

– Akkor Rayne. Távozna, kérem?

– Igen. Egy feltétellel.

– Mi lenne az?

– Hogy megígéri, legalább fontolóra veszi a házassági ajánlatomat.

Lázadó dac öntötte el Madeline-t. Haviland valóban a manipulálás mestere volt, aki megszokta, hogy mindig eléri célját. Valószínűleg nem adja fel, addig próbálkozik az elcsábításommal, míg sikerrel jár... hacsak nem teszek úgy, mintha engednék neki.

Megpróbálta leplezni idegességét, félrebillentett fejjel kitartóan fürkészte a férfi arcát.

– Esetleg hajlandó vagyok fontolóra venni az ajánlatát. Legalábbis nem utasítom azonnal vissza. Azonban nekem is van egy feltételem. Elkísérem magát Mrs. Sauville keddi estélyére, és segíték visszaszerezni Freddie leveleit.

Haviland szeme összeszűkült.

- Freddie-nek igaza volt. Maga valóban tüsténkedő nőszemély.
- Sohasem tagadtam.
- Maga teljesen az apja lánya, Madeline. Keményen tud alkudni – húzódott mosolyra a férfi szája.
- Ezt bóknak veszem, Lord Haviland. De szólítson inkább Miss Ellisnek.

Úgy tűnt, a férfi még mindig vonakodik, teljesítse-e a kérését. Ezért Madeline összefoglalta a helyzetüket.

– Magával visz kedd este és rám oszt egy szerepet. Ki tudja? Lehet, hogy kiváló cinkosa leszek. Ha mást nem, le tudom foglalni Mrs. Sauville-t, míg ön átkutatja a szobáját a levelekért. És cserébe komolyan mérlegelem a házassági ajánlatát.

- Rendben – adta be végül a derekát a férfi.
- Akkor megegyeztünk?
- Meg. – Haviland felállt és lassan a lány felé indult.
- De egy csókkal pecsételjük meg az alkunkat.
- Ne! – kiáltott fel Madeline feltartott kezekkel, hátrálva, míg a férfi meg nem állt. – Egyáltalán ne.

Nem engedhette, hogy újra megérintse. Ajkai még égtek Haviland tüzes csókjaitól, keblei érzékenyen lüktettek a pimasz kényeztetéstől.

– Lord Haviland, távozna végre? – ismételte sürgetőbben. – Rajongó elsőbálozói epekednek ön után.

– Kétségtelenül igaza van – mosolyodott el a férfi.

Úgy tűnt, pillanatnyilag kielégítette a győzelme, gondolta Madeline megkönnyebbülten. A férfi tekintete még utoljára végigsiklott rajta, mielőtt az asztalhoz lépett és magához vette a lámpáját. Majd az ajtó felé fordult és kísétált. A lány lélegzetviasszafojtva nézte kecses, férfias alakját, míg el nem tűnt a szeme elől. Újra hatalmába kerítette a szomorúság. Ujjával megérintette sajgó ajkát. Még mindig felajzott és kábult volt Haviland csókjaitól. S ami még rosszabb: éppen most könnyítette meg a férfi helyzetét, aki tovább folytathatja érzéki ostromát, hiszen elhitette vele, hogy talán mégis elfogadja az ajánlatát.

Milyen butaság volt tőlem, hogy lezáratlanul hagytam a kérdést. És talán az is, hogy erőltettem, hadd segítsék visszaszerezni a leveleket. Minél kevesebbet vagyok Havilanddel, annál jobb, hiszen ha a közelemben van, elszáll minden akaraterőm. Nem szabad behódolnom az akaratának, bármennyire elbűvöl is a csáberejével, figyelmeztette magát a lány.

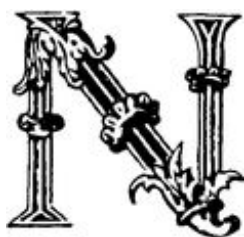
Mégsem tudta elfojtani a vágyakozását, bármilyen hevesen tiltakoztak is ellene az ösztönei és érzelmei.

Ha megadom magam neki, túlságosan sebezhetővé válok.

Bár lehet, hogy már késő, ébredt rá, és torka összeszorult, hiszen attól tartott, máris fülig szerelmes a férfiba.

6.

Ha a közelemben van Haviland, máris repesek a boldogságtól, Maman, ami nem kedvez az elhatáro-zásomnak, hogy visszautasítom az ajánlatát.

em vagyok szerelmes – mondogatta magának Madeline a következő néhány nap során. – Lehetetlen ennyire hirtelen beleszeretni egy férfiba, akit alig ismerek.

Pedig valóban lehetséges, drágaságom, erősködött Maman. Én is így jártam az apáddal, alig néhány nappal az után, hogy találkoztam vele.

Igyekezett elhessenteni anyja ellenérvét. Akármit is érez Haviland iránt, biztos, hogy bölcsen visszautasítja a meghökkentő házassági ajánlatot.

Ez azonban nem azt jelentette, hogy nem ábrándozik tovább róla séta közben, vagy, hogy teljesen elfojtja szíve titkos vágyait. Éjjel is ő töltötte be a gondolatait. Korábban is róla álmodott, ám a férfi érzéki ostroma a bál éjszakáján még erotikusabbá varázsolta álmait.

Legvadabb fantáziái ellenére tisztában volt vele, hogy Haviland nem neki való férj. Semmiképpen sem. Hiszen csak rideg, érzelemmentes érdekházasságot akar.

Másrészt viszont, vallotta be magának, egy dologban igaza volt a férfinak. Egy ennyire fontos, életre szóló döntést alaposan meg kell fontolni, és nem szabad kapásból elutasítani.

Szerencsére új elfoglaltságai némileg elvonták Madeline figyelmét. Minden tőle telhetőt megpróbált, hogy a tanításra koncentráljon, amint kezdett beleszokni a mindennapokba Danvers

Hallban – ideiglenes lakhelyén, míg végleg nem rendeződik a helyzete –, és megtanulta, mit várnak el tőle mint tanárnőtől a Freemantle Akadémián.

Arabella maga volt a kedvesség, amikor szombat reggel elvitte őt, hogy megismertesse leendő munkahelyével. Először az irodába mentek, ahol találkoztak Jane Caruthersszel, az elegáns vénkisasszonnyal, aki az Akadémia napi ügyeit intézte, és a legújabb tanárnővel, egy élénk, idősebb özvegyasszonnyal, Mrs. Penelope Melforddal.

Mindkét hölgy igen barátságos és szívélyes volt, Madeline megkönnyebbülésére, és Arabella biztosította őt, hogy a többi rész munkaidős kolléganő is legalább ennyire örül majd, hogy Madeline is közéjük tartozik ezentúl.

– Jó barátnőm, Tess Blanchard jelenleg egy házi összejövetelen tartózkodik – jegyezte meg Arabella –, de örömmel bemutatom önöket egymásnak, amint visszatér. Biztos vagyok benne, hogy megkedveli őt.

Arabella tovább magyarázott az iskolájukról, ahogy bejárták a helyiségeket.

– Az akadémiánkat egy korábbi vidéki birtokból alakítottuk át, hogy fel tudjuk készíteni tanítványainkat a különböző tapasztalatokra, melyekkel szembesülniük kell majd a magasabb társadalmi körökben. Az órák többségét itt tartjuk, az uradalmi udvarházban, de van egy kisebb, hivatalosabb épület, egy tipikus mayfairi kastély, melyben egy nagy szalon és egy bálterem is található. Van saját istállónk és parkunk is a szabadtéri foglalkozásokhoz, valamint egy hálótermünk, ahol a bentlakókat szállásoltuk el, gyakorlatilag a tanítványok java részét. És nagy szerencse, hogy kellően közel vagyunk Londonhoz, ahová színházi vagy operaelőadásokra tudjuk vinni a fiatal hölgyeket, hogy eredeti helyszínen gyakorolhassák a társasági viselkedést.

– Ugye azt mondta, a húga, Lily éppen nászúton van? – kérdezte Madeline.

– Igen, még jó néhány hétig marad, addig Penelope Melford tartja meg Lily szabadtéri foglalkozásait. Önre főként Roslyn

helyetteseként számítunk. Azt hiszem, Roslyn már kifejezte háláját önnek a tegnapi esti bálon. Ő egy igazi tudós, bár aki ránéz, el sem hinné. Nem akarta magukra hagyni a tanítványait, de Ardent politikusi feladatai az év nagy részében Londonba szólítják, így Roslyn nem tud eleget tenni szokásos kötelességeinek, bármennyire szeretné is.

Madeline-t lenyűgözte mindaz, amit látott. Mire visszatértek az uradalmi házba, a tanítványok már befejezték a reggelit és megkezdődött a társalgási órájuk Mrs. Melforddal.

Az özvegyasszony természetes, kellemes modora igen élvezetessé tette oktatási módszereit. Az óra végén, amikor Arabella bemutatta őket egymásnak, Madeline is igyekezett hasonlóképp viselkedni.

A fiatal hölgyek csupán udvarias érdeklődést tanúsítottak iránta, míg ki nem derült francia származása. Ettől kezdve feszülten figyeltek minden szavára, és kérdésekkel ostromolták. S ez nem csupán a fogadtatása szempontjából bizonyult hasznosnak, hanem ötleteket is adott számára, hogyan tartsa meg saját óráit hétfő reggeltől kezdve.

Miután visszatértek Danvers Hallba, a délutánt a francia nyelvtan és irodalom órájára való felkészüléssel töltötte, közben azon morfondírozott, milyen kevés anyag áll a rendelkezésére.

Vasárnap részt vett a falusi templom istentiszteletén, majd együtt ebédelt Miss Caruthersszel és Mrs. Melforddal. Közben arról beszélgettek, milyen fontosak Madeline órái, és hogyan fokozhatják azok eredményességét.

– Tudja, Miss Ellis – magyarázta Jane Caruthers –, úgy véljük, egy idegen nyelv helyes kiejtésének elsajátítása révén a mi fiatal hölgyeink a saját anyanyelvüket is jobban tudják majd használni, és ha megfelelő kiejtéssel beszélnek az angol nyelvet, jobban megállják a helyüket a társaságban; vagy legalábbis elkerülhetik, hogy automatikusan beskatulyazzák őket, mint alacsonyabb osztályból valókat.

– Érttem – felelte Madeline, felismerve Arabella elméletét –, és tökéletesen egyetértek vele. Remélem azonban, hogy találok jobb francia nyelvkönyveket is, mint amiből a hölgyek most tanulnak.

Miss Caruthers beleegyezőleg bólintott.

– Kiváló gondolat. Nézzen be a Hatchard könyvesboltba Londonban. Náluk található a legnagyobb választék. És természetesen az Akadémia megtéríti a tanulók érdekében kifizetett összes költséget.

Madeline rendkívül örült, hogy alaposabban megismerkedett a kolléganőivel, de a nap többi részét egyedül töltötte, mivel Lord és Lady Danvers aznap reggel Londonba utaztak. Teázás előtt leült levelet írni öccsének, hogy beszámoljon sorsa váratlan alakulásáról és az új állásáról.

Am Haviland grófja mindig a gondolataiban motoszkált, akármivel foglalatoskodott is. Nem tudta eldönteni, vajon megkönnyebbülést vagy csalódást érez, hogy színét sem látta a grófnak és Freddie Lunsfordnak egész hétvégén.

Igaz, hogy kapott egy rövid üzenetet Havilandtól, nem sokkal vacsora után, amelyben megerősítette egyezségüket, miszerint együtt látogatnak el Mrs. Sauville szalonjába kedd este. Amíg a küldönc várakozott, Madeline írt egy gyors választ a grófnak, és megkérdezte, az estély előtt van-e lehetőség, hogy benézzenek a Hatchard könyvesboltba és referencia-anyagokat keressen franciaóráihoz.

Izgatottan várta a közelgő londoni utat. Eddig meglehetősen egyhangú életet élt, egy vidéki farmon nőtt fel, majd sok éven át Mrs. Talwin társalkodónőjeként dolgozott. Rendkívül izgalmas lehet, hogy egy zsaroló hölgy orra elől leveleket csennek el. A kaland még varázslatosabbnak tűnt, mivel egy olyan kiváló renomével rendelkező mesterkémmel éli át, mint Haviland. A londoni utazás gondolata legalább segített elűzni a másnap reggel tartandó, első tanórája miatti idegességét. Úgy érezte, sikeres volt a bemutatkozása az Akadémián, és jól be tud illeszkedni a tanítás világába.

Azonban amikor a két hiányolt úriember betoppant Danvers Hallba hétfő délután, nyugtalansága a végletekig fokozódott.

Madeline gyűlölte, hogy a szíve majd kiugrik a helyéből, mikor Haviland a könyvtárba lép, ahol ő éppen Párizs térképét tanulmányozta a következő órájára való felkészüléshez. Ám még így sem tudta megállni, hogy ne igya be a férfi látványát, és ne érezze úgy, elvesztegetett idő volt minden perc, amíg nem találkozott vele.

Súlyos szerelmi lázban szenvedek, *Maman*, lamentált magában, miközben a két úriembert hellyel kínálta a tűz melletti füles fotelekben, és megkérte Simpkind, hogy hozzon frissítőket előkelő látogatói számára.

Annak ellenére, hogy eltökélte, úrrá lesz zavarodottságán, csak fél füllel hallgatta Freddie Lunsford fecsegését és bocsánatkérését, amiért az utóbbi néhány napban elhanyagolta őt, mivel Londonban járt.

Amikor Haviland is ugyanezt a mentséget hozta fel, a lány azon kapta magát, hogy Rayne száját bámulja, felidézi az ízét, nézi erős, ügyes kezeit, és visszaemlékszik érzéki érintéseire a Danvers-bál éjszakájáról. Milyen fantasztikusan ellenállhatatlan volt és mennyire elbűvölte őt akkor.

– Ha jól tudom, Miss Ellis – szakította félbe álmodozását Freddie –, ma kezdett tanítani, nemde?

– Igen – helyeselt Haviland. – Hogy sikerült az első franciaórája?

Madeline elpirult, visszaterelte tévelygő gondolatait a jelenbe.

– Úgy tűnik, jól. A szokincsorát a francia divat köré építettem fel, eljátszottuk a fiatal hölgyekkel, hogy Párizsban vagyunk, és különféle divatáruüzletekben és kalapszalonokban vásárolunk. Holnap pedig képzeletbeli kirándulást teszünk majd történelmi helyszíneken.

Haviland felvonta egyik szemöldökét.

– Volt már Párizsban?

– Nem, de anyám számos honfitársa Párizsba tért vissza Napóleon veresége után, így azt hiszem, elég történetet és leírást hallottam, hogy átadhassak valamit a város hangulatából. És mint tudja, a háború befejeztével a brit arisztokrácia seregestül tódult Párizsba. Így aztán az angol divatmagazinjainkon határozottan érződik a francia

hatás. Ezt szeretném kihasználni, hogy jobban felkeltsem tanítványaim érdeklődését a helyes nyelvtan és kiejtés iránt,

Ekkor lépett be Simpkin egy nagy teástálcával. Letette az asztalra, majd távozott, Amikor Madeline újra magára maradt a látogatóival, rátért a témára, mely leginkább foglalkoztatta.

– Bevallom, örültem a tegnapi üzenetének, Lord Haviland. Attól féltem, esetleg meggondolja magát.

– Nem. Úgy döntöttem, nagyon jó ötleteket adott. Valóban jogos az igénye, hogy részt vegyen Madame Sauville összejövetelén, beszélgethessen a honfitársaival, s így eredményesebben taníthasson az Akadémián. És én kísérem el oda, ami ürügyül szolgál az estélyen való jelenlétemre, anélkül, hogy felkelteném a háziasszony gyanúját.

– Haviland szája félmosolyra húzódott. – Nem mellékes, hogy létrejött köztünk egy alku: én betartom, amit ígértem, és ugyanezt várom el öntől is.

– Mindenképpen szándékomban áll – ráncolta össze a homlokát Madeline.

Freddie értetlenül bámult egyikükről a másikra, Haviland azonban nem foglalkozott vele. Inkább arról beszélt, hogy mostani londoni útjának legfőbb célja terveinek végső formába öntése volt.

– Kieszközöltem egy véletlen találkozást Mrs. Sauville egyik barátnőjével, hogy megtudjam, mi lesz a program kedd este. Az özvegy versfelolvasást tervez hét órától, utána pedig vacsora következik.

– Meghívás nélkül fogunk beállítani?

– Igen, hogy ne fogjon gyanút. Ne sejttesse meg a szándékomat, hogy vissza akarom szerezni a leveleket, és ne legyen ideje máshová elrejtetni őket.

A férfi előrelátásától elragadtatva Madeline újabb kérdést tett fel.

– Mikorra készüljek el holnap?

– Háromkor eljövök önért, és Londonba viszem. Így bőségesen lesz időnk, hogy betérjünk a könyvesboltba is. A részleteket majd útközben beszéljük meg.

Madeline lassan bólintott, ám Freddie éles hangon közbevágott.

- Bőséges jutalomban lesz része, Miss Ellis, ha sikerrel jár.
- Nincs szükségem jutalomra.

Tudta, maga az alkalom, hogy valamit visszafizethet Haviland nagylelkűségéért, és az elégedettség, hogy segíthet visszaszerezni egy zsarolótól a férfi unokatestvérének leveleit, elegendő jutalom lesz a számára. Nem beszélve annak esélyéről, hogy felpozícióba kerülhet bevallottan unalmas életét.

Aggályai ellenére, miszerint túl sok időt tölt majd kettesben az ellenállhatatlan Lord Havilanddal, türelmetlenül várta a másnap délután három órát,

Rayne hajszálpontosan érkezett, és megdicsérte Madeline-t a pontosságáért, miközben felsegítette a hintóba.

– Attól félttem, itt hagy, ha késem – felelt a lány, és hátradőlt a kényelmes ülésen.

– Ez egy újabb ok, ami miatt összeillenek a házasságban – jelentette ki Haviland, amint a kocsi elindult. – Mindketten nagyra értékeljük a pontosságot.

Látta, hogy a lány elfojt egy gúnyos mosolyt.

– Számítottam rá, hogy kihasználja az alkalmat és forszírozza a lánykérést, uram. De nem hittem, hogy rögtön ezzel nyitja a társalgásunkat.

– A nevem Rayne, nem emlékszik?

– Rendben... Rayne. Meglehetősen furcsák a leendő felesége iránti igényei. Ha olyan nagyra értékeli a pontosságot, inkább alkalmazzon egy titkárt. Tőle megkövetelheti, hogy percről percre tartassa be önnel a napirendjét.

– Már van titkárom, aki az ügyeimmet viszi. Sajnos, ő nem tud utódokkal megajándékozni.

Madeline halkán felnevetett.

– Ez valóban nagy hátrány, ha örököst akar.

Rayne érdeklődéssel figyelte a lányt,

– És ön? A lánykérés során nem kérdeztem meg, mi a véleménye a gyerekekről.

– Hogy érti? – vált bizonytalanná Madeline tekintete.

– Akar saját gyerekeket?

– Igen, akarok. Feltéve, ha megtalálom a megfelelő férjet – vágta rá habozás nélkül.

– Gyanítottam, hogy akar – szólt Haviland komolyan, elengedve a füle mellett a lány hangsúlyát –, mivel volt türelme társalkodónőként egy magatehetetlen asszonyt ellátni, és láthatóan megkedvelte a serdülő lányok tanítását is.

Madeline fészkelődött az ülésen, mintha kényelmetlen irányt vett volna a társalgásuk.

– Ugye azt mondta, a tervének részleteit útközben fogja megosztani velem?

Rayne szája mosolyra húzódott a lány elterelő kérdésére. Eleget tett ígéretének.

– Az alapterv egyszerű. Megérkezésünk után, amint lehetséges, felmegyek Madame Sauville lakosztályába és megkeresem a leveleket.

– Továbbra is úgy vélem, én könnyebben besurranhatnék észrevétlenül a budoárjába.

– Lehet, de ebből ki akarom hagyni magát.

Madeline értetlenül nézett rá.

– Pusztán azért, mert nő vagyok?

– Nem feltétlenül – felelte Rayne. Nem volt kifogása a női ügynökök alkalmazása ellen, amennyiben képzetek voltak és megfeleltek az elvégzendő feladathoz. Az általa ismert ügynöknők mind szakértők voltak a kémkedésben. Szükség esetén hideg fejvel tudtak gondolkodni, és képesek voltak vigyázni magukra.

– Nem szeretek civilekkel dolgozni.

– Civilekkel?

– Amatőrökkel.

– Attól tart, nem vagyok elég bátor – vágott fancsali képet a lány.

– Nem.

Egyáltalán nem erről volt szó. A lány tíz nőt is megszégyenítően bátor volt.

– Nem kérdőjelezem meg a bátorságát, drágám. Tulajdonképpen csodáltam, ahogyan Ackerby báróval viselkedett. Azonban ehhez a feladathoz nincs meg a kellő felkészültsége és tapasztalata.

Madeline arckifejezéséből kételkedés tükröződött.

– Nem azért akar túlzottan is óvni, mert olyan jól ismerte az apámat?

Ez részben igaz volt. Biztonságban akarta tudni a lányt, mert felelősséget érzett iránta.

– Nem állíthatja, hogy az apja beleegyezne, hogy kockáztassam az ön biztonságát.

– Ó, azt hiszem, beleegyezne. Papa megtanította a gyerekeit, hogyan védjék meg magukat. Nagyobb csalódás lenne számára, ha rejtőzködnünk kellene. Mellesleg pedig, a veszély egyáltalán nem nagy, igaz?

A lány élete nem lenne veszélyben, ismerte el Rayne. Ellenkező esetben semmiképpen nem hagyta volna, hogy elkísérje. Munkája során jó néhány ügynököt elveszített, halálukat nem tudta megakadályozni, és emiatt még mindig büntudat gyötörte. Büntudata pedig ezerszeresre nőne, ha miatta bármi bántódása esne David Ellis lányának.

– Mondtam már, nem akarom, hogy tolvajláson kapják.

– Akkor is szeretnék segíteni. Nem sok lehetőségem volt eddig, hogy bárkinek az életébe jelentőst változást hozzak. Ellentétben önnel.

Rayne nehezen tudott ellenállni az esedező pillantásnak, különösen amikor Madeline még lágyabb hangon megkérdezte.

– Egyáltalán nem szánt nekem szerepet?

– Nagyon is jelentős szerepe lesz, édesem. Mindvégig szemmel tartja majd Mrs. Sauville-t. Ha azt látja, hogy ott hagyja a vendégeit és távozni készül a szalonból, térítse el. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha a szolgálói közül bárki gyanúsán viselkedne. És ha több időre lenne szükségem a budoárja átkutatásához, önnek valami módon zavart kell keltenie a szalonban.

– Hogyan?

113• Nicole Jordan

Haviland könnyedén vállat vont.

– A körülményektől függ. Elájulhat, leöntheti valamelyik vendéget borral vagy felboríthat egy gyertyát... Hagyatkozzon a leleményességére, hogy eldöntse, mi a leghatásosabb, aztán improvizáljon.

Madeline arcvonásaiban egyszerre düh és csalódás tükröződött.

– Szóval csak elterelésként leszek jelen, ha erre egyáltalán szükség lesz?

– Igen. Semmi másért.

– Pompás – jegyezte meg vonakodva.

Rayne rászegelte a tekintetét.

– Azt akarom, hogy ígérje meg, betűről betűre betartja a parancsaimat, drágám. Különben lefűjjuk az egész dolgot.

Madeline habozott, majd gyönyörű szemeiben vidámság csillant meg.

– Feltétlenül megígérem, mester!

Rayne pillantása szúrósabbá vált, de a lány ártatlanul állta a tekintetét.

– Nem engedte, hogy „uram”-nak szólítsam, gondoltam jobban tetszik a „mester”.

A férfi hirtelen nem tudta, nevéssen vagy bosszankodjon.

– A Rayne tökéletesen megfelel.

Előhúzott egy bőrtokot a hintó ajtajának zsebéből, majd átnyújtott Madeline-nek egy összehajtogatott papírlapot.

– Freddie emlékezetből lerajzolta az özvegy házának alaprajzát. Kérem, tanulmányozza, hátha szükség lesz rá, hogy a szalonon kívül más helyiségekbe is bemenjen.

– Minden akciójára ilyen alaposan készül fel?

– Többé-kevésbé. Amikor az ember élete a legapróbb részletektől függ, megtanulja, hogy bölcs dolog előre tervezni. Ám mindig vannak váratlan tényezők, melyek felboríthatják a legkörültekintőbb tervet is, sőt a balszerencse is közrejátszhat, tehát a véletlen eshetőségeket is tekintetbe kell venni. Most pedig gondosan nézze át az alaprajzot, drágám. A hölgy hálósobájával kezdje.

– Nem kérdezem meg, honnan tudott meg ilyen sokat Freddie erről a bizonyos szobáról – dünnyögte Madeline huncut mosollyal, majd a rajz tanulmányozásába merült.

Rayne jó néhány percig figyelte, ahogy a lány a nagy koncentrálás közben összevonja szemöldökét. Amikor izgatott volt, buja alsó ajkát beharapta. Így tett a bál éjszakáján is, emlékezett vissza Haviland. Az igazat megvallva, akkor éjjel csaknem elvesztette az önkontrollját. Bár csak meg akarta csókolni, nem tudott ellenállni a karjában tartott, remegő nőnek. Az elködösült szemeinek, melyek mintha ezüst füstöt árasztottak volna; varázslatos keblei meztelen halmainak, melyek pusztá látványa is gyönyörűséget okozott. Felidézte, ahogy lecsapott megkeményedett mellbimbóira, ujjjaival becézgette, majd szájába vette őket és mohón igyekezett betelni velük.

Nagy nehézségek árán sikerült csak leküzdenie sürgető vágyát, hogy Madeline-t a legközelebbi hálósobába vigye és magáévá tegye. Még most is, amikor maga elé képzelte a csábos, buja képet, önkéntelenül fészkelődni kezdett az ülésen.

A lány reakciója a szenvedélyére csak tovább tüzelte a vágyát, hogy a hitvesi ágyában tudhassa őt, a házassági ajánlatra adott válasza viszont megerősítette elhatározását, hogy őt akarja feleségnek.

Kétségkívül megdöbbsent, hogy ilyen határozottan kikoszarozta a lány. Bár, jobban belegondolva, inkább öröndetes, hogy Madeline nem kapott azonnal az alkalmon. Mindig is értékelte a kihívásokat, és ez a lány olyan kihívás, amelyért érdemes küzdeni.

Közben pedig el kell szenvednem a kielégítetlenség fájdalmait, merengett Rayne. Ezért sem akartam, hogy velem dolgozzon a mostani akcióban. Túlságosan elvonja a figyelmemet. Mégis örülök, hogy most itt van. Együtt töltjük a délutánt és az estét, ez alkalmat ad a további finom udvarlásra, anélkül, hogy az ellenállását fokozná. Megmutathatom neki a londoni házat, ízelítőt adhatok mindazokból az előnyökből és élvezetekből, melyekben része lehet Haviland grófnőjeként. Isten a tudója, Madeline-nek eddig igen kevés öröm jutott osztályrészül. És ha végre biztonsággal sikerül

visszaszerezni a leveleket, minden eszközzel igyekszem meggyőzni őt, legyen a feleségem.

A délután során még néznie is öröm volt Madeline-t, állapította meg Rayne két óra múlva.

Először a Hatchard's könyvesboltba mentek, ahol a lány elragadtatással lapozgatott bele számtalan kötetbe. Külön élvezetet okozott számára, hogy a bolt tulajdonosának egy kiváló francia tankönyve volt raktáron, és megígérte, írni fog a kiadónak és megrendel három tucat példányt belőle a Freemantle Akadémia számára.

Madeline hatalmasat sóhajtott, amint kiléptek a könyvesboltból.

– Milyen csodálatos lenne, ha ennyi könyv közül választhatnék! Minden nap másikat olvashatnék évekig, és mégsem jutnék a végére a sornak.

– Nekem is nagyszerű könyvtáram van – közölte Rayne. – Az összes könyvemet elolvashatja.

A lány sokatmondó pillantást vetett rá.

– Azért húzza el előttem ezt a mézesmadzagot, hogy sikerre vigye házassági terveit?

– Részben.

– Az ajánlata valóban csábító, de az új állásommal járó fizetésemből megengedhetem majd, hogy beiratkozzam egy könyvtárba.

– Akkor lássuk, ki tudok-e gondolni valami jobbat, hogy befolyásoljam...

Rayne tovább folytatta finom udvarlását. Bevitte Madeline-t a közeli teázóba, ahol egy nagy adag fagylaltot rendelt neki – a lány tiltakozása ellenére –, és egy kisebbet magának.

– Évek óta nem ettem fagylaltot, most meg dúskálhatok benne – mormolta a lány, amikor leültek egy asztalhoz a forgalmas utcára néző ablaknál.

Úgy látszott, még az édességnél is jobban élvezi, hogy nézheti az ablak előtt elsétáló embereket. A vénkisasszony külső ellenére Madeline Ellis érzékelhetően sóvárgott az eseménydúsabb életért. Rayne megvárta, míg a lány az utolsó kanál fagyaltját is elmajszolja, majd felállt és a karját nyújtotta felé.

– Jöjjön, mennünk kell. Nem akarok elkésni az estélyről.

Madeline zavarba jött, amikor a férfi felsegítette.

– Azt hittem, több mint egy óránk van addig.

– Még nem oda megyünk. Meg kell állnunk a londoni házamnál, hogy néhány kelléket magamhoz vegyek.

– Miféle kellékeket?

– Azt szeretném, ha levetné a köpenyét, és ruhát váltana.

– Mi a baj a ruhámmal? – kérdezte Madeline, és dacosan felvetette az állát.

A férfi elmerengett a levendulaszín krepp ruhán, amit a lány a szürkésbarna köpenye alatt viselt.

– Semmi baj nincs vele – felelte gyengéden. – Azonban ahhoz, hogy szívesen lássák önt Madame Sauville vendégei között, megfelelőképpen kell kinéznie. Az ottani arisztokraták nagy hangsúlyt fektetnek a jólöltözöttségre

– Gyanítom, azért, mert ragaszkodnak a nagyzoláshoz, amit még a Forradalom előtt megismertek vagy megismerhettek volna, ha nem üzték volna el őket és nem fosztották volna meg birtokaiktól és vagyonuktól. Továbbá, nekem is át kell öltöznöm egy olyan ruhába, amelybe jól el tudom rejteni a leveleket.

– Ó. – sóhajtott Madeline, szemmel láthatóan megenyhülve.

Visszamentek Rayne kocsijához, és miközben a Bedford Avenue-n lévő háza felé hajtottak, a lány Haviland foglalkozására terelte a szót.

– Szokatlan dolog, hogy egy grófi cím örököse a Brit Titkosszolgálat ügynöke legyen. Hogyan került kapcsolatba a kémkedéssel?

Rayne szája mosolyra húzódott, ahogy visszaemlékezett a kezdetekre.

- Hinné-e, hogy egy ellopott kenyér indította el a karrieremet?
- Tényleg? Szeretném hallani a történetet.

Haviland úgy döntött, nem jelent gondot, ha Madeline megtudja, hogyan kezdődött pályafutása, ezért az igazat mondta neki.

– Fiatal fiúként túltengett bennem az energia, amit jól le tudtam vezetni vidéken, a Haviland Parkban. Azonban amikor a szüleim Londonba jöttek a báli szezonok idejére, gyakran megszöktem tanáraimtól és órákig barangoltam a városban, jó messzire Mayfairtől. Tizenegy éves voltam, mikor egy napon egy hasonló korú, toprongyos srácba botlottam, akit egy pék elkapott, mert ellopott egy kenyeret tőle. A tolvajt valószínűleg felakasztották volna vagy az életét börtönben kellett volna eltöltenie, és mivel szerintem nem érdemelte meg, hogy ilyen szigorú büntetést kapjon ezért a kis vétékért, zűrzavart keltettem, és segítettem, hogy megszökjön a pék karmai közül. Ezután igaz jó barátok lettünk.

Madeline szeme ragyogott, alig várta a folytatást.

- Gondolom, a szülei nem voltak elragadtatva az új ismerősétől.

Rayne mosolyogva bólintott.

– A szüleim nem sokat törődtek azzal, hogyan töltöm az időm, de halálra rémültek volna, ha megtudják, hogy egy ilyen utcakölyökkel jöttem össze. Tolvaj barátom a londoni csöcselék közül került ki, nem volt otthona, családja, sikátorokban húzta meg magát, apró-cseprő dolgokat csent el, hogy ne haljon éhen. Teljesen elborzadtam az életkörülményei láttán, így aztán pénzzel segítettem, hogy ennivalója és szerény szállása legyen. És bár nagyon hálás volt, hogy volt mit ennie, nem akarózott a civilizált élethez alkalmazkodnia. Olyan sokáig élt az utcán, hogy szinte vademberré vált.

- És ez mennyiben befolyásolta az ön pályafutását?

– Mivel igen kíváncsi voltam és kalandokra vágytam, új barátom bemutatott a mocskos, mégis elragadó londoni alvilágnak, és megtanított néhány meglehetősen egyedi trükkre, amelyek nélkülözhetetlenek voltak az ő életviteléhez – például, hogy hogyan kell valamit elcsenni, vagy észrevétlenül be és kisurranni valahonnan. Cserébe pedig megtanítottam őt, hogyan válhat úriemberré... hogyan

kell helyesen beszélni, olvasni, lovagolni, löni és vívni. Akkoriban csak jó mókának hittem mindezt, később viszont hasznos ügyet szolgáltunk a képességeinkkel. Mindketten a Külügyminisztériumnak kezdtünk dolgozni, majd egyre feljebb kerültünk a ranglétrán.

– Tehát megmentette egy idegen fiú életét, viszonzásul pedig a fiú megváltoztatta az önét – szólt Madeline halkán, és csodálattal nézett fel Havilandre.

– Ezért a véletlenért örökké hálás leszek a sorsnak – ismerte el Rayne. – E nélkül lehet, hogy egy semmirekellő piperkőc lett volna belőlem, aki olyan kalamajkába keveredik, mint Freddie szokott, vagy talán még rosszabb.

– Kétlem, hogy így lett volna – mosolygott Madeline. – Maga fényes páncélzatú lovagnak készült.

– Talán – vont vállat Rayne. A Will Stokesszal átélt élménye során találkozott először a szívbemarkoló nyomorúsággal és szegénységgel, mely rengeteg londoni lakost sújtott, és az igazságtalanságokkal, melyeket alacsony származásuk miatt el kellett viselniük. Így tudatosodott benne, mennyire szerencsés, hogy a kiváltságos felső tízezerhez tartozik. Már tizenegy évesen is tudta azonban, hogy kötelessége segíteni a rászorulókon.

– Mi történt a barátjával? – kérdezte a lány. Amikor észrevette Rayne széles mosolyát, újabb kérdést tett fel. – Mi olyan mulatságos?

– A sors iróniája, hogy most a Bow Street Runners nevű magánrendőrségen dolgozik és tolvajokat fülel le.

– Nyomozó?

– Igen, és nem is akármilyen, mivel ismeri a szakma minden csínját-bínját. De ami még viccesebb, egy pék lányát vette feleségül. Két fia van, hasonló korúak, mint az unokaöcsém.

Madeline csendben elmélkedett a hallottakon az út hátralévő részében. És a Bedford Avenue-i házhoz érve sem szólalt meg, amikor Walters, Haviland mindenese – lakája, titkára, inasa és kocsisa – fogadta őket az előcsarnokban.

Tágra nyílt, kíváncsi szemmel fogadott be mindent, miközben Rayne körbevezette a nagy házon, melyben a szobák bútorzata inkább egy férfi kényelmét szolgálta, semmint a jómódot hirdette volna.

Szemöldöke magasba szökött, amikor Haviland levezette őt a hátsó cselédlépcsőn. A konyhák túl egy ajtó nyílt a borpincébe, mögötte pedig egy nagy helyiség volt, mely részben raktárhoz, részben színházi öltözőhöz hasonlított.

– Korábban soha nem gondolkodtam el rajta – mormolta Madeline – de azt hiszem, a kémek álruhát szoktak öltetni a különféle szerepek eljátszásához.

– Esetenként – felelte Rayne. – Ez a szoba aligha szolgál többet ilyen célra. Most főleg házi kellékeket tárolok itt, amikre egyszerűen szükségem van.

Mint az várható volt, Walters pontosan a gazdája utasításai szerint járt el, és mindent előkészített.

– A ma esti szerephez való öltözék azon az asztalon található – szólt Rayne.

Figyelte, ahogy Madeline vizsgálgatja a számára kikészített holmikat – egy finom, ezüstcsipke vállkendőt, egy fehér strucc-tollas fejpántot és egy pár ezüsfésűt.

A lány mögé lépett, lesegítette a köpenyét, hogy ráadhassa a vállkendőt, majd leültette az öltözőasztalhoz, hogy megfésülhesse, és elrendezze a díszeket a hajában, tetszése szerint.

– Honnan sajátította el az átváltozás művészetét? – kérdezte Madeline, belepillantva az ovális kézitükörbe, miközben a férfi a frizuráján dolgozott.

– Különféle színészek tanítottak meg rá, jártamban-keltemben.

Nem tette hozzá, hogy az egyik ilyen színésznőcske valamikor a kitartottja volt.

Elmondott néhány háttér információt Madeline-nek a küszöbönálló feladatokról, hogy jobban felkészítse, mire számíthat.

– Madame Sauville nem nevezhető kurtizánnak a szó szokásos értelmében, mivel nem árulja nyíltan a bájait. Azonban számos neves

politikusnak és egyéb fontos személyiségeknek volt a szeretője. Meglepett, hogy odáig lealacsonyodott, hogy Freddie-n próbálja ki zsarolási módszereit, meg hogy ütődött unokatestvérem ennyire óvatlanul sétált bele a csapdájába. A hölgy mindenre képes a pénzért, hogy fedezhesse extravagáns életvitelét.

– Mit tesz, ha rajtakapják, miközben a hölgy lakosztályában keresgél?

– Nem kapnak rajta.

A lány habozott, de nem kérdőjelezte meg a férfi kijelentését.

– A hálósobájában kezdi majd a kutatást?

– Igen. Lehetséges, hogy félrevezette Freddie-t, amikor azzal dicsekedett, hogy „a leveleivel alszik”, de nagyobb az esélye, hogy igazat mondott. Még botrányosabbnak akarja feltüntetni Freddie vétkét, hogy jobban féljen apja haragjától.

– Úgy emlékszem, azt mondta Freddie-nek, hogy a leveleket az ékszeres kazettájában tartja.

Rayne elismerően mosolygott magában, lenyűgözte Madeline emlékezőtehetsége.

– Így van. A legvalószínűbb, hogy az ékszeres kazettáját pedig a hálósobájában tárolja.

– És mihez kezd, ha zárva találja a kazettát?

– Kinyitom. – Rayne felhívta a lány figyelmét az öltözőasztalon előtte heverő kis bőrtasakra. – Ebben a tasakban többféle méretű fémszár található, speciális kulcsokkal együtt, melyek tolla beleillik a szárba. Nézze csak meg.

Madeline izgatottan nyitotta ki a zacskót, hogy megvizsgálja a tartalmát.

– Mit tesz, ha megtalálta a leveleket?

– Magamhoz veszem őket, és kicserélem hamisítványokra.

– Hamisítványokra? Miért?

– Nem akarom, hogy Mrs. Sauville észrevegye, hogy eltűntek a levelek, ha esetleg később vissza kellene jönnöm, hogy a többit is megkeressem.

– Ez is előfordulhat?

121• Nicole Jordan

– Nem valószínű. De addig nem tudhatom, míg Freddie át nem nézi a teljes köteget, és meggyőződik róla, nem hiányzik egyetlen levél sem.

Ismét az öltözőasztalra mutatott, most egy szatén tarsolyra, amely tele volt a nemrég hamisított levelekkel.

– Freddie most néhány teljesen ártatlan üzenetet hozott össze, melyek egyikében sem tesz említést a szépséges francia özvegyasszonyhoz fűződő érzelmeiről. Ha Mrs. Sauville mindenképpen meg akarja mutatni őket Freddie apjának, nevetségessé teszi majd magát.

Madeline a kezébe vette a szatén tarsolyt, megnézte a levélköteget, mintha a mennyiségét akarná megbecsülni.

– Pech, hogy Freddie ilyen „termékeny” volt – mondta vidáman.

– Ez igaz, de nagyra tartja magát a szerelem terén.

Madeline egyértelműen kiérezte a gúnyt a férfi hangjából.

– Maga nem hiszi, hogy az unokatestvére képes szerelembe esni?

Rayne egykedvűen felnevetett.

– Ó, gyanítom, hogy képes rá, de bolond, ha hagyja magát behálózni.

A lány egy darabig Rayne arcát fürkészte, majd visszatért küldetésük témájára.

– Hogyan fog ki- és becsempészni ennyi levelet észrevétlenül?

– Van egy speciális kabátom, a bélésében sok nyílással.

– Érdekes – csücsörítette össze ajkait a lány mélyen elgondolkodva.

– És hogyan vinném ki én a leveleket, ha nekem kellene beosonom a hölgy budoárjába?

Rayne azon kapta magát, hogy Madeline érett ajkát bámulja.

– Beletenné a retiküljébe, vagy a szoknyái alá rejtené.

Madeline a férfi szemébe nézett,

– Valóban?

– Az a tarsoly, amit a kezében tart, egy speciális csíptetővel a harisnyakötőjére erősíthető a combján.

A lány félrebillentette a fejét, szemében ismét mosoly táncolt.

– Megmondtam, jobb lenne, ha én lopnám vissza a leveleket – jelentette ki.

– Magának nehezebb a dolga, ha a sok levelet a kabátja bélésébe akarja eldugni, én viszont könnyedén a szoknyám alá rejthetem őket.

Rayne rámosolygott.

– Én fogok szerencsét próbálni, drágám. De, ha ez vigaszt alja, ma este viselheti a tarsolyt. Elképzelhető, hogy tovább kell adnom önnek a leveleket, nehogy nálam találják őket.

– Meglehet.

Madeline fénylő szemeiből vidámság áradt, amikor a férfi elrendezte a hajában a fésűket, és feltette a fejére a strucctollas pántot. Megszemlélte a mesterművet a tükörben, majd meglepetten így szólt.

– Úgy festek, mintha egy irodalmi szalonból jöttem volna. – Csodálattal nézett a férfira. – Maga valóban remekül ért ehhez.

– Jó ideig ez volt a foglalkozásom – felelte Rayne, elhárítva a dicséretet.

Nem akarta, hogy a fejébe szálljon a dicsőség. A ma esti feladat pusztán üzleti ügy volt, és Haviland megtanulta, nem szerencsés összekeverni az érzelmeket az üzlettel.

Most, hogy erre határozottan emlékeztette magát, elvette Madeline-től a leveleket, majd elindult a speciális kabátjáért, mielőtt elfogta volna a kísértés, hogy újra birtokba vegye azt a csókolnivaló száját.

7.

Nehéz ellenállni a természet erejének Maman. Ez a férfi olyan erővel hat rám, mintha minden érzékemet villámcsapás érte volna.

Az együtt töltött csodálatos délutánt követően Madeline azon tűnődött, nem rosszul ítélte-e meg Haviland véleményét a szerelemmel és a házassággal kapcsolatban – ám a férfi cinikus megjegyzése az unokatestvére „gyengeségét” illetően megerősítette aggodalmát. Az estélyre menet nem volt lehetősége fontolgatni a férfi házassági ajánlatát, mivel szinte tűkön ült az idegességtől. Haviland viszont kényelmesen elterpeszkedett a hintóülésen vele szemben, és tökéletesen nyugodtnak látszott.

Miért is ne lenne nyugodt? – morfondírozott Madeline. Hiszen vakmerő, nem fél semmitől, hozzászokott, hogy szembeszáll a veszéllyel és a halállal. Én azonban soha nem kerültem veszélyes helyzetbe, kivéve, amikor egy ádáz tehén letiporta a kerítést és lelegette a kertünkben a fűszernövényeket. Hacsak nem számítom Ackerby bárót...

– Feleslegesen izgul – szólalt meg Haviland, megszakítva a lány gondolatait.

Nagyon zavarta, hogy Rayne még azt is kitalálta, mi jár a fejében, és mit érez.

– Maga egy cseppet sem ideges?

A férfi félmosolyától olyan hevesen kezdett kalapálni a szíve, hogy emellett eltörpült az előtte álló estével kapcsolatos izgalma.

– Ha az ember kellő tapasztalatra tesz szert veszélyhelyzetekben, hozzáedződik a félelemhez.

– Soha nem fél? – kérdezte a lány meglepetten.

– Dehogynem, csak megtanultam uralni a félelmemet. Csupán gyakorlás és akaraterő kérdése. Vegyen egy mély levegőt drágám, és próbáljon ellazulni. Ne akarja felkelteni Mrs. Sauville gyanúját azzal, hogy izgatottnak látszik.

Természetesen igaza van, ismerte el Madeline. Logikus stratégiával rendelkeztek, hogy kijátsszák az özvegyet, és számos eshetőségre felkészültek, ha az eredeti terv meghiúsulna. Ő már fel is erősítette az üres szatén tarsolyt a harisnyakötőjére.

Szívverése azonban azonnal felgyorsult, amikor öt perccel később megállt a hintójuk.

Megérkeztek az estélyre.

Akciójuk első része a terv szerint zajlott. Miután bebocsátották őket, Madeline legalább harminc előkelő vendéget fedezett fel a szalonban. A legtöbbjük férfi volt, bár a tömegben néhány nő is feltűnt. Mrs. Sauville – ahogy azt Rayne elmondta – nem tartozott a felső tízezerhez, így az, hogy intellektuális összejöveteleket rendezett költők, művészek és politikusok részvételével, fontosságérzettel töltötte el.

Az özvegyasszony egzotikus szépség volt, aki mostanra kissé már kezdett veszíteni fényéből, ám hollófekete haja és tejfehér bőre arra utalt, hogy igencsak ért a kozmetikumok használatához. Érett alakján mélyen dekoltált, testre simuló ruhát viselt, amely egyértelműen kiemelte domborulatait és közszemlére tette csábító, telt kebleit.

Nem csoda, hogy Freddie belebolondult ebbe a végzet asszonyába, gondolta Madeline, amikor Rayne bemutatta őt a háziasszonynak és bocsánatot kért váratlan betolakodásukért.

Mrs. Sauville meglepettnek látszott, de örült, hogy Lord Haviland méltóztatott ellátogatni a szalonjába.

– *Mais non*, a legkevésbé sem számít betolakodónak, uram – tiltakozott szinte szaggatott hangon, erősen franciás akcentussal. – Rendkívül megtisztelve érzem magam.

A hölgy azonban jóval kevésbé volt szívélyes Haviland partneréhez. Sanda pillantással mérte végig Madeline-t, aki ettől slaposnak érezte magát, annak ellenére, hogy a legjobb ruháját és a Rayne-től kölcsönkapott kiegészítőket viselte.

Szerencsére az özvegy elfogadta jelenlétük indokát, miszerint Miss Ellis találkozni kíván néhai édesanyja honfitársaival és anyagokat szeretne gyűjteni franciaóráihoz.

– Természetesen, uram – mormolta Mrs. Sauville. – Örömmel bemutatom a kis barátnőjét a vendégeimnek, amint vége a versolvasásnak. És ragaszkodom hozzá, hogy az előadás alatt mellettem üljön, Lord Haviland.

Belekarolt a férfibá, és szinte vonzolta magával az első széksorhoz, ügyet sem vetve a többi vendégre. Madeline követte őket és Rayne másik oldalán foglalt helyet. Érzékenyen érintette, hogy magára hagyták, hiszen nem veheti fel a versenyt a szép francia nővel, bár tudta, csak azért van itt, hogy a cinkostárs szerepét eljátssza.

Rayne abszolút tökéletesen alakítja a saját szerepét, nyugtázta Madeline. Az özvegy teljes figyelmét lekötötte, s mosolygott rá, azzal a sármos, férfias mosolyával, amitől a női szívek tüstént gyorsabban vertek.

Madeline ennek láttán az ajkába harapott. Nem féltékenységből, mondta magának határozottan. Hanem, mert ha a csábító özvegy a felolvasás alatt mindvégig rátapad Rayne-re, az egész tervük füstbe megy.

Haviland eltökélte, hogy elaltatja a háziasszony legcsekélyebb gyanúját is, ezért jól palástolta, mennyire untatja a felolvasás, és hízelt, bájolt Mrs. Sauville-jal. Pályafutása során nagy gyakorlatra tett szert, hogy csáberejét vesse be céljai eléréséhez; ez volt az egyik leghatékonyabb eszköze, és rendkívül jól tudott élni vele.

A gyönyörű Madame Sauville is kellően fortélyos volt, szűrte le Rayne, mivel finom selymekendőjét hagyta „véletlenül” leesni a

padlóra, a székeik közé. Színlelt ijedségében a szívére tette a kezét, ezzel felhívta a figyelmet közszemlére tett kebleire.

– *Comment gauche de moi.* Lenne szíves segíteni, uram? – pislogott kacéran Havilandre hosszú, szénfekete szempillái mögül.

Rayne ugyanolyan tettetett gálánssággal reagált.

– Ezer örömmel, asszonyom.

Amint a vállára terítette a kendőt, az asszony oldalra billentette a fejét, hogy a férfi teljesen beleláthasson a két keble közti völgybe. Sikertült az ujjával végigsimítania Haviland kezén egy pillanatra, így bátorítva őt, hogy közelebb kerüljön a kebleihez.

Ennek a párviadalnak Rayne már jól ismerte a szabályait. Kissé lejjebb hajolt, hogy eleget tegyen a hölgy elvárásainak, meleg lehelete simogatta a nő meztelen nyakát, aki ettől finoman megborzongott.

– Kár ilyen szépséget elrejteni – mormolta a férfi, bár vissza kellett fojtania egy grimaszt, a nőt körülengő átható illattól.

Az asszony trillázva felnevetett, majd rámosolygott Havilandre. A mesterkelt gesztus kísértést és csábítást hordozott, de Rayne rendkívül taszítónak találta.

Nem bízott a szép, csábító nőkben. Megtanulta a keserű leckét sok évvel ezelőtt Camille Juzet-től. Így aztán ennek a francia nőnek a nyilvánvaló mesterkedése, hogy elbájolja őt, csupán éberebbé tette ösztöneit.

Szája ettől kaján mosolyra húzódott. Még ha kevés örömet is lelt ennek a gyönyörű nőnek a társaságában, legalább élveznie kellene a játzsma kihívását, és az esélyt, hogy egy arra érdemes ellenféllel ismét megmérkőzzön.

Ezért, amikor Madame Sauville a fülébe súgva megköszönte a segítségét, Rayne palástolta viszolygását, és visszamosolygott rá, miközben megkérte a nőt, mondjon néhány szót a költőről, akit meghívott az estélyre.

Egy órával később, a felolvasás végeztével a vendégek mind felálltak a székeikből, és elvegyültek a szalonban. Az özvegy viszont még mindig Havilanden csüggött. A férfi azon törte a fejét, hogyan

szabadulhatna meg a nő irritáló rajongásától, amikor Madeline megfelelő kifogást szolgáltatott a számára.

– Nagyon melegem van, Lord Haviland. Lenne szíves egy kis frissítőt hozni?

Szeme felragyogott az elragadtatástól, ahogy találkozott Madeline ártatlan pillantásával.

– Természetesen, Miss Ellis.

Az özvegy azonban rögtön tiltakozni kezdett.

– Itt vannak a szolgálóim erre a célra, Mademoiselle Ellis. Mellesleg, nemsokára felszolgálják a vacsorát.

– Ó, nem hiszem, hogy Lord Haviland neheztelne rám ezért – szólt Madeline könnyedén. – És így legalább alkalmam van négyszemközt szót váltani önnel, Madame Sauville. Nagyon szeretném megtudni, melyik divatházban szokott vásárolni, hogy elmondhassam a tanítványaimnak. A ruhája annyira csodálatos! Önnek rendkívüli érzéke van a divathoz. És megígérte, hogy bemutat a vendégeinek, nem igaz?

Belekarolt a háziasszonyba, és szándékosan elterelte Rayne útjából.

– Szeretnék a költőivel is találkozni. Az öcsém is próbálkozott versírással, de attól tartok, meglehetősen szerény eredménnyel...

Rayne szája mosolyra húzódott. Mégis csak szüksége van a lányra, hogy elvonja az özvegy figyelmét, ismerte be, míg kisietett a szalonból, hogy megkeresse a leveleket.

Ahogy múlt az idő, Madeline észrevette, Madame Sauville-t egyre jobban idegesíti, hogy kéretlenül rátapadt, azonban továbbra is kitartóan a francia asszony mellett maradt. Egyik szemével a faliórát figyelte, és próbálta leplezni aggodalmát, miközben azt kívánta, bárcsak gyorsan végezne Rayne.

Amikor Haviland végül visszatért a szalonba két pohár borral a kezében – Madame Sauville és Madeline számára – a lány kissé felszabadultabban lélegzett. De csak akkor kezdett végre ellazulni, amikor kérdő pillantására Rayne szinte észrevétlenül bólintott, hogy jelezze, végrehajtotta a feladatot.

– Bocsánat asszonyom, hogy ilyen sokáig elmaradtam – szólt kedvesen. – Összefutottam egy régi ismerősömmel és pár szót váltottunk egymással.

Madeline annyira megkönnyebbült, hogy szinte nem is bánta, hogy a férfi újra az özvegygel kezdett bájologni.

Mindhárman együtt vacsoráztak, ám amikor Rayne kinyilvánította szándékát, hogy vacsora után távoznak, az özvegy rendkívül csalódottnak látszott.

– Muszáj ilyen hamar távozniuk, uram?

– Attól tartok, igen. Mivel Miss Ellisnek holnap reggel órája van az Akadémián, vissza kell vinnem őt Chiswickbe még ma este, úgyhogy hosszú út áll előttünk.

Mrs. Sauville bosszús pillantást vetett Madeline-re, aztán újra a grófra mosolygott.

– Remélem, máskor is megtisztel a látogatásával, Lord Haviland. Mindig örömmel fogadom.

Rayne meghajolt és csókot nyomott az özvegy feléje nyújtott kezére.

– Köszönöm, asszonyom. Szívesen eljövök.

Ezzel belekarolt Madeline-be és a szalon ajtaja felé terelte, majd kimentek a rájuk várakozó hintóhoz.

Madeline megvárta, míg Rayne elhelyezkedett a szemben lévő ülésen.

– Ha jól sejtem, megtalálta a leveleket.

– Igen, de tovább tartott, mint gondoltam – felelte a férfi, miközben a kocsni elindult. – Valóban az ékszeres kazettájába zárta őket, azt pedig a fehérneműi közé rejtette.

Madeline érezte, hogy a férfi elismerően néz rá a kocsni belső lámpájának halvány fényénél.

– Rendkívül ügyes volt, hogy lefoglalta az özvegyet, míg befejeztem a kutatást.

A lány elpirult a dicséretre.

– Megkönnyebbültem, hogy vége. Félek, nem lennék jó kém. Az idegeim mindvégig táncoltak, míg maga távol volt.

– Csakis magában bízhattam, drágám – mosolygott Rayne.

– Ez aztán a füllentés, a javából! – nevetett Madeline. – Nem hitte, hogy segíthetek magának. Még csak nem is akarta, hogy elkísérjem ma este.

– Igaz, de sohasem vontam kétségbe a bátorságát. Aggódtam magáért, ez viszont nem jelenti azt, hogy kételkedtem önben.

– Szeretném látni Madame Sauville arcát, amikor felfedezi, hogy kicserélték a leveleket – mosolyodott el a lány.

– Lefogadom, hogy nem szeretne a közelében lenni, amikor előnti a pulykaméreg, és a legszívesebben kikaparná a szemét.

– Azt hiszem, igaza van.

– Most pedig reménykedjünk, hogy minden levelet sikerült visszalopnom – szolt a férfi, majd elhúzta a kocsí függönyét, hogy kilássonak a londoni utcákra.

Madeline figyelte, ahogy Rayne leveszi a kabátját, óvatosan kiszedi a bélésbe rejtett leveleket, és mindegyiket gyorsan végignézi.

– Freddie-nek kell elolvasnia őket, de ahogy őt ismerem, azt hiszem, ez a teljes gyűjtemény.

Lehajolt és kinyitotta a lábánál lévő nagy bőrtáskát. Miután beletuszkolta a levélköteget, kihúzta Madeline barna köpenyét, melyet Walters pakolt el.

– Bizonyára le akarja venni az estélyi öltözékét, mielőtt hazaérünk.

Madeline furcsa módon sajnálta, hogy véget ér az este, és nem szívesen vált meg a gyönyörű ezüst vállkendőtől és a hozzáillő kiegészítőktől. Ám mégsem akart a Rayne-től kölcsönkapott strucctollas hajpántjával és fésűivel visszatérni Danvers Hallba. Le akarta venni a pántot, de nem sikerült kihúznia a hajtűket, amik tartották.

– Jöjjön, üljön mellém, drágám, hogy segíthessek.

A lány kis habozás után átült mellé.

– Bevallom, örülök, hogy nem kellett csipkekendőt vagy főkötőt is viselnie – mormolta a férfi, miközben ujjai a tűket keresgélték. – A haja túl szép ahhoz, hogy eltakarja.

Madeline kényelmetlenül feszengett a helyén, biztos volt benne, hogy Rayne csak üres hízelgéssel áltatja. A főkötő említése is kellemetlenül érintette. Még nem szánta rá magát a vénkisasszonyságot szimbolizáló csipke főkötő viselésére, mivel nem akarta végleg elismerni, hogy elmúltak felette az évek, és hogy a szerelemmel és házassággal kapcsolatos minden reménye füstbe ment.

Szerencsére Rayne ejtette a témát és csendben dolgozott tovább. Minden idegszálával érezte a férfi gyengéd érintését. Hátgerince megfeszült, ahogy küzdött a szédítő vonzás ellen.

A hintó ringása miatt csak jó néhány perc múlva sikerült eltávolítani hajából a pántot és a fésűket.

– Így már jó lesz – mondta Rayne hosszasan mustrálva a lányt.

– Köszönöm – mormolta Madeline, és távolabb ült.

Haviland halványan elmosolyodott, tudta, miért igyekszik a lány védekezni.

– Még nem vagyunk teljesen készen, édesem. Hadd vegyem le a vállkendőjét.

A lány kinyújtotta a karját, ő pedig leemelte válláról a kendőt, majd belegyömöszölte a táskába, a fésűkkel és a hajpánttal együtt.

Bár egy réteggel kevesebb textília volt most rajta, Madeline-nek hirtelen melege lett. Kétségtelen, hogy Rayne közelsége és átható tekintete hatott ilyen erővel a hőérzetére.

Amikor azonban megpróbált visszaülni a helyére, a férfi gyengéden megfogta a karját.

– Ugye még mindig a harisnyakötőjére van erősítve a levéltartó tasak?

– Ezt már magam is le tudom venni – szólt a lány szaggatottan.

– Kár.

Madeline a szoknyái alá nyúlt, és lecsatolta a tasakot a harisnyakötőjéről. Visszaadta a férfinak, majd lesimította a ruháját. De Rayne még most sem engedte, hogy visszaüljön korábbi helyére.

Gyengéden visszahúzta az ülésre és ujjával az álla alá nyúlt.

Madeline-nek elakadt a lélegzete, s azon töprengett, vajon kihasználja-e a férfi a kénytelen közelségüket, hogy búvkörébe vonja őt, és ehhez csodálatos, férfias megjelenését és fantasztikus sármját akarja-e bevetni.

Gyanúja beigazolódtott.

– Még mindig nem végeztünk, aranyom – dünnyögte Rayne. – Meg akarom mutatni, miért kell komolyan fontolóra vennie a házassági ajánlatomat.

Madeline erőtlenül megrázta a fejét.

– Már megígértem, hogy komolyan megfontolom.

– Kétlem, hogy valóban így is gondolta.

Ujjával gyengéden végigsimított a lány ajkain, amitől Madeline-nen forróság cikázott át. Aztán feléje hajolt, míg annyira közel volt hozzá, hogy a lány érezte lélegzete melegét.

A levegő hirtelen elektromos szikrákkal telt meg, amikor Madeline ráébredt, a férfi meg akarja csókolni. Megpróbálta lecsendesíteni dübörgő szívverését és elhúzódni a csók elől, de képtelen volt megmozdulni – míg ajkuk végül összeért.

Haviland azonnal birtokba vette alsó ajkát, kényszerítve a lányt, hogy nyíljon meg. Majd becsúsztatta a nyelvét, és forró, lassú lökésekkel egyre tovább gyengítette a lány akaraterejét. Szája lustán mozgott a lányén, hosszan és alaposan belemerült a csókba – míg végül Madeline összeszedte maradék erejét és kezét a férfi mellkasához nyomta.

– Tudom, miben mesterkedik – panaszkolta remegő hangon. – Igyekszik gyengíteni a védekezésemet.

Rayne könnyedén rámosolygott, a női szívek megnyerésében mindig sikert hozó mosolyával.

– Eltalálta. És figyelmeztetem, bájos Madeline, nem szokásom könnyen feladni a céljaimat.

A lánynak nem volt szüksége figyelmeztetésre. Már tudta, milyen veszélyes Rayne.

Édes istenem, halálos veszélyt jelent, ha ilyen közel van hozzám az a gyönyörű arca... és érzéki szája egyszerűen lélegzetelállító. A

közelsége most még kockázatosabb, hiszen még mindig vibrál a testem szédítő csókjától, engedetlen érzékeim pedig alig várják, hogy megadjam magam a csábításának, jegyezte meg magában. Ennek ellenére tett még egy kísérletet, hogy megghiúsítsa a férfi szándékait.

– Úgy gondoltam, ön egy fehér lovag, aki nagy hangsúlyt fektet a korrekt viselkedésre. Nem tisztességes dolog, hogy megpróbál elcsábítani.

– Ó, én csak az ön érdekeit tartom szem előtt, drágám. Ki akarom csalni önből az összes rejtett szenvedélyt.

– Milyen rejtett szenvedélyről beszél? – nyelt nagyot Madeline.

– Nagyon jól tudja, mire gondolok. A mohó vágy, amit érez, most akar a felszínre törni. Erre lehetett is számítani, mivel a veszély gyakran afrodiziákumként hat.

Ez igaz, ismerte el Madeline. Rayne erőteljes csókjai a mai este izgalmaival együtt szinte a végsőkig fokozták benne a vágyat. Túlárado érzékei elragadták, még mielőtt Rayne megszedítette volna újabban, csábító mosolyával.

– Hadd adjak ízelítőt a szenvedélyből, amit a feleségemként megismerhet, szerelmem.

Nem is vagyok a szerelme. Ez csak afféle szófordulat... ezzel próbál manipulálni, hogy behódoljak neki, hogy letörje a védekezésemet. Mégis hevesebben kalapál a szívem, ahogy rám néz. És sajnos nem tagadhatom, alig várom, hogy ismét megcsókoljon – szenvedélyesen, gondolta a lány.

Amikor a férfi teljesítette ki nem mondott vágyát, Madeline megdermedt, védekezni próbált, de Rayne ajka ismét rátapadt a szájára. Megrettent, hiszen ez a csók talán még felkavaróbb volt, mint az előző. A követelő száj egyre merészebb, forróbb és mohóbb lett.

Lélegzete kihagyott, a vére forrt. A gyengéd ostrom mintha a végtelenségig akart volna tartani. Már nem érzékelte, mennyi idő telt el, amikor megérezte, hogy a férfi ujjai végigsiklanak combja belsején...

Torkába szorult a maradék levegő, amint felfogta, hogy Rayne felemelte a ruhája szélét és az alatta lévő szoknyákat. Nagy nehezen magához tért a varázslatos kábulatból, megragadta a férfi kezét, majd kibontakozott a csókból.

– Mit csinál? – kérdezte ijedten.

Rayne tekintete a lányéba fűrődött.

– Ott akarom folytatni, ahol a bál éjszakáján abbahagytuk. Még többet akarok mutatni a gyönyörből.

A hangjában rejlő provokatív ígéret és a szeméből áradó vágy elsöpörte a lány tiltakozását. Még akkor sem tudott megszólalni, amikor Rayne eléje térdelt, és lehúzta róla a harisnyatartót meg a harisnyát. Hihetetlen volt számára, hogyan engedheti meg ezt a szabados viselkedést, mégsem állította le a férfit, amikor lejjebb hajolt és csókolgatni kezdte a jobb térdhajlata érzékeny, csupasz bőrét. Sőt, az ellen sem tiltakozott, hogy Rayne ajka egyre feljebb araszolt a combján, s közben minden négyzetcentimétert csókjaival hintett tele.

Egy pillanatra megállt felfedező útján, hogy kényeztesse azt a helyet, ahová benyomódott a kapocs a lány combjának belsején; nyelvével gyengéden végigsimogatta. Az erotikus érintésre Madeline felnyögött, elhaló, rekedt hangon, miközben Rayne egy pillanatra sem hagyta abba céltudatos munkálkodását. Felháborító, botrányos és buja cselekedet volt, a lány mégis hátrahanyatlott az ülés párnáira. Túl gyengének érezte magát, hogy ellenálljon.

Amikor a férfi egészen a derekáig hajtotta fel a szoknyákat, feltárva nőisége titkait, Madeline combjai önkéntelenül szétnyíltak.

Rayne helyeslően dűnnyögött, majd ráhajolt, és belélegezte nektárja illatát.

Aztán, mintha jobban ismerné a lány testét, mint ő saját maga, csalhatatlanul rátalált nőisége rejtett, legérzékenyebb pontjára a sötét, göndör fürtök alatt, és lassú, finom nyelvcsapásokkal kényeztetni kezdte.

A hirtelen sokktól Madeline megmerevedett. Ziháló nyögéssel megragadta Rayne hollófekete haját, ujjjaival szinte belekapaszkodott,

bár maga sem tudta, el akarja-e tolni magától azt a varázslatos száját, vagy még közelebb húzni.

Legnagyobb sajnálatára a férfi döntötte el a kérdést, mivel visszahúzódott és rekedt hangon rápirított.

– Maradjon vesztég, szerelmem. Hadd élvezzem, hogy örömet szerzek magának.

Remegve engedelmeskedett. Még jobban hátradőlt az ülésen, ahogy a férfi egyre erőtelesebb nyelvcsapásaival villámokat keltett a testében, ágaskodó csiklójának becézgetése közben, a hintó ringásával megegyező ütemben. És amikor még mélyebben merült el a nyelvével a finom redők között, Madeline halkan felkiáltott a testében hirtelen fellobbanó tüztől. A lángok nőisége legmélyéből indultak ki, és elárasztották minden porcikáját.

Rayne tovább tüzelte Madeline szenvedélyét, még szélesebbre tárta combjait és tenyerébe vette a nő meztelen fenekét. Felemelte, hogy jobban hozzáférhessen, és fokozta a kényeztetést. Nyelve hegyével izgatta, gyengéden dörzsölgette, aztán pedig nedves, meleg ajkainak csókjaival nyugtatta meg.

Madeline mostanra már csaknem zokogott, ahogy tehetetlenül, ívben megfeszült a férfi alatt, hozzányomta testét a birtokló szájhoz, egyre azt kívánva, hogy Rayne csillapítsa a benne tomboló, égető fájdalmat. Egyre erősödött benne a vágy, míg végül egy heves robbanásban tört ki, mely borzongató forrósággal árasztotta el és rázta meg egész testét.

A megdöbbenő erőtől Madeline lihegett, rekedten kapkodta a levegőt, lábai pedig reszkettek a fájó, csodálatos gyengeségtől. Rayne szó nélkül feladta rá a harisnyáját, eligazította a ruhát, hogy befedje meztelen combjait, majd visszaült a helyére, mintha nem is pár másodperce szerezte volna a lánynak a legmegrázkódtabb gyönyört, amelyet életében valaha is átélt.

Egy hosszú pillanatig még mozdulatlanul feküdt az ülésen, teljesen elerőtlenedve, ernyedten, a férfi cselekedetére való reagálásától megrémülve. Érezte, hogy Rayne figyel, miközben kisímított egy elszabadult tincset verítékben úszó homlokából.

– Nincs semmi mondanivalója? – kérdezte Rayne kíváncsi és gyengéd hangsúllyal.

A lány szorosan lehunyta a szemét és elkeseredetten felsóhajtott.

– Mi a probléma, édesem?

Elég komoly a probléma. Hiszen már megint elvette a józan eszét ez a férfi.

– Azt hiszem, maga az én problémám – suttogta, ahogy megpróbált felülni.

Rayne mosolya határozottan érzéki volt.

– És pillanatnyilag maga meg az én problémám. Örülten kívánom, Madeline.

– Csupán el akarja érni a célját.

– Persze, azt is. Viszont maga frenetikus hatással van rám.

Elkapta a lány kezét és a nadrágja elülső részéhez vezette, hogy megtapintsa duzzadó férfiasságát.

– Hihetetlen, mennyire fel tud izgatni pusztán az is, ha megcsókolom. És csak fokozta a sajgást, ahogy hallgattam a gyönyör közbeni sikoltásait.

A tudat, hogy ennyire felajzotta a férfit, egyszerre megborzongatta és megriasztotta Madeline-t.

Elhúzta reszkető kezét, és igyekezett úrrá lenni hangja remegésén.

– Az a hihetetlen, mennyire nem akar megérteni. Egyáltalán nem óhajtok nőül menni önhöz. Nem hagyom, hogy rám kényszerítse az akarátát, Lord Haviland!

– Persze hogy nem – tette az ujját Rayne a lány álla alá, hogy Madeline ránézzen, ő pedig lenyűgözze azzal a ragyogó, kék tekintetével.

– De feltett szándékom, hogy önt vegyem nőül, drágaságom. Tehát jobb, ha kegyesen megadja magát és megkímél mindkettőnket a hosszú udvarlás nyűgétől.

A lány megrázkódott. Rayne mindenkor elérte, amit akart, és most őt akarta. Ez azonban nem jelenti azt, hogy muszáj engedelmeskednie.

Mintha a gondolataiban olvasna, a férfi a fejét csóválta.

– Most éppen hogy nem utasíthat vissza. Betartottam az alkunk rám eső részét, engedtem, hogy elkísérjen ma este, tehát tartozik nekem annyival, hogy egy hét alatt megfontolja a választát.

Madeline egy hosszú pillanatilag hallgatott, törte a fejét, hogyan lesz majd képes olyan sokáig ellenállni a férfinak. De valóban úgy volt fair, hogy ő is teljesítse, amit ígért.

– Rendben. Egy hét.

Egy hét múlva is nem lesz a válaszom, fogadta meg szilárdan, még akkor is, ha ez a döntésem mélységes szomorúsággal tölt el. Érzelmileg annyira kiszolgáltatott vagyok Rayne-nek.

Ha összeházasodnánk, minden bizonnyal neki adnám a szívem, ő pedig soha nem viszonozná az érzelmeimet.

Nem nézett a férfira, csak felkapta a köpenyét a mellette lévő ülésről. És mivel csak akkor lehet biztonságban, ha nagy távolságot tart kettőjük között, gyorsan átült a hintó szemben lévő ülésének legtávolabbi sarkába.

– Köszönöm, hogy magával vitt, Lord Haviland – mormolta, miközben igyekezett belebújni a köpenyébe.

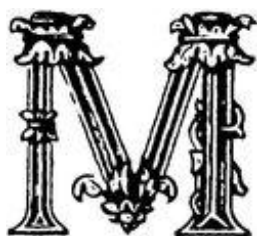
– Szívesen, szerelmem – válaszolt könnyedén. – Örülök, hogy elértem a célomat ma este.

Valóban elérte a célját, jegyezte meg magában Madeline csalódottan. Most, hogy megízleltette velem, milyen izgalmat és szenvedélyt képes adni, egyre többet szeretnék kapni belőle.

Elhatározta, hogy mostantól fogva amennyire csak lehet, távol tartja magát tőle. Azonban miközben rendbe szedte öltözkését és felkészült rá, hogy éli tovább a megszokott, eseménytelen életét, rádöbbsent, hogy a mai este után már soha többé nem lehet az, aki volt.

8.

Ez még viccnek is túlzás Maman, hogy két nemesember párbajozzon értem – egy jelentéktelen, nincstelen vénkisasszonyért. Abszolút hihetetlen.

Madeline nyomorultul érezte magát, mert sehogy sem sikerült kiűznie a fejéből a Rayne hintójában történt intim közjátékot. Részben azért, mert szerdán reggel nem volt órája az Akadémián – így csaknem egész délelőtt magára maradt kaotikus gondolataival.

Kéretlen emlékei száműzése és felgyülemlett energiája levezetése céljából a birtok hátsó kertjébe ment, hogy virágokat hozzon Danvers Hall szobáiba.

Munkája közben hallotta meg Freddie Lunsford hangját, amint a férfi a kavicsos ösvényen trappolt felé.

– Nagyon szép reggelt kívánok, Miss Ellis – köszönt Freddie vidáman. – Simpkin mondta, hogy itt találom.

Madeline a lábánál lévő, virágokkal teli kosárba dobta metszőollóját, és mosolyogva a férfi felé fordult, miközben lehúzta kezéről a kesztyűt.

– Jó reggelt önnek is, Mr. Lunsford.

– Korán jöttem, azt remélve, hogy még itt találom magát, mielőtt elkezdődnek az órái.

– Az óráim csak déltájban lesz. A tanítványaimmal közös ebédet terveztünk, közben pedig eljártsszuk, hogy egy párizsi szállodában vacsorázunk.

– Értem. Mindenesetre ezt át akartam adni önnek.

Madeline átvette a felé nyújtott papírt, és megdöbbenve tapasztalta, hogy egy csekket kapott Freddie-től. A hatalmas összeg láttán a szeme elkerekedett. Száz font! Kétszer annyi, mint a Lady Talwintól társalkodónőként kapott éves fizetése.

– Ez az a jutalom, amit ígértem – magyarázta a férfi, amikor Madeline ráemelte meglepett tekintetét.

– De hiszen megmondtam, hogy nem akarok jutalmat.

– Ragaszkodom hozzá, Miss Ellis. Segített, hogy megmeneküljek a teljes katasztrófától, ezért le kell rónom a hálámat.

– A háláját egy egyszerű köszönettel is leróhatja – kezdte a lány, és megpróbálta visszaadni a csekket. Freddie azonban hátrébb lépett, két kezét hátrólág feltartotta.

– Rayne figyelmeztetett, hogy maga valószínűleg visszautasít majd, de ő is egyetért abban, hogy nagyon is rászolgált erre a jutalomra. Addig üldözöm, míg el nem fogadja, és ha erősítésre van szükségem, idehívom Havilandet is.

Madeline konstataulta, hogy túlerővel áll szemben, és nevetve elismerte vereségét.

– Rendben, köszönöm. Majd elküldöm az öcsémnek, mivel most éppen nagy szüksége van pénzre.

– Lefogadom, hogy önnek is – kottyantotta ki Freddie a maga szokásos tapintatlan modorában, mialatt tekintete végigsiklott a lány nehezen meghatározható színű, sötét ruháján és fekete kabátkáján.

– Vehetne magának egy-két szép ruhát, Miss Ellis.

Madeline érezte, hogy a vér az arcába szökik a ruhájára tett egyértelműen negatív célzásra, de nem vitatkozott, hanem szoknyája zsebébe csúsztatta a csekket, majd témát váltott.

– Tehát Mrs. Sauville zsarolási kísérlete végképp kudarcba fulladt? Freddie elfintorodott.

– Istenemre, nagyon remélem... vagy legalábbis bízom benne, hogy az elkövetkező néhány napban lezárul a dolog. Ma délelőtt levelet akarok írni neki, miszerint nem fizetem ki a követelt összeget, és felszólítom, hogy olvassa át alaposabban újra azokat a leveleket. –

Ismét vigyorogni kezdett. – Durva sokk fogja érni, amikor felfedezi, hogy a hatalma felettem rejtélyes módon szertefoszlott.

– Én is erre számítok – mosolygott vissza rá Madeline.

– És most búcsút kell vennem öntől, Miss Ellis. Fenséges reggeli vár Riverwoodban, és Rayne addig nem engedte, hogy egyem, amíg meg nem látogattam önt. Esküszöm, farkaséhes vagyok. Alig tudtam pár falatot lenyelni az elmúlt hét során – ó, csatlakozna hozzánk, Miss Ellis? – kérdezte Freddie hirtelen megszakítva monológját.

Madeline pillanatnyilag mindenáron el akarta kerülni a találkozást Rayne-nel, ezért azonnal kitért a meghívás elől.

– Köszönöm, de már reggeliztem.

– Nos, akkor jó... De ha bármikor viszonzni tudom a szívességet, amit nekem tett, csak szóljon.

– Rendben, szólok – biztosította őt Madeline, bár el sem tudta képzelni, hogy valaha is rászorul majd, hogy kimentsék egy zsaroló karmaiból.

Freddie gáláns meghajlással emelte meg a kalapját, majd könnyedén sarkon fordult és hangosan füttyörészve elsietett.

A nő még mindig mosolygott magában, miközben folytatta a kertészkedést. Meglepődött, amikor nem sokkal később Simpkin jelent meg és tájékoztatta, hogy egy újabb látogatója érkezett, bizonyos Lord Ackerby, és hogy vajon „itthon van-e” a számára?

Gyomra görcsbe rándult bosszúálló ellensége és korábbi szomszédja nevének hallatán.

Mielőtt még válaszolhatott volna, hogy természetesen nincs itthon a számára, meglátta, hogy az őszes hajú báró éppen feléjük siet a kavicsos kerti ösvényen. Messziről felismerte Ackerby magas, jól öltözött alakját dölyfös járásáról. Nyilvánvalóan nem bízott benne, hogy Madeline hajlandó fogadni őt, ezért úgy döntött, nem hagy számára választási lehetőséget, hanem követi az inast, aki elvezeti a lányhoz. Az idős Simpkin összeráncolta szemöldökét az etikett ilyen mérvű szándékos megsértésére, de Madeline-nek sikerült elrejtienie kelletlen fintorát.

– Köszönöm, Simpkin. Majd magam beszélek őlordságával.

– Ahogy óhajtja, Miss Ellis.

Azon tűnődött, mi hozhatta ide kéretlen látogatóját, de megvárta, míg a lakáj eltávozik, s csak ez után tette fel a kérdését.

– Természetesen ön miatt jöttem, drágám – válaszolt könnyed hangon Ackerby. – Képzelteri, mennyire meglepett, amikor megtudtam, hogy itt vert gyökeret. Maga olyan, mint a macska, akinek hét élete van.

Madeline éles tekintettel mérte végig.

– Azért hajtattott ide Chelmsfordból, hogy a macskákról beszélgessünk, uram?

– Nem. Londonból jövök, ahol az utóbbi néhány napot töltöttem.

– Ackerby körülhordozta tekintetét a teraszos luxuskerten. – Látom, Haviland kiváló státuszba helyezte önt.

Madeline megmerevedett erre a rosszindulatú megjegyzésre, miszerint ő Rayne kitartottja.

– Óriási tévedésben van, uram – és megsérti Lord Havilandet is, amikor feltételezi, hogy őt is olyan buja kéjvágy hajtja, mint önt. A lord néhai apám barátja, csupán ezért segített nekem állást szerezni itt Chiswickben, Lady Danvers akadémiáján.

Ackerby kétkedve húzta fel szemöldökét.

– Valóban? Ettől igazán megkönnyebbült a lelkem – húzta a szót, mintha nem hinne a lánynak.

Madeline a legszívesebben letörölte volna azt az önelégült mosolyt a báró kiélt arcáról.

– A maga lelkiállapota egy cseppet sem érdekel, Lord Ackerby.

A férfi felemelte a kezét, mintha le akarta volna állítani a további csípős válaszokat.

– Nem óhajtok vitatkozni önnel, drágám.

Madeline összeszorította az ajkát, és igyekezett megőrizni hidegvérét.

– Akkor tehát mit akar?

– Kárpótlást, semmi egyebet.

– Kárpótlást? Hogy érti ezt?

– A maga öccse tolvaj és gazember, Madeline. Ellopott tőlem egy értékes családi ékszert, és azonnal vissza akarom kapni.

– Mit mond? – bámult rá a lány megkövülten.

Gerard időnként elkövetett kisebb csínyeket, tréfát űzött barátaiból és ellenségeiből egyaránt, azonban sohasem ártott komolyan senkinek. És egészen biztos, hogy nem lopna el egy ilyen értékes tárgyat a gazdag szomszédjuktól.

Ahogy azonban fürkészte a báró arcát, remélve, hogy felfedez rajta valami tréfára utaló jelet, az továbbra is komoly maradt.

– Bizom benne, megmagyarázza abszurd vádaskodását – szólalt meg végül.

– Nincs ebben semmi abszurd. Az öccse a múlt héten, nem sokkal az ön távozása előtt hagyta el a várost. Én pedig csak később vettem észre, hogy hiányzik a de Vasse nyaklánc; azt a napot követően, amikor magával találkoztam a fogadóban.

Madeline már hallott a felbecsülhetetlen értékű gyémánt és rubin nyakékről, amely korábban de Vasse vikomt és vikomtnő, Gerard újdonsült felesége szüleinek tulajdonát képezte.

– Honnan veszi, hogy Gerard lopta el?

– Az egyik cinkosa bevallotta – felelte Ackerby. – Miután észrevettem, hogy nincs meg az ékszer, természetesen kifaggattam az összes szolgálómat. Kényszer hatására a szobalány elárulta, hogy az ön öccse elcsábította, és rávette, hogy bebocsássa az otthonomba. Aztán megkereste a széfemet és feltörte, hogy ellophassa a nyakláncot.

– Nem hiszem el – jelentette ki határozottan Madeline. Gerard halálosan szerelmes volt Lynette-be. Semmiképpen sem enyelgett volna egy szolgálólánnyal.

– Pedig elhiheti. Hol van az öccse?

Madeline nem válaszolt. Elmondhatta volna a bárónak, hogy Gerard Skóciába szökött a szerelmével, de ezt még nem hozták nyilvánosságra, ezért ő is meg akarta őrizni testvére titkát, amíg szükséges.

– Fogalmam sincs, hol lehet ebben a pillanatban.

És ez jórészt igaz is volt. Gerard és Lynette, miután visszatértek Skóciából, Kentbe akartak menedékre lelteni a lány egyik francia unokatestvérének házában. Úgy tervezték, onnan írnak majd Lynette szüleinek, és kész tények elé állítják őket.

Azonban Madeline nem tudta biztosan, megérkeztek-e oda az ifjú házaspár. És még ha tudta volna is, akkor sem árulta volna el tartózkodási helyüket Ackerby bárónak, hogy üldözőbe vegye őket.

– Akkor ajánlom, keresse meg! – mordult a lányra Ackerby, miközben az arcát figyelte, mintha ellenőrizni akarná, mennyire bízhat meg benne. – Sokkal keményebb kutyaszorítóba kerül Ellis, ha nekem kell bajlódnom a felkutatásával. – A báró elhallgatott. – Viszont ha azonnal visszaszolgáltatja nekem az ékszer, hajlandó vagyok engedékenyebb lenni. Csak börtönbe kerül majd és nem az akasztófára.

Madeline megijedt a báró fenyegetésére. Mégis lehetséges, hogy igazat mond? Hogy Gerard valóban ellopta a nyakláncot, majd elrejtőzött, hogy megmeneküljön a báró számonkérésétől? Az ékszer egy vagyont ért, ám Gerard számára minden bizonnyal érzelmi értéket képvisel, mivel eredetileg de Vasse vikomttól és feleségétől lopták el, amikor a francia forradalom idején Angliába szöktek, a lefejezés elől menekülve.

A lány megborzongott. Ez a fajta lovagias cselekedet pontosan az ő ábrándos öccsére vallott, aki mindig síkra szállt az igazságtalanság ellen. Gerard felfogása szerint a nyaklánc eltulajdonítása jogos volt, hogy vissza tudja szolgáltatni eredeti tulajdonosainak.

Madeline, mivel lojális akart maradni öccséhez, gúnyosan elhúzta a száját, majd feddően nézett Ackerbyre.

– Nincsen semmi bizonyítéka az öcsém bűnösségére, uram. Csupán egy szobalány állítása, amit, mint ön is említette, kényszer hatása alatt csikart ki belőle.

– A kezemben lesz az összes szükséges bizonyíték, amint megtalálom az öccsénél a nyakláncot. Megígérem, fáradhatatlanul folytatom a kutatást Ellis után, és ha rátalálok, lógni fog a büntettségért,

143• Nicole Jordan

Az ijedség félelemnek adta át a helyét, amikor Madeline arra gondolt, hogy öccsét felakaszthatják. Ha valóban Gerard lopta el a nyakláncot, vissza kell szolgáltatnia, függetlenül attól, milyen nemes szándék vezérelte, hogy eltulajdonítsa. Ez pedig annyit jelentett, hogy neki, Madeline-nek kell őt megtalálnia, és meggyőznie, milyen örültséget követett el, mielőtt a báró rálelné.

Megremegett, amikor rájött, hogy képtelen határozottan cáfolni a báró állításait. Ackerby bármennyire is züllött kéjenc, nem utazott volna ide, hogy alaptalanul vádaskodjon. Az arkifejezéséből tükröződő kétségtelen meggyőződés alátámasztotta szavait, és jeges rémülettel szorította össze a lány szívét.

Amíg csendben töprengett, mit válaszoljon, a báró arcán alattomos mosoly futott át.

– Lefogadom, nem szívesen mondaná el újdonsült barátainak – intett Danvers Hall felé –, hogy az öccse közönséges bűnöző. Ez nem vetne jó fényt önre, Madeline, sőt akár a tanári állásába is kerülne.

– Ha jól sejtem, maga el akarja mondani nekik.

– Az attól függ.

– Mitől?

– Az önzetlenségétől. Hajlandó áldozatot hozni az öccse kedvéért?

– Ön rébuszokban beszél, Lord Ackerby – vágott vissza Madeline.

– Akkor érthetőbben fogalmazok. Hajlandó vagyok szemet hunyni az öccse bűncselekménye felett, ha cserébe... némi engedményt, kapok magától.

A lány pontosan tudta, miféle engedményről beszél. Tarkóján borzolódni kezdtek a pihék, amikor felfogta, mi volt a valódi oka, hogy Ackerby megkereste őt itt, Danvers Hallban. Még most is az ágyába akar vinni! Sőt, abban is biztos vagyok, hogy már előre elhatározta, a magáévá tesz, behódolok neki, és meg tudja torolni, hogy eddig makacsul ellenálltam – hiszen most hatalma van felettem.

Összeszorította a fogait. Most ő is megtudta, hogyan érezte magát Freddie, amikor a gátlástalan özvegyasszony megszarolta. Ackerby tisztában van vele, soha nem hagyná, hogy az öccsét felakasszák. De azért sem fog egyszerűen meghajolni az akarata előtt.

- Már megmondtam többször is, nem leszek a szeretője.
- Akkor sem, ha ezzel megmenthetné az öccsét?
- Az sem biztos, hogy valóban bűnös!
- De igenis bűnös! És mindenképpen bebizonyítom. Ugye nem akarja, hogy felhívjam új munkaadója figyelmét az öccse gaztettére?
- Hát rajta, csak tegyen belátása szerint – blöffölt Madeline.

Ackerby szorosan összezárta ajkait, látszott, nincs ínyére ez a patthelyzet. Arca egyre vörösebb lett az elfojtott dühtől, és Madeline rádöbbsent, rosszul kezelte a helyzetet.

Még ha Gerard teljesen ártatlan lenne, Ackerby akkor is tönkretelheti a renomét, ha a vádjait nyilvánosságra hozza, vette számba a lehetőségeit. Nem akarom elveszíteni az új állásomat az Akadémián, amiért az öcsém botrányba keveredett.

Azt meg végképp nem akarom, hogy Rayne megtudja, hogy Gerard állítólag tolvaj. Rayne meg tudta érteni – sőt bocsánatosnak tartotta –, amikor az a fiú elcsent egy vekni kenyeret, hogy éhen ne haljon, azonban egy értékes nyakék eltulajdonítását soha nem nézné el.

Mindenképpen időt kell nyernem, meg kell akadályoznom, hogy Ackerby báró a hatóságokhoz forduljon. Ez után pedig meg kell győződnöm arról, Gerard valóban bűnös-e. Ha igen, kénytelen leszek észre téríteni az öcsémet, és rávenni, hogy juttassa vissza a lopott ékszert, mielőtt megtalálnák nála és letartóztatnák őt.

Minden erejét összeszedte, hogy békülékenyebb hangot üssön meg.

– Nincs rá oka, hogy bárkivel is megossza gyanúját itt Chiswickben, uram. Lehet, hogy téved Gerard-t illetően, és a hamis vádaskodás önre vethet rossz fényt. Ha pedig valóban az öcsémnél van a nyaklánc, megígérem, ráveszem őt, hogy adja vissza.

– Attól tartok, ez kevés.

Az Ackerby szemében felvillanó fény egyértelműen elárulta, hogy örömét leli a lány vergődésében. Meglepő módon mégis visszakozni látszott.

– Talán kompromisszumot tudunk kötni, drágám.

– Miféle kompromisszumot?

– Beérem egy csókkal.

A férfi pimaszságára Madeline-nen ismét úrrá lett a düh és a felháborodás.

Ackerby újra a sebezhetőségemet használná ki, pontosan, ahogyan Miss Talwin halála után, amikor azt a szégyentelen ajánlatot tette nekem, hogy legyek a szeretője, gondolta.

Ahogy tekintete a férfi ajkaira siklott, összerázkódott a gondolattól, hogy megcsókolja ezt a gátlástalan kéjencet. Amikor a báró egy lépést tett felé, a lány megfeszült, és eszébe jutott, hogy a metszőollója kéznél van, ha meg kellene védenie magát.

Ám mégis csak komoly hátrányba került a báróval szemben, és ezt mindketten jól tudták.

– Lássuk, jól értem-e – mondta Madeline, miközben küszködött, hogy palástolja undorát. – Ha most megcsókolom magát, ad elegendő időt, hogy beszélhessek az öcsémmel és rávegyem, hogy szolgáltatassa vissza a nyakláncot – feltéve, ha egyáltalán nála van? Ez idő alatt maga senkinek sem beszél az elloptott ékszerrel, sem pedig Gerard esetleges szerepéről az ékszer eltűnésében?

– Igen. Ez a mi kis titkunk lesz. Megegyeztünk?

A lány nem tudta, képes lesz-e igent mondani, függetlenül attól, mennyire szerette az öccsét. Csendben elmorzsolta egy szitkot, ahogy ott állt, csapdába esve. Meg akarta menteni Gerard-t a saját könnyelműségének következményeitől, de megfogadta, ha megtalálja javíthatatlan testvérét, megfojtja, amiért ilyen rémes helyzetbe hozta őt.

Habozását látva, a báró még közelebb lépett hozzá és megragadta a vállát, a hallgatását egyértelmű beleegyezésnek véve. A lánynak még arra sem volt ideje, hogy a kezét felemelje, Ackerby ráhajolt, és az ajkára tapadt.

A csókja minden ízében annyira undorító volt, mint ahogy előre sejtette. Sőt, Ackerby továbbmerészkedett: erőszakkal belenyomta a nyelvét a lány szájába. Madeline alig tudta visszafojtani hányingerét, amint két kezét a férfi mellkasának nyomta, hogy szabaduljon a

szorításából. Azonban a báró bal karja a dereka köré kulcsolódott, és még szorosabban vonta őt magához.

Amikor a jobb kezével elengedte a lány vállát, majd belemarkolt a mellébe, Madeline-nél betelt a pohár. Hirtelen elhúzódott, és fojtott, tiltakozó kiáltást hallatott, miközben kétségbeesetten igyekezett ellökni magától Ackerbyt.

Ebben a pillanatban egy erős férfihang mordult fel mögötte. Megdöbbenésére a báró azonnal elengedte őt, ettől a lány hátratántorodott. Mire visszanyerte egyensúlyát, azt látta, hogy Rayne megragadja Ackerbyt a kabátja gallérjánál fogva, és elhúzza tőle.

Mielőtt Madeline megszólalhatott volna, Rayne megperdítette a bárót, majd az öklét hátrahúзва erőteljesen Ackerby állára sújtott, amitől az átrepült az ágyásokon és hatalmas puffanással ért földet.

A lány megrémült Haviland dühtől eltorzult arcától, ahogy a leütött ember után lendült, felkapta és talpra állította Ackerbyt, hogy újra püfölni kezdje.

Egy újabb, most már hangosabb kiáltással megragadta Rayne karját.

– Hagyja abba, kérem! Ne üsse meg újra! – zihálta, és megpróbálta szétválasztani őket.

– Miért ne?

– Még megöli!

– Pontosan ez a szándékom.

Haviland egy újabb lépést tett előre, Madeline kétségbeesett erőfeszítése ellenére, hogy megállítsa őt.

– Kérem, Rayne – ismételte még sürgetőbben.

Nagyon örült, hogy Haviland félbeszakította a gusztustalan csókot. Azonban bármennyire is jólesett látnia, milyen dühösen védelmezi őt, nem tudta megmagyarázni neki, miért csókolta meg őt Ackerby. Ehhez el kellett volna mondania öccse feltételezett bűnét, de nem tehette. Sőt, Rayne talán még jobban dühbe gurult volna, ha megtudja, hogy Ackerby zsarolni próbálta őt, hogy legyen a szeretője. Nagy meglepetésére szolgált volna, ha a báró elnyeri méltó

büntetését megalázó inzultálásáért, mégsem akarta, hogy az életével fizessen érte.

Ackerbyt rendkívül felbosszantotta a személyét ért sértés. A rózsabokrok között feküdt elterülve, kezét vérző állára szorította, tekintetét Havilandre szegezte – szinte szétvetette a düh.

– Hogy merészelt megütni, maga... maga... kretén. Azonnali bocsánatkérést követelek!

– Arra várhat – vágta oda Rayne.

– Maga tartozik bocsánatkéréssel Miss Ellisnek, amiért zaklatta.

– Az ördögbe... – kezdte Ackerby, de Haviland közbevágott.

– Bocsánatot kér a hölgytől vagy nevezze meg a segédeit!

– Inkább megnevezem a segédeimet – replikázott a báró.

– Pisztoly vagy kard?

– Pisztoly. Micsoda öröm lesz számomra, ha átlukasztom a bőrét.

– Az én számomra lesz öröm, ha megtanítom, hogyan illendő viselkedni egy hölgygel.

Madeline állá leesett a csodálkozástól, szava elállt a rémülettől. Rayne éppen most hívta ki párbajra a bárót, az pedig elfogadta!

– Ne! – kiáltotta magas, gyenge hangon. De egyik nemesember sem figyelt rá.

– Holnap hajnalban?

– Rendben – vicsorgott Ackerby.

– Itt, vagy Londonban?

– Londonban. Az kevésbé alkalmatlan számomra. Találkozhatunk a szokott helyen.

Rayne nyersen bólintott.

– A segédem megkeresi az ön segédjét a fegyverek és egyéb részletek tisztázása céljából.

A báró habozott, mintha hirtelen ráébredt volna, mibe keveredett.

Madeline felnézett Rayne-re, aki még mindig halálosan ijesztő volt, ahogyan ellenfelét méregette. A báró is így gondolhatta, mégsem visszakozhatott anélkül, hogy szégyenben maradjon.

– Rendben – mormolta, ahogy igyekezett lábra állni. – A londoni címem: Portman Square 7.

Ackerby nyilvánvalóan bánja már elhamarkodott döntését, gyanította Madeline, de túl dühös és túl büszke, hogy visszalépjen a párbajtól.

Én viszont nem vagyok túl büszke ahhoz, hogy megkérjem, fontolja meg a dolgot újra. Le kell csillapítanom a dühét, nehogy tegyen valamit az öcsém ellen, mielőtt meggyőzhetném Gerard-t, hogy adja vissza neki a felbecsülhetetlen értékű ékszer, töprengett Madeline.

– Lord Ackerby – kezdte mentegetőző hangon. – Rendkívül sajnálom ezt a félreértést, ugye nem akar emiatt párbajozni?

A báró csak egy dühös pillantást vetett rá, miközben leporolta kabátját.

– Jó napot, Miss Ellis. Még hallani fog felőlem, ha ennek vége, erről biztosíthatom.

Felvette a kalapját, ami begurult a virágágyásba, majd szó nélkül távozott.

Madeline rettegve bámult utána, míg el nem tűnt a szeme elől, majd Rayne-hez fordult.

– Hogy az ördögbe gondolta, hogy párbajra hívja a bárót? Megőrült?

– Egyáltalán nem. Ideje, hogy valaki végre móresre tanítsa. – Állán megrándult egy izom. – A legrosszabbat feltételeztem, amikor Freddie mondta, hogy látta, amint Ackerby Danvers Hallba érkezett. Így aztán azonnal idesiettem. Még szerencse.

Madeline agya végre felfogta, hogy Haviland nem Danvers Hall felől lépett a kertbe, hanem egy oldalkapun át, Riverwood felől. Nem a hosszabb úton, a park körül, hanem a két birtokot elválasztó mezőn jött át – ez megmagyarázza, miért ért ide ilyen gyorsan.

– Én nem nevezném szerencsének – tiltakozott. – Pláne, ha az összecsapás valamelyikük halálával végződött volna. – Mély levegőt vett, igyekezett megőrizni higgadságát. – Nincs szükségem rá, hogy a fehér lovagot játssza, Rayne. Magam is elboldogultam volna Ackerbyvel.

– Egész jól megbirkózott vele – vágott vissza a férfi cinikusan.

Madeline visszanyelte válaszát. Megalázva érezte magát, hogy Rayne látta, amint Ackerby tapogatta, azonban ereiben megfagyott a vér a gondolatra, mi történhet, ha a két férfi valóban párbajozik egymással. Rayne megsebesülhet, sőt akár meg is halhat. És még ha sértetlenül megúszná is, szörnyű következményei lehetnek a párbajnak.

– Egyáltalán eszébe jutott, hogy maga lehet a vesztes a párbajukban?

– Nem – jelentette ki a férfi határozottan. – Nem én fogok veszíteni.

– És mi történik, ha nyer? Tudja, hogy a párbajozás törvénybe ütközik. Ha megöli a bárót, lehet, hogy kénytelen lesz elmenekülni az országból, hogy elkerülje a letartóztatást.

– Talán nem ölöm meg. Csak egy méretes lyukat ütök rajta – húzódott mosolyra a szája.

Madeline ijedtében ismét megragadta a férfi karját.

– Nem engedem, hogy miattam vér folyjon!

– Ebbe önnek nincs beleszólása, édesem – fejtette le a lány ujjait a karjáról. – Bocsánatáért esedezem, hogy megsértettem hatalmas önállóságérzetét, de az a gazember most utoljára ért hozzá önhöz.

Ezzel a kemény kijelentéssel sarkon fordult és sietős léptekkel a háza felé indult, lehetőséget sem adva a lánynak a válaszra. Madeline bámult utána, átkozódni és sikítani akart egyszerre. Hogyan vehettek az események ilyen rövid idő alatt ennyire sajnálatra méltó fordulatot?

Kezét hirtelen megfájdult halántékára tapasztotta. Nem engedheti, hogy megtörténjen ez a párbaj. Elsődleges tennivalója, hogy valahogy megakadályozza – azután pedig meg kell győznie nyughatatlan öccsét, hogy juttassa vissza a báró tulajdonát, mielőtt rajtakapnák, és az akasztás fenyegetné.

Következtetései cselekvésre ösztönözték, ezért otthagya virágokkal teli kosarát a kertben, és a ház felé sietett – hajtotta a sürgős tettvágy.

Úgy gondolta, könnyebb lesz rábeszélnie Ackerbyt, hogy mondja le a párbajt, mint meggyőznie Rayne-t, aki túl makacs és

könyörtelenül elszánt, hogy megvédje őt, néhai apja helyett. Rayne egyértelműen a feudális korszakból maradt itt, amikor a gazdag és erős hűbérurak védelmezték a gyengéket és elesetteket. Azonban, míg Madeline egyik része nagyra értékelte a férfi gálánsságát, ő egyáltalán nem érezte magát sem gyengének, sem elesettnek. És azt sem tudná elviselni, hogy Haviland őmiatta szenvedjen.

Viszont nem mehet Lord Ackerby után Londonba, hogy meggyőzze őt, mivel tizenegykor meg kell tartania az óráját az Akadémián, és még fel is kell készülnie hozzá.

Ezért úgy döntött, levelet ír a bárónak, és az otthonába, a Portland Square-re küldi. Megesküszik, hogy mindent megtesz, hogy az ékszer visszakerüljön hozzá, amennyiben Ackerby lemond a párbajról. Közben megfogadta, hogy beszélni fog Lord Havilanddel, és megérteti vele, milyen rossz döntést hozott, amikor a pillanat hevében párbajra hívta a bárót.

És mindenképpen be akarta tartani ezt a fogadalmát.

Az óráim után azonnal felkeresem Rayne-t Riverwoodban, határozta el. Talán jobban hajlik a rábeszélésre, ha időt hagyok neki, hogy lehiggadjon. Azt mondom majd, én engedtem meg Ackerbynek, hogy megcsókoljon. Persze nem fedem fel a valódi okot, mivel ha Rayne megtudja, milyen undorító ajánlatot tett a báró, ismét dühbe gurul.

Megborzongott a gondolatra, hogy hazudni fog Haviland-nek és úgy tesz, mintha szándékosan csókolta volna meg ezt a gusztustalan kéjencet, akitől egyébként kirázta a hideg. Rayne viszont soha nem vonná vissza a kihívását, hacsak ő meg nem győzi, hogy félreértette a helyzetet.

Egy másik levelet is írt: az öccsének. Meg akarta tudni, ő lopta-e el az értékes nyakéket, és ha igen, kérte, hogy térjen észhez és haladéktalanul juttassa vissza az ékszert. Azt is közölte, hogy ellenkező esetben Ackerby igen sanyarú következményekkel fenyegetőzött.

A levélbe beletette a jutalomként kapott csekket is. Száz font jelentős összeg Gerard és Lynette számára ahhoz, hogy megkezdjék

közös életüket, hogy vehessen nászajándékot vagy ékszer újonsült asszonyának, aminél fel sem merül a gyanú, hogy lopással szerezte.

A Gerard-nak szóló levelet Lynette unokatestvéréhez címezte, Maidstone-ba, Kentbe. Elhatározta, hogy személyesen utazik el és kéri számon tétét az öccsén, ha levelére nem érkezik válasz. Bár nem szívesen hagyná el Chiswicket, hacsak nem életbevágóan fontos, mivel valószínűleg frissen indult tanári karrierje végét jelentené, ha lemondja az óráit.

Némileg enyhítette Gerard iránti aggodalmát, hogy tudta, ha minden kötél szakad, Rayne-hez fordulhat segítségért. Ám ez esetben be kellene vallania, hogy öccse lopott, s ez őrá is rossz fényt vetne.

Beharapta ajkát, és elszégyellte magát. Saját önző érdekből titkolom el ezt az aljas ügyet Rayne előtt. Most még úgy véli, méltó felesége lennék, de aligha hihető, hogy el akarna venni, ha megtudná, hogy az öcsém ékszer tolvaj, akire börtön vagy akasztófa vár. És ha botrányba keverném a nagyanyját és testvéreit, biztos, hogy Rayne soha nem szeretne belém.

Maman, érdemes továbbra is reménykednem, hogy egyszer majd elnyerhetem a szívét? – töprengett sóvárogva, miközben mindkét levelet beszórta porral és lepecsételte.

Felrázta magát buta gondolataiból, eltette íróeszközeit, és Simpkin keresésére indult.

Az idős lakájt Danvers Hall báltermében találta, éppen a gyertyatartók tisztaságát ellenőrizte, és újakra cserélte a leégett gyertyákat.

Amikor megkérte, hogy azonnal adja postára a leveleit, a lakáj készségesen beleegyezett.

– Miss Ellis – javasolta Simpkin –, Lord Haviland szívesen bérmentesíti önnek a leveleket.

Madeline halványan rámosolygott és megrázta a fejét. Igaz, hogy megtakaríthatná a címzetteknek a postaköltséget, ha a levelén egy főnemes pecsétje lenne, de természetesen nem akarta, hogy Rayne tudomást szerezzen a leveleiről.

– Bizonyára így van, de nem akarok még inkább adósa lenni őlordtságának – tért ki az ajánlat elől. – És időm sincs rá, hogy megkérjem erre. Ezeket a leveleket a lehető leggyorsabban el kell küldenem.

Simpkin előhúzta óráját a kabátzsebéből, hogy megnézzze, mennyi az idő.

– Én magam gondoskodom a feladásukról. Ha most elindulok, még időben eljutok a fogadóhoz, hogy ott érjem a postakocsit.

– Köszönöm, Simpkin. Nagyon hálás vagyok a kedvességéért – felelte őszintén Madeline, majd felfelé indult a lépcsőn, hogy átöltözzön a tanításhoz.

Azonban a feje fölött Damoklész kardjaként függő párbaj tudatában biztos volt benne, hogy aligha tudja teljes figyelmét az órájának vagy a tanítványainak szentelni.

Hálósobájába érve ismét hitetlenkedve csóválta a fejét. Abszolút valószínűtlennek tűnt, hogy két nemesember párbajozik érte, miután eddig szinte tudomást sem vettek róla a férfiak. A sors iróniáján akár nevezhetett volna, ha a helyzet nem lett volna annyira veszélyes.

Tisztában volt vele, hogy le kell küzdenie gyötrő félelmét, és számolta a perceket, amíg meglátogatja Rayne-t és minden erejét latba vetve rábírja, hogy vonja vissza a párbaj kihívást.

Lord Haviland alig tudta elhinni, hogy ennyire meggondolatlanul cselekedett és pisztolypárbajra hívta ki a bárót másnap hajnalra. Általában, ha nőkről volt szó, nemcsak higgadt volt, hanem kifejezetten érzéketlen. Soha nem engedte, hogy érzelmei eluralkodjanak rajta egy nő iránt, amióta akkora nagy fájdalmat okozott neki Camille árulása egy évtizeddel ezelőtt,

Határozottan irracionális lépés volt Ackerbyt párbajra hívni. És nehezen tudná megmagyarázni, miért öntötte el annyira a düh, amikor meglátta, hogy az a gazember inzultálja Miss Ellist. Ha nem

saját magáról lett volna szó, ezt a cselekedetét, a férfiúi féltékenység számlájára írta volna.

Viszont a féltékenység mégsem játszhatott szerepet, hozta fel ellenérvként. Ahhoz, hogy féltékenységet érezzen, érzelmileg kötődnie kellene a lányhoz, márpedig bármilyen kedvesen bánt is Madeline-nel elhunyt apja iránti barátságból és tiszteletből, a legkevésbé sem volt szerelmes belé.

Valószínű, hogy hirtelen reakcióját csupán a gyengébb nem védelmezése váltotta ki, valamint a birtoklási vágy, hiszen feleségül kérte a lányt. Továbbá, morális felelősséget érzett Madeline jóllétéért, ezért állt ki ilyen határozottan, hogy megmentse őt a báró karmai közül.

Meglepetésére, a lány viszont a legkevésbé sem értékelte közbeavatkozását. Sőt, inkább ellene fordult, számon kérte, hogyan mert a védelmére kelni.

Mégsem bántam meg, állapította meg Rayne, ahogy gondolatban végigzongorázta, milyen lépéseket kell tennie a párbaj során; kezdve azzal, hogy ír a férfinak, akit segédjéül kér fel, majd elküld egy futárt Londonba, hogy kézbesítse a levelet. Ackerbyvel világosan meg kell értetnie, hogy Madeline-nek most már van védelmezője, és ha továbbra sem akar bocsánatot kérni a lánytól, egy pisztoly rá meredő csöve vonja érte felelősségre.

Ezért meglehetősen elgondolkodtatta, hogy alig egy óra múlva Simpkin megjelent Riverwoodban. Ő mondta az idős lakájnak, hogy figyelje Madeline-t és azonnal jelentse, ha a báró ismételten odatolja a képét Danvers Hallba.

– Ackerby nem tért vissza, hogy zaklassa Miss Ellist, ugye? – kérdezte, amint Simpkin belépett a dolgozószobába és meghajolt előtte.

A lakáj gondterhelten ráncolta a szemöldökét.

– Nem, uram. Mégis úgy gondoltam, szeretné tudni... nem sokkal az után, hogy ön távozott, Miss Ellis utasított, hogy postázzak egy levelet Ackerby báró részére.

– Valóban? – vált élessé Rayne hangja.

– Igen, uram. És úgy tűnt, igen sürgős a hölgynek, hogy azonnal elvigyék a levelét. Egy másik levelet is postáztam a kérésére. Ez pedig egy bizonyos Mr. Gerard Ellisnek szólt.

– Az öccsének – mormolta mélyen elgondolkodva Rayne.

– Kellemetlen számomra, hogy visszaélek a hölgy bizalmával – magyarázkodott Simpkin – de ön kért meg, hogy figyeljem Miss Ellist és tájékoztassam önt, ha Lord Ackerby bármilyen módon is veszélyt jelent a számára. És azok után, amit öntől megtudtam a báróról, bevallom, nyugtalan lettem, hogy a hölgy azonnal levelet írt neki.

– Jól tette, hogy elmondta nekem, Simpkin – biztosította Rayne a lakájt. – Mostantól magam veszem kézbe az ügyet.

Köszönetet mondott a lakájnak és elbocsátotta, majd összeráncolt homlokkal bámult ki az ablakon Danvers Hall irányába. A hír, hogy Madeline levelet írt Ackerbynek, megmagyarázhatatlan nyugtalanságot váltott ki belőle, és rég eltemetett érzések miriádjait hozta felszínre benne. Elsősorban gyanút és kétséget, de aggodalmat is.

Egyre csak Madeline motivációján töprengett; miért írhatott Ackerbynek? Miért küldene sürgős üzenetet egy férfinak, akiről azt állítja, hogy megveti?

Még valami szöveget ütött a fejébe, ahogy visszaidézte Madeline arckifejezését, amikor leütötte támadóját. A lány szeme elsötétült a haragtól. Akkor azt hitte, a báróra volt mérges erőszakos viselkedéséért.

De lehet, hogy félreértelmeztem a reakcióját? – tűnődött Rayne. Elképzelhető, hogy rám volt dühös, amiért párbajra hívtam ki a szeretőjét?

Ujjaival a hajába túrt, miközben ellentmondásos érzelmeivel küszködött. Megbízta Madeline-ben, mivel Ellis kapitány lánya, pedig valójában nem is ismerem őt. Túlságosan naiv voltam, amikor elhittem, hogy pácban van?

Érzem, hogy valami nem stimmel. Hiszen az árulók lebuktatása volt eddig a hivatásom. És Madeline... bűnösnek tűnik. Mintha valamit titkolna előlem.

Elmorzsolt egy szitkot az orra alatt. Egyszer már átélte ugyanezt – egy nő titkolózott előtte. És most minden idegszála tiltakozott, nehogy a történelem ismétlje önmagát.

Kérdések özöne kavargott a fejében, de a legfontosabb az volt: Szorosabb kapcsolat van-e a báró és Madeline között, mint ahogyan a lány állította?

Nagy elszántsággal megvédte őt egy kéjencről, de talán a lánynak nem is volt szüksége védelemre. Lehet, hogy éppen egy szerelmi perpatvarba avatkozott bele néhány napja a fogadóban, amikor először találkozott a lánnyal és a báróval.

És lehetséges, hogy Madeline ma a kertben szándékosan ölelte meg Ackerbyt. Talán éppen a kebleit dédelgette a férfi, és a lány fojtott kiáltása a gyönyör hangja volt. Egyes nők kedvelik a durva bánásmódot, sőt, kifejezetten örülnek neki.

Rayne állta megfeszült. Nyilvánvalóan túlreagálja a dolgot. Csupán azért, mert egyszer keserű tapasztalatokat szerzett egy nő árulásával kapcsolatban, még nem kellene Madeline-re gyanakodnia.

De valamit mégis csak rejteget előtte, ez biztos. És nem tűnt teljesen valószínűtlennek, hogy titkos levelet írt a szeretőjének. Pontosan az történt, mint akkor régen, amikor a csalfa nőnek, akit szerettem, szeretője volt és nekiadta a szívét.

Nincs oka rá, hogy feltételezze, Madeline ugyanolyan ördögien álnok, mint Camille Juzet. Freddie szerint az öccsének szándékozott elküldeni a tőle jutalomként kapott összeget, mondván, hogy Gerard-nak nagyobb szüksége van a pénzre. Camille is a fivérét és más családtagjait akarta megszöktetni a helyi hatóságok elől, ebben azonban ki is merül a két nő közötti hasonlóság.

Elhatározta, hogy nem von le semmiféle következtetést. Lehet, hogy logikus magyarázat van rá, miért írt Madeline egyidejűleg a bárónak is és Gerard-nak is.

Közben azonban fel kell számolnia bármiféle gyengéd érzelmet, ami ébredezni kezdett benne Madeline iránt. És majd megtaníttja tisztességre és jó modorra Ackerbyt, amit a báró sokáig nem fog elfelejteni.

Madeline alig tudta megőrizni higgadságát az órája során. A küszöbönálló párbaj miatti idegessége minden más érzelmet elnyomott benne. Ezért, amint befejezte a tanítást az Akadémián, azonnal Riverwoodba hajtattott Danversék homokfutóján, melyet Arabella nagylelkűen kölcsönadott neki.

Elkeseredett, amikor a főlakáj közölte vele, hogy Lord Haviland nincs otthon. Sőt, Bramsley nem volt hajlandó megmondani, hol találhatja őt, bár Madeline gyanította, hogy a főlakáj nagyon is jól tudja.

Szerencsére Freddie még Riverwoodban tartózkodott. És nem tűnt túlságosan boldognak, amikor a lány belépett a biliárdszalomba, ahol a férfi magában játszott.

– Megmondaná, hol találhatom Havilandet? – kérdezte rögtön Madeline. – Bramsley csak annyit mondott, nincs itt.

– Londonba ment, alig egy órája – válaszolt meglehetősen kelletlenül Freddie.

– A fenébe! – mormolta Madeline alsó ajkát harapdálva. – Reméltem, hogy beszélhetek vele és meggyőzhetem, mondja le ezt az abszurd párbajt.

– Nem mondhatja le – szólt Freddie kissé ijedten.

– Miért nem?

– Mert ez becsületbeli ügy. Ackerby ezúttal túl messzire ment. Nem várhatja el, hogy Rayne ölbe tett kézzel üljön, amikor az az élvhajász gazember meg akarta becsuteleníteni őt.

– De nem becsutelenített meg – felelte Madeline, szemeit a plafonra emelve. – Haviland félreértelmezte a helyzetet.

Freddie összeráncolta szemöldökét.

– Hát, most már túl késő.

– Nem, még nem! Londonba kell mennem, hogy beszéljek Rayne-nel.

– Miss Ellis – vágta rá gyorsan Freddie –, nem avatkozhat bele Haviland dolgába. Ez egyszerűen nem megy. És ha még beszélne is Rayne-nel ilyen borongós hangulatban, nem érne vele semmit. Ismerem őt. Nem másítja meg az elhatározását, ha azt hiszi, igaza van.

Madeline elengedte a füle mellett Freddie bosszantó tiltakozását.

– Gondolom, a londoni házában fogja tölteni az éjszakát?

Freddie fintorgott a lány makacs kitartásán.

– Pontosan oda indult. Össze kell szednie a párbajpisztolyát és találkoznia kell a segédjével. És persze holnap reggel korán kell felkelnie.

Most Madeline ráncolta a szemöldökét.

– Nem magát kérte fel segédjéül?

– Nem – bámult rá Freddie, mint egy birka. – Nem igazán tudok löni, és Rayne nem akarta, hogy megsérüljek, ha esetleg a helyébe kell állnom.

– Legalább a maga jóllétét szem előtt tartotta, ha már a sajátját nem – szólt Madeline cinikusan. – Ki lesz a segédje?

– Will Stokest akarta felkérni.

– Ki az a Will Stokes?

– Régi barátja. Kölyökkoruk óta ismerik egymást és együtt szolgáltak a Külügyminisztériumnál is.

Stokes bizonyára Rayne gyerekkori kenyértolvaja, ébredt rá Madeline, de ennek most alig volt jelentősége. Csak az számított, hogy megakadályozza a párbajt, mielőtt valaki megsérülne.

Freddie-nek talán igaza van. Aligha lesz foganatja, ha Rayne-nel beszél. Ennél drasztikusabb lépésekre van szükség, hogy jobb belátásra bírja.

– Tudja, hol lesz a párbaj? – kérdezte Madeline. – Ackerby annyit mondott, találkozzanak a „szokásos helyen”, és Rayne nyilvánvalóan tudja, melyik helyre gondolt.

– Miért akarja tudni? – kérdezte ingerülten Freddie.

– Csak. – Amikor a férfi habozott, Madeline türelmetlenül ráparancsolt. – Maga megmondhatná, Freddie. Én is meg tudnám találni a helyszínt, de megkímélhetne attól, hogy egész Londont átkutassam. Mindenképpen rá fogok jönni, hol van.

– Miss Ellis... Madeline – vált hangosabbá Freddie tiltakozása –, nem avatkozhat bele két úriember becsületbeli ügyébe!

– Mivel jómagam nem vagyok úriember, engem nem kötnek az erre vonatkozó illemszabályok.

Minden eszközzel meg akarta akadályozni a párbajt, még akkor is, ha a lövés pillanatában kell lebeszélnie a feleket. A pisztolya még megvan, jutott eszébe, és nem akarta kockáztatni, hogy Rayne-t megöljék, sem azt, hogy ömiatta szenvedjen Ackerby megöléséért.

Tekintetét még mindig Freddie-re szegezte, mire a férfi végül kelletlenül elsóhajtotta magát.

– Azt hiszem, a Rudley Commonsra gondoltak. Ez egy mező London külvárosában, amelyet gyakran használnak párbajozás céljára.

– Köszönöm – mondta megkönnyebbülten Madeline, hogy nem kell végtelen órákat töltenie az információ megszerzésével. – Lenne olyan kedves, hogy elkísér Londonba holnap hajnalban, még mielőtt a párbaj elkezdné?

Freddie-ből elfojtott hang tört elő, ami leginkább vakkantásra hasonlított.

– Az biztos, hogy én nem kísérem oda! Rayne agyoncsapna, ha ilyet merészelnék tenni.

– Én csapom agyon, ha nem teszi meg.

Madeline szomorúan konstataulta, hogy a fenyegetésének nem sok súlya van, ezért más taktikához folyamodott. Lágyabb hangon, szinte esdeklőn szólt a férfinak.

– Azt mondta, hogy ha valaha is szükségem lesz rá, hogy viszonzza a szívességemet, csak forduljak önhöz. Hát most jött el az alkalom.

– Szavamra, Madeline, ez nem fair!

– Tehát visszavonja az adott szavát? – fokozta a nyomást a lány. – Azok után, hogy olyan szépen beszélt az úriemberek becsületéről?

Freddie rábámult.

– Tudja, hogy nem vonhatom vissza.

– Akkor holnap hajnalban elvisz Londonba?

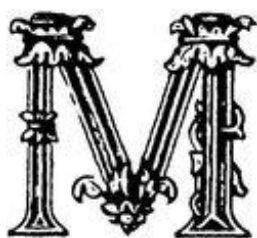
– Igen, a fenébe is, elviszem. De maga fogja elmondani Rayne-nek, hogyan csalt lépre, vagy a maga lelken szárad majd a halálom.

– Megígérem, hogy elmondom neki és felmentem magát mindennemű felelősség alól – egyezett bele kissé jobb kedvűen Madeline. Most legalább már van egy halvány esélye, hogy megakadályozza a párbajt. A gyomra azonban még mindig remegett volt az idegességtől. Még nem múlt el a veszély Rayne feje fölül.

És a saját feje fölül sem, döbbsen rá hirtelen. Mivel a Rayne életét fenyegető veszély újra csak megerősítette abban, amitől a legjobban félt, mióta összekapcsolódott a sorsa Havilandéval: hogy reménytelenül beleszeretett a férfiba.

9.

Meghoztam a döntést Maman. Megpecsételtem a sorsomat.

adeline, még mindig azt mondom, szörnyű hibát követünk el – siráncozott Freddie, ahogy a hintója London felé zötykölődött a hajnali sötétségben. A lány kétségbeesetten kapaszkodott a kocsi oldalsó korlátjába, amint áthatoltak a ködön, nagyot zökkentek a kátyúkban és csúszkáltak a négyhüvelyknyi, álnok sárban.

– Abszolút megértem az érzéseit, Freddie. Már egy tucatszor elmondta.

Az illemszabályok ellenére hamar a keresztnévükön szólították egymást, mivel a veszély összekovácsolja a cinkosokat.

Most a legnagyobb veszélyt az jelentette, hogy felborulnak a hintóval, ha az lecsúszik az útról – ez pedig teljesen valószínűnek tűnt, bár Freddie két szürkéje derekasan küzdött, hogy megvesse a lábát a csúszós talajon; patáik felverték a sarat, ami ráfröccsent a mögöttük ülő utasokra is.

Freddie talán kissé kelekótya volt, azonban kiválóan irányította a lovakat, és Madeline megbízott benne, hogy épségben odaszállítja őt a Rudley Commonsra még a párbaj kezdete előtt. Jóval napfelkelte előtt indultak el Chiswickből, szemerkélő esőben, mely azóta kissé alábbhagyott. Mostanra a lány főkötője és köpenye teljesen átázott és beterítette a sár, ahogy a fátylát is, melyet álcázásul viselt.

Madeline nem foglalkozott nyomorúságos helyzetével, inkább az útra koncentrált, igyekezett átlátni a kavargó ködön.

Freddie-vel viszont kénytelen volt foglalkozni. Már szinte a fivéréként gondolt rá, és sajnos ő is pontosan olyan makacs volt, mint Madeline igazi fivére, ha valamit el akart érni.

– Igazán nem kellene aggódnia Rayne miatt – mondta Freddie öt percen belül harmadszor. – Nincs nagy veszélyben, hiszen fantasztikusan jó lövő.

– Korábbi foglalkozását tekintve ez egyáltalán nem lep meg. Biztos vagyok benne, hogy halálos kockázatot jelent, ha pisztoly van a kezében. Viszont Ackerby is kiváló céllövő hírében áll. És ha bármelyikük megsebesül vagy meghal ma reggel... – rázkódott össze Madeline –, nem tudnék tovább élni azzal a tudattal, hogy miattam hullott a vérük.

Szorosabbra húzta magán a köpenyt, így próbált védekezni a hideg ellen. Azonban a szívét megdermesztő fagyot nem a vidéket ellepő nedvesség okozta. Csakis a félelem.

– Bárcsak gyorsabban haladnánk – dünnyögte.

Freddie felhorkant.

– Ha ennél gyorsabban megyünk, megfeneklünk egy gödörben, és nem akarom, hogy a lovaim miattam sántuljanak le. Mellesleg, még rengeteg időnk van. A párbaj nem kezdődik virradat előtt. Tudja, az ellenfeleknek látniuk kell egymást.

Cinikus megnyilvánulására Madeline gyanította, hogy megsértette a férfi érzékenységét.

– Köszönöm, hogy elhoz, Freddie – mormolta bűnbánóan, hogy némiképp megbékítse útitársát, majd halkán átkozódni kezdett. – A pokolba is, nem tudom elhinni, hogy mindez igaz.

– Én sem – vágta rá nyomban Freddie. – Rayne a legmegfontoltabb ember az ismerőseim közül, még akkor is, ha kissé túlzottan gáláns. Az életemre esküszöm, nem értem, mi lelhet.

Madeline sem értette a férfi hajthatatlanságát.

– Igen, tudom. Még ha karcolás nélkül megússza, akkor is botrányba keveredhet, ha csak megsebesíti Lord Ackerbyt.

Freddie egy darabig elrágódott a lány megjegyzésén, majd megcsóválta a fejét.

– Gondolhattam volna én is erre. Rayne diszkréten akarja kezelni a párbajt, természetesen – ha másért nem is, hát a nagymama kedvéért. Lady Haviland rettentően dühös lenne, ha az unokája még több foltot ejtene a család becsületén.

– Ez aligha lehet vigasz – szölt sötéten Madeline.

– Talán nem. De könyörgöm, ne idegesítsen tovább, ha azt akarja, hogy egy darabban érkezzünk meg Londonba.

A lány nem tette szövé, hogy mind ez idáig Freddie vitatkozott vele megállás nélkül, amióta csak megérkezett érte Danvers Hallba.

Inkább tartotta a száját és igyekezett legyűzni gyomra ideges remegését, meg a kocsis hintázása és rázkódása okozta hányingerét.

Mire Freddie végül megállította két szürke lovát egy zöldellő rét szélén, legalább a köd oszlani kezdett egy kissé.

Madeline a mezőt bámulta a nedves ködfoltokon át. A hajnali derengésben látta, hogy néhány hintó már korábban odaért, és egy csoport férfi áll a mező közepén.

– Azt mondta, nem kezdődik el a párbaj virradat előtt – kiáltott fel ijedten.

Nem várta meg Freddie választát, sem azt, hogy lesegítse őt a hintóról, egyedül lelépott, majd rohanni kezdett a réten át. Szoknyája széle azonnal átnedvesedett a vizes fűben, ez lassította a futását, de hat lóval sem lehetett volna visszatartani.

Amikor a párbaj színhelyére ért, döbbszent csend fogadta. Úgy nézek ki, mint egy gyászoló özvegy, sötétszürke ruhában, fekete főkötőben és fátyolban, gondolta.

Rayne azonnal ráismert – dühös szemöldökráncolásából ítélve –, ahogy Lord Ackerby is.

Nem hagyott időt, hogy megszólaljanak. Igyekezett előnyére fordítani meglepetésszerű érkezését.

– Jó reggelt, uraim. Attól tartok, hiába keltek fel kora hajnalban, mivel ragaszkodom hozzá, hogy állítsák le ezt a törvénytelen akciót.

A férfiak már megvizsgálták a tökéletes kivitelezésű pisztolyokat tartalmazó dobozokat, ellenőrizték a felhúzó és elsütő szerkezeteket is. Rayne mellett egy izmos, markáns arcvonású férfi állt, egyszerű

fekete ruhában. Madeline feltételezte, hogy ő Rayne segédje, míg az Ackerby mellett álló idősebb úr bizonyára a báróé.

Rayne ajka keskeny vonallá vált nemtetszése jeléül, segédje szemöldöke pedig magasra szökkent a kíváncsiságtól és a mulatságos helyzettől.

Madeline azonban semmi szórakoztatót nem talált abban, hogy felnőtt férfiak golyókat lönek egymásba, ezért le akarta állítani őket akkor is, ha középük kell vetnie magát.

Először viszont Rayne-nel kellett vitába szállnia, aki egyáltalán nem örült, hogy látja őt.

– Mi az ördögöt csinál itt? – kérdezte zordul. – Nagyon jól tudja, hogy semmi keresnivalója ezen a helyen.

– Bátorkodom ellentmondani – szólalt meg Madeline, és megpróbált úrrá lenni hangja remegésén. – Miattam párbajoznak, tehát azt hiszem, nekem is van beleszólásom az ügybe.

Még soha nem hallotta ennyire kemény hangon beszélni Rayne-t.

– Magának nincs semmiféle beleszólása.

– Dehogynem – vágott vissza Madeline. – Nem akarom, hogy miattam botrány törjön ki. Ha megölik egymást, kiderül, hogy én álltam nézeteltérésük középpontjában, és ez teljesen tönkreteszi a jó hírnevem. Ezt nem engedem.

Rayne elengedte a füle mellett a lány szavait. Freddie-re nézett, aki most küzdötte át magát a mezőn, jóval lassabban, mint Madeline, és lehajtott fejjel állt meg a lány mögött.

– Lunsford, légy szíves azonnal vidd el innen.

– Lunsford nem lesz szíves! – válaszolt Freddie helyett a lány. – Addig nem távozom, míg véget nem vetnek ennek a nevetséges jelenetnek. – A két ellenséges tábor között lépkedett. – Figyelmeztetem önöket, ha mégis folytatni kívánják, rajtam keresztül kell tüzelniük.

Rayne állkapcsa még keményebben megfeszült.

– Kénytelen leszek erőszakkal eltávolítani, édesem.

– Megpróbálhatja.

Előhúzta saját megtöltött pisztolyát a retiküljéből, amit a csuklójára hurkolva viselt.

– A szolgálói nem akarnak ellenem szegülni, uram. – Pisztolyával a mező közepe felé intett.

– Rajta, lépjék ki a távolságot, uraim. Ígérem, hogy lelövöm, aki elsőként elsüti a fegyverét.

Néma csend lett, ahogy Madeline számított rá. Kétségtelen, mindkét férfi azt mérlegelte, mennyire adhatnak hitelt a szavainak.

Kissé erősödött benne a remény. Újra megszólalt, de ezúttal a báró felé fordult, hozzá intézte szavait.

– Mindketten tudjuk, Lord Ackerby, hogy a tegnapi bosszantó eset egyszerű félreértés volt. Biztos vagyok benne, ön és Lord Haviland nem akartak annyira... durván összeveszni. Most viszont, hogy volt ideje lehiggadni és nem a pillanat hevében cselekszik, megkérdezem, hajlandó-e bocsánatot kérni tőlem, ahogyan Lord Haviland kívánta?

Ackerby szemmel láthatóan nem volt már olyan veszettül dühös, mint előző délelőtt a Danvers Hall kertjében, és Madeline remélte, kellő ürügyet szolgáltatott ahhoz, hogy a báró méltósággal vonulhasson vissza.

Lélegzetét visszatartva idegesen várt, míg Ackerby Rayne-re nézett, majd megköszöörülte a torkát.

– Talán túlságosan durva voltam tegnap. Ha így történt, kérem, bocsásson meg, drágám.

– Na végre – kottyantott közbe Freddie. – A becsület helyreállt.

Hangjából megkönnyebbülés csendült ki, Madeline azonban még nem osztotta derűlátását.

Kissé felemelte fátylát, hogy Ackerby láthassa arca alsó részét, és hang nélkül a következő szavakat formálta a szájával:

– Köszönöm, nem fogja megbánni – majd hangosan így szólt. – Természetesen megbocsátok önnek, uram. Nagyon hálás vagyok, hogy tisztáztuk ezt a kis vitát.

Madeline ismét leengedte fátylát, majd Rayne felé fordult.

– Önnek is meg kell elégednie ezzel, Lord Haviland – habár, ha sértett férfiúi büszkesége ragaszkodik hozzá, jöhet a *delope*, vagyis

lőhet egyet a levegőbe. Ugye ez a szokás, amikor egy konfliktust mindkét fél megelégedésére rendeznek?

Rayne továbbra is hallgatott, olyan alaposan fürkészte a lányt, hogy szinte átszúrta a fátylat a tekintete. Madeline szíve szinte kiugrott a helyéből, mire Rayne végül cinikus hangon megszólalt.

– Miért pazaroljak el egy jó golyót?

A lányon olyan erővel futott végig a megkönnyebbülés hulláma, hogy teljesen elgyengültek a térdei. Ám ekkor Rayne megtörte az örömteli pillanatot, és ismét megfenyegette a bárót.

– Jól jegyezze meg, Ackerby, legközelebb nem ússza meg ilyen könnyen, ha a hölgy közelébe merészkedik.

Amikor a báró ellenségesen előbbre lépett, Madeline gyorsan közbeavatkozott és kezét nyugtatón Ackerby karjára tette.

– Köszönöm az előzékenységét, uram. Most valószínűleg haza szeretne menni, hogy száműzze gondolataiból a történeteket.

Ackerby a fogát csikorgatta, és magához szólította segédjét.

– Jöjjön, Richardson, végeztünk. – Ezzel sarkon fordult és a hintója felé indult, embere pedig utána sietett.

Amikor a báró hallótávolságon kívülre került, Rayne barátja szólalt meg először, könnyed hangon.

– Nagyon örülök, hogy végül nem volt rám szükséged, Rayne, hála ennek a bátor hölgynek. Túl pimasznak tartanál, ha megkérném, mutass be neki?

– Boldogan megtenném, Will – válaszolta szárazon Rayne –, de amint látod, a bátor hölgy titokban akarja tartani a kilétét. Talán majd alkalmasabb körülmények között...

A férfi, ahogy Madeline feltételezte, Will Stokes volt, és jóindulatúan elfogadta Rayne elutasítását.

– Nos, akkor búcsúszom. Természetesen, ha bármikor a segítségemre lenne szükséged, csak szólnod kell.

– Én köszönöm, hogy ma eljöttél.

Will könnyed meghajlás után a hintójához ment, egyedül hagyva Madeline-t Rayne-nel és Freddie-vel.

– Mr. Lunsford és én is távoznak – mormolta a lány, mivel zavarta Rayne átható tekintete. – Freddie jóval korábban kelt a szokásosnál, szüksége van pihenésre.

Úgy tűnt, Rayne nem vevő a lány érvelésére.

– Ne olyan sietve, drágám – szólt vontatottan.

Madeline védekezően hátrébb lépett.

– Freddie majd hazavisz.

– Nem. Magának és nekem van némi megbeszélnivalónk. Freddie pedig nem avatkozik bele, ha jót akar – tette hozzá Rayne, feddő pillantást vetve unokatestvérére.

Ezzel határozottan megfogta a lány könyökét és a saját hintója felé terelte őt.

– Nem megyek haza magával egyedül, Rayne – tiltakozott Madeline. – Nem bízom magában azok után, hogy legutóbb rajtam alkalmazta csábítási művészetét.

– Emiatt nem kell aggódnia. Csupán egy magánügyet akarok megbeszélni, miközben megszorogatom a nyakát.

A fenyegetése valamelyest megnyugtatta Madeline-t. Attól félt, hogy újabb alkalmat ad Rayne-nek, hogy megismételje két nappal ezelőtti érzéki ostromát, azonban szemmel láthatóan a legkevésbé sem volt most romantikus hangulatban. Szerencsére, gondolta a lány. Haviland most határozottan veszélyesnek tűnt, de ő sokkal könnyebben tudja kezelni a férfi haragját, mint amennyire ellen tudna állni a csábításának.

– A szolgálai meg fogják tudni, ha megöl – szólt szelíden. – És Freddie is.

– Freddie-vel majd később számolok.

A báró hintója már elment, Will Stokesé szintén, mire ők a rét széléhez értek.

Rayne azonban nem a hintója felé tartott, vette észre Madeline. Egy szilfás csaltitba vezette őt, ahol nem láthatták őket a szolgálói, sem a kocsisa.

Csak itt engedte el a lány karját és fordult felé. Felhajtotta a fátylat a kalapja karimájára, hogy lássa az arcát.

167• Nicole Jordan

– Hogy az ördögbe gondolta, hogy betoppan egy párbaj helyszínére? – szúrta a szót a fogai között.

– Hogy az ördögbe gondolta, hogy ripsz-ropsz párbajt kezdeményez? – vágott vissza Madeline, és eltökélte, ragaszkodik saját álláspontjához a Rayne-nel folytatott szócsatában.

A férfi tekintete még jobban elsötétült.

– Attól félt, lelövöm Ackerbyt, ugye. – Ezt nem kérdésnek szánta.

– Persze hogy féltem! Nem akartam, hogy maga viselje a következményeit, ha megöl egy főnemest.

Ha úgy gondolta, racionális érvelésével enyhíti Rayne haragját, tévedett. A férfi ügyet sem vetett rá.

– Miért védi olyan átkozottul elszántan Ackerbyt? – kérte számon.

– Egyáltalán nem védem! – kiáltotta Madeline, majd kényszerítette magát, hogy egyenletesen vegye a levegőt. Nem vezet sehová, ha kiabál Rayne-nel, ezért megpróbált békülékenyebb hangot megütni.

– Ahelyett, hogy kirohan ellenem, uram inkább megköszönhetné, hogy megmentettem a botránytól. És egyúttal a nagyanyja haragjától is. Mit szólt volna Lady Haviland, ha megszegi az ígétét és nem tud megnősülni, mert börtönben sínylődik, vagy még ennél is rosszabb történik magával?

– Ennek semmi köze a nagyanyámhoz.

– Nos, azt hiszem, tekintettel kellett volna lennie Lady Haviland érzékenységre, mielőtt meggondolatlanul hajnali pisztolypárbajra hívta ki Ackerbyt!

Rayne még mindig a lányt méregette, szeme dühösen meredt rá.

– Tudni akarom, miért áll ki ennyire Ackerby mellett – ismételte Rayne.

– Biztosíthatom, hogy téved.

– Akkor miért írt neki tegnap?

A váratlan kérdéstől Madeline döbbenten bámult Rayne-re, csodálkozott, honnan szerzett tudomást a leveléről. Egy pillanattal később ki is találta.

– Megbízta Simpkin, hogy kémkedjen utánam? – kérdezte. – Ezt nem hiszem el!

– Megkértem, hogy vigyázzon önre, ha netán Ackerby visszatérne, és úgy gondolta, hogy az ön által írt levél kellően aggasztó ahhoz, hogy jelentenie kell nekem.

Madeline összeszorította fogait, dúlt-fúlt mérgében. Természetes, hogy Simpkin lojálisabb Rayne-hez, mint hozzám. Ezt jobb, ha a későbbiek során szem előtt tartom. Mégis, ostobaság lenne, ha felfedném Rayne előtt Ackerby tervét, hogy zsarolással kényszerít rá, legyek a szeretője. Nincs rá szó, mit tenne Rayne, ha megtudná.

Ezért árnyaltan fogalmazta meg válaszát.

– Azért írtam Ackerbynek, hogy megkérjem, vonuljon vissza a párbajtól, mivel erősen kételkedtem, hogy ön visszavonná a kihívását.

Ez a rész teljesen igaz, a többit csak elhallgattam előle, az nem számít hazugságnak, gondolta Madeline.

– És mi van az öccsével? Miért írt neki is pont ugyanakkor?

Madeline csak egy pillanatig habozott, aztán rájött, hogy kiváló indoka volt a levélíráshoz.

– El akartam küldeni Gerard-nak a pénzt, amit Freddie jutalomként adott nekem. Most nagy szüksége van rá. – A többit ismét jogosan hallgatom el, mondta magában.

Amikor Rayne haragja még mindig nem enyhült, Madeline erőnek erejével lenyelte dühét, és jóval komolyabbá vált a hangja.

– Én nem Ackerbyt, hanem magát féltettem, Rayne. Habár most már talán nem is bánnám a halálát.

Visszatartotta lélegzetét, reménykedve, hogy kemény válasza kellően lecsillapítja a férfit. Amikor a legkisebb mértékben enyhülni kezdett zord arckifejezése, Madeline-en megkönnyebbülés futott át. Nem szívesen hazudott Rayne-nek, és meglehetősen nehezen tudott volna kitartani, ha a férfi tovább vallatja a levelekről.

– Maga kétségtelenül a legmakacsabb nőszemély, akivel életemben találkoztam – jegyezte meg végül, bár most már a harag jó része elpárolgott a hangjából.

Madeline halványan elmosolyodott.

– Maga pedig a legmakacsabb férfi. Megmondtam tegnap, nincs szükségem megmentőre, maga azonban fütyül rá, mit mondok.

Megesküdött volna, hogy Rayne szája mosolyra húzódott.

– Maga fütyült rá már tucatszor, hogy mit mondok, édesem, kell-e emlékeztetnem rá? Nehéz védelmezni egy nőt, aki szándékosan veszélybe sodorja magát.

Madeline mosolya kissé magabiztosabb lett.

– Tegnap remekül megvédett, egyetlen ökölcsapással a rózsabokorba küldte Ackerbyt. Arra viszont már nem volt szükség, hogy párbajra hívja ki.

– Bátorkodom ellentmondani.

A lány dühösen felsóhajtott Rayne konokságára.

– Rendkívül fárasztónak találom, uram, hogy úgy kezel, mint egy törékeny virágszálat, rosszul értelmezett lovagiasságból. Nem tehet róla, hogy a hőst játssza, de nincs szükségem babusgatásra.

– Nem. Gondolom nincs. – Szerencsére Rayne tekintete kissé megenyhült, s némi vidámság csillant meg benne. – De hogyan állítsam helyre férfiúi önbecsülésemet, miután hagytam, hogy egy kotnyeles fiatal lány beleavatkozzon becsületbeli ügyembe?

– Kétlem, hogy férfiúi önbecsülése súlyos csorbát szenvedett – szólt Madeline szárazon.

– Ó, pedig így van. És önnek kell helyrehoznia.

A lány idegessége egy csapásra újult erővel tért vissza, amikor észrevette, hogyan néz rá Rayne.

– Hogy érti ezt?

– Azt akarom, hogy válaszoljon a házassági ajánlatomra.

– Ez aligha a megfelelő időpont az ajánlata megvitatásához – lépett egyet hátra a lány.

– Én nem így látom, drágám. Tökéletes az időpont, hogy folytassuk a tárgyalásunkat, különösen, mivel tartozik nekem, amiért lefűjta a párbajt.

Rayne selymes hangszínétől a lány idegei pattanásig feszültek, és ezt csak tetézte, hogy a férfi lassú léptekkel közeledett hozzá. Madeline hátrált, míg a férfi egy szilfa törzséhez nyomta a hátát.

Szíve vadul verdesni kezdett, ahogy Rayne előtte állt, tekintetét rászegezve.

– Mostanra már jócskán egyértelmű lehetne – dorgálta meg –, hogy Ackerby kitartó zaklatása a legkézenfekvőbb ok az ön számára, hogy hozzám jöjjön feleségül. Egy ujjal sem merne önhöz érni, ha a feleségem lenne.

– Már most sem mer, miután maga megfenyegette, hogy lelövi.

Rayne felemelte a kezét, egyik ujját a lány álla alá tette és fogva tartotta a pillantását, amittől a lánynak kiszáradt a szája.

– Efelől nem lehet biztos. A nevem és a címem adta védelmet szándékozom felajánlani önnek, Madeline.

– Nincs szükségem a védelmére – szólt a lány halkán. – És tudom, hogy nem gondolja komolyan, hogy feleségül vesz.

– Maga nem tud semmi ilyesmit. Ez az incidens csak megerősített az önnel kapcsolatos ösztöneimben. Maga vakmerő és bátor, olyan erő, amire számítani lehet. És maga az a nő, akit gyerekeim anyjának akarok.

Madeline úgy érezte, kifordul a szíve a helyéből, amikor a kék szempár a tekintetét kutatta. Eszébe jutott, hogy Rayne már korábban is kérdezte, vágyik-e gyermekekre. A férfi feszült figyelemmel várta, mit felel, mintha ez a válasz rendkívül fontos lenne a számára. És talán az is volt. Jobban vágyott gyerekekre, mint feleségre.

Nem kétlem, hogy Rayne jó apja lenne a gyerekeinknek. Valószínűleg sokkal jobban szeretné őket, mint engem. És ez a legnagyobb baj – morfondírozott Madeline. Rayne engem tenyészkancának akar, én pedig szerelemre vágyom.

Rayne egy egyszerű közléssel szakította félbe gondolatait.

– Amikor hétfőn Londonban jártam, beszereztem a házasságkötésünkhöz szükséges speciális engedélyt.

Madeline riadtan nézett rá.

– Ez felháborító merészség volt öntől.

– A legkevésbé sem. Megmondtam, hogy nem vagyok hajlandó nemleges választ elfogadni.

Túl enyhén fejezte ki magát, gondolta Madeline keserű aggodalommal, ahogy a férfi még közelebb lépett hozzá. Rayne a legkönyörtelenebb ember, akit valaha is ismert, talán még Ackerbyn is túlsesz. De az ő szándékai legalább tisztességesek.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy szinte alig fogta fel a férfi következő kijelentését.

– ... a szertartásra ma délután kerülhet sor.

– Ma délután? Bizonyára tréfál!

– Mostanra ennél már jobban ismer.

Madeline dacosan felvetette az állát.

– Pusztán azért, mert maga úgy döntött, hogy feleségül vesz, engedelmeskednem kell?

Rayne szája sarkában megjelent egy apró mosoly.

– Nem. Azért fog engedelmeskedni, mert a legbiztosabb jövőt jelenti a maga számára, ha hozzám jön feleségül. Hétfőn beszéltem az ügyvédekkel is, és utasítottam őket, hogy egy nagy összegű házassági szerződést kössenek az ön javára.

A bejelentéstől a lánynak elállt a szava, mivel erről eszébe jutott, miért lenne praktikus elfogadnia Rayne ajánlatát. A feleségeként jelentős anyagi biztonsághoz jutna. A házassági szerződés összegéből pedig segíthetne az öccsének, hogy kimásszon jelenlegi szorongatott helyzetéből.

Nem. Abszurd dolog fontolgatni, hogy a pénzéért menjek nőül Rayne-hez. Nem vagyok én szerencsevadász, vívódott magában Madeline.

Másrészt viszont a Rayne által nyújtott védelem nagyon is kapóra jönne. Ackerby továbbra is a markában tarthat és zsarolhat, hiszen semmi esélyem a gazdagságával és robusztus természetével szemben. Ám grófnőként közel sem lennék annyira kiszolgáltatva neki. Bevallom, félek Ackerbytól; nem magam, hanem Gerard miatt.

A magányosan eltöltendő jövő legalább annyira riasztó, vallotta be Madeline magának. Rettegek, hogy szűz vénkisasszonyként kell leélnem sivár életemet. Nem akarom szomorú öregasszonyként

végezni, aki léte ürességén és magányosságán kesereg. Gyerekeket, családot, szeretett férjet akarok...

Míg önmagával viaskodva álldogált, Rayne keze megmozdult, és tenyerébe vette az állát. A lány tekintete Rayne szájára siklott, miközben a férfi hüvelykujja végigsimított az alsó ajkán. Majd mielőtt még Madeline megakadályozhatta volna, Rayne lehajtotta a fejét, hogy megcsókolja.

Az első érintésre a levegő a torkán akadt. Vigye el az ördög, a csókja pontosan olyan varázslatos, mint a korábbiak, forró és csábító, határozott mégis gyengéd, állapította meg a lány.

Rayne ajka követelőően vette birtokba a lányét, nyelve mélyen behatolt a szájába, emlékeztetve Madeline-t, mennyire sóvárgott a férfi íze, érintése után. Hiába tudta, hogy Rayne kihasználja gyengeségét és így akarja megadásra bírni, mégsem volt képes elhúzódni tőle.

Varázslatos csókja végtelennek tűnt, legyűrve a lány akaraterejét, Madeline magában átkozta Rayne-t, azonban a rekedtes nyöszörgés, amely a torkából előtört, sokkal inkább a gyönyör, mintsem a tiltakozás hangja volt. Kétség nem fért hozzá, hogy a csókjai borzongatóak, a csábítása megsemmisítően hatásos. De csupán a fizikai fortélyait vetette be. A szívét nem adta, és valószínűleg soha nem is adja.

Ennek dacára a lány ellenállása egyre gyengült. Igazság szerint kétségbeesetten vágyott rá, hogy Rayne felesége legyen...

Amikor ráébredt, mi fordult meg az imént a fejében, hitetlenkedve felnyögött. Vajon tényleg azt fontolgatja, hogy igent mond az ajánlatra?

Rayne ostroma kissé enyhült, ajka a lányét simogatta.

– Mit mondott? – mormolta.

– Semmit, csak átkoztam magát.

Madeline érezte Rayne mosolyát a száján.

– Ezt mostanában elég gyakran megtette.

173• Nicole Jordan

– Bőséges okot szolgáltatott rá. – Kezét a férfi mellkasához nyomta, nagy levegőt vett. – Ne csókoljon meg, Rayne. Nem tudok gondolkozni, amikor ilyen támadást intéz az érzéseim ellen.

– Ez a dolog lényege, édesem. – Amikor Madeline nem nevetett, úgy tűnt, Rayne megadja magát.

– Ahogy óhajtja.

Azonban nem engedte el a lányt. Csak állt ott, gyengéden átölelve őt, homlokát a homlokához szorítva, miközben halk, rábeszélő hangon próbálta levenni a lábáról.

– Gyerünk, szerelmem, már így is túl sokáig váratott. Mondja, hogy „igen”.

Madeline becsukta a szemét, belélegezte a férfi illatát. A benne tomboló vágy sokkal erősebb volt, mint amelyet valaha is érzett. Nem számít, milyen hevesen küzdött ellene, vagy milyen szigorúan figyelmeztette magát a veszélyre. Feleségül akar menni Rayne-hez.

Hogyan állhatna ellen a szíve vágyának? Valószínűleg fel kell adnia az álmát az igazi szerelmi házassággal kapcsolatban. Mégis, sokkal jobb Rayne feleségének lenni és kockáztatni a szívfájdalmat, mint azt látni, hogy más nőt vesz el. És talán – de csak talán – valamikor egy icipicit Rayne-t is megérinti a szerelem. Olyan szerelem, amelyet Madeline már most is érez iránta.

Rendbe szedte gondolatait. Micsoda ostoba dolog buta fantáziálások miatt reménykedni. Mégis a kísértés, hogy mi lesz, ha hajlandó esélyt adni a házasságuknak, túlságosan nagy volt ahhoz, hogy ellenálljon.

– Ha feleségül mennék magához – mondta vontatottan –, nem adnám fel a tanári állásomat az Akadémián.

Rayne csendben állt, mintha nem ezt a választ várta volna. A lány sem ezt akarta mondani. Teljesen megbolondultam, *Maman*?

Meglepetésére a férfi csak bólintott.

– Nincs ellene kifogásom, bár ilyen még nem fordult elő, hogy egy bárónőt tanárként alkalmazzanak.

– Arabella is ott tanít, meg a testvérei is, és szeretném, ha lenne saját keresetem.

- Nincs rá oka, hogy folytassa a munkát, szerelmem.
- De van. Nem akarok magán élősködni.
- Nem fog élősködni. Örököszt ad majd nekem a házasságért cserébe.

Madeline arca megrándult a szívébe nyilalló hirtelen fájdalomtól. Ő szerelemből köt házasságot, de Rayne számára ez egyszerű üzleti ügy: alku.

- Tudom. Említette, hogy csupán érdekházasságot akar – mormolta, azt kívánva bárcsak tiltakozna a férfi.
- Ön megérti az érdekházasság előnyeit, Madeline mivel gyakorlatias és érzékeny – kivéve amikor nem sodorja veszélybe magát. És tudja, hogy nem vagyok romantikus alkat.

Madeline nagyon is jól tudta. A szerelem nem képezi részét a megállapodásuknak, ezt Rayne tökéletesen világossá tette számára. Beharapta alsó ajkát, tudván, hogy ha elfogadja a férfi feltételeit, soha nem árulhatja el, hogy neki adta a szívét. Meg tudja-e őrizni ezt a titkot Rayne előtt?

- Rendben – szólt remegő hangon.
- Mi van rendben?
- Feleségül megyek magához.

A férfi csak kicsit lepődött meg, és nem is látszott igazán elégedettnek.

- Jó. Mindent elrendezek ma délutánra.

A lány hirtelen elszedült, ahogy a pánik végigfutott a testén.

- A ma délután túlságosan közeli időpont.
- Miért? A speciális engedély birtokában bárhol, bármikor összeházasesodhatunk. És a chiswicki lelkész már beleegyezett, hogy megtartja a ceremóniát, amikor kérem tőle.

- Rendkívül biztos volt magában, nemde Lord Haviland?

– Hát persze – húzódott mosolyra a szája. – Csak önben nem voltam biztos.

- A nagymama nem kíván jelen lenni az esküvőjén?

– A nagymama pillanatnyilag Brightonban van – vetette el azonnal a kérdést Rayne. – Nem akarom megvárni, míg visszatér

Londonba, és nem akarom elrontani a szórakozását barátnője házi összejövetelén.

– Lady Haviland nem fog örülni, ha megtudja, hogy maga engem vett feleségül.

– Ez legyen az én dolgom ha megengedi.

– És mi van a lánytestvéreivel?

– Mindkét testvérem Kentben van, túl messze ahhoz, hogy időben ideérjenek.

Madeline elgondolkodott, hogy Rayne vajon ugyanazon okból akarja-e kizárni testvéreit az esküvőjéről, amiért a nagyanyját sem hívja meg – vagyis azért, mert kifogásolnák, hogy őt veszi el.

Rayne egy darabig habozott, mintha valami eszébe jutott volna.

– Talán szeretné, ha az öccse jelen lenne az esküvőn.

Persze hogy szeretném, de én sem mentem el Skóciába Gerard esküvőjére, és azt sem tudom, hol érhetem el őt. Ha pedig most megpróbálnám elmagyarázni, miért, napvilágra kerülne az ékszerlopás, vívódott Madeline.

– Nem igénylem, hogy az öcsém itt legyen – felelte végül. – De miért ez a sietség?

– Nem akarok időt hagyni, hogy meggondolja magát.

– Nem fogom meggondolni magam – fogadta meg, pedig már éppen visszakozni szeretett volna ijedtében.

– Akkor ma délután öt órakor lesz a szertartás Riverwoodban. Amint visszaérünk Chiswickbe, beszélek a lelkésszel.

Madeline-nek hirtelen eszébe jutott a kötelessége.

– Legjobb lenne, ha most rögtön visszamennék. Délelőtt tízkor órám van, és az esküvőmre is fel kell készülnöm...

A tudattól újult erővel tört rá a félelem. Kesztyűs kezét halántékára nyomta, szédült az események hirtelen felgyorsulásától. Azért jött ide, hogy megakadályozzon egy párbajt, és mi lett belőle? Beleegyezett, hogy Rayne felesége lesz. Egek, valóban megbolondultam Maman.

– Gyerünk – sürgette Rayne, s megigazította a lány fátylát, majd megfogta a könyökét.

– Maga majd Freddie-vel megy haza, mert nekem még meg kell állnom a londoni házamnál.

Madeline hagyta, hogy Rayne az unokatestvére kocsijához kísérje. Freddie az ülésen várakozott, kezében a gyeplővel.

Amikor Rayne felsegítette a lányt, megérezte, hogy az még nem biztos az elhatározásában, ezért lelkesítően így szólt.

– Öt óraker találkozzunk, szerelmem. Kocsit küldök háromnegyed ötre a Danvers Hallba, és ha még nem készült el, magam megyek el önért.

Kétsége sem volt, hogy Rayne beváltja az ígését, így inkább nem válaszolt, mialatt elrendezte szoknyáit az ülésen. Nem vett tudomást Freddie kérdő tekintetéről sem, és megkérte őt azonnal vigye haza, és majd útközben elmagyarázza mi történt.

Most túlságosan lefoglalta a gondolat, miszerint rettenetes hibát követett el.

Haviland hatalmas elégedettséget érzett, amikor elhagyta a párbaj helyszínét. Rendkívül dühös volt, hogy Madeline idejött ma hajnalban, azonban a végkifejlet megérte a lány bosszantó közbeavatkozását.

Ma estére már a felesége lesz, éjszaka pedig az ágyába viheti. Ez a kilátás győzelemmel és nagy várakozással töltötte el, mialatt a kocsija végighaladt Mayfair ködös utcáin. És amikor felidézte magában Madeline dühös riposztjait a faggatózására, tagadhatatlanul megkönnyebbült.

Ésszerű magyarázatot adott arra, miért írt levelet Ackerbynek, így enyhítette a vele kapcsolatos legkínzóbb gyanúmat, gondolta át a helyzetet Rayne. Értem aggódott, nem a báróért.

Túlreagáltam a dolgot, ismerte be. Azt hittem Madeline Ackerby szeretője. És az öccsének küldött levél is testvéri támogatás volt, nem pedig valami baljóslatú összeesküvés, ami ellenem irányult.

A választásom valóban jó gondolat, erősítette meg újra magában. Így visszafizethetem néhai apjának a tartozásomat, egyúttal a nevemmel védelmet nyújtok a lánynak, és megmentem őt Ackerby zaklatásaitól.

Ami pedig a nagyanyámat illeti... hát, számíthatok egy kis csetepatéra. Aligha kétséges, hogy a dölyfös özvegy, Lady Haviland kifogásolja majd a feleségem személyét. Jobb, ha csak később értesítem, minthogy megkockáztassak egy kínos jelenetet. A nagyanyám igenis legyen elégedett, hogy majd lesz egy dédunokája, aki továbbviszi a családi címet. Semmiképpen nem hagyom, hogy eltérítsen eredeti szándékomtól.

Tény, hogy Madeline még csak nem is hasonlít a sok, nekem ajánlott sótnak jelölthöz. És bármennyire mérges is voltam rá, még soha nem csodáltam őt annyira, mint amikor felém sietett a párbaj helyszínére, és beállt a két ellenfél közé, majd azzal fenyegetőzött, hogy lelövi, aki elsőként elsüti a pisztolyát, mosolyodott el a felidézett kép hatására.

A temperamentumáról alkotott véleményem ha lehet, még pozitívabb lett ma reggel, amikor harciasan megállt velem szemben. És annak ellenére, hogy meglehetősen ágrólszakadtan festett sárfoltos köpenyében, nedves főkötőjében, mégis benne láttam a legcsodálatosabb hercegnőt.

Már korábban sem kerteltem, megmondtam neki, hogy gyermekeim anyjának olyan energikus és bátor nőt akarok, mint ő. Ugyanakkor tudatosítottam benne, hogy ne ringassa magát illúziókba a házasságunkat illetően. Ne várjon szerelmet. Szerintem e nélkül is összeillő pár leszünk, nyugtázta végül.

Rayne tervezgetése azonban percek múlva váratlanul félbeszakadt, amikor megérkezett a Bedford Avenue-ra a házához, mivel a járdaszegélynél egy hintó állt, rajta Drew Moncrief, Arden hercegének címere. Arden pedig éppen lefelé lépkedett Rayne házának bejárati lépcsőjén. Minden jel arra vallott, hogy e rendkívül korai órán fel akarta keresni őt, de nem találta otthon.

Kíváncsian sietett elé, és félúton találkozott a magas, elegáns, szőke herceggel.

– Szeretnék beszélni veled magánügyben Haviland, ha alkalmas neked – üdvözölte Arden.

Hangszíne kellemes volt, bár nem utalt látogatása céljára. Rayne szívélyesen fogadta, és rögtön bevezette a házba. Miután Haviland átadta nedves katonakabátját és kalapját Waltersnek és vendége felsőruháit is fölakája gondjaira bízta, a dolgozószobájába invitálta a herceget, és mindketten leültek a kényelmes bőrdíványra.

– Nemrégiben kormányügyekkel kellett foglalkoznom – kezdte mondandóját Arden –, és tudomást szereztem korábbi, Napóleon elleni tevékenységedről és arról, hogy az évek során számos veszély elhárításával védted a nemzeti érdekeket. A Külügyminisztérium nem hoz létre titkosszolgálati osztályt, azonban úgy vélem, a te képességeid felbecsülhetetlenül értékesnek bizonyulhatnak egy hazai ügyben Haviland. Tudsz róla, hogy a régensherceg ellen idén januárban sikertelen merényletet követtek el?

– Igen, hallottam.

George-ot, a brit régensherceget majdnem lelőtték, a népszerűtlensége miatt pedig lázongások törtek ki mostanában.

– Miben lehetek a szolgálatotokra? – kérdezte Rayne.

– Néhány nyugtalanító pletyka terjed arról, hogy ismét összeesküvést és merényletet szerveznek a régens ellen. Szeretnék megbízni, hogy vizsgálj meg az ügyet. Amennyiben a szóbeszédnek bármi valóságalapja van, azt akarom, hogy hiúsítsd meg az összeesküvést.

Rayne elfojtott egy mosolyt, testén az elégedettség hulláma futott át, némi örömmel fűszerezve. Éppen a múlt héten kesergett, hogy milyen unalmas az élete és több izgalomra vágyik. Zsarolási kísérlet elhárítása, párbajozás, esküvő megszervezése egy talpraesett vénkisasszonnyal, valamint politikai ármánykodások leleplezése, mely előrevetíti egy esetleges, a régensherceg ellen irányuló merényletre szőtt összeesküvés megghiúsítását – mindez bizonyára felrázza majd unalmából és csillapítja nyughatatlanságát.

Milyen szerencse, hogy éppen ebben a pillanatban jött Arden kérése, állapította meg Rayne. Nagyon is ínyére van, hogy egy új ellenféllel szemben vesse be gyors észjárását és a korábbi foglalkozása során kialakított képességeit.

Először azonban túl kell esnie az esküvőn és a nászéjszakán. Nem mintha Madeline beavatása nagy nehézségeket okozna. Már alig várta, hogy bevezesse a lányt a testi örömek birodalmába a hitvesi ágyban... és hogy kielégíthesse saját, mindent elsöprő szexuális vágyát, amely azóta halmozódik benne, hogy először találkozott vele a fogadóban, megcsókolta őt és megtapasztalta, milyen szenvedélyes nő lapul a jelentéktelen külső mögött.

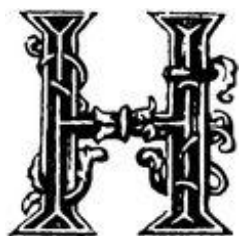
Örült ennek a fordulatnak. Idejét új tevékenységgel töltheti ki, ez kiváló okot szolgáltat majd, hogy kellő távolságot tartson Madeline-től, miután megkezdik közös életüket.

– Boldogan segítek, ha tudok – válaszolta könnyedén Ardennek. – Mondj el mindent, amit erről az ügyről tudsz és hallottál, hogy eldönthessem mi lenne a legjobb lépés.

10.

Elbűvölő, varázslatos, gyönyörűsége, hihetetlen.

Nincs szó, ami pontosan leírnám Maman.

ogy milyen drasztikusan megváltozott az életem egyetlen hét leforgása alatt! – állapította meg Madeline, amint Riverwoodban az elegáns szalonban elismételte az eskü szavait. Eddig attól félt, az örökös vénkisasszonylét jut osztályrészéül, most pedig szent házasságra lépett egy életerős, rendkívül jóképű nemesemberrel, bekerült a kiváltságosok és gazdagok világába, amit korábban elképzelni sem tudott.

Az esküvői vendégek rövid, de előkelő listája csak az egyik bizonyítéka volt megváltozott körülményeinek. A lelkesen kívül jelen volt Madeline két kolléganője, Jane Caruthers és Penelope Melford, valamint Arabella és férje Marcus, Lord Danvers. Eljött Arabella húga, Roslyn a férjével, Arden hercegével, és persze a tiszteletre méltó Freddie Lunsford.

Madeline kissé szédült sorsa ezen elképesztő fordulatától. Az esküvője sem olyan volt, ahogyan korábban elképzelte. Halványzöld selyemruhát viselt, melyet Arabellától kapott kölcsön, és ki kellett engedni a mell és a derékvarrásoknál, a szegélyét pedig feltűzni, hogy megfeleljen teltebb alakjának és alacsonyabb termetének.

Azonban a lényegre tekintve elismerte, hogy feladta álmait és romantikus ideáljait e házasság kedvéért. Ő és Haviland két közeli idegen volt, akik pusztán érdekből keltek egybe.

Legalábbis Rayne motivációja az érdekházasság volt. Madeline-énél sokkal mélyebb érzelmekre épült.

Ahogy lenyűgöző vőlegénye mellette állt, szíve örült iramban vert, mintha figyelmeztetni akarná jövőbeni kilátásaira.

Rayne gyakran a szemére vetette, hogy szinte kihívja a veszélyt maga ellen, ám most volt igazán veszélyben, hogy hozzámert, a kölcsönös vonzalom legkisebb reménye nélkül.

Beleszeretett egy férfiba, akit csupán abból a szempontból érdekelt, hogy örökös adjon a számára.

Azt is tudta, nem az ő kezét kérte meg először Rayne. A gyönyörű Roslyn állhatott volna itt menyasszonyként, ha nem megy férjhez Arden hercegéhez.

Nagyot nyelt, ahogy szívébe nyilallt a fájdalom. Apám egyenesen imádta anyámat, és én is ilyen mély rajongást képzeltem el magamnak. Most viszont jóval kevesebbel kell beérnem. Azt akarom, hogy Rayne, ha nem is lesz boldog a házasságunkban, legalább soha ne bánja meg a visszavonhatatlan lépést, amit ma megtett.

A ceremónia gyorsan véget ért, gyakorlatilag mielőtt Madeline felfoghatta volna. Rayne egy futó csókkal illetve ajkát frigyük megpecsételése jeléül, majd együtt fogadták a vendégek jókívánságait.

Madeline erőltetett mosollyal köszönte meg a gratulációkat, ám Freddie szokásos tapintatlansága végre nevetésre ingerelte.

– Bevallom, csalódtam, hogy Rayne is a házasság igájába hajtotta a fejét – mondta, szomorkásán csóválva a fejét. – Ám ha már meg kellett tennie, ön valószínűleg a legjobb választás a számára, Madeline.

– Köszönöm a bókot – mormolta Madeline, elfojtva nevetését.

– Ó, az ön iránti csodálatom abszolút őszinte – tiltakozott Freddie.

– Maga és én egyáltalán nem illenénk össze, de maga és Rayne... nos, lehet, hogy igen. Olyan feleségre van szüksége, aki állja a sarat, maga pedig bátran szembeszáll vele.

A legtöbb helyzetben ez így is volt, ismerte el magában Madeline, kivéve most, amikor még előtte áll a fenyegető nászéjszaka – amire Freddie sietett is emlékeztetni.

– Az a tervem, hogy ma este hazamegyek vacsora után – jelentette be –, hogy ön és Rayne magukra maradhassanak Riverwoodban. Minden bizonnyal már így is túl sokáig alkalmatlankodtam.

A ceremóniát egy rövid díszvacsora követte. Madeline rá akarta venni Freddie-t, hogy maradjon még. A lehető leghosszabb ideig akarta halogatni az elkerülhetetlent.

Alig evett egy-két falatot, viszont jelentős mennyiségű borral próbálta bátorítani magát. Hiába akart közömbösségei színlelni, egyre gyakrabban pillantgatott újdonsült férjére, aki az asztalfőn ült, a balján. Egyre csak a házasság elhálására gondolt, amely hamarosan bekövetkezik, és igyekezett lecsillapítani remegését.

A dolog fizikai vonatkozása nem túlzottan aggasztotta. Szerencsére Arabella mondott valamit arról, mire számíthat – hogy első alkalommal talán fáj majd és kényelmetlennek érzi, azonban egy figyelmes szerető a lehető legkellemesebbé tudja tenni az élményt. Ahhoz kétség sem férhetett, hogy Rayne figyelemmel lesz majd szűz állapotára.

Inkább az aggasztotta Madeline-t, hogy ha a testét a férjének adja, még sebezhetőbbé válik iránta, mint most.

Szerencsére Rayne kellemesen elbeszélgetett a vacsoravendégekkel. Így az asztalnál ülő két, nemrégiben egybekelt házaspárnak nem tűnt fel az új asszony szótlanlansága.

Madeline akaratlanul is észrevette, mennyire boldog Arabella a grófjával és Roslyn a hercegével. Beszélgetésükből és egymással váltott gyengéd pillantásaikból világosan látszott, hogy mindkét hölgy halálosan szerelmes a férjébe – és hogy a szerelmük teljes szívből viszonzásra talált.

Ez kissé elkedvetlenítette, mivel az ő házassága nélkülözte a szerelmet. Arra eszmélt fel, hogy férjével az előcsarnokban állnak és búcsúzkodnak vendégeiktől.

183• Nicole Jordan

Amikor a társaság távozása után Rayne a gyertyatartóval felfelé indult a lépcsőn, Madeline vonakodva követte.

– Csak nem vagy beteg, szerelmem? – kérdezte, amint felértek az emeletre, ahol a hálósobája volt. – Alig szólaltál meg a vacsora alatt. Ez nem jellemző rád.

– Tökéletesen jól vagyok – hazudta Madeline.

Végigmentek a hosszú folyosón. A gyomra görcsbe rándult, amint a férje beteretle egy luxus lakosztályba.

– Ez a helyiség lesz a tiéd – közölte Rayne. – Az utazóládád és a kalapdobozod a szomszédos öltözőben található. A nappali szobád pedig jobbra.

Tipikusan női hálósoba, halványkék és rózsaszín árnyalatokkal, nézett körül kissé meglepetten, aztán azon töprengett, miért nem a házigazda lakosztályába vitte őt Rayne. Lehet, hogy itt akarja tölteni vele az éjszakát.

Csendben figyelte, ahogy férje becsukta és kulcsra zárta a hálósoba ajtaját mögöttük. Letette a gyertyatartót az asztalra, és a kandallóhoz lépett, hogy felszítsa a tüzet.

– Intézkedtem, hogy be legyen gyújtva – mondta könnyedén. – Igaz, ma éjjel én akarlak felmelegíteni, de addig sem szeretném, ha átfagynál.

Madeline nagyot nyelt a gondolatra, hogy meztelenül lesznek majd együtt.

Amikor nem válaszolt, a férfi ugyanolyan könnyed hangon megkérdezte.

– Attól félsz, hogy túl szenvedélyes leszek?

Igazság szerint attól félt, hogy nem. Megteszi a kötelességét, igyekszik létrehozni egy örököszt, ám az, hogy kötelességtudóan kiszolgálja őt, nagyon távol van az igazi, szenvedélyes szeretkezéstől.

– Nem – felelte halkan. – Nem félek, hogy megerőszkolsz.

Rayne félretette a piszkavasat és szembefordult Madeline-nel, tekintetével végigmérte.

– Nincs miért félned tőlem, Madeline.

– Te könnyen beszélsz, hiszen már számtalanszor átestél ezen.

A férfi rámosolygott.

– Nem számtalanszor. Túlságosan felértékeled szerelmi tapasztalataimat. És még soha nem szeretkeztem a feleségemmel.

Odalépett hozzá és lágyan simogatni kezdte a nyakát.

– Ideje, hogy levetközzünk, drágám.

Madeline teste önkéntelenül megmerevedett.

– Muszáj? – kérdezte elfúló hangon, miközben érezte a bőrén férje ujjainak csábító érintését.

– Nem feltétlenül, habár a szeretkezés jóval kellemesebb ruhátlanul.

Talán így van, de ruha nélkül meglátja majd az egész testemet, a hibaival együtt, gondolta Madeline.

– Szemérmességed igen megnyerő – jegyezte meg Rayne, amikor nem kapott választ.

A lány éles pillantást lövellt felé.

– Nem ez volt a szándékom.

– Tudom – nevetett rá Rayne. Meleg, kék tekintetéből vidámság és csáberő sugárzott.

Madeline tudta, az évődés arra szolgál, hogy enyhítse szorongását. Mégis egyre erősödött rossz előérzete. Hogyan lehetséges, hogy egy ilyen gyönyörű férfi, mint Rayne, egy magamfajta, jelentéktelen nőt kíván? Ez képtelenség!

– Nem én vagyok az ideális feleség a számodra – mormolta –, és soha nem is leszek az.

Rayne vonásai ellágyultak.

– Túlságosan kritikus vagy magaddal szemben, szerelmem. Már többször is mondtam, mennyire vonzónak talállak... és ma éjjel ezt be is akarom bizonyítani.

– Boldog lennék, ha inkább elhalasztanád a beavatást.

– Én viszont nem. Na gyere, hová lett hát az a híres bátorságod? Ma reggel még azzal fenyegettél, hogy lelősz. Nem változhattál ilyen hirtelen mimózává – mondta, és szemében vidámság csillogott.

Szándékosan provokál, gondolta Madeline. Ekkor a férfi gyengéden tenyerébe fogta az arcát és megcsókolta az orrát.

Madeline szívverése kihagyott. Bármennyire ideges volt is, megbabonázta a férfi.

– Madeline, édesem – nyugtatta Rayne – a leghőbb vágyam, hogy gyönyörben részesítselek a hitvesi ágyban. Mindent elkövetek, hogy segítsélek a nászéjszaka izgalmain. Ami azt illeti, jómagam is ideges vagyok.

A lány összevonta szemöldökét.

– Nem hiszem.

– De igen, esküszöm. Kell egy kis idő, míg az ember hozzászokik a házasság gondolatához – és ez mindkettőnkre igaz.

Madeline Rayne pillantását kereste, hogy kiolvassa, mit érez, de nem sokat árult el az arckifejezése. Gyengédséget és barátságos szimpátiát látott benne, talán ragaszkodást is. Mégsem mert most bízni az érzékeiben. Valószínű, hogy azt látta, amit annyira látni szeretett volna.

Hagyta, hogy a férfi levetkőztesse. Ostobaság lett volna tovább tiltakozni, amikor biztos volt benne, hogy Rayne mindenképpen eléri a célját.

Kioldotta a kapcsokat a lány ruhájának hátán, majd áthúzta a ruhát a fején. Ekkor hirtelen elkapta a kezét és bosszúsan felkiáltott.

– Sajnálom, figyelmeztetnem kellett volna a tűkre – szólalt meg ijedten Madeline. – Arabella ragaszkodott hozzá, hogy az ő gyönyörű ruhái közül válasszak az esküvőre, azonban nem akartam tönkretenni azzal, hogy levágok az aljából, ezért a szegélyét csak feltűztük.

Haviland felnevetett, és letette a ruhát egy székre támlájára.

– Mindig is tudtam, hogy szúrós a természeted, és tessék, itt a bizonyíték! Egy figyelmeztető jelzést viselhetnél a nyakad körül: „óvakodj a veszélyes arától”.

Madeline elképzelte az abszurd képet, és elmosolyodott. Alig fogta fel, amikor Rayne letérdelt elé, levette cipellőjét és harisnyáját, majd felnézett rá. Kék szeme körül nevetőránccok táncoltak.

Ezután felállt, elkezdte kibontani Madeline fűzőjét: a lánynak elállt a lélegzete.

– Majd megkérem Arabellát, segítsen néhány új ruhát választani számodra – jegyezte meg, mialatt kibújtatta az ingéből. – Nem akarom, hogy azt mondják, a grófnőm úgy öltözködik, mint egy társalkodónő.

Feltehetőleg nem bízik az ízlésemben, ami a divatos holmikat illeti. Most azonban nem tudok olyan földhözragadt témákkal foglalkozni, mint a ruhatáram, amikor a szívem a torkomban dobog, gondolta Madeline.

Bizonytalannak, kiszolgáltatottnak érezte magát... A férfi merész, csábító tekintete szinte perzselte. Arckifejezéséből csaknem kezdte elhinni, hogy valóban kívánja őt.

– Tudtam, hogy a tested hihetetlenül gyönyörű – mormolta.

Közelebb lépett és gyengéden megfogta a nő meztelen vállát. A hálósoba sarkában álló tükörhöz vezette, és arccal a tükör felé fordította. Megállt mögötte, és figyelte a tükörben.

– Nézd, milyen hihetetlenül gyönyörű.

Madeline szerette volna elhinni. Gyönyörű és nőies akart lenni, és minden, ami nem volt.

Rayne elkezdte kiszedegetni a tüket a tarkóján szorosan összefogott kontyból, majd kisimította a hajtincseket, melyek lazán és fénylően omlottak a vállára.

– Erre vágytam már az első perctől, amikor megláttalak – szólalt meg mély, rekedtes hangon. – Gyakrabban kellene kibontva hordanod a hajad, édesem. Lágýítja az arcvonásaidat.

Madeline ugyanezen a véleményen volt. A hálósobában ragyogó fény is a kezére játszott. Az imbolgó lángok kiemelték barna haja világosabb, aranyszín tincseit, végigtáncoltak fehér bőrén, rózsaszín mintákat rajzolva rá.

– Megfeledekezel róla – válaszolt remegő hangon –, hogy a társalkodónők, sőt a tanárnők sem élhetik ki a hiúságukat. Nem kockáztathatják, hogy könnyűvérűnek tartsák őket.

– Igaz. A grófnők viszont azt tehetnek, amit akarnak a hálósobájuk intim magányában... és meg is kell tenniük, ami a férjüknek örömet okoz.

Erre a provokatív kijelentésre a nő felvonta szemöldökét.

– Az örömszerzés elvárás ahhoz, hogy a feleségednek tekints?

A férfi nevetése felborzolta Madeline haját a halántékánál.

– Elsőre azt válaszolnám, „igen”, azonban jobban ismerlek annál, minthogy bármit kötelezővé tegyek számodra, édes Madeline. És nem kétlem, hogy önként fogsz majd örömet szerezni nekem.

Érezte férje forró tekintetét meztelen keblein. És amikor hátulról hirtelen átkarolta őt, majd tenyerébe fogta a telt kebleket, Madeline ajkai némán szétnyíltak.

Figyelte, ahogy a férfi kutakodó ujjai végigpásztázzák a duzzadt halmokat, majd cirógatni kezdik a megkeményedett mellbimbókat – ez azonnali reakciót váltott ki az altestében, és megborzongott a gyönyörtől.

Rayne tekintetétől elállt a lélegzete, és valóban gyönyörűnek érezte magát, életében először.

Mostanra már vadul lüktetett a pulzusa. Ennek ellenére igyekezett visszafogni magát, mert attól félt, érzései túlságosan árulkodóvá válnak férje számára. Nehezen tudta eltitkolni, hogy szíve folyton a torkában dobog, valahányszor Rayne ránéz. De képtelen volt elrejtetni az arcán tükröződő vágyat. A teste már fájoan sóvárgott a férfi érintése után. Alig várta, hogy átölelje erős karjaival, megcsókolja és magáévá tegye...

Mintha megérezte volna, mit kíván Madeline, Rayne abbahagyta keblei cirógatását, de tovább kínoztá. Felemelte a haját és megcsókolta a tarkóját, majd ajkával végigsimogatta meztelen vállának minden négyzetcentiméterét.

A nő erein mintha tűzfolyam futott volna át, lábai elgyengültek, mire a férfi egy utolsó csókot nyomott a vállára. Amikor hátrébb lépett tőle, Madeline nem tudta, csalódottnak érzi-e magát, hogy Rayne abbahagyta az érzékeit borzoló játékot, vagy inkább izgatottnak, hogy tovább folytatja és eljutnak a beteljesülésig.

Talán mindkettő igaz, gondolta, míg a férfi kibújt a kabátjából. Mégis az izgalom kerekedett fölül, ahogy Rayne fogva tartotta a tekintetét.

– Asszony, segíts levetköznöm. Azt akarom, hogy megismerkedj a testemmel.

Madeline engedelmeskedett, közben Rayne mindvégig rajta tartotta a szemét. Remegő ujjakkal segített levenni a mellényét, nyakkendőjét és az ingét, Rayne leült egy székre és levette a cipőjét, nadrágját és harisnyáját. Amikor felállt és meztelen pompájában felesége elé lépett, a nő szava elakadt.

– Gyönyörű szemed van – mormolta Rayne, megtörve a csendet.

– Neked is – válaszolt Madeline őszintén, bár zavartan.

Valójában mindene gyönyörű volt: csábítóan, ellenállhatatlanul. Több mint hat láb magas, tökéletes férfitest.

Szinte megriadt tőle... széles vállaitól, izmos mellkasától, erős és vastag combjaitól, meztelen ágyékának eddig ismeretlen látványától. Mohón bámulta, ahogy a lángok és árnyak játszadoztak a csodálatos testrészen, és fájdalmasan konstataálta, hogy legszívesebben megérintené.

Rayne engedelkeny mosollyal átvette tőle a döntést.

– Gyere, feküdjünk le, szerelmem – sürgette, és ujjaiával végigsimítva a karján megfogta a kezét.

A magas, baldachinos ágyhoz vezette, felhajtotta a takarót, majd hanyatt feküdt a párnák között. Hívogatón felé nyújtotta a kezét. Madeline habozott. Megcsodálta a férfitest ruganyos kecsességét, miközben újra elfogta az idegesség.

Rayne türelmesen várt. Megfogta a kezét és felhúzta őt maga mellé az ágyba, térdelő helyzetbe.

– Felejtsük el a mimózát, rendben?

Madeline emlékeztette magát, hogy hitvesi gyönyöröket ígért neki Rayne, így rátalált a hangjára.

– Mondd, mit tegyek – szólalt meg most már határozottabban.

– Vezesd végig a kezed a testemen. Engedd, hogy az ujjaid végigpásztázzanak a bőrömon.

Ez olyan parancs volt, aminek rögtön engedelmeskedni akart. Közelebb hajolt, megérintette Rayne-t, először a törzsét.

Annyira férfias, gondolta, ahogy a szoborszerű mellkason botladoztak az ujjai, és érezte a feszes izmokat a selymes bőr alatt. Saját mellkasát szűknek érezte, hogy beleférjen örülden kalapáló szíve, amint tovább vándoroltak az ujjai. A sima, meztelen férfitest forrósága, acélkeménysége és pénzmaillata felajzotta érzékeit.

Kissé merészebb lett, lejjebb csúsztatta a kezét a férfi feszes hasára, azután még lejjebb. Kikerülte a merev erekciót, amely a göndör fekete fészekből bukkant ki, és kísérletképpen a férfi combján nyugtatta a kezét.

Amikor nem mozdult, Rayne ismét megfogta a kezét, és ujjait vastag, dárdaként meredező hímvesszőjére kulcsolta. Madeline majdnem felsikoltott, mennyire nagy és kemény, amit a tenyerében tart, Rayne azonban még erősebben nyomta rá a kezét, bátorítva, hogy folytassa felfedező útját.

– Rajta... ne félj, nem okozol fájdalmat.

Madeline meglepetésére az ágaskodó hímtag bársonyosan puha volt a hegyén és simulékonyan merev a többi részén. Az alatta lévő duzzadt herezacskók pedig érett ringlókra emlékeztették.

Madeline felnézett, arca lángba borult, amikor tekintete elfogta Rayne-ét. A férfi őt figyelte, élvezte elragadtatott arckifejezését.

– Sokkal nagyobb, mint vártam – vallotta be.

– Mit vártál?

– Nem is tudom pontosan... – vont a vállát bátortalanul. – Valami lényegesen kisebbet. Nekem csupán a klasszikus szobrok szolgáltak összehasonlítási alapul. Nem is értem igazán, hogyan fér majd belém.

A férfi szemében huncut fény villant, kezét a nő tarkója mögé csúsztatta.

– Biztosítlak drágaságom, hogy tökéletesen illik majd beléd. Bár először még fel kell, hogy készítelek a befogadására.

Ujjaival lágyan végigsimított a haján, arcát maga felé fordította, majd megcsókolta; a szája gyengéd, erotikus becézéssel simogatta Madeline-ét. És amikor az hevesen reagált a csókjára, teljesen magára húzta, egyenesen a hívogató, kemény péniszére.

A hasa alatti, meztelen, forró hímtag még nagyobb érzelmi sokkot váltott ki a lányból, mint a férfi csókjai. Lehuntya a szemét hagyta, hogy elárasszák a testében kavargó érzelmek, ugyanakkor felismerte a veszélyt. A Rayne által kiváltott őrült érzelmi roham – a forróság, a vágy és a sóvárgás – még inkább megnehezíti számára, hogy ellenálljon neki.

Ennek dacára, esze ágában sem volt küzdeni ellene még akkor sem, amikor a férfi hanyatt fordította és teljesen átvette az irányítást.

Először a nyakát csókolta végig, majd arcát a keblei közti völgybe temette. Ezután a szájába vette és felváltva szopogatta a mellbimbóit, ajkaival összecsípte nyelvével ingerelte őket.

Szája forró, édes és követelőző volt, amint rátért a többi testrészre. Időnként a kezével is fokozta az izgalmakat, egy tapasztalt szerető érzékiségével, lassan kimérten, mintha csakis az lenne fontos számára, hogy örömet szerezzen Madeline-nek.

A nő combjai már remegtek, amikor Rayne a hüvelykujjával felfedezte a szeméremdombját, majd lejjebb csúszott síkos, érzékeny nőiségéhez. És amikor lassan becsúsztotta ujját a lüktető, forró redők közé, Madeline háta ívben megfeszült.

– Lazíts... – mormolta Haviland.

Most képtelen vagyok ellazulni, gondolta Madeline. Már az is fáj, ha hozzám ér. Gyötrelmesen élvezetes, ahogy szeretkezik velem – mintha előre kidolgozta volna a csábítás menetét, és minden porcikámat össze akarná törni.

Pedig Rayne úgy látszik még nem érte be ennyivel.

– Add a szádat szerelmem.

Nyersen érzéki hangja áthatolt a kábulaton, mely összeolvadt a nő testét forró hullámokban elárasztó vággyal.

Minden idegszálával azt kívánta, bárcsak a férfi csitítaná a benne keltett fájdalmat, ezért engedelmesen az arcához emelte az arcát. Csókjuk forró, merész és borzongató volt, az ajkak és nyelvek varázslatos, szilaj tánca. Amikor Madeline felnyögött, Rayne még forróbban tapadt a szájára.

A nőnek tetszett ez a lázas szenvedély. Ebben a varázslatos pillanatban kiélte legtitkosabb fantáziáját – hogy Rayne kívánja és szereti őt.

A férfi illata és gyengédsége szinte elborította, amint combjait a combjai közé helyezte, testével testére simult. A súlyos furesa – de – ismerős férfitest melegítette őt... és ekkor lassan, nagyon lassan beléhatolt a kemény hímvesző.

Rayne becéző szájával beitta az első, kíméletes nyomás okozta meglepett sikolyát, majd pihekönnyű csókokkal halmozta el Madeline megnyílt száját. Ám amikor teljesen behelyezkedett az ölébe, és teljesen eggyé vált vele, Rayne leállt.

Madeline halkan pihegett, míg teste kezdett hozzászokni a belsejét betöltő idegen keménységhez.

Hosszú másodpercek teltek el, mire a férfi félbehagyta a vigasztaló csókolgatást és felemelte a fejét, hogy láthassa felesége arcát.

– Jól vagy?

– Igen... – válaszolt őszintén, mivel érezte a nyomás enyhülését, ahogy kelyhe lágyan, szinte olvadtan körülölelte a benne lüktető hímtagot.

– Nem okoztál fájdalmat.

Rayne szemében a kímélet és a szenvedély egyszerre lobbant fel.

– Jó. Mostantól fogva egyre jobb lesz, ígérem.

Hiszek neked, gondolta Madeline, a gyönyörű férfiarcra tekintve.

A csendet csak a tűz pattogása és a nő szabálytalan szívverése törte meg, amint Rayne óvatosan mozogni kezdett. Kék tekintetével fogva tartotta őt, lassan visszahúzódott, majd újra beljebb hatolt, ha lehet még lassabban... hol kijebb húzódott, hol belesüllyedt a forró nedvességbe, delejező ritmusban, miközben kezét Madeline csípőjén tartva irányította a nő mozgását.

Madeline érezte, hogy rögtön zokogásban tör ki, annyi érzelem kavargott benne. Még soha nem élt át ilyen gyönyört, ennyire erőteljes vágyat. Jobban kívánta Rayne-t, mint a levegővételt.

Ennyire képtelenség kívánni valakit, elképzelhetetlen ez az égető sóvárgás, hogy minél jobban eggyé váljon vele.

Ezután a tűz fénye elhomályosult, s a nőt csillapíthatatlan remegés fogta el. Most már csak Rayne-t érzékelte, teste forróságát, férfias illatát, s azt, ahogy betöltötte benne a fájó ürességet. Amikor elborította a szenvedély mindent elsöprő ekstázisa, csípője erőteljes mozgásba kezdett, kéjes kiáltásaival megegyező ritmusban. Rayne pillanatokkal később átélte ugyanazt az erőteljes robbanást. Teste összehúzódott, majd megborzongott az élvezet csúcsán, és végigfutott rajta a gyönyör intenzív remegése.

Amikor végül lenyugodott, Madeline teste még mindig lüktetett férfiassága körül, keblei szabálytalan ritmusban emelkedtek és süllyedtek szaggatott lélegzetvételétől. Rayne maga is zihált még, felkönyökölt és védelmezően átölelte az asszonyt, arcát illatos, selymes hajába temetve.

Jó néhány perc beletelt, mire annyi erőt gyűjtött, hogy fel tudta emelni a fejét – és gyanította, hogy Madeline is legalább ennyire kimerült a féktelen szenvedélytől. Gyengéden megcsókolta a nő izzadt homlokát, mire Madeline lassan felnyitotta a szemét.

Arckifejezéséből most melegség áradt, nyoma sem volt az idegességnek. Fénylő szemének elégedett pillantása elbájoló volt.

– Meg kell, hogy mondjam – suttogta –, betartottad az ígéretedet. Nem csodálom, hogy annyira fontos neked a szerelmeskedés.

– Boldog vagyok, hogy kedvedre tehettem, drágám.

Rayne óvatosan visszahúzódott a nő forró kelyhéből, az oldalára fordult, majd hanyatt feküdt és magához húzta Madeline-t, fejét a vállára fektetve.

A női domborulatok tökéletesen illeszkednek kemény, izmos testéhez, állapította meg Rayne. Amikor Madeline elégedetten felsóhajtott, a férfi elismerte, hogy ő maga is tökéletesen kielégült. Milyen jó volt az asszonyt így magához ölelnie.

Tulajdonképpen aggódnom kellene, vallotta be Rayne. Eddig soha nem éltem át ilyen gyönyört a szerelemben. És egyik szeretőm sem volt rám ekkora hatással, mint Madeline most.

Veszélyes helyzet, gondolta Rayne, miközben ujjával szórakozottan simogatta felesége tarkóját.

Nem lep meg, hogy erős birtoklásvágyat érzek iránta. Az sem, hogy el akarom űzni a kishitúságát női vonzerejével kapcsolatban, sőt az sem, hogy hevesen, fájdalmasan felajzott rendkívüli érzékisége. Igazam volt: valóban igen szenvedélyes természetű. Csábító, tökéletesen nőies teste maga a kísértés; minden férfi álma. Még alig józanodtunk ki, máris újra szeretkeznek vele.

Kissé felemelte a fejét és lenézett Madeline arcára. Hagyományos értelemben nem volt szép, sőt még különösebben csinos sem. Az arany tűzfényben mégis gyönyörűnek látta. A szenvedély rózsái égtek az arcán, szemmel láthatóan ernyedten, kielégülten feküdt... bőre kipirult, haja fénylett, ahogy a táncoló lángok megvilágították.

Valami nyugtalan érzés keletkezett a férfiban, mélyen az altestében – ekkor Madeline kinyitotta a szemét, találkozott a pillantásuk.

A nő valósággal ragyogott.

Rayne összevonta szemöldökét ettől a felfedezéstől. Eszébe ötlött Madeline korábbi kijelentése, miszerint szerelemre vágyik a házasságában. Ha nem vigyázok, esetleg túlzottan belém fog szeretni, figyelmeztette magát. Nem akarok alapot adni a reményeinek, nem engedem, hogy azt higgye, valaha is mélyebb érzelmeket táplálok majd iránta pusztá baráti vonzalomnál. Hosszú ideje senkit sem engedtem közel a szívemhez, és nem is fogok, soha többé, fogadta meg.

Azonban amikor felesége kedvesen rámosolygott, Rayne szíve nagyot dobbant. Ez az önkéntelen reakció figyelmeztetés kell, hogy legyen számomra, emlékeztette magát. Hiba volt ennyi intimitást vinni a viszonyunkba. Lehet, hogy már így is túlságosan kiengedtem a kezemből a gyepelőt.

Bár azt sem tagadhatom, hogy amikor Madeline a feleségem lett, régóta szunnyadó érzelmek és vágyak keltek életre bennem. És ma éjjel, amikor asszonnyá tettem a hitvesi ágyban, mintha valami ősidők óta meglévő ürességet töltött volna be a lelkemben.

Most azonban Rayne az új munkája kihívásaival szándékozott foglalkozni, ez tölti majd be az űrt az életében. Már kezdte fontolgatni, mik legyenek az első lépések, írt Will Stokesnak, hogy működjön együtt vele. Másnap korán reggel találkoznak. Ha valaki, akkor Will az, aki segíthet kideríteni, kik akarnak merényletet elkövetni a régensherceg ellen.

Felült és lábait lelógatta az ágy szélén. Felkelt, a mosdóállványhoz ment, vizes ruhával megtörölte magát, aztán visszament Madeline-hoz és őt is megtörölgette. A nő szégyenlősen elvörösödött, így Rayne mozdulatai – mindkettejük kedvéért – igen gyorsak és érzelemmentesek voltak. Visszavitte a vizes ruhát a mosdóállványra, majd belebújt a nadrágjába, miközben foghegyről hátraszólt.

– Holnap korán reggel Londonban van dolgom, most tehát magadra hagylak.

Madeline figyelte, ahogy öltözködik, ám erre a kijelentésre felkapta a fejét.

– Nem maradsz velem ma éjszaka? – kérdezte tétován és kissé zavartan.

– Nem akarlak felébreszteni, amikor hajnalban felkelek.

Hátranézett. Az asszony szemei tágra nyíltak és fénylettek.

Olyan volt most, mintha... megsebesült volna.

Márpedig ennek így kell történnie, mondta magában Rayne, keményen tartva magát elhatározásához. Ezzel okozom a legkisebb fájdalmat mindkettőnknek.

– Ne aggódj, ha jó néhány napig nem hallasz felőlem – mondta.

– Bramsley majd szemmel tart és gondoskodik a védelmedről. És a távollétemben bármilyen kéréssel fordulhatsz hozzá. A főlakájomra számíthatsz, odafigyel majd, hogy Ackerby báró ne zaklathasson.

Madeline azonban egyáltalán nem érezte, hogy a férje aggódna a jóllétéért. Amikor az asszony nem válaszolt, csak bánatosan fénylő szemeivel nézett rá. Lehajolt, sebtében megcsókolta a forró, édes száját búcsúzóul; ezzel a rövid csókkal akarta megnyugtatni. Majd betakarta, hogy elrejtse a gyönyörű, meztelen női testet, mielőtt kísértésbe esne, hogy ismét mellé feküdjön. Megfordult és csendben

195• Nicole Jordan

kisétált felesége hálósobájából, mindvégig hátán érezve az asszony sértett tekintetét.

11.

Borzasztóan elkésérítő Maman, hogy a nászéjszakánkon képtelen voltam magam mellett tartani a férjemet a hitvesi ágyban.

mikor Madeline másnap reggel egy szinte álmatlanul töltött éjszaka után felébredt, pár percig feküdt még, s gondolatban leltárt készített. Idegen ágy. Testében zsibongó ismeretlen érzés. Combja között és bőrén tapasztalt fokozott érzékenység. Fájdalom a szívében.

Csodálatos szeretkezésük emléke most szomorúsággal töltötte el. A nászéjszakája annyira tökéletes volt, mint még soha semmi az élete során... egészen addig, míg férje hirtelen magára hagyta.

Nyomorultul érezte magát, összegörnyedt az ágyban és szorosan lehuntya a szemét. A nemeseknél nem ritka, hogy a házastársak külön hálósobában alszanak, az azonban meglehetősen megalázó, hogy újdonsült férje a házasság elhálása után azonnal visszavonult a saját lakosztályába. Rayne hirtelen elutazása Londonba közvetlenül a nászéjszakájukat követően, szinte búcsú nélkül, nem sok jóval kecsgettette Madeline-t a házasságukat illetően.

Csakis magamat okolhatom a mostani nyomott hangulatomért, szidta magát. Miért is építettem légvárakat? A lehetetlen álmok, amiket ostobán arról szövögettem, hogy Rayne belém szeret, és valódi házasságban akar élni velem, most megbosszulták magukat.

Nem lett volna szabad ekkora reményeket támasztanom. Tudnom kellett volna, mennyire fájdalmas lesz, ha ráébredek a valóságra. Komolyan kellett volna vennem, amikor Rayne figyelmeztetett, hogy

ő érzelmek nélküli frigyét szándékozik kötni. Megérdemled a sorsod, amiért így elkapkodtad a döntést és elfogadtad házassági ajánlatát.

Ledobta magáról a takarót és kiugrott az ágyból, hogy megmosakodjon és felöltözködjön. Rendkívül dühös volt magára, amiért beleszeretett Rayne-be. És szilárdan eltökélte, hogy kiirtja magából a fájdalmas vágyakozást és a sóvárgást, amit a férfi karjaiban érzett az előző éjszaka.

Mialatt összeszedte alsóneműit, melyektől Rayne olyan csábítóan szabadította meg a nászéjszakájukon, ráeszmélt, hogy még soha nem érezte magát ennyire elviselhetetlenül magányosnak. A varázslatos szeretkezés után még nehezebb volt elfojtania mélyen gyökerező óhaját, hogy többé ne legyen egyedül, hogy fontos legyen valaki számára.

– Ez a valaki azonban nem Rayne lesz – figyelmeztette magát szigorúan. Ha azt vártam tőle, hogy hirtelen a szívét is felajánlja házasságunk zálogául, a dolog már eleve kudarcra volt ítélve.

Haját a szokásos szoros kontyba tekerte, s közben eszébe jutott Rayne javaslata, hogy jobb lenne, ha leengedve hordaná, hogy lágyítsa az arcvonásait. A reménytelenség ismét teljesen hatalmába kerítette, és előnytelen külsejére gondolva erőt vett rajta a kisebbségi érzés.

Mégsem volt értelme siránkozni női vonzerejének hiánya miatt, különösen most, hogy nincs itt a férje, akin kipróbálhatná, és akinek örömet szerezhetne. Egyébként sem szokott a sorsán keseregni.

Összeszorította az állkapcsát: ezentúl álarcot vesz fel, és azért is teljessé teszi a napjait. Reggeli után tüstént nekiült levelet írni az öccsének. A párbaj és a sietve megkötött házassága miatt csaknem megfélemlített róla, milyen veszélyben van Gerard, és most rendkívül aggódott érte, híreket akart kapni felőle.

Ezután megkérte Bramsley-t, Riverwood főlakáját, hogy vezesse körbe a házban és ismertesse össze a személyzettel.

És délután be akart menni az Akadémiára, annak ellenére, hogy sem Jane, sem Arabella nem várta el tőle, hogy órát tartson, tekintettel előző napi esküvőjére. Mindenképpen el akarta foglalni

magát, hogy ne rágódjon azon, milyen katasztrófába sodorta magát ezzel a házassággal.

Kezdetben pontosan a tervek szerint alakult a napja. Egyedül reggelizett, majd Bramsley bemutatta őt Riverwood számos szolgájának, ezután körbevezette új otthonában.

Madeline arra számított, hogy Bramsley rossz néven veszi a jelenlétét, azonban rendkívül tiszteletteljesen viselkedett, igyekezett mindenben új úrnője kedvére tenni. Szemében nem ült szájalom, amiért a gazdája ilyen hirtelen magára hagyta Madeline-t rögtön az esküvőjük után. Úgy viselkedett, mintha a lord távolléte teljesen természetes lenne.

Az viszont egyáltalán nem volt természetes Madeline számára, hogy Bramsley myladynek szólította őt. Először akkor, amikor jó reggelt kívánt Madeline-nak, aki a hálószobájából kilépve elindult lefelé a lépcsőn a földszintre. Eszébe jutott, hogy ő most már Lady Haviland, ezért mosolyogva válaszolt.

– Magának is jó reggelt, Bramsley.

– Elnézését kérem, mylady – szólalt meg komolyan a főlakáj. – Küldenem kellett volna egy szobalányt önhöz, ha tudtam volna, hogy ilyen korán felkel.

Hangjából nem érződött kritizálás az úrnő váratlan szokását illetően, pusztán csak bosszankodás, amiért nem igyekezett jobban figyelni a hölgy igényeire.

– Az igazat megvallva, soha nem gondoltam, hogy szobalányra lenne szükségem, mivel nem szoktam hozzá, hogy lessék a kívánságaimat. Ez is egy újabb dolog, amihez majd hozzá kell szoknom.

Bramsley láthatóan megkönnyebbült úrnője szavaira, és igyekezett azonnal teljesíteni a kívánságát, amikor Madeline reggeli után megkérte, vezesse körbe a házban.

– Természetesen, mylady. Lord Haviland elrendelte, hogy a legmesszebbmenőig gondoskodjam az ön kényelméről, és örömmel állok szolgálatára, bármire is van szüksége.

Madeline jobban örült volna, ha maga Rayne állt volna a szolgálatára – de rögtön meg is róttta magát ezért a gondolatért. Milyen nevetséges volna, ha a férjét birtokolni vágyó, rajta csüngő asszony lenne.

A ház és a birtok végiglátogatása szinte az egész délelőttöt igénybe vette. Riverwood jóval nagyobb volt, mint az a birtok, ahol Madeline élete utóbbi öt évét töltötte társalkodónőként; és szinte számtalan szobával rendelkezett.

A kedvenc helyisége a második szinten volt.

– Ez a fürdőszoba, mylady – tájékoztatta Bramsley. – Őlordsága tervezte meg az elrendezését és ő maga felügyelte a megépítését. A meleg víz az alsó helyiség kályhájából csöveken jut ide a kádba, így állandó hőmérsékletű marad, nem kell kannákban hordani a vizet a konyhákból.

– Milyen nagyszerű – lelkesedett Madeline, ahogy a hatalmas réz fürdőkádat nézte, melybe csövek garmadája volt beépítve. Fantasztikus luxus, hogy állandóan van meleg víz.

– Mást is tervezett Lord Haviland a házban?

– Igen. A konyhákat és a kandallókat is korszerűsítette. Azonban a legfontosabb szobák berendezését őlordsága rám bízta. Tavaly vette a birtokot egy idősebb úriembertől, aki a fiához költözött. A legtöbb helyiség alapos felújítást igényelt.

Madeline feltételezte, hogy Rayne új címe megöröklésekor vásárolta meg Riverwoodot, de csodálkozott miért volt szüksége egy másik vidéki birtokra, amikor a Haviland családnak már volt egy, Kentben.

– Kiváló az ízlése Bramsley – bólintott Madeline.

– Köszönöm, mylady.

A berendezés Rayne londoni házáéra emlékeztette: elegáns, de kényelmes. Egészen otthon érezné itt magát, ha valóban Rayne felesége lenne, nemcsak a házassági szerződést kötő egyik fél.

A ház legférfiasabb jellegű helyisége Lord Haviland dolgozószobája volt. Fénylő faburkolatok, elegáns bőrdíványok és székek voltak a szobában, melyet a hatalmas íróasztal uralt.

– Ölordsaága ideje jó részét itt tölti, amikor Riverwoodban tartózkodik – mondta Bramsley, mintegy válaszolva az asszony kimondatlan kérdésére. Madeline gyanította, hogy talán nem venné jó néven Rayne, ha ő ebben a „férfibástyában” tartózkodna, és elhatározta, nem állítja magát ilyen próbatétel elé. Inkább a szalonban álló, kecses íróasztalt használja majd saját levelezéseihez.

– Biztos vagyok benne, asszonyom, hogy ön is kíván majd valamilyen változtatást eszközölni a házban. Minden tőlem telhetőt igyekszem megtenni, hogy megfeleljek az igényeinek – jelentette ki Bramsley készségesen.

Madeline mosolyogva rázta a fejét.

– Nincs szándékomban bármin is változtatni. Maga egyértelműen ragyogó munkát végzett ez idáig a háztartás vezetésében Bramsley, és lekötelezne, ha a továbbiakban is így folytatná.

A főlakáj kellőképpen felengedett, hogy viszonozza úrnője mosolyát. Majd megkérdezte, miben lehetne szolgálatára. Rövidesen felküldött hozzá egy szobalányt, hogy segítsen Madeline-nek kicsomagolni szerény ruhatárát, meg segítsen neki átöltözni egy grófnőhöz illő ruhába. Bramsley egy inast is a rendelkezésére bocsátott aki készen állt, hogy elvigye a hintón az Akadémiához.

Egészen elrontanak ezzel a hatalmas luxussal, állapította meg Madeline, és elhatározta, hogy másnaptól kezdve visszaszerzi önállóságát. Most még azonban hagyta magát kényeztetni egy kicsit.

Az Akadémián Jane Caruthers meglepetten üdvözölte, de megértően bólintott, amikor Madeline elmagyarázta, hogy Haviland üzleti ügyben Londonba utazott. Boldogan konstataálta, hogy tanítványai szívesen fogadják, és mulattatta mennyire respektálják, hogy tegnap óta grófnő lett.

Am amikor visszatért új otthonába, nagy meglepetés érte. Bramsley bejelentette, hogy Rayne idős nagyanyja, az özvegy Haviland grófnő várja őt a szalonban.

A hír hallatára gyorsan levette főkötőjét, bundáját és kesztyűjét, majd egyenesen a szalonba sietett. Amint belépett, egy ezüstös hajú arisztokrata hölgyet pillantott meg a kandalló előtti füles fotelban.

201• Nicole Jordan

Lady Haviland, aki még a kabátját sem vette le, idősebb volt, mint Madeline számított rá, de egyáltalán nem tűnt törekenynek. Tartása merev volt a dühtől, és átható, egyértelműen ellenséges tekintettel méregette a fiatalasszonyt.

Nem állt fel és nem is üdvözölte Madeline-t. Ehelyett, az udvariasság vagy akár a jó modor legcsekélyebb jele nélkül, fagyosan így szólt hozzá.

– Mire véljem, hogy azt hallottam, az unokám feleségül vette magát tegnap, Miss Ellis?

Madeline meghökkent az idős hölgy ádáz hangjától. Mély levegőt vett és belépett a szobába. Óladyságének láthatóan acélból volt a gerince és tudatában volt felsőbbrendűségének, de Rayne nagynyjaként kijárt neki a tisztelet.

Mielőtt azonban Madeline udvariasan bemutatkozhatott volna, Lady Haviland újabb nyilat lött ki felé.

– A barátnőm, Lady Perry, aki nem messze lakik innen, levélben hívta fel a figyelmem a maguk esküvőjére, de képtelen voltam elhinni ezt a gyalázatos hírt, a forrás megbízhatósága ellenére. Most viszont Bramsley is megerősítette, hogy igaz.

– Igen, igaz – szólalt meg Madeline nyugodt hangon. – Sajnálom, hogy másodkézből értesült a házasságunkról Lady Haviland. Gyanítom, hogy nem örül neki.

– Örülni? Hát persze hogy nem örülök! Ez mindennek a teteje, hogy Haviland egy nincstelen senkit vett feleségül ráadásul anélkül, hogy engem értesített volna.

– Talán csak később akarta közölni önnek – mivel sejtette, hogyan fog rá reagálni.

– Ez a botlás megbocsáthatatlan! – jelentette ki mérgesen a hölgy.

– Egy házi összejövetelem vettem részt Brighton mellett, de lóhalálában idehajtattam, ahogy tudomásomra jutott a dolog. Az én koromban és a beteg szívemmel az ilyen kimerítő utazás akár végzetes is lehetett volna számomra. És tessék, most azt kell látnom, hogy a legvadabb félelmeim beigazolódtak.

Madeline hajlandó volt elnézni az idős özvegyasszony durvaságát. Természetes, hogy sokkolta, sőt megrémítette őt a hír.

És ha annyira szereti az unokáját, nyilván a legjobbat akarja neki. Védelmesni akarja a családi nevet és címet. Rayne olyan feleséget választott, aki élesen elütött mindazoktól a jelöltektől, akiket a nagyanyja neki szánt volna.

– Egy ilyen házasságot nem fogunk megtérni – folytatta az özvegy grófnő hajthatatlanul. – Maga nem más, csak egy civilizálatlan szolgáló.

Madeline hirtelen kihúzta magát.

– Bátorkodom ellentmondani. Egy úriember lánya vagyok.

Lady Haviland megvető pillantást vetett rá.

– A maga apja közönséges katona volt.

– Az apám katonatiszt volt, aki Wellington herceg alatt szolgált.

– Hah! Ez aztán aligha számít érdemnek ahhoz, hogy Haviland grófnője lehessen – egy katonacsőcselék ivadéka.

A bántó hazugságra Madeline ujjai önkéntelenül ökölbe szorultak. Beszélhetett volna hős apjának a hazáért hozott áldozatairól – évekig távol élt a családjától, csak rövid szabadságokra jött haza, majd összecsomagolt és sietett vissza a háborúba; olyan veszedelmekkel szembesült, amelyeket a Lady Haviland – félék el sem tudnak képzelni, sőt az életét adta a nemes célért. Azonban úgy gondolta, hiába kelne az apja védelmére, ettől még nem tűnne fel jobb színben a grófnő előtt.

– A maga vérvonala más vonatkozásban sem megfelelő – folytatta Lady Haviland ugyanabban a lekezelő stílusban. – Az anyja francia volt. – Szinte kiköpte a szót.

Ezzel elérte Madeline tűrőképességének határát, ezért a fiatalasszony ellenállhatatlanul kedves hangon válaszolt.

– Igen, az édesanyám francia volt Lady Haviland. De családjá mindkét ágán arisztokrata őseket mondhatott magáénak, még a normann hódítás előtti időkre visszavezetve, amikor az ön ősei valószínűleg parasztként túrták a földet.

203• Nicole Jordan

– Szemtelen perszóna! Megkövetelem, hogy tisztességes hangon beszéljen velem!

Madeline majdnem visszavágott, hogy híres a csípős nyelvéről, azonban igyekezett lenyelni megjegyzését, hogy ne haragítsa még jobban magára Rayne nagyanyját. Inkább barátságosan rámosolygott.

– Világos, hogy méltatlannak tart az önök címére Lady Haviland, de nem nyomorúságban vagy szolgasorban születtem, és az unokája megfelelőnek ítélte a vérvonalamat ahhoz, hogy feleségül vegyen.

Az özvegy grófnő újra tüzetesen végigmérte.

– Nem csak a vérvonala a probléma. Nézzen a tükörbe. Szinte rongyokban jár.

Madeline egy egyszerű háziruhát viselt, amely valóban jobb napokat is látott, így nem szólt egy szót sem, hiszen a ruhatárát illetően alaptalan lett volna minden érvelése.

– Sőt még rosszabb. Maga egy vidéki paraszt. Van fogalma arról, mik a Haviland rangjának megfelelő elvárások? Mit írnak elő az illemszabályok az ő pozíciójához a társaságban?

Madeline-nek sikerült nyugodt hangon válaszolnia.

– Haviland sosem foglalkozott azzal, híján vagyok-e ezeknek a képességeknek. Ha ő nem kifogásolja, asszonyom, ön hogyan teheti?

Rayne nagyanyja hirtelen felállt.

– Nyilvánvaló, hogy nincs értelme folytatnunk ezt a beszélgetést, mivel maga szántszándékkal ellentmond nekem. Azonban egyet ne felejtsem el: a támogatásom nélkül végleg kizárják magát a társaságból.

– Ez aztán valóban komoly büntetés – mormolta Madeline.

A grófnő arca lilára vált.

– Fel nem foghatom, milyen csáberővel csalhatott törbe egy úriembert, aki ennyire maga fölött áll a rangot illetően. Valószínűleg elvakította Havilandet, aki megfedkezett arról, mivel tartozik a családunk nevének. Nem szégyelli magát szolgálólány?

– Aligha vagyok már lány.

– Igaz. Maga csupán egy szerencsevadász vénkisasszony. Nos jól jegyezze meg, Miss Ellis. Egyetlen pennyt, sem fog látni a

pénzemből. Az unokámra akartam hagyni hatalmas vagyonomat, de mindent visszatartok, míg Haviland észhez nem tér.

Madeline a fenyegetés hatására már-már összevonta szemöldökét, de sikerült megállnia – habár inkább Rayne, semmint a saját maga érdekében háborodott fel. Nem akarta, hogy a férfit kitagadják jogos örökségéből, csupán amiatt, hogy odáig süllyedt, hogy őt vette feleségül.

– Közzétették már az újságokban a házasságukat? – vágott elébe a válasznak Lady Haviland.

– Tudomásom szerint nem.

Az özvegy grófnő megkönnyebbült.

– Akkor még nincs túl késő.

– Túl késő? Mihez?

– Az érvénytelenítéshez, természetesen.

Fura fájdalom szúrt Madeline-be. Sikerülhet Rayne nagynanyjának az, amiben én kudarcot vallottam? Hiszen rengetegszer próbáltam meggyőzni Rayne-t, hogy nem illünk össze, ő mégsem hallgatott rám. Ha Rayne most érvényteleníteni akarná a házasságot...

Nem töprengett tovább ezen a riasztó lehetőségen. Ehelyett határozottan felvetette az állát és fagyos hangon válaszolt.

– Amennyiben ennyire ellenzi a frigyünket, Lady Haviland, azt javaslom, az unokájával vitassa meg a dolgot.

– Az a szándékom, megnyugtathatom!

Madeline összeszorította az állkapcsát és meghúzta a csengőt.

– Most, hogy minden lehetséges módon sértegetett, megkérem Bramsley-t, kísérje ki önt a kocsijához.

Lady Haviland reszketett a dühtől, hogy ilyen kurtán-furcsán elküldték, kihúzta magát, és úgy nézett Madeline-re, mint egy rendkívül undorító rovarra. Szó nélkül kitípett a szobából, Madeline pedig csak állt, vibrálva az idegességtől a módfelett kellemetlen beszélgetés után.

Rayne nem fog örülni, hogy ilyen nyíltan összetűztem a nagynanyjával. Azonban aligha hagyott az idős hölgy más választást.

Összeszorította a száját, megpróbált lehiggadni. Újra felidézte Lady Haviland egyik szúró megjegyzését, amikor azzal vádolta őt, hogy csáberejével törbe csalta Rayne-t. Már maga a gondolat is nevetséges volt. Hiszen egyáltalán nem rendelkezik csáberővel!

Az is igaz viszont, hogy grófnőhöz illő ruhatárral sem, jutott eszébe.

Fintorogva végignézett a ruháján, melyet öladysége annyira leszólt. Kétségtelen, hogy a büszkesége csorbát szenvedett, amikor azzal vádolta, rongyokat visel. És ha Rayne feleségeként el akarja foglalni méltó helyét, kénytelen lesz ennek megfelelően öltözködni. Rayne ugyan kigúnyolta a társasági életet és annak minden illemszabályát, de Madeline tisztában volt vele, hogy ezen a téren rengeteg pótolnivalója akad, melyek közül jó néhányat Rayne nagyanyja olyan undok módon a szemére hányt.

Gondterhelten rágta az ajkát, majd odament az íróasztalhoz, hogy levelet írjon Arabellának. Habozott, kérjen-e tanácsot a szomszédnőjétől rögtön az esküvőjét követő napon, mivel nem akarta bevallani, hogy a férje szándékosan magára hagyta őt a nászéjszakájukon.

Rayne viszont azt mondta, kérjem meg Arabellát, hogy segítsen néhány megfelelő ruhát választani. Kétségtelen, hogy attól tart, nekem nincs eléggé jó ízlésem – és talán attól is, hogy a tőle kapott pénzt „jótékonyági adománynak” tekintem majd és nem fogom elfogadni. Ám kellően büszke vagyok ahhoz, hogy rangomnak megfelelően akarjak öltözködni; hogy legközelebb, amikor találkozom férjem szigorú nagyanyjával vagy más „Jóakarómmal”, emelt fővel nézhessek rájuk. Megkérem Arabella varrónőjét, készítsen nekem is néhány ruhát. Lehet, hogy érdekházasságot kötöttem, fűzte tovább gondolatait dacosan Madeline, amint levélpapírt és íróeszközöket keresett a fiókban, de számtalan más nő is így tesz. Egyszerűen igyekszem majd a lehető legtöbbet kihozni ebből a helyzetből. Elképzelhető, hogy soha nem lesz módom szerelmi házasságban élni, de ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát – még akkor is, ha újdonsült férje nem fekszik mellette.

Nem meglepő, hogy elvállaltad ezt a küldetést – mondta vigyorogva Will Stokes Rayne-nek. – Megmondtam, hogy a semmittevés nem neked való. Soha nem tudnál tétlenül üldögelni, ha valakinek veszélyben az élete, pláne ha ez az élet történetesen egy régenshercegé.

– Egyik megállapításoddal sem vitatkozom – felelte Rayne. Az utóbbi évben halálra untatta a nemességgel járó tétlen életforma. És a régensherceg valóban gyengekezű kormányzó volt, aki jogosan érdemelte ki alattvalói haragját, mivel óriási összegeket tékozolt el saját szórakozásaira – habár kicsapongó életmódja még nem indokolta volna, hogy merényletet tervezzenek ellene.

Rayne a nap jó részét tervei megvalósításának előkészítésével töltötte. Most Will házának kis szalonjában ült, a hadművelet utolsó lépéseivel foglalkozott, finom portóit kortyolgatva, melyet nemrégiben ő adott ajándékba Willnek a Bow Street Runner nyomozóiroda főnökévé való kinevezése alkalmából.

A mai megbeszélés is nagyjából ugyanúgy zajlott, mint a korábbiak, azzal a kivétellel, hogy most nem külföldi, hanem hazai kémkedésről volt szó. Olyan sok éve dolgoztak már együtt, hogy gyakorlatilag olvastak egymás gondolataiban. Will erőssége az álcázás volt, míg Rayne délceg termete és magassága miatt nem rejtőzhetett el észrevétlenül. Ezért általában ő szolgáltatta az ötleteket és a stratégiát.

A kémkedés intrikák és hazugságok játszmája volt, amiben Haviland különösen nagy szakértőnek számított. Igen gyorsan lépdelt felfelé a diplomáciai szolgálat ranglétráján, végül őt bízták meg a legfontosabb küldetésekkel. Aztán öt évvel ezelőtt a külügyminiszter Castlereagh vikomt tanácsára Rayne egy elit ügynökszervezetet hozott létre, melynek ő lett a közvetlen parancsnoka.

Ő maga vezényelte le a hadműveleteket, húsz férfit és három nőt irányított, hogy fürkésszék ki a franciák titkait, tudósítókat képzett ki, megvesztegetéssel híreket vásárolt, kódokat tört fel, üzeneteket

fordított le különböző nyelvekről, futárokat fogott el, diplomáciai sürgönyöket kaparintott meg, és az ellenség kémeinek nyomába szegődött végig a kontinensen – többek között.

Most azonban az volt a feladata, hogy megghiúsítson egy összeesküvést a régensherceg ellen. Először kilenc hónapja próbáltak meg a régensherceg életére törni, amikor két golyó hatolt át a hintója ablakán, miközben a Parlamentből hazafelé tartott. A merénylőt azóta sem sikerült elfogni. Arden információja szerint egy titkos politikai szövetség szerveződött South Midlandsban a brit monarchia megdöntése céljából. Állítólag két férfi – két testvér – volt a forradalmárok vezetője, akik most itt, Londonban szítanak viszályt.

Rayne egykor kiterjedt ügynökhálózattal rendelkezett, akikre számíthatott, mostanra viszont a létszámuk erősen megfogyatkozott, mivel, Willhez hasonlóan, számos korábbi bajtársa más foglalkozást talált magának. Ennek a hadműveletnek a végrehajtásához Willt alkalmazta – ideiglenesen kikérte a Bow Streettől –, és még néhány embert, akikben megbízott. Legalább további két hétig megfigyelés alatt tartják a gyanúsítottakat, igyekeznek kideríteni a rangjukat.

– Nos, hogy tetszik a házasság járma? – váltott hirtelen témát Will. – Bevallom, igen váratlanul ért a bejelentésed, hogy ilyen hirtelen megnősülsz.

Rayne vállat vont, s csak azon lepődött meg, hogy a barátja eddig várt, hogy kommentálja elhamarkodottan kötött házasságát.

– Elég jó – felelte. – Bár még túl korai erről nyilatkozni, lévén, hogy alig egy napja volt az esküvőnk.

– Úgy gondoltam, egészen más típusú asszonyt akarsz feleségnek – tapogatózott Will. – Újdonsült arád aligha tűnik engedelmes nőszemélynek.

Rayne elnevette magát.

– Engedelmesnek valóban nem mondható.

– Akkor miért őt vetted el? Mert a nagyanyád azt várja tőled, hogy saját kisdédóvót hozz létre?

– Pontosan. És azért is, mert tartoztam Madeline apjának azzal, hogy gondoskodjam róla. Ismerted David Ellist. Madeline az ő lánya.

– Aha – fogta fel azonnal Will. Ő is ismerte az Ellis kapitánnyal kapcsolatos történetet, így rögtön megértette barátja ésszerű indoklását.

Will belekortyolt a portóijába, majd fejét félrebillentve Rayne-re nézett.

– Nem kellene most az újdonsült asszonykáddal lenned? Amikor Sal és én egybekeltünk, az első héten ki sem bújtunk az ágyból. Tulajdonképpen ekkor készült a kis Harrynk.

Igazság szerint Rayne semmit sem kívánt jobban, mint visszatérni Riverwoodba és a következő hetet ágyban tölteni Madeline-nel, mégsem engedett a csábító gondolatnak. Jobb ha kellő távolságot tart most tőle néhány napig, vagy még tovább.

– Egy ideig itt akarok maradni Londonban, hogy lássam, haladunk-e az összeesküvők ügyével.

Will nevetve rázta a fejét,

– Számodra mindig előbbre való volt a kötelesség, mint az élvezet.

Élvezet – valóban ez a szó jutott eszébe, valahányszor a hitvesi ágyára gondolt. Megjelent előtte egy emlékkép Madeline-ről, meleg, selymes teste szorosan hozzásimult, ellágyult és behódolt kutató kezének és szájának.

Rayne teste váratlan heveséggel reagált szeretkezésük felidézésére – pontosan ezért tartotta bölcs dolognak, ha egy ideig távolságot tart az asszonytól.

– Bizonyára Mademoiselle Juzet ellentéte, ha megkockáztattad, hogy feleségül vedd – jegyezte meg Will.

Rayne állá önkéntelenül megfeszült korábbi szerelme nevének említésére. Will egyike volt azon keveseknek, akik tudtak fájdalmas megcsalatasáról.

Sok évvel ezelőtt történt. Most már megértem Camille akkori viselkedését. Nagyon szerette a családját, a szeretőjét még náluk is jobban – és az irántuk érzett lojalitása elnyomott minden érzést, mely hozzám fűzte, elevenítette fel magában az akkori eseményeket Rayne. Amikor az apjára rárontott Fouché halálos titkosrendőrsége, és az összes családtagja életét veszély fenyegette, Camille lelkipurdalás

nélkül az enyém lett, hogy biztonságban áthozzam a családját Angliába. Pedig mindenképp megmentettem volna őket, akkor is, ha elmondja az igazat. Ő azonban magába bolondított, és csak későn jöttem rá, hogy rászédett.

Az esetet követően Rayne kétszeres erőbedobással koncentrált a hivatására, és szilárdan eltökélte, hogy végleg kitörli emlékeiből ostoba gyengeségét. A legveszélyesebb küldetéseket vállalta el, másoknál jóval többször kockáztatta életét.

Többé nem látta Camille-t, s csupán annyit tudott, hogy a lány és a családja a háború befejezése után visszatért Franciaországba. Ám az élmény teljesen megváltoztatta. Annak ellenére, hogy most már nem érzett keserűséget, sőt még csak nem is volt cinikus a szerelmet illetően, egyszerűen óvatos lett: nem akarta még egyszer elkövetni ugyanazt a katasztrofális hibát.

Mégis, elkerülhetetlen volt, hogy összehasonlítsa első szerelmét és mostani feleségét: Camille a kapcsolataimért és a vagyonomért hálózott be. Madeline számos vonatkozásban teljesen az ellentéte. Ez volt az egyik legnyomósabb ok, amiért annyira vonzott. Egyáltalán nem volt csábító démon, mint Camille. Kétlem, hogy valaha is aggódnom kellene amiatt, hogy a hátam mögött szeretőt tart. Éppen ezért örülök, hogy viszonylag átlagos kinézetű.

Camille-hoz hasonlóan Madeline is segíteni akart az öccsének. Ennek ellenére nem voltak körmönfont hátsó gondolatai, eddigi ismeretségünk alatt nem akart megtéveszteni vagy becsapni. Túl felületesen ítélt meg Madeline-t, vallotta be magának ismét. Az Ackerbyvel való viszonyát illető gyanúm valószínűleg megalapozatlan volt.

Will megszakította Rayne elmélkedését, mivel tősztra emelte poharát.

– Bízom benne, ugyanannyira élvezni fogod majd a boldog házasság örömeit, ahogy én, barátom.

Válaszként Rayne nagyot kortyolt a portóiból, kiürítve poharát. A boldog házasság örömei nem szerepeltek jövőbeni elképzelései

között. Azt viszont elvárta, hogy elégedett legyen az alkuval, melyet ő és újdonsült asszonya kötött.

Bizakodása azonban kérészéletű volt, mivel amint megérkezett a Bedford Avenue-i házába, egy kurta értesítést talált a nagyanyjától, hogy azonnal jelenjen meg a Haviland család kastélyában, a Berkeley Square-en. Rayne szája cinikus mosolyra húzódott nagyanyja üzenetét olvasva. Az nem lepte meg, hogy Lady Haviland a városban van, mivel az idős grófnő társasági kémhálózata legalább olyan hatékonyan működött, mint korábban Rayne nemzetközi kémhálózata.

Sejtette, hogy nagyanyja nem ért egyet a házasságával, így Rayne nem iparkodott eleget tenni az utasításának. Ezért először átöltözött estélyi ruhába, mivel a nagyanyjával való találkozás után a Brook's Clubban szándékozott vacsorázni. Amikor végül felkereste Lady Havilandet, egy negyedórát várakoznia kellett, mire felmehetett hozzá a hálósobájába.

Az idős asszony az ágyában feküdt az elsötétített szobában. Szeme csukva volt, homlokára nedves ruhát szorított. Ennek ellenére egyáltalán nem tűnt sápadtnak, ahogy az egy betegtől elvárható, ezért Rayne könnyedén el tudta fojtani büntudatát. Nagyanyja szíve mindig rendetlenkedett, valahányszor rá akarta erőltetni akaratát Rayne-re, ahogy – kétségtelenül – most is.

Végül kegyeskedett kinyitni a szemét. Unokája megfogta a kezét és gyengéden ajkához emelte.

– Sajnálom, hogy nem érzed jól magad és ágyban kell feküdnöd, nagymama – mormolta.

Az idős grófnő meglehetősen rosszállással mérte végig, hangjából elutasítás érződött.

– Nagyon jól tudod, hogy te okoztad a mostani szívrohamomat, fiam.

– Ha megint a kimerültségtől lettél beteg, drága nagymamám, nem kellett volna egyedül ideutaznod Brightonból, különösen, mivel azt terveztem, hogy érted megyek a hétvégén, és magam hozlak vissza Haviland Courtba.

– Nem tudtam várni a hét végéig, meg akartam tudni a szörnyű igazságot. Hogy tehetted, Rayne? Elvenni azt a kis senkiházit? Ezentúl nem mehetek többé emelt fővel a társaságba.

Rayne alig tudta visszafogni magát, hogy ne ingerülten válaszoljon.

– Kétlem, hogy a házasságom a legkevésbé is mérsékelné hatalmas fontosságodat, nagymama.

Lady Haviland kikapta a kezét Rayne kezéből.

– Mennyire tájékozatlan vagy! De a megaláztatás, amivel szembe kell néznem, csak egy töredéke a csalódottságom okának. Amikor találkoztam a te Miss Ellissel ma délután, megtapasztaltam, hogy sokkal rosszabb, mint amilyennek elképzeltem.

– Tehát Riverwoodban jártál?

– Hát persze! A saját szememmel akartam őt látni. Megbocsáthatatlanul durva és szemtelen volt.

Rayne elfojtott egy vidám fintort. Ezt a csatát szerette volna látni. Habár, inkább azt kívánta, bárcsak ott lett volna, hogy megóvja Madeline-t a konfrontációtól. Elképzelte, hogy az asszony a sarkára állt és kellően megvédte magát, még az ő rettenthetetlen nagyanyjával szemben is. Pontosan ezért nem közölte előre a családjával a házassági terveit, mivel attól tartott, bírálni fogják Madeline-t.

– Miért pont őt választottad annyi jelölt közül? – kérte számon Lady Haviland.

Rayne kész volt a válasszal.

– Azért, mert rájöttem, hogy a mesterkélts mosolyú kisasszonyok, akiket eddig randevúra hívtam, egy hét házasság után az örületbe kergetnének.

– Átkozottul nagy hibát követtél el, Rayne. Mennyire ismered azt a nőt egyáltalán?

– Elég jól. Az apja jó barátom volt.

Nem fedte fel, miért volt lekötelezettje David Ellisnek. Jobb, ha nagyanyja azt hiszi, saját magáért választotta Madeline-t. Nem akart még több ütőkártyát adni az özvegy grófnő kezébe.

– Madeline remekül illik hozzám, nagymama. Büszke vagyok rá, hogy ő a feleségem, és elvárom, hogy egy napon te is büszke légy rá. De ha mégsem lenne így, bízom benne, hogy befogadod a családba.

Lady Haviland válaszként a homlokához emelte a kezét, rányomva a vizes ruhát, mintha emlékeztetni akarná unokáját rossz egészségi állapotára.

– Egyszerűen nem tudom őt befogadni, Rayne. És kétlem, hogy az életben meg tudnék neked bocsátani. Az egyetlen dolog, amit valaha is kértem tőled, hogy jó házasságot köss. Most viszont mindent tönkretettél.

– Beleegyeztem, hogy egy előkelő fiatal hölgyet veszek nőül, akivel örökös nemzek majd. Hát pontosan ezt tettem. Teljesítettem a neked tett ígéretemet, drágám.

– Egyáltalán nem ezt tetted!

Rayne fogva tartotta nagyanyja dühös tekintetét.

– Elfelejtetted, miért akartad legfőképpen, hogy megházasodjak? Amiatt aggódtál, hogy a Haviland cím és vagyon Clarence bácsikámra száll.

– Persze hogy emiatt aggódtam. Clarence nagy kártyás és semmirekellő fickó, nem méltó a címre. Azonban nem ez volt az egyetlen ok, amiért azt akartam, hogy megnősülj. A jövőd miatt aggódtam, Rayne. Most pedig a gyermekeid jövője miatt aggódom. Lehet, hogy te nem sokat törődsz a családunk nemesi vérvonalával, én viszont nem akarom, hogy a dédunokám francia vérrel fertőződjön.

Rayne állkapcsán megfeszült egy izom.

– Kifogásodat tudomásul vettem, nagymama, de elvárom, hogy ez legyen az utolsó alkalom, amikor szóvá tetted.

– Egyáltalán nem számít neked, mit gondolok?

– Dehogynem. Ám korábban már megtárgyaltuk ezt a dolgot. Beleegyeztem, hogy egy pontig teljesítem az óhajaidat, azonban nem fogsz beleszólni az életembe, nem te diktálsz, hogy kit vegyek feleségül vagy kit ne.

Az idős asszony arc kifejezése még keményebbé vált.

213• Nicole Jordan

– Számítanom kellett volna egy ilyesfajta katasztrófára. Mindig is konok lázadó voltál. Azt hiszem, túlságosan is fellelkesültem, amikor megígérted, felhagysz a vad kalandjaiddal, és megállapodsz végre.

Rayne nem akarta elmondani nagyanyjának, hogy még mindig olyan vad kalandokban vesz részt, mint amilyeneket Lady Haviland annyira kifogásolt. Azt sem akarta erőltetni, hogy nagyanyja már most elfogadja Madeline-t. Kis időre van szüksége, hogy változtasson a csökönyös elvárásain. Így hát időt akart adni neki.

Lady Haviland azonban nem volt hajlandó feladni a céljait. Küszködve felült az ágyában, félredobta a vizes ruhát, majd esedezve unokája karjára tette a kezét.

– Még nem túl késő érvényteleníteni a házasságot, Rayne. Azt mondhatjuk, hogy csak később tértél észhez és jöttél rá, mekkorát tévedtél.

Rayne összeszűkülött szemmel nézett rá. Tűnődött, vajon tényleg hadat akar-e üzeni a nagyanyja Madeline-nek.

– Nem lesz érvénytelenítés, nagymama – felelte elszántan.

– El kell fogadnod a választásomat.

Az öregasszony szemében düh villant meg.

– Soha nem fogadom el!

– Akkor örökké hadakozunk majd egymással.

Lady Haviland továbbra is bosszúsan méregette unokáját, majd gúnyos horkantással elvette a kezét a karjáról.

– Egészen mostanáig nem jöttem rá, mennyire szívtelen vagy, Rayne. A pletykafészek már köszörülik a nyelvüket, de nekem kell elviselnem rosszindulatú támadásaikat, nem neked.

– Ne törődj a pletykákkal.

Az idős grófnő feddően nézett rá.

– Mintha az olyan egyszerű volna! A legkevesebb, amit tehetsz, hogy hivatalosan nem teszed közzé a házasságot a *Morning Postban* vagy a *Chronicle*-ben. Nem kívánok nevetség tárgyává lenni emiatt.

Rayne úgy döntött, ezt elfogadhatja, mivel nem akarta Madeline-t kitenni a rosszindulatú megjegyzéseknek. Minél inkább titokban

tartja a házasságát, annál könnyebb lesz az asszony számára, hogy beleszokjon a grófnői szerepbe.

– Rendben, nem teszem közzé a hírt az újságokban.

Nagyanyja fájdalmasan felsóhajtott.

– Kétségtelen, hogy a házasságotok híre már elterjedt. Egy ekkora botrányt nem lehet sokáig elhallgatni.

– Aligha nevezném botránynak – szólt Rayne szárazon.

– Pedig mindenképpen az. És a te lelkedon fog száradni a halálom.

Rayne tiszteletteljesen meghajolt.

– Ez rendkívül sajnálatos lenne, drágám, én azonban töretlenül reménykedem, hogy túléled az összes unokádat. És hogy segítsék ebben, azonnal idehívom az orvosaidat.

A grófnő habozott, majd kezével intett, hogy elbocsássa Rayne-t.

– Erre nem lesz szükség. Csendben szenvedek majd, mint mindig. Most pedig távozzon, uram.

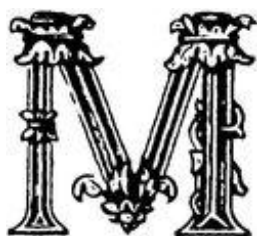
Rayne tudta, hogy nagyanyja blöfföl, mivel ki nem állhatta, ha az orvosai vizsgálgatták és szurkálták.

– Ahogy óhajtod, nagymama.

Tisztában volt vele, hogy ezzel még nem ért véget nagyanyja kifogásainak sorozata a házassága ellen. Az ajtóhoz ment és kilépett, miközben érezte, hogy az idős asszony dühös tekintete a hátába fúródik, mintha egy ellenség figyelne.

12.

Elhatároztam, hogy saját kezembe veszem a sorsomat Maman.

adeline fel akarta adni a levelét Gerard-nak, ezért Chiswickbe hajtattott, egyedül. Az előző levelével történeken okulva nem akarta, hogy Rayne szolgálói tudomást szerezzenek arról, hogy megpróbál kapcsolatba lépni az öccsével. Amikor visszatért Riverwoodba, egy üzenet várta Arabellától, melyben azt javasolta, kocsizzanak be Londonba másnap és töltsék a napot Arabella varrónőjénél és különböző üzletekben. Indítványozta, hogy Madeline készítsen egy listát arról, mire van szüksége.

A szalonban lévő íróasztal fiókjából azonban kifogyott a levélpapír, mivel Madeline az utolsó lapokat használta el Gerard-nak és Arabellának írt leveleihez. Nem akarta elvonni Bramsley-t a munkájától, hogy megkérje, hozzon neki papírt, így elhatározta, hogy ő keres majd. A legkézenfekvőbb hely, ahol levélpapírt találhatott, Rayne dolgozószobája volt.

A férfi hatalmas íróasztalának legtöbb fiókja kulcsra volt zárva, fedezte fel az asszony, de a bal alsó fiók nyitható volt. Talált benne egy vékony papírköteget, amelyen mintha nevek listája lett volna, határozott kézírással, melyről feltételezte, hogy Rayne-é.

Már éppen vissza akarta tenni a fiókba, amikor egy aláhúzott név ötlött a szemébe: Roslyn Loring. Kíváncsian végigfuttatta tekintetét a teljes listán. Mintegy három tucat női név szerepelt rajta összesen, Rayne mindegyikhez fűzött valamilyen megjegyzést.

Úgy tűnt, a jelöltekről készült a lista, akiket leendő házastársaként vett számításba.

Madeline megriadt ettől a felismeréstől, és részletesen áttanulmányozta az összes oldalt. A nevek mellett további három oszlop állt. Az első fejlécén ez szerepelt: „Jell.” Arra következtetett, hogy a fizikai jellemzőket jelölheti, például a hajszínt – talán, hogy könnyebben emlékezetébe tudja idézni vagy meg tudja különböztetni az egyes hölgyeket.

A két másik oszlopban a jelöltek intelligenciájának, személyiségének és karakterének leírása volt olvasható. Az „Intelligencia” fejléc alatt a férfi egy 9-fokú skála szerint osztályozta a hölgyeket. A „Szem./Kar.” oszlopban jelzők sorakoztak:

Élénk. Félénk. Bájos. Túl sokat beszél. Unalmas. Halálosan unalmas. A jelölteknek legalább a fele „unalmas” vagy ehhez hasonló besorolást kapott, azonban voltak kevésbé hízelgő jellemzők is, mint például Mesterkélt mosolyú, Törleszkedő, Hiú, Kapzsi.

Hirtelen féltékenység fogta el Madeline-t, amikor meglátta, hogy Roslyn Loring intelligenciából 9-est kapott, a személyiségének jellemzéseként pedig a „felkavaró” szó szerepelt – egyértelműen a legmagasabb minősítést kapta a lista szereplői között. Észrevette viszont, hogy a „gyönyörű” jelző sehol sem szerepelt a lapokon.

Gondterhelten harapta össze alsó ajkát. Ha Rayne ilyen szempontok szerint osztályozta az eddig számba vett és elutasított feleségjelöltek előnyeit és hátrányait, feltételezte, hogy nincs oka elkeseredésre, hiszen a férje az eszességet és a talpraesettséget többre értékelte a szépségnél.

– Segíthetek valamit, asszonyom? – Madeline hirtelen felnézett, és meglátta Bramsley-t, amint összevont szemöldökkel, rosszállóan figyelte őt a dolgozószoa ajtajában állva.

– Levélpapírt kerestem – magyarázta kapkodva.

– Bocsásson meg, mylady, már korábban említenem kellett volna. Lord Haviland nem engedi, hogy bárki is hozzányúljon az íróasztalához. Ami azt illeti, én vagyok az egyetlen a személyzet tagjai közül, aki beléphet a dolgozósobájába.

Madeline némi büntudatot érzett, visszatette Rayne listáját a fiókba és mozdulatlanul állt.

– Sajnálom. Nem tudtam, hogy számomra is tiltott hely a férjem dolgozószobája. De természetesen tiszteletben tartom a kívánságát.

Nem volt meglepő, hogy Rayne gondosan óvta magánjellegű dolgait, hiszen egész eddigi hivatása titkokra épült, azonban Madeline úgy érezte magát, mint a Kékszakállú felesége, hogy itt rajtakapták – még akkor is, ha egyáltalán nem állt szándékában kutakodni.

Bramsley határozottan megszakította merengését.

– Boldogan hozok önnek levélpapírt, mylady.

– Köszönöm – felelte Madeline meglehetősen szelíden.

A főlakáj maga elé engedte őt, majd miután az asszony kilépett a szobából, Bramsley gondosan bezárta mögöttük az ajtót. Madeline, hogy témát váltson, könnyedén megjegyezte.

– Holnap Londonba szándékozom utazni Lady Danverssel a varrónőjéhez, ha van valami elintéznivalója, szívesen segítek.

Bramsley egy pillanatig döbbsen bámolt rá, ő pedig azonnal rájött, hogy nagy botlást követett el.

Bánatosan rámosolygott a főlakájra.

– Azt hiszem, túlságosan is belém rögződtek a korábbi társalkodónői szokásaim. Az ajánlatom ugye abszolút nem volt helyénvaló? Természetesen magának nagyszámú személyzet áll rendelkezésére, hogy az elintéznivalóit rájuk bízza.

Bramsley vonásai szemmel láthatóan megenyhültek.

– Valóban.

– Kétségkívül beletelik még egy kis időbe, míg megtanulom, mit várnak el tőlem új pozíciómban, remélem, elnéző lesz irántam.

– Természetesen, mylady – szólt a főlakáj, ezúttal őszinte lelkesedéssel.

– Azonban, ha Londonba szándékozik utazni... már korábban kellett volna említenem, ölordsa elrendelte, hogy tájékoztassam önt az anyagi intézkedésekről, melyeket az ön javára tett. Az összes számlát ölordsa londoni rezidenciájába kell küldenie, de a kisebb személyes dolgokra is elkülönített egy összeget. Ami pedig a birtokot illeti, általában én intézem a háztartási számlákat és a földterülettel

kapcsolatos kiadásokat, azonban Lord Haviland utasított, hogy a könyveléshez ön is hozzáférhessen. Ha óhajtja, asszonyom, amint meghoztam a levélpapírt, megmutatom önnek a könyveket, hogy áttekinthesse.

Rayne nem felejtette el, hogy évekig én kezeltem a családi farm összes számláját, örült meg Madeline.

– Szeretném, Bramsley. Behozná a könyveket a szalonba?

– Ahogy óhajtja, asszonyom.

A főlakáj hódolatteljesen meghajolt, majd kiment, hogy teljesítse úrnője kérését. Azonban Madeline-t ekkor már nem az elszámolások foglalkoztatták. Felidézte Rayne feleségjelöltjeinek listáját.

A saját neve nem szerepelt rajta, ám egyre azon töprengett, vajon hogyan sorolta volna be őt. Aggasztotta, hogy valószínűleg nem vehetné fel a versenyt azokkal a szépségekkel, akik Rayne lábai elé vetették magukat, de talán jellegtelen kinézete mégsem számított olyan hatalmas hátránynak.

Ennek ellenére nem ártana javítania a külsején, hogy vonzóbb lehessen a férje számára, ha lehetséges. Egy új ruhatár segítene, bár ennél jóval merészebb lépésre van szükség.

Egyszer és mindenkorra elegendem van az önsajnálatból határozta el. Nem leszek a körülmények gyámoltalan áldozata, aki tehetetlenül kesereg a sorsán. Lehet, hogy örülten beleszerettem Rayne-be, de mivel nem tudok változtatni az iránta való érzéseimen, a legjobb, ha megpróbálom az ő érzéseit megváltoztatni irántam. De legalábbis igyekszem elérni, hogy annyira kívánjon, hogy ne csak a házastársi kötelesség céljára ossza meg velem az ágyát.

Gondterhelten ráncolta a homlokát. Egy jó katona lánya megszervezi a védelmét és szükség esetén erősítést kér, de én kire számíthatok? Nincs lánytestvérem vagy közeli barátnőm, akikkel női dolgokat beszélhetnék meg, elhunyt anyámmal folytatott beszélgetéseim pedig sajnos egyoldalúak. Ezért nagy hátrányban vagyok, fogalmam sincs, hogyan kell kezelni egy férjet, aki csak azért vett el, hogy gyerekeket adjak neki.

Arabella beleegyezett, hogy segít ruhákat vásárolni. Vajon kérhetek-e tőle tanácsot, hogyan válhatnék vonzóbbá egy Rayne-féle férfi számára? Természetesen olyan elbájoló soha nem leszek a szemében, mint Roslyn Loring, de talán egy kis segítséggel kellőképpen csábítóvá válhatnék ahhoz, hogy az ágyamban tartsam őt.

És már megvan az az előnyöm, hogy Rayne felesége vagyok, elmélkedett tovább Madeline, tekintetét dacosan felvetve. Még ha jelenleg nem is tudom felszítani a szenvedélyét, talán később lehetőségem lesz rá, ellentétben a korábbi jelöltjeivel.

Komolyan elgondolkodott, hogy új stratégiát alakít ki a házasságában. Mire Arabella másnap reggel érte jött, eldöntötte, hogy felülkerekedik büszkeségén, és szomszédnője segítségét kéri a divatnál jóval intimebb kérdésekben is.

Arabella első szavaira mégis majdnem meggondolta magát.

– Rendkívül boldog vagyok, hogy segíthetek új ruhákat vásárolni, de a húgomnak, Roslynnak jobb szeme van a színek és stílusok kiválasztásához, mint nekem. Remélem, nem bánod, hogy elhívtam őt, kísérlen el minket Londonba.

Madeline kissé meghökkent. Arabellát kezdte egyre jobban megismerni, Roslyn viszont szinte idegen volt a számára. Ám aligha tiltakozhatott munkaadója nagylelkűsége ellen.

– Gyűlölöm, hogy kihasználom a jóindulatát – mondta végül.

– Egyáltalán nem erről van szó. Roslyn alig várja, hogy segíthessen neked. És tulajdonképpen ezzel teljesíti Havilandnak tett ígéretét. Próbáltunk hozzá illő menyasszonyt találni, de ő váratlanul maga választotta ki a jövődöbelijét, ezért a legkevesebb, amit tehetünk, hogy segítünk bevezetni téged a társaságba.

– Nos, ha biztos vagy benne, hogy Roslyn nem bánja...

– Abszolúte – nyugtatta meg Arabella. – A társaság már izgatottan várja, hogy láthassa Haviland újdonsült grófnőjét, és Roslyn, hercegnőként, jobban elő tudja segíteni sikeres beilleszkedésedet, mint én. Ami engem illet – tette hozzá mosolyogva saját önző érdekből is szeretném egyengetni az utadat. Rendkívül hálás vagyok,

hogy úgy tervezed, folytatod a tanítást az Akadémián, Madeline. Így megkímélsz egy új jelölt keresésétől, a tanítványok pedig imádnak téged, és nagyon szomorúak lennének, ha visszavonulnál pusztán azért, mert férjhez mentél egy nemesemberhez.

A dicséretre Madeline elpirult.

– Számomra nagy öröm, hogy taníthatom őket.

– Remélem, még sokáig így gondold. De most inkább a bevásárló-körutunkról beszéljünk. – Arabella pillantása végigsiklott Madeline ódivatú ruháján.

– Van elképzelésed, mekkora összeget akarsz költeni az új ruhatáradra?

– A pénz, azt hiszem, nem számít – válaszolt Madeline szárazon, még mindig kábultan a hirtelen jött gazdagságától.

Rayne azon kívül, hogy számlát nyitott számára a ruhái és egyéb nagyobb tételek vásárlásához, megdöbbenően nagy összeget bocsátott rendelkezésére a többi aprósághoz is. Kétszáz font égette most a retiküljét.

Ám nem az új ruhák okozták a legnagyobb gondot számára. Mély levegőt vett, és nekifogott elmesélni Arabellának a dilemmáját – bevallotta, hogy érdekházasságot kötött, azonban fogalma sincs, hogyan lépjen tovább újdonsült férjével.

Arabella megértően bólintott, majd elnevette magát.

– A házasság minden körülmények között nagy változást hoz, de megdöbbenőnek tartom az érdekből kötött frigyét. Tehát azt kérdezed, hogy miképpen kezeld a férjedet?

– Igen, de még inkább... – tétovázott Madeline, ahogy kereste a megfelelő szavakat. – Az a helyzet, Arabella, hogy meglehetősen gyenge női vonzerővel rendelkezem egy olyan férfihoz, mint Haviland, és úgy gondoltam... talán tudnál tanácsot adni, hogyan lehetnék vonzóbb a számára. Tudod, abban reménykedem, egyszer igazi feleségének akar majd, de gyanítom, hogy ehhez többet kellene változnom, nem elég csupán a ruhatáramat felújítanom. Lord Danvers szemmel láthatóan nagyon szerelmes beléd, tehát szeretném... ha nem bánod... ha megosztanád velem néhány titkodat.

Arabella gondterhelten összecsuicsörítette ajkát.

– Természetesen, szívesen megosztom, de tudok egy nálamnál alkalmasabb személyt erre. A neve Fanny Irwin... bár még gondolkodom, bemutassalak-e neki, mivel lehet, hogy ezzel megsértenélek.

– Miért sértődnék meg?

– Mert a barátnőm elismert kurtizán. Fanny előkelő családban nőtt fel, de tizenhat éves korában eljött otthonról, szerencsét próbálni. Kisgyerekkorunk óta ismerjük egymást. Szomszédok és kebelbarátnők voltunk Hampshire-ben, mindig együtt játszottunk. – Arabella halkan felnevetett a vidám emlékek felidézésekor. – A húgaim és én nem voltunk hajlandók megszakítani a barátságot Fannyval, a társaság nagy megbotránkozása ellenére sem. Talán te sem bánod, ha az ismerősödnék tartják.

Madeline kissé meglepődött, hogy a Loring lányok egy híres kurtizánnal barátkoznak, de nem kifogásolta.

– A legkevésbé sem bánom. Hálás vagyok minden segítségért, amit nyújtani tud nekem.

– Hidd el, biztosan számíthatsz rá. Én és a húgaim neki köszönhetjük, hogy sikerült megértenünk a férfiakat és a férjeket. Viszont titokban kell tartanunk a vele való találkozásaidat, hogy ne kelts felesleges botrányt.

Rayne gögös nagyanyjának képe villant keresztül Madeline agyán, ezért azonnal beleegyezett.

– Ez bölcs dolog, tekintettel Haviland illusztris rokonaira.

– Ugye azt mondtad, Haviland üzleti útra ment? – kérdezte Arabella. – Mennyi időnk van a visszatértéig?

– Nem tudom – vallotta be Madeline. – Ez is a probléma egyik oldala. Valójában nem vagyok része az életének, tehát nem érzi szükségét, hogy tájékoztasson a terveiről.

– Majd hamarosan változtatunk ezen – mondta meggyőződéssel Arabella. – Az lesz a legjobb, ha a teljes napot Londonban töltjük. Míg Madame Rousseau mértéket vesz rólad, üzenek Fannynak, és megkérem, fogadjon minket ma délután, ha szabaddá tudja tenni

magát. Addig pedig benézünk az üzletekbe. Nem kell aggódnod, Roslyn és én gondoskodunk róla, hogy tökéletes legyen a ruhatárad, Fanny pedig elintézi a többi. Mi hárman olyan nőt faragunk belőled, hogy Haviland álla leesik a csodálkozástól.

Madeline mosolyogni próbált. Most volt először optimista a házassági esküje kimondása óta. Rendkívül elszomorította, amikor a férje – se szó, se beszéd – magára hagyta a hitvesi ágyban, most azonban látta, hogy minden rosszban van valami jó. Kapóra jött Rayne távolléte, mivel ezalatt talán sikerülhet hernyóból lepkévé válnia. Kétségtelen, hogy ehhez némi idő és rengeteg erőfeszítés szükséges.

A varrónő szalonja felé menet felvették Roslynt, és míg Madame Rousseau-hoz értek, Arabella elmesélte a húgának, mit beszélt meg Madeline-nel. Az asszony hamarosan rájött, milyen szerencsés, hogy a két nővér a védőszárnyai alá vette őt. A kísérletet, hogy divatos hölgyet faragjanak Madeline-ből, számtalan döntés meghozatalával kezdték, a lehetőségek hatalmas tárházából válogatva. Gondosan végignézték a különféle stílusok vázlatait, szövetek és színek szédítő garmadáján vitatkoztak, mire végül megállapodásra jutottak. A nővérek által – Madame Rousseau segítségével – kiválasztott holmik különlegesen voltak: gyönyörű szabású, rendkívül ízléses és finom ruhák, melyek karcsúsították és előnyösebbé tették Madeline kissé telt alakját.

Meg is ijedt az eredménytől, és többször is úgy érezte, gombóc keletkezett a torkában. Sohasem volt sok csinos ruhája – tulajdonképpen el is nyomta magában ezt a vágyat –, most viszont, hogy hirtelen ilyen gazdag lett, úgy érezte magát, mintha tündérmesében lenne. Egész délelőtt ruhákat és kabátokat próbálgatott. Egy könnyű ebéd után a hölgyek felkerekedtek, hogy a ruhák utáni legfontosabb kellékeket, beszerezzék. Kalapokat, főkötőket, cipőket és papucsokat vettek. Mivel már csak rövid idejük maradt a Fannyval három órára megbeszélt találkáig, Arabella azt javasolta, hogy még a héten térjenek vissza Londonba további kellékek – például fűzők, alsószoknyák, ingvállak, selyemharisnyák

és harisnyatartók, kesztyűk, legyezők és ékszerek – vásárlása céljából.

Ahogy telt az idő, Madeline egyre jobban kezdett bízni a tervükben, főként, mert Arabella és Roslyn annyira biztosra vették, hogy sikerülni fog. Roslyn barátságos természete és kedvessége különösen megragadta. Minden ízében ugyanolyan közvetlen és megértő volt, mint Arabella, és lelkesen fogadta a javaslatot, miszerint vonják be az akciójukba hírhedt barátnőjüket, Fanny Irwint, miközben felfedte saját titkát is, amikor Madeline bevallotta, milyen reményeket fűz a házasságához.

– Most nyáron – vallotta be Roslyn együtt érző és kedves hangon – kikértem Fanny tanácsát, hogyan bolondíthatnék magamba egy úriembert. Ha azt akarod, hogy Haviland beléd szeressen, keresve sem találsz ehhez jobb segítséget Fannynál.

Ha azt akarod, hogy Haviland beléd szeressen... Ettől a félmondattól Madeline-nek elállt a lélegzete. Célul tűzte ki, hogy Haviland vágyakozzék utána, de úgy gondolta, ez meglehetősen nehéz feladat. Most azonban már elmerenghet azon is, hogy elnyerheti-e Haviland szívét.

Nem, bolond vagy, ha ilyen elérhetetlen dologban reménykedsz, korholta magát Madeline. Elég lenne az is, ha Rayne kívánná. Mellesleg, vegyél vissza túlzott optimizmusodból, hiszen ahhoz, hogy akár ennyit is elérhess, a kurtizánnak egyenesen varázslónak kellene lennie.

És nem sokkal később, még aznap délután Madeline úgy ítélte meg, hogy Fanny Irwin valóban képes lehet a varázslatra.

Amint megérkeztek a kurtizán Hyde Park melletti, csendes, meglepően elegáns magánlakásába, a Loring lányok hamarosan Fanny gondjaira bízta őt, Arabella pedig megígérte, hogy két óra múlva érte jön.

– Adj nekünk három órát – kérte Fanny, felismerve az előtte álló kihívás nehézségét.

Felkísérte vendégét az emeletre, majd a hálósobáján át egy jól megvilágított öltözőbe vitte, ezután azonnal rátért a lényegre:

utasította Madeline-t, hogy vegye le a bundáját, a ruháját és a fűzőjét. Madeline rendkívül zavarba jött, amikor levetközött, ám Fanny nem foglalkozott ezzel. Homlokát ráncolva lassan körbejárta őt, alaposan felmérte fizikai előnyeit és hátrányait.

– A szeme a legszebb – jelentette ki határozottan.

Madeline nem vitatkozhatott ezzel. Csupán a szemét lehetett valóban szépnek nevezni.

– Viszont nagyon megnyerő alakja van: karcsú derék, telt idomokkal. Az ilyen test a férfiak álma. A férje valószínűleg szóvá is tette.

Madeline érezte, hogy elvörösödik, ám Fanny tiltakozóan mosolygott.

– Ha adhatok egy tanácsot, Lady Haviland, azonnal vetkőzze le a szégyenlősségét, mivel jóval intimebb részletekbe is bele kívánok menni magát illetően, mielőtt végeznénk. Szóval, kellemesen buja a tette, ami után bomlanak a férfiak.

Tekintete Madeline melleiről visszatért az arcára.

– Az ajka telt, ami mostanában nem divatos, viszont ebben is szerencséje van, mivel a férfiak csókolnivalónak találják. Eddig még nem próbált valamilyen úriember csókot lopni magától?

– Egyszer vagy kétszer előfordult – vallotta be Madeline. Tulajdonképpen Ackerby báró többször is próbálkozott, de az az arrogáns kéjenc, nemesi rangja ellenére, nem számít úriembernek.

Fanny ismét alaposan végigmérte, majd leültette Madeline-t az öltözőasztalhoz egy nagy tükör elé, és figyelmét kliense sűrű, barna hajára összpontosította.

– A hajszíne elfogadható, a frizurája viszont... Mindig ilyen szigorúan összefogva, szorosan hátrafésülve hordja a haját?

– Igen. – Általában a tarkóján kontyba csavarta vagy összefonva feltűzte.

Fanny a fejét csóválta rosszallása jeléül, miközben kiszedegette a hajtűket Madeline tincseiből.

– A férfiak általában odavannak a hosszú hajért, tehát nem fogjuk levágni, viszont valamit változtatnunk kell a frizuráján, hogy lágyítsa

az arcát... néhány hullámos tincs hulljon a homlokába és a halántékára.

Mivel Fanny ugyanazt tanácsolta, mint Rayne, Madeline nem ellenkezett.

– A fodrászommal majd később megigazítatom a haját, de addig is... azt hiszem, a legfeltűnőbb hatást azzal érjük el, ha kissé kiritkítjuk a szemöldökét. Túlságosan sűrű az arcához, és férfiasabbá teszi a vonásait. Érti, mire gondolok?

– Igen – felelte ismét Madeline, a tükörben tanulmányozva sötét, sűrű szemöldökét, miközben Fanny tovább vizsgálódott.

– Az arcőre elég finom, de a színe túl fakó. Jót tenne, ha kozmetikumokat használna, persze csak mértékletesen. Egy kis rúzszt tehetne az orcájára, szénnel körülrajzolhatná a szemét, hogy a legelőnyösebbé tegye az arcvonásait. És még számos más trükkre is megtaníthatom, hogyan fehéρίtheti a bőrét... árpalével, citromlével, tejfürdővel.

Fanny ismét a homlokát ráncolta.

– Fordítson több gondot a kinézetére, hangsúlyozza vonzó fizikai jellemzőit, hogy felkeltse férje vonzalmát. Azonban ha hosszú távra el akarja nyerni a rajongását, a viselkedése és a cselekedetei lehetnek leginkább a segítségére.

Madeline meglepetten bámult rá. Furcsának tűnt, hogy egy ilyen feltűnően gyönyörű nő, mint Fanny, úgy véli, a viselkedés fontosabb a szépségnél.

– Mit ért pontosan a viselkedésen és a cselekedeteken?

– Várjon egy kicsit, hölgyem...

Fanny megfordult és kiment az öltözőből. Amikor visszatért, egy vékony, bőrkötéses könyvet tartott a kezében, és átnyújtotta Madeline-nek.

A könyv címe *Jó tanácsok fiatal hölgyeknek, hogyan fogjanak férjet*, szerzője Egy Névtelen Hölgy volt. Madeline felnézett és észrevette, hogy Fanny titokzatosan mosolyog.

– Nagyon kevesen tudják csak, hogy én írtam.

– Maga a Névtelen Hölgy?

– Igen. Tulajdonképpen ez volt az első kísérletem arra, hogy a mostani hivatásomon kívül próbáljak jövedelemhez jutni, és meglepően kelendő lett a könyv. Azóta pedig már kipróbáltam magam rémregények írójaként is, mivel ez a műfaj jóval jövedelmezőbb. Tudja, szeretnék felhagyni a félvilági élettel, hogy férjhez mehessek egy tiszteletre méltó úriemberhez, akit kiszemeltem magamnak. Arra számítok, hogy a legjobb eséllyel egy sikeres regényírói karrier felépítésével érhetem el a célomat,

Madeline őszinte csodálattal és megkönnyebbüléssel nézte a kurtizánt. Nem csak az volt hízelgő számára, hogy Fanny annyira megbízott benne, hogy titkos reményeit is megosztotta vele, hanem a szavaitól végre megnyugodott.

– Nagyon szeretném hallani a történetet, Miss Irwin – mondta kissé vidámabban. – Kétségkívül maga az egyik legelbűvölőbb teremtés, akivel valaha is találkoztam.

Fanny nevetett.

– Örömmel elmondanám a mesémet, asszonyom, de most önre kell koncentrálnunk. Esetleg olvassa el a könyvemet, és a legközelebbi találkozásunk alkalmával alaposabban megvitatjuk?

– Feltétlenül elolvasom – forgatta át a lapokat az ujjai között Madeline.

– Rengeteg általános információt tartalmaz a nemek közötti viszonyról, de úgy vélem, az ön esetében konkrétabbnak kell lennem. Ugye meglehetősen tapasztalatlan a csábítás művészetében?

– Attól tartok, igen.

– Nos, ezen hamarosan változtatni fogunk. Talán mondja el, hogyan jöttek össze Lord Havilanddel.

Madeline-ből egyszerre csak ömleni kezdett a szó, bevallotta legszemélyesebb titkait, hogy hogyan találkozott ő és Rayne, hogy a férfi – néhai apja barátjaként – kötelességének érezte, hogy megvédje őt, majd megkérte a kezét és addig üldözte, míg igent nem mondott, aztán pedig a nászéjszakájukon váratlanul magára hagyta.

– Bevallom, igen megalázó volt – fejezte be elcsukló hangon Madeline –, és fájdalmas csalódást okozott.

Fanny megértően bólintott.

– Egyértelmű, hogy túl könnyen adta meg magát és fogadta el a házassági ajánlatot. Higgye el, az olyan férfiak, mint az ön férje, kihívást keresnek – ez viszont egy másik dolgot juttat eszembe. A férje nem jöhet rá, hogy maga beleszeretett. Ha egy nő nyíltan kimutatja az érzelmeit, szinte biztos, hogy elriasztja a férfit.

Madeline kesernyésen elmosolyodott,

– Úgy érti, nem szabad arra gondolnom, hogy a férjem a legcsodálatosabb férfi, akit valaha is ismertem?

– Nem egészen – helyesbített Fanny meglepő komolysággal. – Ha leplezetlenül csodál egy férfit, ezzel csak fokozza a lelkesedését. Úgy értettem, nem szabad annyira kimutatnia az iránta érzett szerelmét, hogy tudja, ő van fölényben. Bizonytalanságban kell őt tartania. Küzdjön meg önért. Mivel Haviland úgy véli, tovább már nem kell udvarolnia önnek, próbáljon ön udvarolni neki.

– Udvarolni?

– Igen, de természetesen nagyon finoman. Nem jöhet rá, hogy meg akarja nyerni őt. Úgy kell elcsábítania, hogy ne is sejtse az ön valódi szándékait.

– Elcsábítani?

– Ne aggódjon, megtanítom, hogyan kell. – Fanny gondterhelten összevonta szemöldökét. – Mit tud a férje személyes ügyeiről? Nem hallottam róla, hogy Haviland bármiféle szerelmi afférba keveredett volna itt Londonban. Ha a városban szeretőt tart, nagyon diszkréten teszi.

Madeline megdermedt, Rayne azt mondta, üzleti ügyben kell Londonba utaznia. Az asszony remélte, hogy valóban üzletről van szó. Szeretője lenne? Még a gondolat is túl lehangoló ahhoz, hogy foglalkozzon vele.

– Nem tudok róla.

– Nos, nem számít. Ha mégis van most szeretője, csábítsa vissza tőle, hitesse el vele, hogy maga az egyetlen nő, akivel Haviland ágyba kíván bújni. De mire befejezem az önnek adott leckéket, már képes lesz rá, hogy elérje, a férje félőrülten kívánja önt – onnét pedig

már csak egy lépés, hogy egy férfit magunkba bolondítsunk. Most pedig kezdjünk hozzá.

Két óra múlva Madeline hitetlenkedve bámulta saját tükörképét. A kinézete teljesen megváltozott. Szemöldöke vékony íve, arcsontjának finom, rózsás pírja, az arcát keretező hullámos hajtincsei, a szürke szemét ragyogóan hangsúlyozó szénfekete vonalak: egészen más volt most, mint az a jellegtelen, rosszul öltözött vénkisasszony, aki pár órája besétált Fanny lakosztályába.

Szinte... csinosnak tűnt. Sőt, a csinos talán túl szerény szó külsejének leírására. Nem volt kimondottan gyönyörű, talán inkább impozáns. Határozottan izgató.

És ami még annál is fontosabb volt, hogy Fanny megváltoztatta a kinézetét: több mint egy órán át őszinte, határozott tanácsokkal látta el a szeretkezés művészetéről.

– Nem hiszek a szememnek – nyögte ki Madeline. – Hogyan köszönhetném meg, Fanny?

A kurtizán szerényen elmosolyodott,

– Nincs mit megköszönnie. Arabella, Roslyn és Lily segítségével mindenkor számíthattam az évek során, nem féltették a jó hírnevüket tőlem. Természetes, hogy viszonzom a lojalitásukat, és szívességet teszek egy barátjuknak.

– Akárhogy is, rendkívül hálás vagyok mindazért, amit tett.

– Még nem végeztünk – mosolygott Fanny. – Nagyon sok dolgot kell átbeszelnünk, ha magabiztosan akarja eljátszani a csábító hitves szerepét. Ha szükséges, elmehetek Chiswickbe, és találkozhatunk a Danvers Hallban. Gondolom, titokban akarja tartani a terveit a férje előtt. Bár ez még csak az első lépés ahhoz, hogy elnyerje a vonzalmát, kijelenthetem, jó úton jár, hogy Haviland álmainak asszonya legyen.

– Szerintem is – mormolta Madeline, ahogy új énjét bámulta a tükörben. A vele farkasszemet néző tükörkép pontosan olyan nő volt, aki meg tud fogni és meg is tud tartani egy Lord Haviland-féle férfit, Rayne-nek imponál a vakmerőség, hát akkor vakmerő leszek. És ha elérem a céloim, érdekből kötött frigyünket szerelmi házassággá

változtatom, csábító démonként viselkedve a hitvesi ágyban, tökéltel
el Madeline.

13.

Őszintén remélem, hogy Fanny technikai sikeresnek bizonyulnak majd Maman.

mikor azonban Riverwoodba ért, Bramsley tájékoztatta, hogy Lady Haviland az imént ment el a Freemantle Akadémiára, és egész nap ott fog tartózkodni.

Rayne elfojtotta furcsán szűrő csalódottságát, hiszen ő akarta, hogy a házasságában férj és feleség a saját útjukat járják. Visszavonult a dolgozószobájába és nekifogott a birtok ügyeinek intézésébe, melyek távolléte alatt felgyűltek.

Mikor végül Madeline hazajött, megállt a dolgozószoba ajtajában, és az íróasztal mögött ülő férjére nézett.

– Isten hozott itthon, uram – szólalt meg kedvesen, miközben levette kesztyűjét és főkötőjét. – Remélem, a londoni üzleti ügyeid sikeresek voltak.

Rayne-en öröm futott át, ahogy meghallotta Madeline hangját és a nászéjszakájuk óta először megpillantotta őt. Rájött, mennyit mulasztott távolléte alatt, és bosszúsán összevonta szemöldökét. Aztán a tekintete az asszonyra tapadt.

Madeline valahogy másnak tűnt. Királykék, rövid derekú blézert viselt, alatta világoskék kasmírruhát – maga volt a megtestesült elegancia.

– Ez az egyik új ruhád? – kérdezte, majd hirtelen felállt, hogy jobban szemrevételezze.

– Igen. Arabella nemrégiben Londonba vitt bevásárló körútra.

– Tudom, Bramsley elmondta.

Rayne úgy ítélte meg, elég idő telt el ahhoz, hogy hazamehessen, ezért írt a feleségének, hogy kedden kora délután érkezik – csaknem egy héttel házastársi esküjük kimondását követően.

Madeline kissé megmerevedett, bár hangszíne szelíd maradt.

– Ó, Bramsley napi jelentéseket készít arról, mit csinálok?

– Rendszeresen jelent mindent, ami a birtokkal kapcsolatos.

– Értem. Akkor jó lesz óvatosnak lennem, hiszen meglehetősen sok kémed van a házban.

Rayne nem tudta megállapítani, évődik-e vele Madeline, miközben figyelemelterelésül lassan körbe forgott, hogy megmutassa a ruháját.

– Hálás vagyok Arabellának, hogy megpróbál divatossá varázsolni, de lehet, hogy megbánod a nagylelkűségedet, ha meglátod a számlákat. Eléggé lepassztottam az általad rendelkezésemre bocsátott összeget.

– Már láttam néhány számlát, de a legkevésbé sem sajnálom ezeket a kiadásokat.

– Hogy őszinte legyek, én sem. A nagyanyád úgy vélte, a rongyok, amikben járok, nem méltók egy grófnőhöz.

Rayne elfintorodott.

– Kritizálta az öltözködésedet?

– Többek között.

A férfi csak most vette észre, hogy Madeline nem lépte át dolgozószobája küszöbét, így kijött az íróasztala mögül és feleségéhez sétált.

– Sajnálom, hogy el kellett túrnöd a szemrehányásait, édesem. Képzelem, mennyire kellemetlen volt.

– Igen, kissé kellemetlen volt – ismerte el Madeline. – De erre lehetett számítani. Tudtam, hogy soha nem fog elfogadni engem. Emlékszel, fel is hívtam erre a figyelmedet.

– Persze, de a nagyanyám véleménye egyáltalán nem oszt és nem szoroz a házasságunkban.

– Mégis, őszintén sajnálom, hogy közéték álltam.

Rayne megrázta a fejét, ahogy közvetlenül Madeline elé ért.

– Nincs miért hibáztatnod magad...

A férfi elhallgatott. Észrevette, hogy felesége frizurája és az arca is megváltozott.

Ám még mielőtt szóvá tehetne volna, az asszony megszakította a gondolatait.

– Teáztál már?

– Még nem. Megvártalak vele. – Rayne arra gondolt, együtt leülnek teázni, hogy az asszony elmesélhesse neki, hogyan telt az elmúlt hete.

Madeline szomorkásán rámosolygott.

– Sajnálom, hogy kellemetlenséget okozok, uram, de az Akadémián egy jó adag teát elfogyasztottam a tanítványaimmal. Megkérem Bramsley-t, tüstént hozzon egy csészével neked. És most, remélem, megbocsátasz, felmegyek és megfürdöm. Annyira megtetszett az a csodálatos fürdőkamra! Olyan luxus, amiről eddig nem is álmodtam.

Rayne számon akarta kérni Madeline-től, miért szólította most már másodszor is „uram”-nak, de éles fájdalom nyilallt az ágyékába, mikor elképzelte az asszonyt fürdés közben, és ez teljesen elvonta a figyelmét. A következő kijelentés pedig még inkább megdöbbenetett.

– Örömmel megosztom veled a fürdővizemet. Kár lenne annyi melegvizet elpazarolni, ha ketten is meg tudunk benne fürdeni. Mire megiszod a teádat, készen leszek.

Hátat fordított, majd végigment a folyosón az előcsarnok felé.

Rayne csak nézett utána, szemöldökét ráncolva figyelte a lágyan ringó csípőt. Csak nem azt kérte Madeline, hogy együtt fürödjünk? Vagy csak takarékoskodni akart a melegvízzel és azt javasolta, hogy fürödjék meg utána?

Akárhogy is, nem tudta kiverni fejéből az asszony javaslatát. Visszaült az asztalához dolgozni, de fél óra múlva feladta. Képtelen volt koncentrálni.

Nyilván ostobaság lenne bemászni a felesége mellé a kádba – mégis elindult a fürdőkamra felé.

Madeline nekidőlt a nagy rézkád lejtős hátának, számlálta a múltó perceket és egyre gyorsuló szívverését. Általában nagyon élvezte, ahogy a bőséges fürdők selymes melege kényezteti a testét, most viszont csomót érzett a gyomrában a várakozástól, és egyre azt leste, mikor lép be Rayne.

Sikerült meglepnem őt, ez egyértelmű. A szeme elsötétült, mikor rám nézett, és megpróbálta kitalálni a szándékomat – Fanny Irwin pontosan megjósolta, hogy így fog történni, morfondírozott Madeline.

Eddig tehát úgy tűnik, működik Fanny terve. Szándékosan később jöttem haza az Akadémiáról, mint amikor Rayne jelezte érkezését, hogy érezze, nem táncolok úgy, ahogy ő fütyül. Fanny szerint, ha egy asszony állandóan a férje rendelkezésére áll, a férfi jóval kevésbé érdeklődik iránta. Tehát bölcs dolog volt megvárakoztatni és meglepni.

Nem biztos, hogy végig tudom vinni a tervemet, Fanny összes jó tanácsa ellenére. Kevés hozzá az önbizalmam. Soha nem voltam csábító démon vagy szirén. Ám most a lehető legalaposabban felkészültem erre a pillanatra, finom törülközőket és illatos szappanokat készítettem ki, mielőtt belemerültem a fürdővízbe, ábrándozott izgatottan.

Szíve dübörgött a mellkasában, amikor végre gyors kopogás hallatszott az ajtón, majd Rayne halkan a nevén szólította.

– Bejöhetsz – felelte és felült a kádban.

Amikor belépett, Madeline kinyúlt a kád melletti széken lévő törülközőért és maga elé tartotta, hogy eltakarja meztelen felsőtestét. Rayne-nek fogalma sem volt, miben mesterkedik, ő pedig igyekezett a lehető leghosszabb ideig játszani az ártatlant.

– Sajnálom, hogy késésben vagyok – szólt, mialatt a férfi becsukta maga mögött a fürdőkamra ajtaját –, de még nem végeztem a fürdéssel. Annyira kellemes ez a meleg víz. Nem baj, ha még néhány percet várnod kell? – Továbbra is ártatlanul nézett a férfira, bár az idegesség miatt már szinte szédült. Rayne tekintete viszont jóval áthatóbb volt a szokásosnál.

– Persze hogy nem baj – ült le a kád melletti székre.

Madeline felpillantott rá a szempillái alól, reménykedve, hogy sikerül kellően zavartnak látszania attól, hogy nincs egyedül.

– Csak nem akard nézni, ahogy fürdöm?

– Nem kell szégyenlősnek lenned. Már láttam a gyönyörű bájaidat, nem emlékszel? – A nő habozott.

– Elég körülményes lesz a fürdés, ha közben magad előtt tartod a törülközőt – tréfálkozott Rayne.

– Igaz – nevetett fel idegesen Madeline. Ennél ügyesebben kellene csinálnom, korholta magát. Fanny számtalan alkalommal kioktatott, mostanra már tudnom kellene, hogyan játszhatom el a *femme fatale*-t, mormolta magában, és félredobta a törülközőt.

Ha ezzel az volt a célja, hogy kísértésbe hozza Rayne-t, miközben igyekszik vele elhitetni, hogy a férfi a „vadász”, bevált a trükkje. Érezte Rayne forró tekintetét meztelen, víztől fénylő keblein.

Titkon elmosolyodott. Most, hogy sikerült teljesen magára vonnia a férfi figyelmét, ideje egy lépéssel továbbmennie.

Feltérdelt a vízben és átnyúlt a kád magas oldalán, a padlón lévő kosárba. Kivett egy darab illatos szappant, majd visszaült, de csak annyira, hogy a víz szintje a derekáig érjen. Érzéki lassúsággal végigsimogatta a szappannal meztelen vállait, majd a nyakát és a két melle közti völgyet.

– Ez a szappan pompás, csodálatosan lágy a bőrömnön. Ugye francia?

– Nem tudom – felelt vontatottan Rayne. – Bramsley gondoskodik a háztartási cikkek beszerzéséről.

Vajon csak képzelem, vagy tényleg hirtelen mélyebb lett a hangja? – tűnődött Madeline.

– Segítsek? Szeretnéd, ha megmosnám a hátadat?

Madeline nem akart túl türelmetlennek látszani, ezért sokatmondó mosollyal hárította el az ajánlatot.

– Köszönöm, de egyedül is megy.

Rayne továbbra is merően bámulta, ahogy az asszony szappanozza magát, ám pár pillanat múlva megtörte a csendet.

– Valami megváltozott rajtad. Nem csak a ruhatárad lett új.

235• Nicole Jordan

– Megfogadtam a tanácsodat, és divatosabbra fésültettem a frizurámat.

Hosszú, barna haját összefogva, laza kontyba csavarta a feje tetején, miközben jó néhány nedves hajtincs göndörödött az arca körül.

– Nagyon jól áll.

Madeline elpirult a bókra. Pedig a gőztől amúgy is rózsás volt az arca.

– Bevallom, nagy örömet okoz, hogy előnyösebb lett a külsőm. Te ezt nem értheted, mivel mindig is gyönyörű voltál.

– Gyönyörű? – tiltakozott viccelődve Rayne.

– Férfi létedre lélegzetelállítóan gyönyörű vagy.

Örömmel nyugtázta, hogy elismerő mosoly vonul át Rayne arcán a dicsérettől.

– Mindig túlságosan szerény voltál a kinézetedet illetően, édesem – szólt a férfi.

Ez nem egészen igaz, tudom, gondolta Madeline. Amíg nem találkoztam Rayne-nel, vajmi keveset érdekelt a külsőm, mivel egyetlen férfit sem akartam megfogni.

– Neked könnyű legyinteni az ilyen problémákra. Soha nem élted át, milyen szívfacsaró, ha valaki jellegtelen kinézetű.

– Most már egyáltalán nem vagy jellegtelen.

– Köszönöm – igyekezett könnyed hangon beszélni Madeline, és palástolni, mennyire örül a dicsérő szavaknak. – De ez számodra is előnyt jelent. Ha vonzóbbnak találsz, könnyebben éred el a célokat.

– A célomat?

– Hogy örököszt nemzzél. Hát nem ezért vettél feleségül?

– Részben.

– Talán akkor ki kellene használnunk ezt az alkalmat. Azt már bebizonyítottad, hogy lehet hintóban szeretkezni. Vajon megoldható fürdőkádban is?

Rayne méregette az asszonyt, megpróbálta kitalálni a szándékát.

– Mire gondolsz, Madeline? – kérdezte végül. – Azt akarod, hogy itt és most szeretkezzem veled?

– Csak egy ötlet volt – vonta meg meztelen vállát. – Gondolom, hosszabb ideig tart összehozni egy örököszt, ha külön hálósobában alszunk és csak a testi érintkezés idejére osztod meg velem az ágyadat. Én viszont teljesíteni szeretném az alkunkban foglalt ígéreteimet, Rayne.

Hangosan vert a szíve, mialatt a válaszra várt. Valóban gyerekekkel akarta megajándékozni Rayne-t, azonban ebben a pillanatban az volt a legfontosabb, hogy felszítsa a férfi szenvedélyét.

– Komolyan mondom – tette hozzá, hangját halkabbra fogva. – A kötelességemnek tartom, hogy szeretkezzem veled.

– Kötelesség – ismételte meg a férfi szenvtelenül.

– Természetesen nagyon kellemes kötelesség – nevetett rá huncutul.

– Állok rendelkezésedre, feleség! – szólt érzéki mosollyal a férfi.

– Akkor miért nem vetközől le?

Rayne felállt és szó nélkül levette a ruháit.

A férfi meztelen testének emléke áttáncolt Madeline gondolatain, azonban az emlék nem vehette fel a versenyt a hús-vér Rayne-nel. A lélegzete is elállt a magas, izmos férfitest nyers erejétől.

Volt benne valami vadság, buja kihívás, ami nem illett bele egy gazdag nemesemberről alkotott hagyományos képbe. A csodálatos mellkas, például, kemény izmoktól feszült, a combjai viszont egy kisportolt lovaséhoz hasonlítottak, aki hosszú órákat tölt nyeregben.

Még mindig alig tudta elhinni, hogy ez a pompás férfi az ő férje. Azt meg még nehezebb volt elképzelnie, hogy erősen fel tudja tüzelni a vágyát, annak dacára, hogy Rayne már a kezdetektől mondta, hogy kívánja őt. A férfi iránta táplált vágya azonban szemmel látható volt, fedezte fel Madeline, ahogy tekintete Rayne hasáról az ágyékára siklott, ahonnan kibukkant vastag, hosszú, ágaskodó hímtagja.

Madeline beharapta az ajkát, amint felidézte, milyen érzés volt, amikor ez a testrész betöltötte őt, és gondolatban átélte a hihetetlen gyönyört. Most azonban a férje gyönyöre számít, ezt tűzte ki legfontosabb célul.

Rayne ruganyos, kecses mozdulatokkal mászott be a kádba. Madeline a kád egyik végébe kuporodott, hogy helyet adjon neki, s mialatt Rayne befészkelte magát és nekidöntötte a hátát a kád magasabb oldalának, a víz átcsapott a kád szélein.

– Nos, mi jár a fejedben? – kérdezte vidám, férfias hangon.

Madeline érezte, hogy elvörösödik, és csendben elmorzsolta egy szitkot, amiért így reagált a közelségére. Hiszen továbbra is kezében kell tartania a gyeplőt, hogy elcsábíthassa Rayne-t, miközben igyekszik elhitetni vele, hogy mindez a férfi saját ötlete volt.

– Te vagy a mesteri szerető, rád bízom a továbbiakat.

– Akkor gyere ide – parancsolt rá. – Túl messze vagy tőlem.

Madeline még mindig térdelve előbbre araszolt a férfi széttárt combjai közé. Rayne most már elég közel volt ahhoz, hogy érezze bőrének pézsmailatát, mely összekeveredett a friss szappanillattal. A férfi még így is soknak tartotta a köztük lévő távolságot, ezért birtoklóan Madeline dereka köré fonta a karját és szorosan magához vonta őt: kemény férfiassága nekinyomódott az asszony hasának.

– Borotválkoztam reggel, de félek, hogy az állam durva a finom bőrödnök.

Az asszony végighordozta tekintetét a szép arcvonásokon. Néhány apró borosta látszott az állkapcsan.

– Nem baj – rázta meg a fejét.

– Jó, mert meg akarlak csókolni.

Lágyan végigfuttatta hüvelykujját a nő alsó ajkán, majd ráhajolt. Szája csodálatosan meleg volt, ajkai érzékenyen nyomódtak az asszonyéra. Madeline teljesen elmerült a csókjában, beitta őt, élvezte nyelvük féktelen párbaját. Amikor Rayne elengedte, a nő visszahúzódott és még mindig szédült a testében ébredt perzselő vágytól.

Alig tudott nyelni, igyekezett összpontosítani a tervére, hogy neki kell elcsábítania a férjét és nem fordítva.

– Hadd mossam meg a hátadat – mormolta. – Ez is kötelessége egy feleségnek, nem?

– Majd később. Pillanatnyilag egészen más jár az eszemben.

Elvette az asszonytól a szappant, beszappanozta a kezét, majd a nő vállait, aztán keze feljebb indult. Madeline hátrahajtotta a nyakát, ahogy a férfi tenyere hozzáért, két kezével megfogta és ott tartotta Rayne kezét lüktető nyaki ütőerén, majd lassan lejjebb csúsztatta.

Amikor a férfi ujjai a melléhez értek, két ágaskodó csúccsá váltak mellbimbói, melyeket Rayne körkörösén cirógatni kezdett a hüvelykujjával.

Kéjes nyögés szakadt fel Madeline torkából, Rayne azonban nem engedte, hogy lehunyja a szemét.

– Nézz rám!

– Miért? Mit akarsz tenni?

– Majd meglátod – szólt lassú, lusta, ellenállhatatlan mosollyal.

Átdobta a szappant a kád széle fölé, bele a kosárba, majd mindkét kezével Madeline melleit kezdte kényeztetni. Rózsás mellbimbói már duzzadtak és kemények voltak, Rayne tovább ingerelte őket az ujjával, amitől csak még érzékenyebbek lettek. Ahogy a nő figyelte őt, mellbimbói érzékenysége egyre fokozódott. Madeline élesen beszívta a levegőt, ahogy az erotikus kényeztetés hatására forró fájdalom söpört rajta végig.

Majd Rayne az egyik kezét a víz alá tette és megsimogatta a nő combjai felett a sötét, göndör szeméremszőrzetet. Madeline egész testét tűz árasztotta el, mégis megragadta férje karját, hogy ne érhesen hozzá.

– Drágám, szeretnék egy szívességet kérni tőled.

– Miféle szívességet? – szökkent magasba Rayne szemöldöke.

– Igaz, hogy érdekházaságot kötöttünk, de ettől még nincs okunk rá, hogy ne élvezzük, igaz?

– Igen. Magam is úgy vélem.

– Mégis úgy áll a helyzet, hogy rendkívül egyenlőtlen a viszonyunk. Neked hatalmas tapasztalatod van, nekem szinte semmi.

– És?

Madeline nagy levegőt vett.

– És meg akarom tanulni, hogyan szerezzek örömet neked. Megtanítasz rá?

239• Nicole Jordan

Rayne fürkészőn nézett rá félig csukott szemhéja alól.

– Hiszen már most is örömet szerzel, édesem.

– De rengeteg tanulnivalóm van még. Te legendás szerető hírében állsz, méltó akarok lenni hozzád. Kérlek, avass be a titkokba, hogyan lehetnék ideális szerető.

– Komolyan gondolod? – csillant meg egy szikra Rayne szemében.

– A legkomolyabban.

Tekintetük összekapcsolódott. Ettől Madeline újabb heves fájdalmat érzett combjai között.

– Hogyan tegyek a kedvedre, Rayne?

– Számítatlan módja van, hogy felizgass egy férfit.

– Mondj egyet.

– Például érints meg.

Madeline a víz alá tette a kezét, majd ujjjaival végigsimított a férfi lapos, kemény hasán. Érezte, hogy az izmok megfeszülnek érintése nyomán, még mielőtt elérte a férfi ágyékának alsó részét és tenyerébe fogta a bársonyos herezacskót a duzzadt férfiasság alatt.

– Így gondoltad?

Halk mormogás volt a válasz, miközben hímtagja felágaskodott.

– Ezzel az örületbe lehet kergetni egy férfit.

– És ehhez mit szólna? – kulcsolta rá ujjait a vastag, forrón meredező hímvesszőre.

– Egyenesen mennyei – ismerte be Rayne elfojtott hangon. – Még élvezetesebb, ha simogatom is.

Madeline engedelmeskedett, gyengéden dédelgetni kezdte a kemény, lüktető péniszt, amely megremegett a kezében – ettől viszont, érzéki reakcióként, teste mélyét borzongás járta át. Rayne Madeline ujjai köré fonta az ujjait és így együttesen simogatták férfiasságát.

A nő örömmel vette észre, hogy Rayne arca kipirul, lélegzete szaggatottá válik.

– Biztos vagyok benne, hogy ez még nem minden.

– Használd a fantáziádat, édesem.

– Azt hiszem, fel kellene fedeznem a tested a számmal, nem? – vetett rá átható pillantást Madeline.

A férfi szemében a dévaj csillogás azt jelezte, tetszik neki az ötlet.

– Könyörgöm, folytasd.

Madeline, a hímvesszőt még mindig a kezében tartva, előre hajolt és végigcsókolta a széles, meztelen mellkast, nyelvével lenyalta bőréről a vizet, azonban az egyszerű becézgetés kevés volt számára.

– Ha felállnál, jobban hozzád férnék.

– Azt meghiszem.

Rayne engedelmesen talpra állt és nekitámaszkodott a fürdőkád lejtős háttámlájának, a fenéke a sima fémnek feszült, ágyéka pontosan a nő arca előtt volt. Tejesen nyugodtnak tűnt, bár Madeline érezte, hogy egyáltalán nem annyira laza, mint ahogy mutatja.

Rayne teste valóban megfeszült, amikor Madeline vizet mert a tenyerébe és végigfolyatta pulzáló erekcióján. Mivel nem tudta pontosan felidézni, mit mondott Fanny, az ösztöneit követte. Tenyerét felfelé végigfuttatta a férfi erős combjain, közelebb hajolt és ajkával megérintette az ágaskodó hímtagot.

Amint a férfiasságán gyöngyöző vízcseppeket kezdte lenyalogatni, Rayne élesen beszívta a levegőt.

– Azt akarom, hogy magadon kívül legyél a kéjtől – nézett rá provokatív, kihívó mosollyal. – Mit kell ehhez tennem?

– Szerintem most pont jó úton jársz.

Szeméből teljesen eltűnt a cinkos fény, helyét átvette az intenzív érzékiség, amely a nőt is feltüzeltelte.

– Hogy érted?

– Miért nem használod azt a buja, érzéki szádát?

Rayne egy helyben maradt, a kád másik oldalának peremét fogta, így teljesen az asszony irányítására hagyatkozott. Madeline-en izgalom futott át, ereiben folyékony tűz és dermesztő hideg váltogatva egymást.

Keze kissé remegett, amikor átfuttatta ujjait a göndör szőrzeten. Majd a férfi forró testére, ízére sóvárogva előre hajolt és nyalogatni kezdte.

Rayne teste megmerevedett a nő szájának első érintésére és így maradt, mialatt Madeline a nyelvével finoman végigkóstolgatta. Az asszony felpillantott és látta, férje szája megvonaglik egy félig gyönyörteli, félig fájdalmas, szoros mosolyban.

– Kezdőhöz képest nem rossz.

A kihívás hevében Madeline teljes figyelmét Rayne felizgatásának szentelte, engedte, hogy nyelve és ajkai önkéntelenül bőklásszanak, becézgetése egyszerre volt hívogató, cirógató és sokat ígérő.

Rayne felnyögött, majd szorosan megragadta a kád szélét. Madeline torkából is hasonló hang tört fel. Egészen elbűvölte a férfi reagálása, melegség járta át, hogy képes volt gyönyört okozni neki.

– Egek – mormolta Rayne, ahogy a nő egyre erősebben szívta –, és még te mondtad, hogy fogalmad sincs, hogyan izgathatsz fel.

– Kiváló tanár vagy.

Most már egyáltalán nem flegma, gondolta Madeline diadalmasan, amikor a férfi előbbre tolta a csípőjét. Az asszony mindkét kezét mögé csúsztatta, érezte, ahogy Rayne feneke megkeményedik a tenyerében.

– Fáj? – dünnyögte alig hallhatóan, mivel ajkai egyre erőteljesebben vették birtokba Rayne hímtagját.

– Igen, iszonyú fájdalmat érzek, mindjárt felrobbanok...

És mintha csak a szavait akarná megerősíteni, csípője ismét ívbe feszült.

A biztonság kedvéért Madeline még mélyebben vont a szájába a merev péniszt, tovább folytatta mesterkedéseit, míg a férfi keze hirtelen belemarkolt a hajába, hogy leállítsa.

– Ennyi elég a kínzásból.

Madeline felnézett, s azon töprengett, vajon komolyan azt akarja-e Rayne, hogy most abbahagyja.

Nem látott tétovaságot a csillogó zafír szempárban. A forró tekintet szinte perzselte, és amikor beletekintett, a látványtól megfagyott ereiben a vér. Vágyakozást olvasott ki a szeméből – iránta érzett szexuális vágyakozást.

Abban a pillanatban szépnak érezte magát. Gyönyörűnek és mindenhatónak. Most élte át először, hogy nőként hatalma van – hagyta, hogy belesüllyedjen a csodálatos szempár mélységeibe. Hóhullám árasztotta el, elgyengült és reszketni kezdett.

Bizonyára hasonlóképpen érzett Rayne is, mivel hirtelen leült a kádban. A víz kicsapott a perem felett, ahogy szorosan a karjába vonta Madeline-t. Most már mindketten remegtek az elsöprő vágytól, és ereikben forrón dübörgött a vér.

Rayne átvette az irányítást: széttárta Madeline combjait és az ölébe húzta őt, lovaglópozícióba, kelyhe nyílása összeért a hímvessző duzzadt makkjával. Az érintés szinte sokkhatást váltott ki belőle.

– Kíváncsi vagyok, milyen érzés, amikor meglovagolsz.

Erotikus szavaival felgyújtotta az asszony képzeletét, aki még jobban elgyengült. Visszatartotta lélegzetét, ahogy Rayne lassan lefelé irányította testét, lovaglóülésbe állítva. Olyan érzés volt, mintha egy szilaj mént lovagolt volna meg – azzal a különbséggel, hogy nem nyeregben ült, hanem a férfi merev tagjára húzva. Teste elolvadt, eszeveszetten kívánta Rayne-t.

Amikor a férfi végül behelyezkedett kelyhe redői közé, Madeline nyöszörgött a fantasztikus élménytől. A teljesség érzése csodálatos volt – Rayne azonban, úgy tűnt, tovább akarja fokozni az eksztázist. Ahogy elkezdett mozogni a testében, ajka birtokba vette az asszonyét, és lázasan falta.

Csókja követelőző volt, tüzes, birtokló, a nő pedig ugyanolyan hévvel válaszolt nyelve minden lökésére, ajkaik összefonódtak, perzselőn, szinte fájón.

A tempó egyre gyorsult. Madeline combjai körülfonták a férfi csípőjét, s ahogy az egyre erőteljesebben döfködte, nedves, csúszós testük súrlódása csak fokozta vágyukat. Madeline pillanatokon belül levegőért kapkodott, mégis meglepetésként érte a testében tapasztalt érzéki robbanás.

Rayne a szájával fogta fel a nő gyönyörteli sikolyát, ahogy megrázkódott a karjaiban.

Egy szempillantással később ő is elért a csúcsra, miközben az asszony teste még vibrált hímtagja körül, nyers kiáltásai pedig belevegyültek a férfi hangos nyögéseibe.

Amikor végül mindketten lecsillapodtak, Madeline Rayne mellkasára bukott, a szíve gőzkalapácsként vert, lélegzete szaggatott volt. Úgy érezte, mintha teste érzékeny, folyékony anyagból volna, s még ahhoz is gyenge volt, hogy megmozduljon. Szenvedélyük tüze minden porcikáját megolvasztotta.

Rayne legalább ennyire kimerültnek látszott. Hangosan zihált, mozdulatlanul ült, fejét a kádnak támasztva, karját lazán felesége köré fonta a vízben.

Nem tudták mennyi idő telt el, mikor Rayne rekedten felkacagott.

– Nem egészen ilyen fogadtatásra számítottam. Kétségtelen, még soha nem élveztem ennyire a fürdést.

Madeline testében a meleg fény még jobban felizzott a férfi nevetésétől. Még mindig képtelen volt megmozdulni. Valójában abban sem volt biztos, hogy lábai valaha működni fognak-e még. Rayne-nel összesimulva újra megtapasztalta a teljesség felkavaró érzését, nem csak a testében, de a szívében is.

Ugyanakkor szinte eufórikus örömet is érzett. Rayne vad fizikai reagálása az általa kezdeményezett szerelmeskedésre új reményt adott, most már hihetett abban, hogy terve sikerülni fog. Ilyen hihetetlen szenvedély átélése után kezdte kedvezőbb színben látni közös jövőjüket.

Annak ellenére, hogy alkujukban szó sem volt szerelemről, Madeline egyetlen vágya, álma volt, hogy Rayne beleszeressen. Boldogsága csakis a férfi szívének elnyerésével lehet teljes.

Természetesen ezt nem merte felfedni előtte, mivel attól félt, elriasztja. Mégis felébredt benne a remény, hogy egy napon Rayne valóban akarja majd őt – és nem csak az általa nyújtott gyönyörök kedvéért, sőt nem is az annyira vágyott gyermekek miatt, hanem pusztán önmagáért.

Emlékeztette magát elérendő céljára, ezért kibontakozott férje öleléséből. Egy csókot nyomott Rayne meztelen vállára.

– Most kaptam a legfantasztikusabb leckét a szerelmeskedésből – mormolta.

– Ragyogó tanítvány vagy – lehelte elpilledten Rayne.

A nő felemelte a fejét és ránézett. A férfi szeme még csukva volt, a szája körül játszadozó lágy mosoly hatására azonban Madeline alig tudta megállni, hogy ne akarjon újból hozzásimulni.

Mellkasában egyre erősödött a remegés – ez figyelmeztető jel, tudatosította magában. Azonnal meg kell szakítania ezt a bensőséges összefonódást, nehogy elárulja érzelmeit.

Csak még egyetlen perc, fogadkozott, és arcát elégedett sóhajjal férje vállgödrébe fúrta.

Rayne ugyanúgy elbágyadt, ugyanaz a kellemes, ellazító kielégülés járta át minden porcikáját. Elragadónak találta Madeline pajkos, ártatlan játékát.

Furcsa, hogyan is tarthatta őt valaha is jellegtelennek. Első találkozásukkor csupán örömtelen vénlánynak látta. Ösztönös érzékisége azonban nemcsak felkavarta és felizgatta, hanem arra is bizonyosággal szolgált, hogy az asszony tökéletesen illik az ő buja, kéjvágyó természetéhez. Még most is érezte a bőrén a nő szenvedélyének forróságát, pedig a víz már kezdett kihűlni.

Újdonsült feleségem valóban sokkal többet nyújt számomra, mint amiben megalkudtunk, ismerte el magában Rayne.

Ám éppen amikor kimondta volna a gondolatát, Madeline elhúzódtott tőle. Kiszabadította lábait a férfi csípője mögül, majd a kád szélébe kapaszkodva felhúzódkodott.

Rayne nagy nehezen kinyitotta a szemét és figyelte, ahogy az asszony kimászik a kádból. Tekintete a ruganyos, kíváncsú testre tapadt. A férfi csalódására Madeline maga köré tekert egy nagy fürdőlepedőt, elrejtve kíváncsú idomait.

– Csak nem akarsz elmenni?

A nő hátrapillantott a vállá fölött és szívfájdítóan rámosolygott.

– Fürödni nélkülem is tudsz.

Ha Rayne nem ismerte volna annyira az asszonyt, a pillantást akár kacérnak, sőt kihívónak ítélte volna. Nagy kísértést érzett, hogy felálljon a kádban és visszahúzza Madeline-t maga mellé a vízbe.

Egyre csak a homlokát ráncolta. Szinte rá sem ismert újdonsült feleségére előnyös külseje és megváltozott viselkedése miatt. Valójában abban sem volt biztos, hogy kedvére való-e Madeline mostani, csábos énje. Az asszony nagy, szürke szemeiben nem látott semmiféle mesterkéeltséget, pedig hirtelen minden ösztönét kiélesítette.

– Ne menj még el.

– Attól tartok, muszáj. Fel kell öltöznöm és el kell készülnöm a mai estére.

– A mai estére?

– Elfelejtettem mondani... – magyarázta Madeline könnyed hangon –, Arabella vacsorát ad Danvers Hallban néhány szomszéd család számára, utána pedig kártyaparti lesz. Úgy gondoltam, elmegyek, de ne feszélyezd magad, ha nincs kedved velem tartani. Tudom, hogy nem érdekelnek az unalmas társasági rendezvények.

Rayne még mindig a homlokát ráncolta. Ráébredt, hogy Madeline maga tervezi meg a programjait, és az életét nélküle is el tudja képzelni. De hát nem pont ezt akartam tőle? – kérdezte magától.

– Én is el akarok menni – jelentette ki. – A jelenlétem segít majd, hogy bevezessünk a társaságba.

– Akkor küldök egy üzenetet Arabellának, hogy rád is számítsen.

Miután Madeline megtörölközött, belebújt egy rendkívül nőies, nefritzöld selyemköntösbe, melyet félig nyitva hagyott elől, majd megfordult, odalépett a kádroz, és egy könnyed csókot lehelt férje ajkára. Perzselő forróság futott át Rayne-en újra, ám a nő összehúzta a köntöst és újra elrejtette asszonyos bájait. Ezután összeszedte a fürdőszobában hagyott ruháit, majd halkán becsukta az ajtót maga mögött. A férfi csak bámult az ajtóra. Megdőbbent Madeline hirtelen átváltozásán.

Örült a most felfedezett érzékiségének és előnyös tulajdonságainak, ugyanakkor nyugtalan is lett tőlük. Tapasztalatai

szerint egy csábításra hajlamos nő csalfa és veszélyes lehet. Camille is a maga javára használta fel csáberejét...

Talán megint túlreagálom a dolgokat, gondolta, hiszen már korábban is volt erre példa, amikor félremagyaráztam Madeline kapcsolatát Ackerby báróval. De rendkívül bizalmatlan lettem, mióta megtapasztaltam Camille árulását. Tudat alatt valami jelet próbálok találni, vajon Madeline nem akar-e becsapni.

Ám még ha tiszták is a szándékai, el kell ismernem, túlságosan is kezdek vonzódni elbájoló, újdonsült hitvesemhez. Mostantól kezdve jobban oda kell erre figyelnem, fogadta meg, miközben összeszorította állkapcsát és ismét kivette a kosárból a szappant.

14.

Rayne eszeveszett vágyat tud kelteni egy nőben Maman, de remélem, én is fel tudom majd szítani a szenvedélyét magam iránt. Sajnos úgy látszik, ellenáll minden kísértésnek.

Madeline-ban végbement változás újabb bizonyítékait tapasztalta meg Rayne, amikor aznap este Danvers Hallban vacsoráztak. A nő pazar, fehér, brüsszeli csipkéből készült ruhát és halványzöld selyemstólát viselt. Haját sokkal lazábban tűzte fel, mint korábban, fénylő tincseit apró gyöngyök és smaragdzöld szalagok díszítették.

Mintha az arcvonásai is lágyabbnak, finomabbnak tűntek volna. Ami azt illeti, morfondírozott Rayne, újdonsült felesége majdhogynem gyönyörűnek látszott ízléses, divatos megjelenésével. Elnézte, ahogy az asszony a többi vacsoravendéggel társalog, és megállapította, most már egyértelműen kész arra, hogy grófnőként töltsse be a helyét férje oldalán.

Rayne – érthető módon – egész este viaskodott felesége iránti vonzódásával. Kétségtelen, hogy az „új” Madeline szebb volt, mint az a jellegtelen vénkisasszony, akivel az előző héten összeházasodott. És bár a külső megjelenése soha nem volt olyan fontos számára, mint élénksége, intelligenciája és éles észjárása, akaratlanul is megragadta a most tapasztalt változás. Bosszantotta, hogy önkéntelenül is gyengédebben bánik vele, határozottsága pedig – miszerint távolságot kell tartania tőle – egyre inkább elenyészik.

Gyengesége csak tovább fokozódott, amikor hazaértek Riverwoodba, hogy nyugovóra térjenek. Madeline egyértelműen magabiztosabb lett nőiességét illetően, új keletű érzékisége mellett, mivel amikor Rayne felkísérte a hálósobája ajtajáig, megállt és határozottan ránézett. Tekintetük találkozott: a fénylő szürke szemek hívogatóan és érdeklődéssel fürkészték. Rayne-nek azonnal az jutott eszébe, milyen forró és heves volt az asszony a karjai közt alig néhány órával azelőtt. Még mindig érezte, ahogy a nő hüvelye szorosan körülölelte a péniszét vulkánként kitörő orgazmusuk közben.

Amint felidézte az ízt, bőre simaságát és melegségét, Rayne-en vihként söpört végig a vágy – valószínűleg ez is volt Madeline célja. Ajka ugyanolyan szívfacsaró mosolyra húzódott, mint délután a fürdőkamrában, szenvedélyes egyesülésük után.

A férfi tekintete jó ideig a telt, érett szájra szegeződött... ám ekkor kényszerítette magát, hogy egyet hátrébb lépjen. Alig tudta megállni, hogy Madeline után menjen a hálósobájába, és az egész éjszakát szerelmeskedéssel töltsék. Újra és újra belé akart hatolni, egyre kétségbeesettebben. Mégis ott hagyta a hálósobaaajtó előtt, és eltökélte, korlátozni fogja szexuális igényeit, kifejezett vágya ellenére, hogy örököst nemzzen.

Máris túlságosan függött Madeline-től. Amíg el nem döntötte, hogyan töltsé kedvét vele anélkül, hogy az asszony túlságosan is a belső világába férkőzzön, jobb, ha távolságot tart tőle.

Nem volt meglepő, hogy alig aludt azon az éjszakán. Sehogyan sem sikerült elterelnie a gondolatait a Madeline-nel átélt szeretkezéséről. Másnap reggel nyugtalanul és idegesen ébredt. Érthető, hogy kívánja az asszonyt, de el sem tudta képzelni, miért okoz akkora gondot, hogy fenntartsa az érzelmi falat, ami eddig körülvette. Hiszen amikor udvarolt neki, csupán testi vágyat érzett iránta.

Még mindig ezen rágódott, amikor Madeline is lejött reggelizni. Friss és üde volt krémszínű muszlin köntösében. A legszívesebben a

karjába vette volna, hogy megcsókolhassa azt az érzéki száját és a még érzékibb testet.

Ez viszont jó okot szolgáltatott arra, hogy hálás legyen azért a kis incidensért, ami ismét éberségre intette. Udvariasan társalogtak a reggelizőasztalnál a vendégekről, akikkel Madeline előző este találkozott, amikor az asszony véletlenül elszólta magát. Rayne éppen dicsérte, hogy sikerült megnyernie a szomszédokat.

Madeline felnevetett, majd elfintorította az orrát.

– Ami azt illeti, igyekeztem minél jobban hasonlítani Roslyn Moncriefre. Tudom, hogy nagy csodálója vagy. Hogy is írtad le őt? „Felkavaró”? És nagyon magas pontszámot adtál az intelligenciájára.

Rayne tekintete élesen villant erre a megjegyzésre. Madeline csakis egy módon tudhatta meg, hogyan értékelte Roslynt: ha kutakodott az íróasztalfiókjában.

– Honnan tudod, hogy csodálója vagyok? – kérdezte kedvesen.

A nő összerezzen. Bűnbánó pillantást vetett férjére, és Rayne azon tűnődött, vajon bevallja-e, mit tett, vagy megpróbál hazugsággal kibújni a maga állította csapdából.

Némi habozás után az asszony úgy döntött, tiszta vizet önt a pohárba.

– Valamelyik nap láttam a feleségjelöltjeidről készített listát,

A férfi hosszú, nyugodt pillantására őszintén folytatta.

– Hogy pontos legyek, nem szimatolni akartam a dolgozószozádban. Levélpapírt kerestem az íróasztalodban. Az egyik fiók nyitva volt, és amikor észrevettem a hölgyek nevét tartalmazó listát, kíváncsi lettem, és el akartam olvasni a megjegyzéseidet.

Rayne még mindig hallgatott. Az asszony a karjára tette a kezét.

– Sajnálom, Rayne. Nem volt szándékomban kutakodni. Többé nem fog előfordulni. Megígérem.

Pillantása kellően ártatlan volt, ám a férfi egyszer már áldozatul esett egy csinos és csábító tekintetnek. Nem vetett semmit felesége szemére, azonban a tudat, hogy Madeline a privát iratai között keresgélt, hogy kileste személyes titkait, épp elég volt ahhoz, hogy megingassa a bizalmát a nő szavahihetőségében.

Két nap múlva újabb, még komolyabb esemény történt, amely tovább fokozta Rayne gyanakvását. Késő délután rajtakapta Madeline-t, amint megpróbálta kihallgatni a beszélgetését.

Mióta visszatért Riverwoodba, számos jelentést kapott Londonból a merényletkísérlet leleplezésének fejleményeiről. Amint éppen elkészönt a futártól néhány végső utasítás kíséretében, kinyitotta a dolgozószobája ajtaját, és meglátta, hogy felesége a folyosón álldogál.

Madeline barátságosan rámosolygott, mintha bocsánatot kérne.

– Azon tépelődtem, kopogjak-e vagy sem, uram. Nem akartalak megzavarni privát ügyeidben.

Rayne kétkedve fogadta az asszony magyarázatát, de nem kívánta egy illetéktelen személy előtt megvitatni a dolgot. Ezért bólintott, és elbocsátotta a futárt.

Amikor kettesben maradtak, Madeline a szempillái mögül felpillantott Rayne-re.

– Már megint kihagytad az uzsonnát. Meghívlak, hogy teázz velem.

Mivel nem jutott eszébe elfogadható indok, amivel visszautasíthatja a meghívást, követte az asszonyt a szalonba, ahol a személyzet már felszolgált az ízletes teát.

– Nem is tudtam, hogy folytatod korábbi kémtevékenységedet – szólta Madeline nyugodt hangon, miközben kitöltötte a teát.

– Miből gondolod, hogy folytatom?

Madeline ravaszskán pillantott rá.

– Nem volt nehéz rájönnöm, hiszen a dolgozószobádba ki-be járnak különféle titokzatos alakok, és órákat töltenek nálad éjjel és nappal.

– S ebből azt feltételezed, hogy a látogatóimnak köze van a kémkedéshez.

– Igen. Mindig sietős a dolguk... túlságos komolyak. Ez nem jellemző azokra, akik csupán üzleti ügyekben érdekeltek. Nem tűnnek kéregetőknek sem – akik adományt vagy szívességet

várnának el tőled –, pedig az tény, hogy bőven lennének ilyenek, címedre és vagyonodra való tekintettel.

– Miért pont most aggódsz az elfoglaltságaim miatt, édesem? – tért ki a válasz elől Rayne.

– Miért ne töprenghetnék azon, mi foglalja le újdonsült férjem idejét? – vonta fel kérdően a szemöldökét Madeline. – Nem logikus, hogy érdekelnek a dolgaid most, hogy egybekeltünk – annak ellenére, hogy pusztán érdekházasságot kötöttünk?

Talán logikus, állapította meg Rayne, azonban az asszony kifejezett érdeklődése nyugtalanná tette. Meg akarta téveszteni, de Madeline tovább sorolta észrevételeit.

– Azt hittem, felhagytál titkosszolgálati hivatásoddal, ám nem lepne meg, ha valamilyen formában folytatni szeretnéd. Hiszen vonzanak a kihívások. El sem tudom képzelni, hogy megelégednél a nemesemberek szokásos, sőtlan életformájával.

Rayne továbbra sem reagált, így Madeline provokatív mosollyal folytatta.

– Gyanítom, hogy az ilyen hivatást gyakorlók nem érik be megszokott rutintevékenységekkel, főleg a hozzád hasonló kvalitásúak.

Hiába próbált azonban hízelegni a férfinak, Rayne nem volt vevő volt ezekre a taktikákra.

– Még nem döntöttem, mit kezdjek a jövőmmel – szólalt meg végül.

Ez igaz is volt. Napóleon 1814-es első veresége után barátja, Will Stokes beállt a Bow Street Runnershez tolvajokat és bűnözőket üldözni, és nemrégiben Rayne-t is hívta, hogy csatlakozzon hozzá. De a tolvajok elfogásához nem volt akkora affinitása, mint ahhoz, hogy az eszét és ügyességét latba vetve küzdjön a veszélyes francia ügynökök ellen.

Ez a mostani vállalkozás viszont felvillantott benne egy ötletet, hogy mit is kezdhet az életével. Az összeesküvések megghiúsítása talán gyógyír lesz a közönyére és nyughatatlanságára, és betölti az

űrt, melyet a brit titkosszolgálati hivatásának megszűnése hagyott benne.

Madeline a teáját szürcsölgetve fürkészte férje arcát.

– Ha döntöttél, szeretném, ha elmondanád.

– Persze.

– Könyörgöm, ez nem válasz! Ha valamilyen veszélyes vállalkozásban kell részt vened, aggódom a biztonságodért.

– Nem. Egyáltalán nem kell aggódnod miattam.

A válasz felzaklatta Madeline-t, az arcán düh és csalódottság tükröződött. Rayne azonban nem óhajtott beszélni neki a régensherceg életét fenyegető veszélyről. Bármi is volt Madeline indoka, nem akarta, hogy az asszony beleártsa magát az ügyeibe. Biztos, hogy felajánlana a segítségét, egy amatőr közbelépése pedig a legjobb terveit is keresztülhúzhatja.

Rayne a fejét csóválta, és ironikus gondolat fordult meg a fejében.

Ha alázatos, engedelmes feleséget akartam volna, aki nem kontárkodik bele a dolgaimba, nem Madeline-t választottam volna. Talán hiba volt ömellette döntenem. Igen okos, az esze vág, mint a borotva. Ha ki akarja puhatolni a titkaimat, jó eséllyel teheti meg, lévén, hogy egy fedél alatt élünk, az én házamban. Viszont az elmúlt néhány nap eseményeit tekintetve, lehet, hogy a puszta asszonyi kíváncsiság jóval baljóslatúbb dologba csapott át. Akárhogy is van, érzem, hogy valami nem stimmel. Madeline nyilvánvalóan akar valamit tőlem; csak azt nem tudom, mit, töprengett a férfi. Lehet, hogy minden eszközzel okot próbálok találni, amivel távol tarthatom őt magamtól. Bár a saját és mások kárán szerzett tapasztalataim arra intenek, hallgassak az ösztöneimre – ez a bölcsesség sokszor bevált a titkokkal, hazugságokkal és árulásokkal tűzdelt pályafutásom során. És bár a megérzéseim ezúttal nem igazolódtak be, Madeline hallgatósága, amikor látogatót fogadok, vagy a faggatózása a jövőbeni, titkosszolgálati ügyeimmel kapcsolatban nem azt bizonyítja, hogy feltétel nélkül megbízhatok benne.

Ami Madeline-t illeti, a legkevésbé sem lepte meg, hogy Rayne titokban akarja tartani előtte élete egy részét, még akkor is, ha most

már házasok. A régi szokásoktól nehéz megszabadulni, arról nem is beszélve, hogy az asszonynak is megvoltak a maga titkai, melyeket elrejtett Rayne elől.

Látta, hogyan hordozta végig rajta a tekintetét Haviland, hogyan méregette, amikor ő csak a jövőbeni ambícióiról kérdezgette. Talán a gyanakvó természete miatt tért ki annyira elszántan a faggatózás elől.

Nem szándékozott beleavatkozni Rayne ügyeibe. Fanny tanácsolta, hogy mutasson élénk érdeklődést férje iránt. Természetes, hogy Haviland életének minden apró részlete érdekelte őt, a jövővel kapcsolatos elvárásai is. És nyilvánvalóan aggódna férje biztonságáért, ha újra kémkedéssel foglalkozna.

De a legfontosabb, amit tudni akart, miért nem figyel most rá a férfi. Ehhez akarta ugyanis igazítani az elcsábítására irányuló terveit.

Tisztában volt vele, hogy Haviland megnyerése nem megy egyik napról a másikra. Ennek ellenére nyugtalanította, hogy lassan halad célja elérésében. Miképp lehetséges, hogy amikor ő ennyire odavan érte, Rayne teljesen érzéketlen marad? Ha csak Rayne közelében volt, olvadni kezdett az akarateréje. Szinte fizikai fájdalmat érzett, annyira sóvárgott a férfi után. Ám még ennél is jobban kívánta, hogy bekerülhessen a szívébe.

Fanny annyira biztos volt benne, hogy a módszereivel áttörhető a védekezés fala még egy olyan ember esetében is, mint Haviland – Madeline pedig aggódott, hogy a praktikák mégsem működnek.

Ugyanakkor az öccse miatt is egyre idegesebb lett, mivel nem hallott hírt felőle, és két levele is válasz nélkül maradt. Azt sem tudta, Gerard és ifjú hitvese épségben megérkeztek-e Maidstone-ba, Lynette Dubonet unokatestvére, Claude házába.

Örült, hogy legalább Freddie Lunsford dilemmája megoldódott. Nemrég kapott egy pár szavas értesítést Freddie-től, miszerint Madame Sauville-t eszi a méreg, ő viszont megszabadult az asszony zsarolásától és továbbra is élvezi apja kegyeit.

Madeline-nek időközben sikerült egy újabb barátnőt és szövetségest találnia. Tess Blanchard, aki szintén részmunkaidőben

tanított a Freemantle Akadémián, többhetes brightoni tartózkodása után hazatért Chiswickbe.

Tess csodálatos fekete hajával ragyogó szépség volt, megjelenése és elegáns hintója egyértelműen tükrözte előkelő származását, Roslynnal lehetett egyidős, körülbelül huszonkét éves. Tökéletes arcbőre és alakja akaratlanul is fellobbantotta Madeline-ben az irigység szikráját. Azonban mosolya maga volt a szívéllyesség, amikor először találkoztak az Akadémián.

– Kérem, csak szóljon, ha bármiben tudok segíteni, Lady Haviland. Az adósa vagyok, mivel távollétemben átvállalta helyettem a tanítást.

– Én örültem a lehetőségnek – válaszolt Madeline, akit azonnal magával ragadott a szép nő kedvessége.

– De szeretném, ha Madeline-nek hívná. Egyáltalán nem vagyok hozzászokva, hogy formális címen szólítsanak.

– Jó – egyezett bele azonnal –, ha te pedig Tessnek szólítasz. Mint említettem, hálás vagyok neked, mivel a segítséged lehetővé tette, hogy több időt töltssek unokatestvéremmel, Damonnal, Lord Wrexhammel. Damon nemrégiben vette feleségül Lord Danvers húgát, Eleanort, és én vagyok az egyetlen családtagja.

– Igen, tudom. Arabella és Jane már sokat mesélt rólad. – Madeline hallotta, hogy Tess jótékonyági adományokkal foglalkozik, mióta a vőlegénye meghalt a Waterloo-i csatában, két évvel ezelőtt. – A jótékonykodásod rendkívül csodálatraméltó.

– A férjed korábban bőkezűen adakozott – ragyogott fel ismét Tess mosolya –, és most, hogy te is itt vagy, megkérhetnélek, hogy kapcsolódj be a munkába, és Haviland grófnőjeként segíts nekünk? Fantasztikus, hogy egy arisztokrata cím mekkora befolyással bír, ha jótékonyági adományokért folyamodunk.

– Természetesen. Nagy örömömre szolgál.

Tess elhallgatott és alaposan végigmérte Madeline-t.

– Arabella említette, hogy Fanny Irwin látott el jó tanácsokkal. Könyörgöm, ne ijedj meg – mondta, amikor látta Madeline döbbsen

tekintetét. – Belle nem élt vissza a bizalmaddal. Arról van szó, hogy engem győzköd, forduljak Fannyhoz segítségért, a magam érdekében.

– A magad érdekében?

– Hajadon vagyok – nevette el magát keserűen Tess. – Arabella annyira szerelmes a férjébe, hogy a fejébe vette, én is találjam meg ugyanígy a boldogságom. Már jó pár éve ismerem Fannyt, de soha nem gondoltam, hogy szívügyekben az ő közbenjárásáért folyamodjak. Okosan cselekedtél, Madeline.

– Arabella ötlete volt.

Tess bizalmasan lehalkította a hangját.

– Ha nem tartasz túl indiszkrétnek, bevált nálad Fanny valamelyik módszere?

– Erről még túl korai lenne beszélni – válaszolta őszintén Madeline –, de erősen reménykedem benne. És kétségtelen, hogy Fanny szerfelett megnövelte az önbizalmam – ami hatalmas eredménynek számít, tekintve, mennyire naiv és tapasztalatlan voltam a férfiakat illetően.

– Köszönöm – hálálkodott Tess.

– Most már túl vagyok a gyáson, és elhatároztam, hogy kezdek valamit az életemmel. Bölcs dolognak tűnik igénybe vennem Fanny szakértelmét.

Mivel Jane Caruthers lépett oda hozzájuk, Madeline-nek nem volt lehetősége tovább beszélgetni Tess-szel, de feltett szándéka volt, hogy alaposabban megismerkedjen ezzel a szimpatikus, kedves hölgygel.

Erre azonban még várnia kellett. Ugyanis, nem kis meglepetésére, férje két lánytestvére toppant be Riverwoodba másnap délután, minden előzetes bejelentés nélkül.

Madeline sejtette, azért jöttek, hogy őt szemrevételezzék, és sajnálta, hogy Rayne ismét nincs itthon, mivel aznap reggel Londonba utazott.

Mikor hazaért és a szalon felé tartott, ahová Bramsley beterelte a két hölgyet, hogy ott várakozzanak, megpróbálta emlékezetébe idézni, mit tudott meg róluk házassága néhány napja alatt. Penelope

két évvel idősebb volt Rayne-nél, Daphne pedig kettővel fiatalabb. Mindketten bárókhoz mentek feleségül, így Penelope a Lady Tewksbury, Daphne pedig a Lady Livermore nevet viselte. Madeline azonnal megállapította, hogy mindkét nő nagyon szép, fekete hajú és kék szemű, mint a fivérük, de közel sem voltak olyan magasak. Úgy ültek a székükön, mint aki nyársat nyelt, s látszott, nem szándékoznak sokáig maradni. Első pillantásra pontosan olyan dölyfösnek és gőgösnek látszottak, mint a nagyanyjuk, az özvegy Haviland grófnő.

Ugyanolyan kelletlenül üdvözölték Madeline-t, mint idős rokonuk. Jeges viselkedésükből ítélve szomorúan vette tudomásul, hogy nagyanyjuk egy cseppet sem enyhült meg iránta; egyszerűen nem tartották méltónak arra, hogy befogadják a családba. Ennek ellenére udvariasan mosolygott és barátságosan üdvözölte sógornőit Riverwoodban, kifejezve örömét, hogy megismerhette őket.

Megkérdezte, kérnek-e valamilyen frissítőt, Penelope azonban nyersen elutasította.

– Köszönjük, nem. Nem időzünk hosszasan. Csak látni akartuk, milyen nőszemélyt választott a fivérünk feleségnek. – Egy percnyi habozás után hozzátette – Bevallom, meglepetést okoztál.

– Ó, valóban?

– Először is jóval öregebb vagy, mint számítottunk rá.

Madeline szorosan összezárta a száját, hogy ne mondja ki, amit gondol.

– Feltételeztük, hogy Haviland tudja, mivel tartozik a családjá nevének, de sajnos tévedtünk.

Ezután Daphne vette át a szót,

– Rayne ugyanis nem az a nősülős fajta, és nem gondoltuk, hogy valaha is beadja a derekát, bármennyire is próbálta rávenni erre a nagyanyánk. Penelope és jómagam nem sokkal a társaságba való bevezetésünket követően mentünk férjhez, ahogy ezt a fiatal hölgyektől elvárják, Rayne azonban mindeddig elutasította a házasságot.

257• Nicole Jordan

– Engem nem vezettek be a társaságba – vágott vissza csípősen Madeline –, így aztán kevés lehetőségem volt partiképes úriemberekkel találkozni.

Penelope arcán gúnyos mosoly suhant át,

– Mi is így hallottuk. Úgy tudjuk, társalkodónőként dolgoztál.

– Igen.

– Hála istennek, hogy legalább ennyit fel tudsz mutatni. Attól tartottunk, jobban kell szégyenkeznünk miattad. – Penelope végigmérte Madeline divatos ruháját. – Nagymama azt mondta, rettenetesen ízléstelenül öltözködsz. De a ruha, amit viselsz, kifogástalan.

– Lady Danvers adott tanácsot, milyen ruhákat vásároljak – hozta szóba nemesi barátnőjét Madeline, hátha jobb benyomást kelt.

Penelope elengedte a füle mellett az arisztokrata szomszédáról tett említést.

– Súlyos hibát követtél el, hogy kihívtad magad ellen nagymamánk haragját. Ellenségeddé tetted őt.

– Semmiképpen sem állt szándékomban.

– Azt mondja, egyszerűen levegőnek néz téged.

– Ez rosszabb, mint a halál – mormolta Madeline az orra alatt.

Penelope éles tekintetet lövellt felé.

– Nem hiszem, hogy felfogtad, mi vár még rád. Kiközösít majd a társaság. Nem fogadnak a legjobb házaknál. Mondd, kaptál egyáltalán bárkitől is meghívást, a vidéki szomszédaid kivételével, amióta férjhez mentél?

Madeline érezte, hogy kezdenek felállni a pihék a tarkóján, de uralkodott vonásain, hogy ne higgyék, védekezni akar.

– Danvers grófnőjét és Arden hercegnőjét aligha nevezném vidékinek – válaszolta kedvesen. – Nagy öröm számomra, hogy mindkét hölgyet a barátnőmnek nevezhetem.

Daphne közbeszólt.

– Igaza van, Penny.

– Hallgass, Daphne. – Az idősebbik nő ismét Madeline-re szegezte tekintetét. – Ha valaki mégis kitüntet a figyelmével, az csak

azért van, mert újdonságnak számítasz azoknak, akik látni szeretnék Haviland új grófnőjét.

– Lehet – hagyta helyben Madeline. – De őszintén szólva, ez vajmi keveset érdekel. Ráadásul eddig Rayne foglalkozott a levelezésünkkel, tehát fogalmam sincs, milyen meghívókat kaphattunk.

Penelope mosolya még gúnyosabb lett.

– Rayne-től kitelik, hogy kidobja a meghívókat. Soha nem fordított kellő figyelmet az illedelmes viselkedésre.

– Valóban sokkal jobban érdekelték a kevésbé előkelő dolgok, mint például véget vetni egy zsarnok hatalmának.

Daphne egyre növekvő csodálattal figyelte Madeline-t.

– Te csakugyan olyan nyers és szókimondó vagy, ahogy nagymama jellemzett.

– El tudom képzelni, hogy Lady Haviland ezeknél jóval keményebb jelzőket használt – mosolyodott el kényszeredetten Madeline.

– Egyáltalán nem érdekel, hogy magadra haragítottad őt? – kérdezte Daphne.

Madeline lehiggadt.

– Engem csak az érdekel, hogy a férjemet ne érje hátrány miattam. Soha nem akartam Rayne és a családja közé állni. A származásomon és a neveltetésemén azonban nem tudok változtatni. – Penelope-ra pillantott. – Csak hogy tudd, megfelelő műveltséget szereztem: többek között megtanultam helyesen késsel-villával enni.

Penelope azonnal replikázott a provokáló kijelentésre.

– De vajon tudsz-e díszvacsorát adni egy diplomatának vagy bált szervezni négyszáz vendég részvételével?

– Jelenleg még nem, de gyorsan tanulok, és vannak nagylelkű barátaim, akik megtanítanak mindarra, amire szükségem van.

Nem tette szóvá, hogy Penelope és Daphne is segíthetnének megkönnyíteni a társaságba való bekerülését.

– Azt hiszem, Rayne kedvéért végül is megtanulhatnád – mondta lassan Daphne.

Madeline meglepődött. Úgy látszik, Rayne húga kissé engedékenyebb iránta, mint a nővére.

– Miért mondd ezt?

– Mert nem hátrálsz meg a konfrontációk elől. Rayne is éppen ilyen, ebben pontosan összeilletek. – Daphne bájosan, sőt kissé huncutul mosolygott rá. – Rayne-nek az apánk választott nevet, a norvég Raynor szóból. Tudtál róla?

– Nem, nem tudtam.

– A neve azt jelenti, „az istenek harcosa”. Papa főként a görög nyelvvel foglalkozott, de emellett érdekelte a norvég is.

– Daphne, könyörgöm, ne locsogj feleslegesen – parancsolt rá a nővére.

Ő azonban nem hallgatott rá.

– Penny és én egyszerű, régimódi angol neveket adtunk a gyerekeinknek. Penny fiai Michael és Peter, az enyéme Francis és Henry.

– Most már aztán elég, Daphne – szólt rá erélyesebben Penelope.

– Rayne elmondta, hogy a legidősebb unokaöccse tizenkét éves, a legfiatalabb pedig négy – jegyezte meg Madeline, ügyet sem vetve a két nővér közötti feszültségre.

– Igen – felelt tömören Penelope, Daphne viszont még jobban megnyílt, el is nevette magát.

– Jaj, ugye nem akarsz arra bízgatni, hogy a gyerekeimről beszéljek, mert ehhez egy nap is kevés lenne. A végtelenségig tudnám dicsérni őket.

– Bizonyára nagyon szereted őket.

– Valóban, nagyon, és ami azt illeti, Penny is...

Penelope hirtelen közbevágott, gőgös pillantást vetve Madeline-re.

– A fiaink említésével elérkeztünk látogatásunk céljához.

– És mi lenne az? – kérdezte udvariasan Madeline.

– Beszélhetünk nyíltan?

– Feltétlenül.

– Reméljük – szólt Penelope, és most először mintha kényelmetlenül érezte volna magát –, hogy nem fogsz helyrehozhatatlan törést okozni a családukbán.

– Igen – kottyantott közbe Daphne. – Nem lenne jó Rayne számára, ha a nagymama kitagadná, és még kevésbé lenne jó a fiaink számára. Talán örömkre szolgálna, ha ránk hagyná a teljes vagyonát, a fiainknak viszont nem engedné meg, hogy a jövőben találkozhassanak Rayne nagybácsikájukkal, pedig mérhetetlenül ragaszkodnak hozzá.

Madeline összeráncolta a homlokát.

– Ti hagyjátok, hogy a nagymamátok irányítsa az életeteket?

Daphne elfintorította az orrát.

– Attól tartok, igen. Tudod, nagymama kezeli az anyagiakat, és nem akarjuk megfosztani a fiainkat jogos örökségüktől. Így hát kénytelenek vagyunk a kedvére tenni.

Madeline egy darabig hallgatott.

– Tehát mit kívántok tőlem?

– Nos... – fintorgott Daphne –, nem tudom biztosan, lehet-e tenni valamit ez ügyben, még akkor sem, ha hajlandó lennél bocsánatot kérni nagymamától, amiért szembeszálltál vele. Kétlem, hogy egy szimpla bocsánatkéréssel megelégedne.

– A nagymamátok küldött ide titeket?

– Nem, ő nem is tud a látogatásunkról. De Rayne végül is a fivérünk, és aggódunk a jóllétéért, és persze a fiainkéért is. Nem melleleg, látni akartuk, milyen asszonyt választott magának Rayne.

– Meglep, hogy Lady Haviland nem tiltotta meg egyenesen, hogy ide jöjjetek.

– Ó, hiszen tulajdonképpen megtiltotta. Rendkívül ideges lett, amikor tudomást szerzett Rayne házasságáról – dült-fült mérgében. És szinte magánkívl volt, hogy milyen hangnemben beszéltél vele.

– Feltételezem, elmulasztottam megadni a neki járó, illő hódolatot – jegyezte meg halkan Madeline.

– Minden bizonnyal így volt – állapította meg Penelope, miközben felállt a székből. – Gyere, Daphne, a látogatásunk véget ért.

– Azt hiszem, mennünk kell – mondta Daphne is meglehetősen tiszteletlenül –, mivel már így is tovább maradtunk a szükséges tizenöt percnél.

Ésszerűtlen, hogy Londonból eljöttek idáig, pusztán azért, hogy csak pár percig maradjanak, gondolta Madeline. Bár egyáltalán nem az volt az szándékuk, hogy a látogatásukkal a barátságukat ajánlják fel, annak ellenére, hogy most már sógornők voltak.

– Jó napot – mondta Penelope ugyanazzal a rideg hangsúllyal, megerősítve Madeline feltételezését.

Penelope megindult a szalon ajtaja felé, amikor Daphne megszólalt, szinte a suttogásig lehalkítva a hangját.

– Öszintén szólva, Penny nem volt hajlandó eljönni, míg meg nem győztem, hogy én mindenképpen meglátogatlak, akár vele, akár nélküle. Nagyon nem szereti, ha valamiben fölé kerekedek.

Majd a nővére után indult, de hirtelen megállt.

– Igaz is, Rayne átadta már neked a Haviland ékszereket?

A kérdés váratlanul érte Madeline-t, mivel fogalma sem volt az ékszerek létezéséről.

– Nem, még nem.

– Akkor kérd el tőle. Bár nem igazán illő, hogy hozzád kerülnek majd – tette hozzá jóindulatúan –, mivel Pennynek és nekem több jogunk van hozzájuk. Azonban ezek a címmel együtt járnak. Ez egy újabb ok, amiért nagymama annyira dühös rád. A gondolatát is gyűlöli, hogy lemondjon róluk.

– Ami engem illet, megtarthatja őket.

Daphne rámeredt.

– Sokkal nagylelkűbb vagy, mint én lennék a helyedben.

Hirtelen egy gondolat ötlött Madeline fejébe.

– Tudod, hol tartják ezeket az ékszereket? Egy bank páncéltermében? Esetleg egy széfben itt, vagy Rayne londoni házában?

– Azt hiszem, egy bankban – mosolygott bocsánatkérően Daphne. – Legjobb, ha indulok. Penny rendkívül dühös tud lenni, ha a dolgok nem az ő akarata szerint történnek. Pontosan, mint a nagymama.

– Nos, köszönöm, hogy eljöttetek. Örömömre szolgált, hogy megismerhettelek titeket.

– Számomra is, bár ezt nem merném bevallani, ha mégis újra találkozánk. Nagyon sajnálom.

– Én is – szólta Madeline őszintén.

Daphne-ban volt valami Rayne sármjából, Penelope viszont sokkal inkább a nagyanyjukra ütött. Madeline nem igazán hitte, hogy valaha is kebelbarátnők lehetnének, legalábbis addig semmiképp, míg Lady Haviland feltétel nélküli engedelmességet követel az unokáitól. Ennek ellenére szerette volna jobban megismerni Daphne-t. És gyűlölte a gondolatot, hogy törést okoz Rayne és a testvérei között.

Amikor Rayne aznap késő délután hazaért és egyenesen a dolgozószobájába sietett, Madeline azonnal bekopogott hozzá.

– A testvéreid itt jártak ma – mondta, amint belépett.

Rayne együtt érzően nézett rá, és behívta, hogy üljön le mellé a kereketre.

– Remélem, ők tapintatosabban bántak veled, mint a nagyanyám.

– Igen, valamivel. Daphne tulajdonképpen egyre barátságosabban viselkedett, ahogy telt az idő.

– Mit akartak?

– Gondolom, véleményt formálni rólam. De legalább a ruhámat megfelelőnek találták – szólta tréfálkozva Madeline.

Rayne tekintete végigsiklott felesége divatos öltözkén.

– Tökéletesen beleillesz emelkedett köreikbe a mostani ruházatoddal.

Madeline valahogy úgy érezte, ezt a megjegyzést Rayne nem bóknak szánta. Összevonta szemöldökét, és másra terelte a témát.

– Úgy tűnik, jó a kapcsolatot a testvéreiddel. Nagyon közel álltok egymáshoz?

– Szeretem őket – vont vállat Rayne – de nem mondanám, hogy különösebben közel állnánk egymáshoz. Penelope uralkodó típus és folyton ugráltatja a férjét. A nagyanyánkra ütött. Daphne reménykeltőbb. Szereti megjátszani magát, de a szellemessége

határozottan szórakoztató. Mindketten társasági lények, s te tudod, hogy nem rajongok ezért a típusért. Szerencsére a fiaik társaságában racionális teremtésekké vedlenek vissza – bár sokkal jobban kényeztetik a fiúkat, mint ahogy én szeretném. Kár, hogy nem hozták el magukkal az unokaöcséimet is.

– Igen, magam is szerettem volna találkozni velük – értett egyet Madeline. Kis szünet után folytatta. – Daphne azt mondta, lehet, hogy Lady Haviland a lánytestvéreidre, s nem rád hagyja hatalmas vagyonát, amiért engem vettél feleségül.

Rayne szenvtelenül nézett rá.

– A nagyanyám maga rendelkezik a vagyona felett.

– Persze. De nem szeretném, ha miattam kerülnél hátrányos helyzetbe.

A férfi tekintete a szívéig hatolt.

– Rendkívül előzékeny vagy, édesem.

– Bárcsak tehetnék valamit, hogy megnyugtassam a nagyanyádat irántam – szólt az asszony őszinte bűnbánattal.

– Ne rágódj ezen.

– Nem tehetek róla – mosolyodott el halványan Madeline –, de nyomaszt a dolog. Daphne azt is említette, hogy a családi ékszerek mindig a Haviland grófnőkre szállnak.

Egyetlen röpke pillanatig Rayne vonásai mintha megkeményedtek volna.

– Ezt vegyem szemrehányásnak, amiért eddig nem fordítottam rá figyelmet? Azt akarod, hogy küldessek el a Haviland ékszerekért, hogy viselhesd őket?

– Dehogy! Épp ellenkezőleg. Nem kívánom fokozni az ellenségeskedést a nagyanyáddal, hogy megfosszam őt attól, amit jogos tulajdonának tart.

– Mivel az ékszerek téged illetnek, mostantól jogosan tartasz rájuk igényt.

Most Madeline vonta meg a vállát.

– Soha nem viseltem drága ékszereket, és nem érzem szükségét, hogy most kezdjek hozzá. Amim sohasem volt, az nem is hiányzik.

Rayne egy hosszú pillanatilag az arcát fürkészte, mintha csak a szavahihetőségét tenné próbára. Madeline-t ettől hirtelen kényelmetlen érzés fogta el.

– Ha el kell küldened az ékszerekért, ez azt jelenti, hogy Londonban vannak? – kérdezte, hogy elterelje férje figyelmét.

– Igen – felelte Rayne kis habozás után.

– De itt, a dolgozószobádban is van egy biztonságos széfed, nem?

– Miért kérdezed?

Tulajdonképpen csak azt akarta volna megtudni, mennyire lehetett nehéz Gerard számára ellopni Ackerby báró széfjéből a nyakéket – de ezt nem mondhatta meg Rayne-nek.

– Csak kíváncsiságból. Kell, hogy legyen egy hely, ahol biztonságosan tárolhatod a fontos irataidat.

– Csakugyan van egy széfem a dolgozószobában.

– Hogy működik? Beépített zárral? Vagy lakat van rajta?

A férfi ismét zavarba ejtő tekintettel méregette Madeline-t.

– A zár a széf nélkülözhetetlen kelléke. A kulcsot pedig biztos helyen tartom. Miért ez az érdeklődés, szerelmem? Van valamid, amit meg akarsz óvni?

– Nem, csak kíváncsi voltam. – Madeline úgy döntött, ideje témát váltania. – Nos, hagylak dolgozni. De mielőtt távozom... mit szólnál, ha együtt vacsoráznánk?

– Amúgy is veled szándékoztam vacsorázni – válaszolt meglehetősen hűvösen Rayne.

– Úgy értem... az én lakosztályomban.

– Mit forgatsz a fejedben? – nézett szúrósan a férfi.

Madeline érezte, hogy arca lángba borul. Kényelmetlen volt számára, hogy nyíltan felajánlkozik Rayne-nek, különösen, mivel a férfi egyáltalán nem bátorította. Azonban, ha a férje feltett szándéka, hogy hanyagolja őt, más módon kell felhívnia magára a figyelmet.

– Szeretnék ma este az én lakosztályomban vacsorázni veled. Van kedved hozzá?

A férfi tekintete egy pillanatra Madeline keblére siklott, majd visszatért az arcára.

– Rendben – válaszolt kissé szenvtelenül.

Madeline ráébredt, hogy célja elérése szempontjából nem kedvező a férfi közömbössége. Mégis reménykedett, hogy örömet szerez neki azzal, amit ma estére eltervezett.

Mire elhagyta a dolgozószobát, Rayne vele kapcsolatos nyugtalansága ötszörösére nőtt. Az asszony aggodalma Haviland grófnő vagyonát és a családi ékszereket illetően rossz érzést keltett benne. És a széfjével kapcsolatos élénk érdeklődése csak fokozta aggodalmát.

Fejében kaotikus, félig megfogalmazott gondolatok kergetőztek, miközben dolgozószobája ablakához lépett és kibámult a birtokra. Lehet, hogy mégsem reagálja túl a Madeline-nel kapcsolatos gyanús eseteket? Eddig megbízott az asszonyban, az apjával való régi barátsága miatt, de tagadhatatlan, hogy valójában nem ismeri őt. Napról napra egyértelműen erősödtek a kétségei Madeline-t illetően.

Gondolatban végigzongorázta, milyen gyanús dolgokat észlelt az asszony viselkedésében. Az első csapás volt a legnyugtalanítóbb, ami Madeline-nel kapcsolatban érte: úgy rémlett, ugyanúgy megpróbálja elcsábítani őt, mint korábbi szerelme. A motivációról viszont fogalma sem volt.

Vajon anyagi gondjai lehetnek? – töprengett Rayne. Azt állította, nem tart igényt a Haviland ékszerekre, de lehet-e hinni neki? Hiszen nyilvánvalóan nem zavarta, hogy hatalmas összegeket költött új ruhatárára – bár ő maga, azaz Rayne bízta erre.

Aztán eszébe jutott az asszony bűnbánó arckifejezése, amikor a napokban kiderült, hogy a dolgozószobájában járt. És amikor rákényszerítette, hogy bevallja, miért kutatott az íróasztalában, Madeline azt állította, levélpapírt keresett. De valóban ezért nyúlt a fiókba? És miért érdekelte, van-e kulcs a széfhez? Azt hiszi, értékek vannak benne?

Összeszorította az állkapcsát, s képtelen volt elűzni a figyelmeztető jelzéseket, melyek egyre visszhangoztak a fejében, és ami még fájdalmasabb, a mellkasában is. És ahogy a válaszokon

rágódott, hirtelen eszébe ötlött egy feltételezés, ami megalapozottnak tűnt: Madeline öccse, Gerard állhat a machinációk hátterében.

Az asszony, saját bevallása szerint, az öccsének küldte el a Freddie-től jutalomként kapott pénzüsszeget, tehát Gerard-nak nyilvánvalóan még mindig pénzre van szüksége.

Tulajdonképpen, ha Madeline meg akarta menteni a testvérét az anyagi csődtől, fűzte tovább gondolatait Rayne –, kiváló gondolat volt részéről, hogy hirtelen elfogadta a házassági ajánlatomat.

Vajon kizárólag a vagyonomért? Ha igen, erről csakis én tehetek. Én hajszoltam bele házasságba, addig nem hagytam békén, míg igent nem mondott.

Rayne végigszántott ujjaival a haján. Talán Madeline már a kezdettől fogva a bolondját járatta velem. Azt állította, nem érdekli a vagyonom, valójában pedig legalább annyira kapzsi, mint amilyen Camille volt.

A nyomasztó gondolat hatására csak bámult kifelé az ablakon, és elfogta a *déja vu* érzés. Camille-nek égető szüksége volt pénzre, hogy segítsen a családjának elmenekülni Franciaországból, ezért úgy tett, mintha boldogan fogadná a szerelmét. A két nő közötti hasonlóság kísérteties volt. Kihasználták őt, hogy elérjék a céljaikat. Madeline az öccse iránt nagyobb lojalitást tanúsított, mint öiránta – csakúgy, mint Camille. Még az is lehet, hogy becsapta őt, hogy segíthessen az öccsének.

Lehet, hogy annyira szüksége volt pénzre, hogy képes volt becsstelenséget is elkövetni ellene? Talán valamilyen módon Ackerby báróval is szövetekezett? Hiszen titokban levelet küldött Ackerbynek, majd azt állította, csak rá akarta venni a bárót, hogy visszalépjen a párbajozástól. De tényleg csupán ennyi volt a történet?

Bármi volt is az asszony célja, az ellene szóló bizonyítékok egyre csak szaporodtak. Ami annak idején ártatlan magyarázatnak tűnt, most baljóslatú jelnek látszott.

Nem kellene, hogy mindez ennyire zavarjon, mondogatta magának Rayne, azonban a mellkasára nehezedő furcsa nyomás csak nem akart enyhülni.

Ettől a felismeréstől egy dühös szitkot mormolt el az orra alatt. Megfogadta, hogy soha többé nem követi el ugyanazt a hibát, de nyilvánvaló, hogy most már túl késő volt. Madeline sokkal többet jelentett számára, mint ahogyan eltervezte.

Most mitévő legyen? Természetesen az első lépés, hogy megtalálja a motívumokat. Csapdát állíthat az asszonynak, hogy próbára tegye lojalitását. Ha annyira fontos Madeline számára, mit tartalmaz a dolgozósobai széf, elmondhatná neki, hol találja a kulcsot, aztán figyelne, bekapja-e a horgot. Akár nyilvánvaló hazugságokkal is kizsedhetné belőle az indokait – nem is lenne büntudata, hiszen maga Madeline akarta kijátszani őt. Még gondolkodnia kell, mi lenne a legjobb módszer.

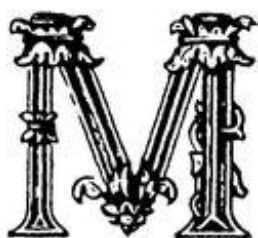
Ami a ma estét illeti, egyértelmű, hogy az asszony el akarja csábítani. Rayne-nek szándékában állt, hogy tartózkodik férji jogai érvényesítésétől, azonban a meghíváskor olyan erős és hihetetlen vágy kerítette hatalmába, hogy nem utasította vissza a lakosztályban elköltendő vacsorát.

Állkapcsán megfeszültek az izmok, miközben a fogát csikorgatta. Hajlott rá, hogy engedje, Madeline újra az ágyába csábítsa, azonban minél jobban próbálta az asszony megfogni őt, annál inkább megingott benne a bizalma.

És ha Madeline-nek az a szándéka, hogy valóra váltsa titkos álmát és bűvkörébe vonja őt, majd megtapasztalja, milyen veszélyes a tűzzel játszani.

15.

Úgy látszik legnagyobb igyekezetem ellenére sem sikerül keresztülvinnem a tervem, hogy meghódítsam Rayne szívét, Maman.

adeline nagy gonddal rendezte el a csábítás következő helyszínét: a hálósobájával szomszédos szalont. A szolgálkkal a kandalló elé vitetett egy asztalt és két széket, a sarokban lévő kisasztalra pedig egy kancsó bort és két borospoharat hozatott. Kicsit későbbre kérte a vacsorát, mivel előtte a szenvedélyek újabb magasságába akarta repíteni Rayne-t.

Erre az egy éjszakára leghőbb vágya az volt, hogy olyan szerető lehessen, amelyet a férfi kíván. A Fanny Irwintól kapott csillámló, selyem jádezőld köntöst viselte, ugyanazt, melyet a fürdőkamrában pár nappal korábban. Az öltözék lágy, nőies, romantikus volt, csinosnak és erősnek érezte magát benne, mintha valóban képes lenne meghódítani egy olyan férfit, mint a férje. Gyomra azonban idegesen megremegett, amikor csendes kopogás hallatszott a szalon ajtaján.

Odalépett és beengedte Rayne-t, majd becsukta mögötte az ajtót. A férfi otthoni öltözéket viselt: burgundi vörös köntöst hosszú nadrággal, lábán papucs volt. Madeline érezte, hogy férje arcán alig észrevehető feszültség suhant át, amikor körülnézett a gondosan előkészített helyiségben – ez nem jó jel, gondolta, hiszen éppen most akarok örömet szerezni neki. Odakint sötét volt, esett az eső, de a szobában kellemesen pattogott a tűz a kandallóban, elűzve az

októberi hideget. A lángok és egy halvány lámpa barátságos, intim fénybe vonta a szalont.

Madeline szinte semmiféle érzelmet nem tudott felfedezni férje arcán.

– Remélem, nem vagy túlságosan éhes – dünnyögte. – Szóltam Bramsley-nek, hogy majd csengetek, ha kérjük a vacsorát. Mit szólnál egy pohár borhoz étvágygerjesztőként?

– Ahogy akarod.

Madeline igyekezett leplezni csalódottságát Rayne közömbössége láttán. Elsétált mellette és töltött neki egy kis bort, majd odavitte hozzá a poharat. A férfi sokáig nézegette a rubinvörös italt, de nem kóstolt bele. Gyönyörű semeit elrejtették hosszú, sötét szempillái.

– Mit forgatsz abban az okos kis fejedben, édesem?

– Hogy érted? – kérdezte ártatlanul Madeline.

– Mi a terved?

– Nem más, csupán egy intim vacsora együtt. De ha el akarsz csábítani, nem fogok ellenkezni.

Rayne hanyagul felemelte szempilláit és Madeline szemébe nézett.

– Mi van, ha nem akarlak elcsábítani?

Madeline nagyot nyelt, de határozottan kitartott terve mellett.

– Akkor nekem kell kezembe vennem a kezdeményezést.

A férfi töprengve összeszűkítette szemét.

– Nem gondolod, hogy a csábítást jobb a szakértőkre hagyni?

A kérdésben egyáltalán nem volt élcelődés. Madeline elszántan igyekezett megőrizni hangja nyugodtságát.

– Lehet, de próbálok egyre tapasztaltabbá válni. Azt mondtad, megtanítasz, hogyan izgassalak fel.

– Ó, nem – szólt határozottan Rayne. – Most kénytelen vagy magadra hagyatkozni, drágám. Látni akarom, milyen jó tanuló lett belőled.

Madeline igyekezett leplezni az idegességét. Felvetette az állát és hőködve visszavágott.

– Kiváló tanuló vagyok, és ezt be is fogom bizonyítani.

Nagy levegőt vett, kioldotta a kapcsokat a köntöse elején, majd kibújt a köntösből. A ruhadarab a földre hullt és teljesen pórén hagyta a testét.

Rayne arcvonásai megmerevedtek, amikor megpillantotta a tökéletes formákat, és csak jó néhány pillanat múlva szólalt meg.

– Nem találok szavakat.

Madeline megkönnyebbülten elmosolyodott.

– Igazán? Pedig nem jellemző rád, hogy nem tudsz megszólalni.

– Most igen.

– Még inkább eláll majd a szavad, amikor elkápráztatlak.

Az ismerős, merész pillantás végigpásztázta a nő fedetlen testét.

– Halmozz el élvezetekkel.

Rayne nem úgy festett, mint akit elragadott a vágy, bár tagadhatatlan, hogy nagy hatással volt rá Madeline. Amint közelebb lépett az asszonyhoz, életre kelt köztük a vonzódás.

Szó nélkül megérintette a nő bal mellbimbóját a hüvelykujjával. Madeline minden porcikája felforrósodott.

Rayne hirtelen elnevette magát.

– Szóval megint a kísértő démont akarod eljátszani? Nagyszerű, hát kísérts meg!

Az egyértelmű kihívásra Madeline beharapta alsó ajkát. Nem erre a reakcióra számított. Rayne szemeiben érdeklődés villant, talán forróság is, ám szenvedély nem látszott, szerelemnek pedig nyoma sem volt. Sőt, érzelmileg mintha szándékosan távol tartotta volna magát Madeline-től.

Az asszony annyira sóvárgott utána, hogy fájdalom hasított a mellkasába. Elérhetetlen álmod kergetek, gondolta, buja csábítással akarom magamba bolondítani Rayne-t. Most viszont még nem adom fel.

Felkapta a férfi borospoharát és nagyot kortyolt belőle, hogy bátorságot merítsen, miközben Rayne meglepően éles pillantást vetett rá. Kézen fogta férjét, s a kandalló elé, az előre odakészített asztalhoz vezette.

Letette a poharat az asztalra, majd elkezdte kiszedni a tűket a hajából. Örömmel konstataulta, hogy Rayne tekintete rátapad, amint a selyem hajtömeg a kebleire hullik.

– Túl sok ruha van rajtad – mondta Madeline halk, kissé rekedtes hangon. – Mindjárt megszabadítalak tőlük.

– Ahogy akarod.

Mesterkelt közömbössége kezdte idegesíteni az asszonyt. Felemelte az arcát és kacéran megcsókolta a férfit, forró szája Rayne-ét simogatta, miközben kikötötte férje köntösét és szétnyitotta, majd lecsúsztatta széles vállain át a földre, hogy előtűnjön a varázslatos, izmos, meztelen mellkas.

Még közelebb hajolt, lábujjhegyre állt, és nyelvével körbesimogatta a férfi fülkagylóját, miközben hasát az ágyékának nyomta. Azonnal megérezte a hirtelen feltámadt erekciót, Rayne nadrágja alatt.

Legalább a fizikai vágya valódi volt. Tekintete most már forrón és várakozón tapadt a nőre, még mielőtt amaz teljesen levetköztette volna.

Madeline elé térdelt, levette a papucsát is, majd kigombolta a nadrágot, és lehúzta az erős, formás lábszárakon. Ezután felállt és visszafojtott lélegzettel bámulta a ragyogó férfitestet, hullámozó izmait, és az ágyékából keményen kiemelkedő, zabolátlan férfiasságát.

Rayne begerjedt, és ezt nem is titkolta.

Madeline combjai között nedves forróság cikázott át. Ő ajzotta fel a férfit, és ez a tudat teljesen felizgatta.

– És most? – kérdezte Rayne kissé gúnyos hangon, amit Madeline nem hagyhatott válasz nélkül.

– Most bemutatom a fortélyokat, amiket tanultam.

Kezét a férfi meztelen mellkasához nyomta és a vele szemben álló székhez tolta Rayne-t, majd kényszerítette, hogy leüljön. Majd a férfi széttárt combjai közé térdelt. A meztelen férfitest szépsége felkorbácsolta a vágyát, hogy kezével, szájával kényeztesse – és haladéktalanul hozzá is fogott.

Rayne lustán hátradőlt a széken, majd hirtelen meglepődött, amikor az asszony két ujját a borospohárba dugta és a hideg itallal vonalakat rajzolt a mellkasára.

– Úgy rémlik, mégis csak van benned valami rejtett csintalan hajlam – kommentálta a férfi rekedten.

Madeline gyengéd, büntudatos mosolyt küldött felé.

– Csak próbálok méltó párod lenni, drágám. A te csintalan hajlamaid egyértelműen megmutatkoztak, már a találkozásunk első pillanatában.

Újra benedvesítette az ujjait a borral, majd egy ösvényt húzott lefelé a hasizmokig. Rayne szeme most már egészen másként fénylett; a kék mélységekben rejlő forró szikra mohósággá változott.

Madeline eltökélten tovább szította a férfi szenvedélyét: kitapintotta a duzzadt herezacskókat az erekciója alatt, és lassan simogatni kezdte a puha bőrt. Majd feljebb siklottak az ujjai, és rákulcsolódtak a lüktető péniszre. A vastag, hosszú hímtag szinte kitüremkedett a keze közül, Rayne pedig szemmel láthatóan megfeszült.

– Lazíts – szólt rá provokatív mosollyal.

Újra bemártotta ujjait a borba, egyenesen a férfi szemébe nézett, és tekintetét fogva tartva a vastag makkot borral cirógatta.

Egy izom hirtelen megrándult az állkapcsán, nyugtázta elégedetten Madeline. Bár nemcsak a férfira volt hatással a mesterkedése: biztos volt benne, hogy Rayne észrevette, ő maga is mennyire felizgult, és hogy szíve a torkában dobog.

Ráhajolt férje ágyékára és lassan nyalogatni kezdte az édes bort a merev falloszról, amitől a férfi zihálni kezdett. Íze forró és mámorító volt, már önmagában is felajzó.

Kezével még mindig gyengéden átfogta az ágaskodó hímtagot, és közben a száját összezártá körülötte. Rayne felnyögött a gyönyörtől, az asszony pedig még erősebben szívta. Nagy öröme szolgált, hogy képes volt ilyen reakciót kiváltani férjéből.

A férfi csípője ívbe feszült a kínzástól, lassan beljebb csúsztatva férfiasságát a nő ajkai közé, csípője önkéntelenül felemelkedett a székről.

– Maradj veszteg – parancsolt rá Madeline –, különben abbahagyom.

Rayne engedelmeskedett, bár az asszony gyanította, hogy óriási erőfeszítésbe kerül megőriznie önuralmát, miközben ő felfedezi teste legérzékenyebb részeit. Rayne ujjai benyomódtak a szék ülésébe, ahogy a nő fokozta az izgatást, kezével – mintha a szája folytatása lenne – egyre cirógatta, szorongatta, kényeztette őt, a nyelve pedig fáradhatatlanul dolgozott.

Végül egy halk káromkodás szakadt ki a férfiből és belemarkolt Madeline hajába, hogy felemelje a fejét.

– Elég, boszorkány!

Vágytól elsötétült szemmel bámult le az asszonyra, aki állta a tekintetét, mivel tudta, hogy az ő szemében is ugyanaz az éhség és sóvárgás tükröződik. Nézte a gyönyörű férfit, aki annyi fájdalmat okozott szívének és lelkének.

Vágy dübörgött bennük és közöttük, miközben Rayne tekintete a nedves ajkáról a fedetlen keblekre vándorolt, a megkeményedett mellbimbókra, melyek az érintésére éheztek.

– Gyere ide – parancsolt rá.

Nem hagyott időt az ellenkezésre, megragadta az asszony vállát, felsegítette, és lovaglópózban a combjára ültette. Madeline nem titkolta a benne tomboló mély, erőteljes vágyakozást. Teste tűzben égett, hogy érezhesse a korábban tapasztalt mindent betöltő teljességet, a Rayne-nel való lehető legteljesebb egyesülés boldogságát. Szédülten kívánta őt.

A gyönyör, a vágy, az eksztázis ígérete hajtotta, így Rayne fölé helyezkedett, készen arra, hogy meglovagolja, ám meglepetésére a férfi leállította.

– Nem! – fogta vissza Madeline-ben a sürgető késztetést. – Csak lassan. Finoman helyezkedj rá a dárdám hegyére... először kényeztess egy kicsit. Majd hirtelen húzd rá magad.

Az asszony mélyen a szemébe nézett, lassan lejjebb ereszkedett, hozzádörzsölte nedves, duzzadt nőiségét a fallosz vastag csúcsához. Mámoros örömet érzett a férfi szemében szikrázó lángok láttán.

Egy darabig így tartotta magát, gyengéd mozdulatokkal körözve a lüktető erekció felett, alig érintve az érzékeny makkot síkos, fonó ölével. Madeline, a kínzást fokozandó, ívbe feszítette a hátát, mellei előreugrottak és a kemény, feszes mellbimbók súrolták a férfi száját.

A nehézséget az jelentette, hogy merész mozdulatai hatására ő is legalább annyira begerjedt, mint Rayne.

A férfi bizonyára észrevette a tüzes vágyat a szemében, mivel a testük közé nyúlt, kezét a finom kehelyre helyezte és erőteljesen simogatni kezdte.

Madeline idegei táncot jártak.

– Kívánsz? – nyögte Rayne.

Igen, Madeline kívánta őt. Mindennél jobban vágyott rá, hogy magában érezze selymes és forró férfiasságát. Teljesen benedvesedett és heves fájdalom kínozza.

– Szóval mi a következő lépésed?

Nem volt szükség további biztatásra, Madeline leereszkedett és magába vonta őt. Ahogy a kemény pénisz szorosan, tökéletesen illeszkedve betöltötte síkos, lágy nőiségét, a gyönyör új hulláma kígyózott végig a testén – és szemmel láthatóan Rayne-én is. A férfi halkan szitkozódott, miközben Madeline teste körülölelte őt.

Érezte a férjét földrengésszerűen megrázó remegést, ez tovább erősítette önbizalmát, hogy képes érvényesíteni hatalmát Rayne fölött, ugyanakkor még inkább izgalomba jött.

Rayne állkapcsa megfeszült, amint tenyerébe fogta Madeline fenekét: egy pillanatig megtartotta, majd felemelte őt és újra leengedte, hogy még mélyebbre hatolhasson belé.

Ezután, a nő megrökönyödésére, hirtelen szaggatott lett a légzése, majd megragadta Madeline csípőjét és megállította.

– Túlságosan átvetted az irányítást – mormolta az orra alatt.

A boroskancsóért nyúlt, majd áthelyezte a pohárral együtt, hogy helyet csináljon az asztalon. Még meglepőbb volt, amikor kezét a nő

feneke alá csúsztatta és megtámasztotta, majd felállt vele együtt, megfordult, és ráültette az asztal szélére, a borospohár mellé.

Madeline erősen kapaszkodott belé, alig akarta elhinni, hogy a férfi el akar húzódni tőle most, hogy teljesen betöltötte a testét.

Fellélegzett amikor rájött, hogy nem erről van szó: Rayne továbbra is mélyen a testébe ágyazva tartotta vastag hímtagját.

– Feküdj hanyatt.

Az asztalon akar magáévá tenni, fogta fel megkönnyebbülten Madeline. Engedelmeskedett bár annyira reszketett, hogy a férfi segítségére is szüksége volt.

A hátán feküdt az asztalon, széttett lábakkal még inkább érezve a pulzáló keménység nyomását, Rayne közben az arcát fürkészte. Pillantása perzselte a bőrét. Majd felemelte Madeline kezét, mutatóujját a szájába vette és erőteljesen szopni kezdte, miközben nem is próbálta leplezni mennyire csodálja a testét.

Madeline aprókat sikkantott, ahogy Rayne mindegyik ujjával egymás után szeretkezett. Az erotikus becézgetés az érzéki felfedező érintésekkel, valamint a testét betöltő keménység hatására Madeline ágyéka még hevesebben lüktetett. Rendkívül intenzív volt az érzés.

Egy pillanattal később azonban Rayne taktikát változtatott. Elengedte Madeline kezét a bordájához nyúlt, majd hüvelykujját felfelé tartva cirógatni kezdte keblei alsó részét, amitől tüzes szikrák futottak végig az asszony testén.

Amikor az egyik mellbimbóját összezsippentette, Madeline fogai megcsikordultak.

– Halálra akarsz kínozni? – lihegte.

Rayne lassú mosolya csak részben volt kegyetlen inkább ígéző.

– Igen. Pontosan úgy, ahogy te kínoz engem.

Ekkor kihúzta péniszét, bár még mindig az asszony széttárt combjai között állt. Madeline csaknem hangosan felkiáltott csalódottságában, Rayne azonban még nem végzett a feladattal. Mutatóujját a borbába dugta és végigdörzsölte vele Madeline ajkát és nyakát, A nő élesen beszívta a levegőt a bor hűvös, édes érintésétől.

Rayne újra megnedvesítette az ujját, kusza mintákat rajzolt vele az asszony hasára, majd visszatért feszes meztelen kebléhez.

– Rayne, kérlek...

– Csitt, drágám. Hasztalan könyörögsz.

Közben a borral megnedvesítette a nő mellbimbóit, csúszós ujjával tovább játszadozott a fájó bimbókkal, húzgálta és cirógatta a megduzzadt csúcsokat.

Veszélyes. Ez az ember veszélyes, gondolta szédülten Madeline és lehuntya a szemét.

Ekkor Rayne hirtelen elhúzta tőle cirógató kezét. A nő zavartan nyitotta ki a szemét.

– Kínáld ide a melleidet, hadd szopogassam őket.

– Rayne... – kezdett tiltakozni az asszony.

– Most rögtön, szerelmem, vagy azonnal abbahagyom.

Nem tudta volna elviselni, ha most abbahagyja. Érezni akarta a száját meztelen bőrén, tűzben égő keblein. Kívánta a száját... mindenütt, az egész testen.

Beharapta alsó ajkát, majd merészen megfogta keble borral ízesített halmait.

– Most pedig játssz azokkal a csodálatos mellbimbókkal. Tégy úgy, mintha a kezed az én kezem volna – utasította Rayne.

Az asszony ujjai húzgálni kezdték mellbimbóit pontosan úgy, ahogyan korábban Rayne.

– Egy buja nő – helyeselt a férfi. – Milyen provokatív!

Valóban buja volt, vadnak érzékinek és tökéletesen nőiesnek érezte magát. Rayne mégsem kezdte el szopogatni a mellbimbóit, ahogyan ígérte. Ehelyett végigpásztázta a testét forró tekintetével. Majd lassan a hasára hajolt, hogy lenyalja róla a bort. Ráérősen dolgozott, mintha saját kedvtelésére kóstolgatná. Nyelve örjítően finom mozdulatokkal kényeztette őt, mesterien játszott a testen, ahogy a spirálalakban felvitt nedűt lenyalta róla. Madeline már borzongott a kéjtől. Aztán végre, végre a férfi a mellével kezdett foglalkozni. Torkából fojtott kiáltás szakadt ki, amikor a forró száj bezárult elkínzott mellbimbója felett és erőteljesen szopni kezdte.

Rayne hosszú percekig kizárólag erre koncentrált, s csak aztán fordította figyelmét a másik mellére, hasonlóan könnyörtelen heveséssel; az asszony felnyögött, és teste önkéntelenül ívbe rándult az erős nyomástól.

– Éhes vagy? – suttogta Rayne kegyetlenül. – Én is, de nem ételre vágyom, hanem a te gyönyörödre.

Még egy utolsó csókot nyomott a két sajtó mellbimbóra, majd felemelte a fejét. Két kezével még széjjelebb tárta az asszony lábait, megnyitotta selymes testét a maga gyönyörének kapujaként, és simogatni kezdte a combok belsejét, egyre feljebb haladva.

Madeline igyekezett leküzdeni vergődését, ahogy az érzéki ujjak felfelé siklottak combján. Csípője mégis megmozdult, felemelkedett, a vágy annyira emésztette, hogy legszívesebben felsikoltott volna. A Rayne szeméből felé küldött érzéki villanásból már tudta, mi következik.

– Ne moccanj – parancsolt rá a férfi. – A tested türelmetlen, de nem mozdulhatsz.

Hogyan maradhatott volna nyugton, amikor Rayne pontosan tisztában volt vele, mivel tudja megvadítani?

Újra bemártotta ujjait a borba és benedvesítette a nő combja közti göndör, sötét háromszöget majd a szeméremajkakát, és fényes nedvességgel vont be a megkeményedő, sajtó csiklót is.

Madeline erőnek erejével kényszerítette magát, hogy mozdulatlanul feküdjön, közben ereiben vadul száguldott a vér, amint a férfi keze rátapadt selymes vénuszdombjára.

Rayne ismét leállt. Lustán végighordozta ragyogó pillantását az asszony testén és ördögien mosolygott.

– Simogasd magad a kedvemért, édesem, a két combod között.

Madeline engedelmeskedett, széjjelebb tárta a lábát és becsúsztatta ujjait nőisége nedves redői közé.

– Készen állsz a befogadásomra? – a férfi hangja nagyon halk és bensőséges volt.

– Igen – suttogta Madeline.

Mintha tűz égette volna belülről, ahogy a folyékony forróság előtörtte a testét. Amikor a férfi ujjai ismét rátapadtak, már csak annyi ereje maradt, hogy elfojtsa nyöszörgését.

Rayne egy helyben tartotta a kezét, pillantását Madeline-éba fúrta. A levegő vibrált a köztük tomboló szexuális izgalomtól, ahogy a férfi közelebb hajolt.

– Mindenütt meg akarlak kóstolni...

Ráhajolt, belélegezte a nő testének forróságát és nedves illatát, majd rányomta száját a szeméremdombjára és csókolni kezdte a nedvességtől csillogó nyílást.

– Annyira édes és varázslatos vagy.

Madeline hangosan felnyögött, ahogy a mohó vágy végigsöpört rajta.

– Nagyszerű, milyen forró lett a tested a kedvemért – jegyezte meg Rayne mély, érzéki hangon.

Kezébe fogta Madeline fenekét, nyelve pedig a bort lefetyelte kelyhe redőiről, miközben erőteljesen szívta a lüktető csiklót. Az asszony megborzongott, ahogy Rayne egyre nagyobb élvezetét lelte benne, ám csaknem leugrott az asztalról, amikor a nyelve behatolt nőisége legrejtettebb, remegő mélyébe.

Önkéntelen reagálására Rayne nekifogott, hogy valóban előcsalja asszonyából a gyönyör kéjes nyögéseit. Nyelvével ellenállhatatlan alapossággal vette birtokba, rendkívül lassú, finom döfködésekkel kínozza őt. Pillanatokkal később Madeline zihálva kapkodott levegő után, teste ívben a férfiének feszült, ujjjaival Rayne hajába markolt.

– Ez az... azt akarom, hogy gyötrődj és érezd az éhséget.

– Egek, ó Rayne, kérlek...

A ködön keresztül Madeline kezdett ráébredni, hogy könyörög a férjének. Rayne azonban erősen lefogta vonagló testét, szája keményen ráfeszült az övére és beitta a nő halk sikolyait, ziháló nyögéseit.

Végre megkönyörült rajta.

– Miért ne hagynám, hogy elélvezz? – mormolta, és egy utolsó, erőteljes nyelvcsapás özönt zúdított rá.

Madeline sikítva repült a csúcsra, fogai megcsikordultak, ahogy átadta magát a testében végigszáguldo erőteljes tűzviharnak. Jó néhány szívverésnyi idő után még mindig elterülve feküdt az asztalon, érzéketlenül, mialatt Rayne tovább csókolgatta őt a lábai között, szájával felfogva teste hullámozó utórezgéseit.

– Úgy festesz, mint akinek sikerült tökéletesen kielégülnie – jegyezte meg végül.

– Maga vagy az ördög – mormolta Madeline, és kinyitotta a szemét.

Rayne ajka mosolyra húzódott, férfias arroganciát tükrözve.

– Nem. Csupán egy tapasztalt gyönyörszerző.

Megfogta Madeline kezét és a meztelen ágyékához húzta, ujjait rákulcsolta bársonyosimágú, kemény erekciójára.

– Viszont már túl kimerült vagyok, hogy megmozduljak. Most rajtad a sor.

A nő nem várt további biztatásra. Minden vágya az volt, hogy birtokolja a férfit és örömet szerezzen neki. Hívogatón széttárta combjait és szenvedélyesen felnyögött, amint Rayne bevezette merev falloszát nőisége izzó rejtékébe. Amikor a férfi mozogni kezdett, szorosan a csípője köré fonta a lábait. Mozdulatai érzékiek és tökéletesen kontrolláltak voltak, a szeretkezés intenzitása egyenesen elbűvölő, a szeméből sütött a vágy.

Önuralma végül megingott, csakúgy, mint Madeline-é. Az asszony ereiben vadul száguldo a vér, dobálni kezdte a csípőjét, nyögései zokogásba csaptak át.

– Madeline... – suttogta a nevét Rayne izgatottan, szép arcáról sugárzott a gyönyör.

Mormogása felgyújtotta az asszony érzékeit. Egész testét emésztette a tűz, lángolt a férfiért, és tudta, képtelen tovább visszafogni magát. Édes, viharos agónia ragadta el. És szemmel láthatóan Rayne-t is...

Minden izma remegett, majd megfeszült, ahogy próbálta visszanyerni önkontrollját. Amikor pedig az asszony belekarmolt a

hátába, Rayne önuralma olyan erővel hullt darabokra, hogy egész teste beleremegett.

Felrobbant a nő testében, tomboló nyögés szakadt ki belőle, miközben Madeline száját csókolta, aki egy ütemre mozgott a férfi lökéseivel, érezte tüzes, elsöprő orgazmusának minden egyes löktetését, majd ő maga is kitört, belső izmai újra és újra görcsbe rándultak. Rayne végül ráborult Madeline-re, arcát a vállába temette; a nő a fülében érezte szaggatott zihálását. Szorosan ölelte az asszony löktető testét, míg az ekstázis csodálatos hullámai lassan elcsitultak. Ezután, egészen elgyengülve elhúzódott tőle és segített neki felülni.

– Azt hiszem, most már szólhatunk Bramsley-nek, hogy szolgálja fel a vacsorát – dünnyögte. – A magam részéről farkaséhes vagyok. A szeretkezéstől mindig megéhezem.

Madeline még mindig szédült a szerelem mámorától, de hirtelen kijózanodott a férfi érzéketlen szavaira. Hogyan reagálhat ilyen ridegen?

Amikor Rayne leemelte az asztalról és talpra állította, Madeline a vállába kapaszkodott, mert elgyengült térdei képtelenek voltak megtartani. Ám ahogy a férje szemébe nézett, rájött, nem tévedett: Rayne valóban szándékosan tolt el magától.

Nyilvánvaló volt, hogy csábítási kísérleteivel érzelmileg egyáltalán nem érintette meg a férfit. Sőt, most talán még távolabb érezte magától, mint a nászéjszakájukon. Ölelésében vad szenvedély volt, viszont teljességgel hiányzott belőle a gyengédség.

Madeline mellkasát tompa fájdalom szorította össze. Rayne elbűvölő szerető volt, nagylelkűen adta át testét a szeretkezésnek, ám a szívét nem – és bár testileg mindent beleadott az aktusba, érzelmileg távol tartotta magát az asszonytól, ez pedig megerősítette, hogy hatalmas űr tátong közöttük.

Sóvárgó vágó hulláma söpört végig Madeline-en. Kétségbeesetten kívánta, hogy többet érezzen iránta Rayne a pusztá testi vágynál, szinte megrémült, milyen mohón éhezik a férfi szerelmére. Ám nem mondhatta el neki, mennyire szereti, mivel ezzel még jobban elűzte volna őt magától.

Különös fájdalom járta át. Bizonytalanul odalépett a földön heverő köntöséhez, és felvette, hogy eltakarja meztelenségét és sebezhetőségét, Kényszerítette magát, hogy rámosolyogjon Rayne-re. Eltökélte, úgy tesz majd, mintha a férfi ridegsége meg sem érintette volna.

– Talán mégis csak lenn kellene megvacsoráznunk – szólt könnyed hangon. – Nem akarom, hogy a szolgálóid gyanítsák, nem rendeltetésszerűen használtuk ezt az asztalt. Mindjárt felöltözöm és fél óra múlva találkozunk az ebédlőben. Jó lesz így?

– Jó.

Madeline megfogadta, nem mutatja ki a férfi bántóan közömbös viselkedése miatti sértettségét. Megfordult, és a hálósobája felé indult.

Rayne lesütötte szemét, a büntudat és a megkönnyebbülés viaskodott benne. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy ellenálljon Madeline gyengéd csábítási kísérleteinek. És amikor azzal az elbájoló mosolyával rátekintett, máris elveszett. Szeretkezés közben érezte az asszony melegségét, a nedves forró ölet, amint egyre mélyebbre és mélyebbre vonja magába őt. Összeszorította a fogát, majd gyorsan öltözködni kezdett. Elvesztette a csatát saját magával szemben, a múltbeli megcsalásának emléke ellenére. Jobban kellett volna óvnia az ágyékát, úgymond.

Felhúzta a nadrágját, miközben emlékeztette magát, miért is kell minél óvatosabbnak lennie Madeline-nel. Az asszony nem tett altatót a borába, ahogy egyszer egy kémnő, viszont olyan agresszíven fogott hozzá az elcsábításához, ahogy még Camille sem mert vele bánni.

Vállára vetette köntösét és kisietett a lakosztályból. Madeline a nyers testi vágy hálójának csapdájában tartotta, de ideje volt kiszabadulnia. Ma éjjel pedig majd ő veti be a csapdáját, hogy leleplezze a nő valódi szándékait.

16.

Kétszeresen is fáj Maman, hogy dédelgetett reményeim beteljesülését éppen a saját öcsém veszélyezteti.

vacsora alatt Madeline mindvégig igyekezett közömbösséget színlelni. Rayne ugyanolyan érzéketlenül viselkedett, mint korábban, nem hangzott el egyetlen bizalmas, gyengéd vagy humoros megjegyzés sem, sőt hiányzott az a provokatív évődés is, amely a házasságuk előtti kapcsolatukat jellemezte.

Amikor a férfi bejelentette, hogy a következő néhány napot Londonban tölti, Madeline nem tudta, fellelegezzen-e vagy szomorkodjon. A távolléte alatt legalább számot tud vetni kudarcba fulladt kísérleteivel, és talán tanácsot kérhet Fannytól vagy a Loring nővérektől, hogyan változtasson a stratégiáján.

Meglepő módon Rayne elmondta, hol található a széfje a dolgozószobájában – a falba rejtve, egy telivér versenylovat ábrázoló, George Stubbs – festmény mögött –, és azt is, hogy a kulcsot egy korszóban tartja hálósobájának szekrényében. Jó éjt csókja épp csak súrolta Madeline ajkát, így az asszony csüggedten vonult vissza lefeküdni.

Mire másnap reggel felébredt, Rayne már elment. Madeline leverten, karikás szemekkel, kapkodva készülődött, hogy időben beérjen az Akadémiára az óráját megtartani. És miután hazaért egy levél várta.

Szíve nagyot dobbant, amikor felismerte a kusza kézírást. Gerard végre válaszolt!

Átadta bundáját és főkötőjét Bramsley-nek, majd felment, hogy hálósobája magányában olvassa el a levelet.

Az írás különösen kapkodó volt – vette észre, ahogy feltörte a viaszpecsétet –, mintha az öccse nagy sietve vetette volna papírra.

Maman, mi ennél szebb kézírásra tanítottuk Gerard-t, gondolta nyugtalanul, miközben megpróbálta kisilabizálni az első szavakat. Szíve egyre jobban elszorult, ahogy továbbhaladt az olvasásban.

Legdrágább nővérkém!

Be kell vallanom, nem tévedtél. Mielőtt elhagytam az otthonunkat, valóban elvittem a de Vasse nyakláncot Lord Ackerbytől, de csupán azért, hogy visszajuttassam Lynette szüleinek, a jogos tulajdonosoknak. A vikomt és felesége ékszereit nem sokkal az után lopták el, hogy elmenekültek Franciaországból a rémes forradalom idején. A nyaklánc illegálisan került az idősebb Ackerby báró tulajdonába, aki ráhagyta a mostani Lord Ackerbyre. Nem áll szándékomban visszaadni neki.

A gondom, az, hogy két nappal ezelőtt három emberével a farmra ment, és szétdúlták a házat a nyaklánc után kutatva. Amikor nem találták, aljas, gyáva módon tettelegességgel kényszerítették Mrs. Dobsont, hogy elárulja mostani tartózkodási helyemet. Ő ugyan nem mondta meg nekik – hiszen tudod, milyen áldott jó lélek –, de azt hiszem, csak idő kérdése, hogy Ackerby rám találjon.

Madeline halkán felsikoltott a gondolatra, hogy a drága, édes, idős házvezetőnőjükkel ilyen kegyetlenül bántak a báró martalócai. Kezét a szájára szorítva tovább olvasta a levelet.

A szerelmem szülei tudják, hogy Lynette unokatestvérének, Claude-nak a házában vagyunk, Maidstone-ban. Lynette a múlt héten írt nekik, hogy megnyugtassa őket, biztonságban van és boldog. Ám miután nem kapott választ, attól fél, kitagadták a szülei a velem kötött házassága miatt, pontosan, ahogyan számítottunk is rá. Attól tartok, ha Ackerby felkeresi őket, elárulják neki, hol vagyok.

Egyre rémültebben csóválta a fejét, ahogy elképzelte, milyen felfordulást okozna a de Vasse házban Ackerby és emberei megjelenése. Lynette szülei rendkívül helytelenítették, hogy egyetlen lányuk megszökött egy cím nélküli angollal, még ha az úriember is. Talán annyira haragszanak, hogy felfedik Gerard hollétét Ackerby előtt.

Csak ma reggel értesültem erről Mrs. Dobsontól, aki figyelmeztetni akart. Nem engedhetem, hogy Ackerby ránk találjon, így eljöttünk Claude házából, és a közelben rejtőztünk el.

Végtelen keserűségében lerogyott egy székre. Gerard, te bolond fiú, mit tettél? Ackerby nem adja fel, mindenképp megpróbálja visszaszerezni a tulajdonát, s az erőszaktól sem riad vissza.

Egyetlen utolsó szívességet kérek tőled, legdrágább nővérkém. A csekken kívül, amit nemrég küldtél nekem, szükségem lenne további kétszáz fontra, hogy elhagyhassam, az országot. Azt tervezem, Franciaországba viszem Lynettet, ahol Ackerbyt már nem segíti a törvény ereje, ha mégis utánunk ered. Nagyon örülök, hogy férjhez mentél – mellesleg, gratulálok a jó szerencsédhez. Azonban mivel most már grófnő lettél, bizonyára rá tudod venni újdonsült férjedet, hogy megelőlegezze nekem ezt a pénzüsséget. Biztos vagyok benne, hogy Havilandnek ez nem okoz nehézséget – a nagymama vagyona mellett Krőzusé is eltörpülne. Mindenképpen visszafizetem majd, esküszöm neked.

Fájó halántékához emelte a kezét. Valóban azt várja tőle Gerard, hogy pénzt kunyeráljon Rayne-től és segítsen, hogy ő kivihesse az ékszereket az országból? Egyértelműen ezt kéri, ahogy a következő bekezdésből kiderült.

Mivel én nem mehetek el hozzád, mert félek, hogy meglátnak, azt kérem, küldj egy csekket az összeggel a részemre a maidstone-i Blue Boar fogadóba, Ben Pilling tulajdonos kezeihez. Szerdán délután egy

órákor elmegyek érte. Ha nincs ott a leveled, egy hétig minden nap újra odamegyek. De minél később küldöd, annál nagyobb veszélyben leszünk. Tudom, hogy nem hagysz cserben, drága Madeline.

Szerető öcséd: Gerard

Félelem és idegesség kavargott benne, ahogy a kezében szorongatta a levelet. Ha az öccsét elkapják a felbecsülhetetlen értékű nyakékkal, börtön vagy száműzetés vár rá, sőt akár akasztás is. Arról nem is szólva, hogy alapos verésnek néz elébe, ha a báró emberei rátalálnak. Ackerby természetesen megtorlásra vágyik. És ebben az esetben az sem számítana, ha ő rá tudná venni Gerard-t, adja vissza azonnal a nyakláncot.

– Hogyan tehetett ilyet, *Maman*? – mormolta magában, s igyekezett leküzdeni a rátörő pánikot. – Képtelen vagyok elhinni, hogy Gerard ilyen ostoba módon veszélybe sodorja magát és fiatal feleségét. Épp elég borzasztó, hogy szegény Mrs. Dobsont bántalmazták, amiért nem árulta el Gerard hollétét,

– Tudom, drágaságom – válaszolt az anyja Madeline gondolataiban –, de Gerard mindig is romantikus természetű volt, Talán ilyen módon akar igazságot szolgáltatni.

– Vagy talán csak szívességet akar tenni újdonsült felesége szüleinek – jegyezte meg halkán Madeline.

Megpróbált úrrá lenni egyre növekvő rémületén, elmormolt egy fohászt, ami félig eskü, félig könyörgés volt Gerard lelki üdvéért. Ám nem sokra megy vele, ha az Egektől vár segítséget. A legszívesebben az ágyára dobta volna magát, hogy utat engedjen a torkát szorító zokogásnak, a sírás azonban nem oldotta volna meg a dilemmáját, és az öccsét sem mentette volna fel vakmerően örült tette alól. Nem adhatta át magát a pániknak, bármennyire szerette volna.

– Most mit tegyek, *Maman*? Meg kell mentenem Gerard-t a könnyelműsége következményeitől. Szentül megígértem neked, hogy vigyázok rá, és mindenképpen betartom a szavam.

– Persze hogy vigyáznod kell rá, édesem. Nem hagyhatod, hogy bántódása essék.

Talpra ugrott és járkálni kezdett a hálósobájában. Élete java részében az öccsét pátyolgatta, szeretgette, gondoskodott róla. A szökésében is támogatta, mert azt akarta, hogy Gerard-nak legyen esélye a boldogságra. Lynette szülei soha nem adták volna áldásukat erre a házasságra. Kétségtelen, Gerard azt hitte, ha visszaadja a nyakláncot a vikomtnak és a feleségének, elnyerheti jóindulatukat. Azonban ha felakasztják vagy börtönbe zárják, mit sem számít, hogy megkedvelték-e őt Lynette szülei.

Ezért arra a következtetésre jutott, hogy személyesen kell elmennie Maidstone-ba, el kell vennie a nyakéket Gerard-tól és át kell adnia Ackerbynek. Ha netán önála találnák meg az ékszert, nem pedig az öccsénél, a rangja segítségével képes lesz megvédeni magát. És Rayne biztosan közbelépne, ha...

Itt hirtelen megakadt a gondolatmenete.

Ó, te jóságos ég, Rayne.

Mi lesz, ha tudomást szerez az öcsém bűnéről? És mi lesz, ha a világ is megtudja? Az özvegy Haviland grófnő már így is helyteleníti unokája választását, mit mondana, ha tudná, hogy az öcsém egy gonosztevő?

Nem, gondolta Madeline, és hirtelen úrrá lett rajta a pánik. Nem rángathatom bele Rayne-t egy botrányba, amely foltot ejt családjára hírnevén és még jobban elidegeníti tőle a nagyanyját. Magamnak kell megoldanom a dolgot, meg kell őriznem az öcsém szégyenletes titkát.

Most meg végképp nincs jogom elvonni Rayne-t a feladataitól. Ha valóban ismét a korábbi hivatását űzi, minden bizonnyal igen fontos tennivalói vannak.

De amitől Madeline a legjobban félt: még kisebb lesz annak a valószínűsége, hogy Rayne valaha is megszeresse őt, ha öccse tetteivel szégyent hoz a fejére.

Egyre feszültebb lett, elmormolt egy újabb fohászt. Ez a katasztrófa a lehető legrosszabb időpontban következett be, ami a házasságát illeti.

Mégis, mi más választásom lehet? – morfondírozott. Gerard az öcsém, a húsom és vérem. Nem hagyhatom magára a bajban csupán

azért, mert szeretnék kapni egy esélyt a boldogságra. Határozottan kihúzta magát és mély levegőt vett.

– Bocsáss meg, Maman – mormolta fennhangon –, de ha találkozom Gerard-al, kitekerem a nyakát.

Gyorsan ki kellene találnom a legcélszerűbb haditervet. Valahogy rá kell vennem Gerard-t, viselkedjen felelősségteljesen, és adja át nekem a nyakéket, majd meg kell akadályoznom, hogy Lord Ackerby bármiképpen meg kívánja torolni a lopást.

És Gerard-nak további kétszáz fontra van szüksége, hogy elhagyhassa az országot. Világos, hogy a férjemtől nem fogok egyetlen pennyt sem kérni. Nem akarok további terheket rakni Rayne vállára, hiszen már így is túl sokat áldozott rám. Egy egész vagyont költött a ruhatáramra.

Egyelőre legyen elég az az összeg, amit sikerült megtakarítanom a Rayne-től kapott pénzemből. A korábban elküldött száz fonttal együtt talán fedezi Gerard és Lynette utazását és ideiglenes letelepedését Franciaországban. A későbbiek során majd az akadémiai fizetésemet el tudom küldeni nekik...

Igen, fogadta meg Madeline, magam fogom kezelni ezt a problémát, nem kérek segítséget Rayne-től, nem fogok szégyent hozni a fejére. Gyűlölte a gondolatot, hogy alakoskodik és titkolózik a férje előtt, de nem tehetett mást.

Azonnal indulnom kell Maidstone-ba. Ha jól emlékszem, a város Kent megyében van, Londontól délkeletre, a tengerpart felé vezető főúton – mintegy ötven mérföldnyire Riverwoodtól, azaz legalább félnapi kocsikázásra. Először benézek Claude Dubonet házába, hátha ő meg tudja mondani, hová rejtőzött Gerard és Lynette. Ha nem, akkor meg kell várnom Gerard-t a Blue Boar fogadóban, mivel másnap délután odamegy a csekkért. Talán holnap késő estére haza is érhetek, tervezgette Madeline.

Természetesen ki kell találnom egy történetet, miért megyek el Riverwoodból. Rayne több napra ismét Londonba utazott, tehát még egy darabig nem tűnik fel neki a távollétem.

Emellett ki kell játszanom Rayne szolgálait is, mivel túlságosan is lojálisak a gazdájukhoz. Tehát nem vehetem igénybe az utazáshoz a férjem kocsisát, inasait vagy lovászait. Kénytelen leszek kölcsönkérni vagy bérelni egy kocsit.

De hogyan? Arabella most éppen Londonban tartózkodik... Majd azt mondom, meg akarom őt látogatni, azután amint Londonba érek, rögtön egy postakocsi-megálló fogadóba térek be, hogy hintót béreljek, amivel Maidstone-ba hajtatok. Arabella bizonyára nem kifogásolja a tervem, ha elárulom neki, hogy sürgős családi ügyben kell intézkednem.

És valószínűleg Bramsley sem fog kérdezgetni a szándékaimról, hiszen a múlt héten is többször jártam Londonban Arabellával. Az sem valószínű, hogy nem bocsátja rendelkezésemre a megmaradt pénzemet, ha elkérem tőle.

Kopogás zökkentette ki gondolataiból. Amikor az ajtóhoz ment és kinyitotta, Bramsley-t pillantotta meg, aki úgy állt ott, mintha ő varázsolt volna oda az előző gondolatával.

– Miss Blanchard van itt, mylady – szolt a főlakáj.

Egy pillanatilag kábán bámult Bramsley-re, aztán eszébe jutott, hogy ő hívta meg Tess ma ebédre, amikor délelőtt összefutottak az Akadémián. Úgy gondolta, kiváló alkalom lesz, hogy jobban megismerkedjenek egymással. Sajnos azonban most nem volt ideje baráti csevegre, és lelkileg sem érezte magát erre ráhangolva. Viszont – ötlött a fejébe egy gondolat – Tess a legalkalmasabb személy, aki segíthet neki.

– Bekísérné Miss Blanchard-t ide a hálósobámba, Bramsley?

Különös kérés volt, a főlakáj azonban nem jött zavarba.

– Természetesen, mylady, ahogy óhajtja.

Ahogy Bramsley távozott, Madeline az öltözőjébe ment a kalaptartó dobozáért. Ha Maidstone-ba akar utazni, be kell csomagolnia néhány holmit az egy vagy több éjszakai ott-tartózkodáshoz.

– Végtelenül sajnálom, Tess – kezdte azonnal a bocsánatkérést Madeline – de le kell mondanom a mai ebédünket. Most jutott tudomásomra egy kisebb családi probléma, amit meg kell oldanom.

Tess rögtön aggódni kezdett.

– Remélem, nem túl komoly a dolog.

Én is remélem,, mormolta magában Madeline. Hangosan ezt mondta, igyekezve megőrizni higgadságát:

– Nem hiszem, viszont el kell utaznom egy vagy két napra. Kellemetlen, hogy téged terhellek ezzel, de nem hagyhatom cserben Arabellát minden előzetes értesítés nélkül. Nagy gond lenne számodra, ha átvennéd az óráimat holnap és talán csütörtökön is?

– Ugyan, örömmel megteszem. Te is helyettesítettél engem, amikor távol voltam.

– Köszönöm – mondta hálásan Madeline.

– Tudok esetleg másban is segíteni? – kérdezte a lány. – Szomorúnak látszol. – Amikor Madeline nem felelt, halkan biztatni kezdte. – Számtalanszor láttam már ezt az arckifejezést nehéz helyzetben lévő asszonyokon, Madeline. Ha bajban vagy, szeretnék segíteni.

Még mindig hallgatott, ahogy szeme Tess fürkésző tekintetével találkozott. A szép lány arca őszinte szimpátiát tükrözött. Talán Tess azért érzett rá, hogy bajban van, mert rengeteg nyomorúságos és szerencsétlen teremtetést istápol az elmúlt évek során.

– Számíthatsz a teljes diszkréciómra – tette hozzá, miután Madeline még mindig habozott.

Nem a diszkréció volt a legnagyobb gond. Bár a lány szinte teljesen idegen volt, Madeline biztosra vette, hogy megbízhat benne. Csak az volt a kérdés, miért bízna meg Tess őbenne?

– Biztos, hogy a válladra akarod venni a problémáimat Tess? Hiszen alig ismersz.

A lány halványan elmosolyodott.

– Arabella jótállt érted, és ez nekem tökéletesen elég. Sőt láttam, milyen kegyetlen tud lenni a világ az egyedülálló vagy nincstelen nőkkel. Úgy vélem, nekünk nőknek össze kell tartanunk.

Madeline nagy levegőt vett és fájdalmasan felnevetett. Nem szeretett senkit sem bevonni az esetleges botrányal fenyegető ügyeibe, de most rendkívül jól jönne egy szövetséges. Elhatározta, elfogadja a felajánlott segítséget.

– Nagyszerű – bólintott.

– Londonba kell utaznom azonnal, hogy béreljek egy kocsit, de nem szeretném, ha a férjem megtudná. Kölcsönkérhetném a hintódat és a kocsisodat, hogy bevigyen a városba?

– Jobb ötletem van. Magam viszlek be a kocsimon Londonba.

Madeline Tess szemébe nézett,

– Bizonyára tudni akarod, miért szeretném eltitkolni Haviland elől...

Tess felemelte a kezét.

– Nem várok magyarázatot, hacsak te magad nem akarod elmondani. Most egy barátira van szükséged, és én rendelkezésedre állok.

A legszívesebben megölelte volna Tesst a bizalmáért és önzetlen segítségéért. De csak egy szívből jövő köszönömöt mormolt el.

– Már most indulni akarsz? – kérdezte a lány, ahogy meglátta a dobozt Madeline ágyán.

– Igen, ha nem bánod. De tudnál várni egy pár percet még? Beszélnem kell Bramsley-vel, és az anyagiakat is el kell intéznem.

– Rendben.

– És csomagoltatok ennivalót is magunknak, mivel miattam maradtál le az ebédről, amire meghívtalak.

A lány könnyedén felnevetett, és kijelentette, hogy ez egyszer ebéd nélkül is képes meglenni. Azonban az igazat megvallva, Madeline örült, hogy az elemózsiával sikerült elterelni a figyelmet az utazás céljáról.

A kocsikázás majd elvonja gondolatait félelmeiről és arról, hogy megpróbálja megóvni Gerard-t, hogy tönkretegye az életét lovagias, de törvénybe ütköző tetteivel.

Mr. Bramsley várja önt a dolgozószobájában, uram – szólta Walters, amint Rayne aznap késő este megérkezett londoni házába.

Haviland bólintott hűséges mindenesének, közben érezte, hogy mellkasára nyomás nehezedik. Ha Bramsley személyesen ideutazott Chiswickből, nem hozhatott jó híreket. Későre járt az idő, csaknem éjfél volt már. Most érkezett vissza a klubjából, ahol az estét töltötte, hogy elterelje gondolatait – mert annak ellenére, hogy a merénylet megghiúsítását célzó terve kritikus ponthoz ért, a chiswieki otthonában zajló dráma sokkal jobban izgatta.

Igyekezett közömbös arckifejezéssel üdvözölni főlakáját a dolgozószobában.

– Milyen információja van a számomra, Bramsley? – kérdezte látszólag szenvtelenül, bár egyáltalán nem volt nyugodt.

– Azt kérte, uram, hogy járjak utána, ha bármiféle rendellenes dolgot tapasztalok Lady Havilanddel kapcsolatban – felelt vonakodva Bramsley, de nem kérdezte, miért kémkedik a gróf a felesége után, és nem is örült, hogy kellemetlen híreket hoz a gazdájának.

– És maga valami szokatlant vett észre a feleségem viselkedésében – tapogatózott Rayne.

– Igen, uram. Óladysége ma délután váratlanul elutazott Riverwoodból.

– Előtte megpróbálta kinyitni a széfemet?

– Tudomásom szerint, nem. Viszont elkérte tőlem a maradék pénzét, majd Miss Blanchard-ral Londonba hajtattott.

– Korábban is járt már Londonban, amikor én nem tartózkodtam Riverwoodban – jegyezte meg Rayne.

– Igen, azonban említette, hogy ma éjjel Lady Danvers londoni házában kíván megszállni, és biztosan tudom, hogy óladysége tegnap elutazott Londonból a Danvers családi birtokra.

Rayne remélte, hogy egyszerű a magyarázat felesége cselekedetére, összeszorította állkapcsát és hallgatott, miközben Bramsley folytatta.

– Úgy gondoltam, jobb az óvatosság, így hát Lady Haviland után küldtem John Jamest, az ön utasításának megfelelően. Körülbelül egy órája kaptam üzenetet Jamestől, így azonnal idejöttem, hogy jelentsem önnek.

John James korábban a brit titkosszolgálat ügynökeként dolgozott, de Napóleon veresége után továbbra is Rayne szolgálatában maradt. Széles körű tapasztalattal rendelkezett, hogyan kell gyanús személyeket észrevétlenül követni. James színleg csatlakozott Bramsley személyzetéhez, így kiváló lehetősége nyílt Madeline szemmel tartására.

– Bizonyára valami súlyos vétséget fedezett fel – szólt Rayne, miközben gyomra görcsbe rándult.

– Attól tartok, igen, uram. Miss Blanchard letette Lady Havilandet a Swan fogadónál, ahol a hölgy bérelt egy kocsit és keletre, Canterbury felé indult.

Rayne összeráncolta homlokát. A Swan a legnagyobb kocsibérlő állomás volt London külvárosában, tehát Madeline nem véletlenül választotta, ha jelzés nélküli hintóra volt szüksége. Inkább arra számított volna, hogy Madeline hazafelé, Chelmsfordba, Essexbe tart majd, nem pedig Canterburybe, Kentbe. A Canterburybe vezető út Dover, a tengeri kikötőváros felé folytatódott, innen gyorsan átkelhet Franciaországba, töprengett Rayne.

– És James követte Lady Havilandet a Swan fogadótól is?

– Igen, lóháton. Amikor ma este a hölgy Maidstone-ba ért, először kis időre egy fogadónál állt meg, majd egy közeli házba látogatott el, ahol szemmel láthatóan senki sem tartózkodott. Ezután visszatért a fogadóba – a Blue Boarba –, és kivett egy szobát. Nyilvánvalóan ott szándékozik tölteni az éjszakát.

Maidstone szintén Kent megyében volt, nem túl messze Haviland Parktól, a Haviland család birtokától, így még rejtélyesebb volt, miért választotta a fogadót szálláshelyül – hacsak természetesen

nem egy előre megbeszélt randevúra érkezett oda. Rayne gyomrába egyre élesebben hasított a fájdalom, ahogy Bramsley folytatta jelentését.

– James Lady Haviland nyomában kíván maradni, és én azonnal értesítem önt, ha a hölgy továbbutazik a fogadóból.

– Köszönöm, Bramsley. Jó munkát végzett. Szóljon Walters-nek, hogy készítse elő a kocsimat hajnalra. Maga pedig térjen nyugovóra – bocsátotta el Bramsley-t.

– Kérem, uram, inkább visszamennék Riverwoodba még ma éjjel. Rengeteg más dolgom is van.

– Ahogy óhajtja.

Bramsley meghajolt és távozott a dolgozószobából, magára hagyva Rayne-t nyomasztó gondolataival.

Feltett szándéka volt, hogy nyomába ered elkóborolt asszonyának, hogy rájöjjön, miféle machinációkba keveredett. De várnia kell reggelig. Már éjjel elindulhatna, azonban kissé késleltetni akarta még az igazság pillanatát.

Keserűen felnevetett, ahogy elismerte saját gyengeségét. Talán gyávaság volt tőle, de gyűlölte, hogy meggyőződjön arról, felesége rászedte őt. Ami azt illeti, nem vágyott rá, hogy az éjszaka közepén érkezzen a fogadóba és az ágyban találja Madeline-t a szeretőjével.

Még el sem hessentgette a gondolatot, amikor felvillant előtte a kép, ahogy az asszony egy másik férfinak adja oda buja, csodálatos testét. Hirtelen feltámadt benne a dühvel vegyes aggodalom, de hősiesen legyűrte, és elhatározta, hogy érzelmek helyett jéghideg logikával fogja átgondolni a helyzetet. Remegő kézzel konyakot töltött magának, majd a kerevetre rogyott és a tűzbe bámult. De tudta, hogy a belsejében lévő dermesztő fagyot sem az erős ital, sem pedig a pattogó lángok nem tudják enyhíteni.

Vigyázz, hogy mit kívánsz, mert valóra válhat, gondolta zordul. Bizonyítékot akartam, hogy Madeline valamit elhallgat előlem, hát most megkaptam. Titkos útra indult, és hazudott az úti célját illetően. Erről az utazásról soha nem is szereztem volna tudomást, ha nem

értesítenek a szolgálaim, akiket én bíztam meg, hogy kémkedjenek utána.

Titkolózása minden szónál ékebben bizonyítja bűnösségét. De miféle bűnről lehet szó?

Miért nem hozzám fordult? Ha anyagilag támogatni akarta az öccsét, ahogy ezt korábban feltételeztem, tudhatta volna, hogy szívesen adok pénzt, akár Gerard gyarlóságainak finanszírozására is.

De lehet, hogy nem az öccsével kapcsolatos a probléma. Madeline talán nem is Gerard-al, hanem Ackerbyvel randevúzik.

Nyirkos, fagyos rémület futott át Rayne gyomrából a szíve felé. Vajon Madeline is a szeretőjével akar találkozni, ahogyan egykor Camille? A történelem ismétli önmagát? Tíz évvel ezelőtt Rayne követte Camille-t, és rajtakapta, amikor a szeretőjével randevúzott. Így derült ki a nő árulása.

A két eset kísértetiesen hasonlít, emlékeztette magát elkeseredetten. Lehet, hogy Madeline nemcsak saját magára gondolt, hanem egyre valószínűbb, hogy feláldozta magát ezzel a házassággal, hogy segítsen az öccsének vagy akár a szeretőjének. Rayne nagyot kortyolt az erős konyakból, képtelen volt elfojtani a belsejében kavargó érzelmek – sértettség, düh, keserű csalódás, féltékenység, sőt pánik – viharát.

Soha nem érzett ilyen fájdalmat. Még akkor sem, amikor Camille összetörte fiatal szívét. A legkegyetlenebb küldetései során, amikor veszéllyel, árulással és halállal kellett szembenéznie sem tapasztalt ekkora ürességet és reménytelenséget. Milyen bolond is volt, amikor úgy gondolta, Madeline a mindenben hozzá illő társ.

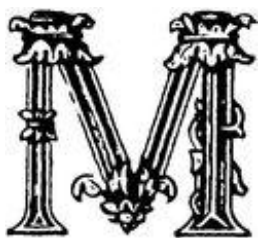
Hevesen átkozódott, magát kárhoztatta. Hiszen beengedte Madeline-t a lelkébe. Veszélyesen kiszolgáltatottá tette magát az asszornynak, rosszul ítélte meg, milyen valóságos fenyegetést jelenthet számára Madeline.

És most mindezért fizetnie kell.

Lehunyta a szemét és hátradőlt a kereveten. Hosszú éjszaka áll előtte, és kétséges, hogy egyáltalán tud-e aludni.

17.

Hihetetlen, hogy a szerelem ennyire tud fájni.

után meghallotta, hogy egy kocsi érkezett a Blue Boar fogadó udvarára, Madeline abbahagyta az ideges járkálást a szobájában, és az ablakhoz lépett. Felismerte a Haviland-címert a hintó ajtaján, és nem akart hinni a szemének.

Te jóságos ég, Rayne! Mi a csudát keres itt?

Rémülten figyelte, ahogy magas, erős férje kilép a kocsiból és felnéz; átható pillantása végigpásztázta a fogadó bejárata fölötti ablakokat.

Szíve majd kiugrott a mellkasából félelmében. Visszahúzódott az ablaktól, nehogy a férfi észrevegye. Pedig biztos volt benne, Rayne tudja, hogy itt van. Különben miért állt volna meg éppen annál a fogadónál, amelyben ő az önfejű öccsét várta?

De hogyan talált rám? – töprengett Madeline. És mi az ördögöt csináljak most? A tulajdonos, Ben Pilling bizonyára megmondja, hogy itt vagyok, és ideküldi Rayne-t a szobámba.

Kihúzta magát. Nem fogok bujkálni, határozta el. Sokkal jobb, ha lemegyek és szembenézek Rayne-nel, mielőtt ő jön fel hozzám.

Nagy levegőt vett, felkapta a retiküljét és kiment a szobájából. Végigment egy kis folyosószakaszon, majd elindult lefelé az előcsarnokba vezető lépcsőn.

Ahogy számított is rá, megpillantotta Rayne-t. Éppen társalgott valakivel, de nem a fogadóssal. Az ivóba vezető ajtó mellett állva halkan beszélgetett egy barna hajú férfival, aki valahogy ismerősnek tűnt Madeline számára. Nem tudta, hová tegye, így inkább a férjére

fordította figyelmét. Haviland még mindig a kapucnis katonakabátját viselte, de kalapját és kesztyűjét már levette. Ebben a pillanatban nézett körül és vette észre Madeline-t, aki megállt a legalsó lépcsőfokon. Rayne nem mosolygott és nem szólt hozzá. Csak alaposan végigmérte őt.

Egy múltó pillanatig düh villant a szemében, melyben Madeline számos, meghatározhatatlan érzelmet is felfedezett. De a tekintete újra kifürkészhetetlenné vált, amint átment az előcsarnokon és az asszonyhoz lépett.

– Uram, mi hozott ide? – mormolta Madeline, és igyekezett elnyomni hangjában az árulkodó idegességet.

– Ugyanezt kérdezhetném én is tőled, drágám. – Hangszíne lágy, szinte selymes volt, de az asszony nagyot nyelt, ahogy megérezte benne a rejtett élességet. Gyűlölte, hogy el kell mondania férjének Gerard tettét. Ám tudta, nincs más választása.

Mégsem tudott megszólalni. Rayne arcvonásai láthatóan megkeményedtek.

– A legjobb lesz, ha ezt a beszélgetést négy szemközt folytatjuk le, nem gondolod?

– De igen... persze. Kivettem egy szobát az emeleten, gyere velem.

Miután alig észrevehetően bólintott a barna hajú fiatalember felé, Rayne megragadta Madeline karját, és sietősen felvezette a lépcsőn, majd végig a folyosón. Amikor a szobájához ért, kinyitotta az ajtót és maga elé engedte az asszonyt.

Néhány lépés után Madeline szembefordult vele, Rayne azonban tétozva megállt a küszöbön, testével betöltve az ajtónyílást. Tekintete végigpásztázta a szobát, és egy hosszú pillanatig rászegeződött a gondosan bevetett ágyra. Végül belépett és becsukta maga mögött az ajtót.

– Nos? – kérdezte Rayne azon a selymes hangon, amittől Madeline mindig megborzongott. – Volnál szíves megmagyarázni, hogyan kerültél ide, ötven mérföldnyire az otthonodtól, hogy egy idegen fogadóban töltsd az éjszakát?

– Hosszú történet – kezdte Madeline puhatolózva.

– Bőven van időm. Pillanatnyilag nem sietek sehová.

Az asszony leküzdötte a késztetést, hogy az ujjai között tekergesse retikülje pántját.

– Honnan tudad, hol találsz rám?

– Megbízta valakit, hogy kövessen, édesem.

Madeline szeme zavarában elkerekedett, majd újra összeszűkült, ahogy felfogta a helyzetet. A barna hajú férfi ... Csak most jött rá, hol látta már korábban is. Ő a legújabb inas Riverwoodban, John James a neve.

– Rám állítottad Jamest, hogy kémkedjen utánam – mondta hitetlenkedve.

– Azt kell, hogy mondjam, gyanús titkolózásod indokolta ezt – replikázott ridegen Rayne.

Madeline már épp szóra nyitotta a száját a védelmében, de nem jutott eszébe megfelelő válasz. A viselkedése valóban indokolta Rayne gyanúját. Mégis fájt, hogy a férje nem bízik benne, és megparancsolta a szolgálinak, hogy kövessék őt.

Szótlansága kihozta a sodrából Rayne-t.

– Kit védelmezel? – támadt rá hirtelen. – Az öcsédet? Vagy a szeretődöt?

– A szeretőmet? – szólalt meg végre Madeline.

A kék szemek szinte felnyársalták.

– Úgy rémlik, szerelmi légyottot szerveztél ide. Mered-e tagadni?

– Hát persze hogy tagadom! Nincsen szeretőm!

A levegő vibrált köztük az elfojtott feszültségtől.

– Nem azért jöttél ide, hogy Ackerbyval randevúzz?

Madeline megdöbbsent a vádaskodástól.

– Honnan a csudából gondoltad, hogy Ackerbyval van találkám?

– Amikor először találkoztam veled, azt állítottad, hogy menekülsz előle. Egy fogadóban töltötted az éjszakát, egy szál hálórúha volt csak rajtad. Ki tudja, hogy akkor épp nem egy szerelmesek közti civódásnak voltam-e részese?

Madeline hitetlenkedve bámult Rayne-re.

– Megőrültél? Hogy juthatott egyáltalán olyan az eszedbe, hogy én Ackerbyt akarnám? Lúdbőrös leszek, ha csak meglátom!

Rayne állta a tekintetét, de érzelmei rejtve maradtak sötét szempillákkal árnyékolt kék szemében.

– Esküszöm, hogy nem a szeretőm! – bizonygatta Madeline.

– Akkor mi dolga volt Danvers Hallban, és miért csókolt meg téged a kertben?

Férje durva hangjára az asszony védekezően felvetette az állát.

– Azért jött, hogy megzsaroljon.

Harag lobbant Rayne szemében, majd ki is hunyt, mintha erősen uralkodna érzelmein. Átment a szobán, kalapját és kesztyűjét az asztalra dobta.

– Szerintem jobb, ha elmondasz mindent – szólt rá mogorván.

– Örömmel megteszem, ha engedsz szóhoz jutni – felelte Madeline.

Tekintetük összevillant. Rayne összeszorította az állkapcsát.

– Kérlek, folytasd – helyezkedett el az asztalnál egy széken. – Hallgatlak.

Madeline mély levegőt vett.

– Az az igazság... megpróbálom megakadályozni, hogy az öcsémet felakasszák.

Rayne arckifejezéséből nem tudta kideríteni, vajon a vallomása kiváltott-e bármiféle együttérzést belőle, de legalább habozott, mielőtt kissé kevésbé követelőző hangon rászólt.

– Tovább.

Madeline táskája pántjával babrált, lecsúsztatta a csuklóján, ahogy közelebb lépett Rayne-hez, hogy letegye a retikült az asztalra.

– Szóval... tudod... Gerard mintegy három hete megszökött gyerekkori szerelmével, de mielőtt elhagyta Skóciát, ellopott egy felbecsülhetetlen értékű nyakéket Lord Ackerbytől.

Végül nehézkesen elmondta a teljes történetet, hozzátéve, mi motiválta Gerard-t a nyakék eltulajdonításában, és hogy szeretné visszajuttatni újdonsült felesége szüleinek, akik állítólag az ékszer eredeti tulajdonosai.

Aztán beszélt arról is, milyen komplikációkat okozott Ackerby haragja – hogy Gerard és Lynette a házasságuk első hetét a Blue Boar fogadótól nem messze, Lynette unokatestvére, Claude Dubonet házában töltötték; hogy miképpen szerzett tudomást Gerard a házvezetőnőjük bántalmazásáról; és hogy öccse mennyire fél, hogy Ackerby és emberei a nyomában vannak, ezért feleségével együtt eljöttek a maidstone-i házból és kénytelenek rejtőzködni.

– Gerard Franciaországba akar szökni Ackerby megtorlása elől – ért a történet végére Madeline halk hangon –, ezért megkért, küldjek neki pénzt levélben. De én inkább személyesen jöttem el, hogy meggyőzzem őt, szolgáltassa vissza a nyakéket Ackerbynek.

– Vissza akarod juttatni?

– Természetesen. Ezt kívánja a becsület. A nyaklánc nem Gerard-é, tehát nincs joga ahhoz, hogy másnak adja. És ha visszaadom, remélem, rá tudom venni Ackerbyt, hogy ne juttassa börtönbe az öcsémet.

Rayne-en nem látszott, hogy elhiszi-e a történetet. Vajon azt gondolja, cinkosa voltam az öcsémnek a büntett elkövetésében? – törprengett Madeline, ahogy férje arcát fürkészte.

A férfi hangja határozottan rideg volt, amikor újra megszólalt.

– Szóval hazudtál nekem, eltitkoltad, hová igyekszel, és azt állítottad, hogy Lady Danvershez készülsz Londonba?

– Ami azt illeti, nem hazudtam neked – tiltakozott Madeline –, csupán nem mondtam el, hogy ide készülök.

– Hazudtál Bramsley-nek, ami majdnem ugyanaz.

– Egyáltalán nem ugyanaz! Nem akartam, hogy a szolgálid vagy bárki más, aki veled kapcsolatban áll, tudomást szerezzen arról, hogy az öcsém bűnöző.

Rayne az asszony arcát vizsgálta.

– Miért nem hozzám fordultál, hogy a segítségemet kérd?

– Számptalan okból. Nem akartalak terhelni a problémáimmal, ez az egyik. És gyorsan kellett cselekednem, hogy megmenthessem az öcsémet a saját ostobasága következményeitől – no meg, el akartam kerülni a botrányt, természetesen. A rokonaid már úgymint eléggé

felizgatták magukat a velem kötött házasságod hírére. Hogyan reagálna a nagyanyád, ha megtudná, hogy Gerard lopott egy nemesembertől? Vagy ha börtönbe csuknák, vagy felakasztanák?

Rayne szóltanul, átható tekintettel méregette, mintha a szavahihetőségét akarná próbára tenni.

Madeline beharapta alsó ajkát. Nem mondhatta el a legfőbb okot, ami miatt életbevágóan fontos volt számára a botrány elkerülése – hogy reménytelenül szerelmes Rayne-be és fél, hogy elveszne minden esélye, hogy elnyerje a férfi szerelmét –, hiszen ezzel szánalmat keltene maga iránt, ami elviselhetetlen lenne.

– Hogyan zsarolt Ackerby?

– Miután tudomására jutott az ékszerlopás, eljött Danvers Hallba – válaszolt az asszony őszintén. – Azt ajánlotta, hogy ha a szeretője leszek, nem tesz feljelentést, sőt Gerard megtarthatja a nyakéket.

Valami sötét, veszélyes villanást látott Rayne szemében.

– Ki vele, mit válaszoltál neki?

– Visszautasítottam, természetesen. De megígértem, hogy ráveszem Gerard-t, juttassa vissza az ékszer, amennyiben valóban ő lopta el. Ackerby azt mondta, egy csókért cserébe időt ad nekem, hogy visszaszerezem a nyakéket, és azonnal rám vetette magát, mielőtt még tiltakozhattam volna. Hát ezért kaptál rajta minket, hogy csókolóztunk a kertben. Aztán megütötte őt és párbajra hívtad ki. Annyira dühös volt, hogy attól féltem, azonnal feladja az öcsémet. Tehát írtam neki egy levelet, és megkértem, ne lépjen addig, míg nem tudok személyesen beszélni Gerard-al és meggyőzni őt, hogy mondjon le a nyakékról.

– A Gerard iránt érzett aggodalmad miatt követelted, hogy lépünk vissza a párbajtól?

– Részben. Leginkább attól féltem, hogy megsebesülhetsz. Ackerby kiváló lövész hírében áll.

Rayne ismét fürkészni kezdte az asszony arcát.

– És miért hinnék el ebből bármit is?

– Miért ne hinnél nekem? – vágott vissza Madeline. – Az igazat mondom.

– Ez még bizonyításra vár. Könnyen előfordulhat, hogy szövetkeztél az öcséddel.

Madeline arca megrándult, de igyekezett leküzdeni kétségbeesését.

– Megértem, miért tartottad gyanúsnak néhány cselekedetemet, Rayne, de azt nem, hogy azzal vádolsz, megszegtam házassági eskümet és szeretőt tartok... És miért pont Ackerby lenne az?

– Adtál-e okot rá, hogy mást gondoljak? Azt állítottad, Lady Danverssel voltál bevásárolni Londonban a múlt heti többszöri kiruccanásod során, tegnap viszont hazudtál, hogy őt akarod meglátogatni. Elképzelhető, hogy korábban is őt használtad fedezékként titkos szerelmi ügyeid lebonyolításához.

A vád elkésérítette és szíven ütötte Madeline-t.

– Az időd nagy részét éppen te töltöd Londonban anélkül, hogy elmondanád, mi dolgozol ott. Honnan tudjam, nem bonyolódtál-e szerelmi afférba? Lehet, hogy van ott egy kitartott szeretőd.

– Lehet.

A szó törként hatolt Madeline szívébe. Gombóc keletkezett a torkában és alig tudott nyelni. Sovány vigasz volt, hogy Rayne összeszorította a száját, mintha megbánta volna gúnyos válaszát. Egy pillanat múlva a férfi témát váltott és hangja lágyabbá vált.

– Tehát, mi a terved, Madeline? Azt mondod, Gerard-t várod, hogy átadd neki a pénzt.

– Igen. A levele szerint ma egy órákor érkezik.

– Vagyis egy óra múlva.

– Igen – válaszolt az asszony, s arra gondolt, milyen ólomlábon jár az idő.

– Nem tudod, hol lehet most Gerard?

– Fogalmam sincs. Tegnap este és ma reggel is elmentem Claude Dubonet házához, de senki sem volt otthon. A fogadás sem tudja, hová ment Claude és hol bujkál Gerard.

Hosszú csend telepedett közékük. Madeline hallgatott, várta Rayne újabb kérdéseit, de egyre keservesebben érezte magát a férfi valótlan állításai miatt. Bár Rayne arca továbbra is komor és kifejezéstartan

maradt, gyanította, hogy nem igazán hisz neki, és hogy dühödt gyanúja még mindig forr benne.

Korábbi hivatása során hozzászokott, hogy senkiben sem bízhat, ezért hajlamos a legrosszabbat feltételezni rólam, különösen, mivel a bizonyíték a bűnösségemre utal, gondolta Madeline. De a leginkább az keserít el, hogy képes feltételezni rólam olyan becsstelenséget, hogy az öcsém cinkosa voltam a lopásban, sőt, hogy megszegtem szent eskümet és szeretőt tartok. Az eszemmel felfogom a logikáját, de a szívemmel képtelen vagyok.

– Szóval színvallásra akarod kényszeríteni Gerard-t, ha megérkezik? – folytatta Rayne.

– Igen.

– És ha Ackerby emberei valóban a nyomában vannak már? Felfogtad-e, hogy magadat is veszélybe sodrod?

Madeline a retiküljére pillantott.

– Nálam van a pisztolyom.

– Mit ér egyetlen lövés egy csoport elszánt gazfickóval szemben?

– Valahogy majdcsak elintézem.

Rayne egy halk szitkot mormolt az orra alatt.

– Igen botor taktika. Nem lenne szabad itt lenned.

– Mi más választásom lehetett? Gerard a testvérem. Nem hagyhatom cserben.

– Hozzám kellett volna fordulnod – emlékeztette őt Rayne meglehetősen ingerülten.

– Úgy gondoltam, magam is megbirkózom a helyzettel. Emellett nem voltam biztos benne, megérted-e Gerard szempontjait ebben az ügyben.

– Milyen szempontjait? Hogy nemcsak tolvaj, hanem egy izgága idióta is?

Madeline beharapta az ajkát, bár Rayne csupán ugyanazt mondta Gerard-ról, amit ő maga is gondolt.

– Gerard eddig sohasem sértett törvényt, most viszont szerelmes. A szerelem örült dolgokra viszi rá az embereket.

– És árulásra is.

303• Nicole Jordan

Az asszony már-már szóra nyitotta a száját, de visszakozott, mivel úgy érezte, ellenállhatatlanul kitör belőle a sírás. Forró könnyek égették a szemét, s emiatt nagyon szégyellte magát.

Nem akarta, hogy Rayne észrevegye, ezért elfordult és az ablak felé lépett.

– Ha az öcsédet lesed, ne nyugtalankodj. Nem valószínű, hogy az elülső ajtón fog bejönni – szólalt meg mögötte Rayne.

– Tudom – mondta Madeline. – Megkértem a fogadóst, szóljon, amikor Gerard megérkezik.

– És megbízik benne, hogy be is tartja?

A vállán keresztül egy pillantást vetett Rayne-re.

– Busás összeget fizettem neki.

– Ennek ellenére kettős játszmát űzhet, és figyelmezteti Gerard-t.

Rayne hirtelen elhallgatott és az ajtóhoz lépett.

– Hová mész? – kérdezte Madeline.

– Beszélek John Jamesszel. Szemmel tudja tartani a fogadóst, tehát azonnal tudni fogjuk, amikor az öcséd odamegy hozzá.

Ezzel Rayne kiment a szobából.

Madeline-ből reménytelen nevetés tört ki. Rayne teljesen átvette az irányítást, szokása szerint. Hős volt; egy modern fehér lovag. Még ha úgy gondolta is, hogy a felesége bűnös, mert megcsalta és elárulta, megpróbálja megvédeni őt és talán az öccsét is. Madeline-t mégis keserű kétségbeesés mardosta.

Lehajtott fejjel maga köré fonta karjait, hogy elfojtsa a lelkébe költözött sivárságot. Egész testében remegett, szeme sarkából megindultak a könnyek.

Hogyan szerethetne belém Rayne egyáltalán, ha ennyire nem tud bízni bennem? Ha azt gondolja, képes vagyok a lopásra, sőt a hűtlenségre is? Ha a gyanúja olyan komoly, hogy kémeket küld utánam, hogy minden lépésemet figyeljék? Aligha remélhetem, hogy elnyerem a szerelmét, ha ő ennyire kevésbé bízik bennem, gondolta Madeline. Igaz, csakis magamat hibáztathatom, folytatta, miközben igyekezett visszafojtani zokogását. Elragadott a fantáziám, s a szívem mélyén élő reményeim.

Elgyengült, hagyta, hogy a könnyek végigfolyjanak az arcán, míg Rayne nincs a szobában. Ám amikor meghallotta a férfi lépteit a folyosón, megtörölte könnyes szemét és arcát. Gyűlölte, hogy előtte sírjon. Nem akarta, nem hagyhatta, hogy a férfi megtudja, a szíve összetört.

Hála az égnek, majdnem teljesen visszanyerte önuralmát, mire Rayne belépett a szobába. Madeline meglepetésére azonban a fogadás felesége is besietett mögötte, kezében egy sörrel, húsokkal és sajtokkal megrakott tálcával.

– Rendeltem ennivalót – közölte Rayne.

Mrs. Pilling félszegen rámosolygott Madeline-re, a tálcát az asztalra tette, majd meghajolt és távozott. Amint újra ketten maradtak, Rayne kihúzta az asztalnál az egyik széket Madeline számára.

– Gyere, ülj le – parancsolt rá.

Az asszony lopva rápillantott. A kék szemekből eltűnt a heves forróság, most levertséget és sötétséget látott bennük.

– Enned kell valamit – nógatta az asszonyt.

– Nem vagyok éhes.

Rayne habozott, úgy tűnt, mintha rá akarná beszélni.

– Rendben – hagyta rá végül, majd leült az asztalhoz és szedett az ételből a saját tányérjára. Valahonnan egy újságot is kerített, és azt kezdte olvasni. Kétségtelen, hogy óriási gyakorlata van abban, hogyan várja ki a megfelelő alkalmat egy akció megkezdéséhez.

Madeline egy falatot sem tudott enni, gyomrát maroknyira szorította az idegesség. A Rayne miatti kétségbeesésén túl szinte féltörőn aggódott Gerard-ért.

Megcsóválta a fejét. Neheztelt Rayne-re, hogy olyan nyugodtnak tűnik, de végül is ő nem egy átlagos férfi. A titkosszolgálatnál szerzett hatalmas tapasztalata révén hozzáedződött a veszélyhez, immúnis a félelemmel szemben. A báró emberei nem tudják megijeszteni... Hirtelen megdermedt, amint egy szörnyű gondolat ötlött az eszébe.

– Mi van, ha Ackerby haramiái már rátaláltak Gerard-ra? – kérdezte rémülten.

– Meglehet – nézett fel rá Rayne. – Ha az öcséd nem ér ide kettőig, átkutatjuk a környéket, míg meg nem találjuk. – Tekintete ismét élessé vált. – De rám bízod Ackerby pribékjeit, Madeline! Sokkal nagyobb tapasztalatom van az ilyenfajta gazemberekkel szemben, mint neked.

Madeline hallgatott. Rayne már megint úgy kezeli őt, mint egy törekeny virágszálat, s ő mégsem tiltakozik. A férjének most igaza van; az ő képességeit jóval meghaladja ez a feladat. Tulajdonképpen meg is könnyebbült, hogy Haviland itt van mellette ebben a válságos helyzetben. És bár sajtott a szíve, hogy a férfi nem bízik benne, örült, hogy most nincs egyedül.

Azonban nem tudta elfelejteni, hogy két napja legalább valamiféle színlelt szenvedély volt közöttük. Ez a súlyos, feszült csend még rosszabb, mint amikor szeretkezés után Rayne magára hagyta.

A kétségbeesés egyre jobban hatalmába kerítette, ezért inkább visszafordult az ablak felé, az udvart kémlelte, és várt.

Egy végeérhetetlen órával később végre történt valami. Várakozás közben Madeline a nyüzsgést figyelte az udvaron, de ahogy Rayne előre jelezte, színét sem látta az öccsének.

Először akkor támadt benne rossz előérzet, amikor a férfi ledobta az újságját, felpattant, és az ajtóhoz ugrott. Madeline kiáltásokat hallott az ivó felől.

A zűrzavar egyre nagyobb lett, amikor Rayne hirtelen kivágta az ajtót.

– Maradj itt! – kiáltott Madeline-re a válla fölött, majd kirohant a szobából.

Verekedés hangjai hallatszottak a lenti szint felől, Madeline szíve hevesen kalapálni kezdett. Hirtelen felkapta a retiküljét, kotorászni kezdett benne, hogy megtalálja pisztolyát, és Rayne parancsa ellenére férje után futott.

Mire a lépcső tetejéhez ért, Haviland már lenn volt. Madeline szíve a torkában dobogott, amikor az előcsarnokban folyó küzdelmet figyelte. Három marcona külsejű férfi támadta meg Gerard-t és Jamest.

Egyikük Gerard torkát szorongatta, és megpróbálta kivonszolni őt a bejárati ajtón. Közben James derekasan küzdött, hogy ökleivel távol tartsa a másik két banditát. A fogadás azonban csak állt, tétlenül nézte a jelenetet, miközben kisebb, bámészkodó tömeg gyűlt össze az ivó nyitott ajtaja előtt.

Abban a pillanatban, amikor Jamest keményen a padlóra küldték, Rayne felkiáltott és bevetette magát a küzdelembe, repkedtek az ütések.

Gerard bizonyára egy másik bejáraton surrant be, állapította meg Madeline, és az őt megtámadó gazfickók is. Istennek hála, hogy James vigyázott rá, máskülönben a két haramia elkaphatta és leüthette volna.

James most kiütve feküdt a földön, Rayne pedig minden erejével a két gonosztevővel küzdött, így nem volt, aki Gerard-nak segítsen. Mivel támadója jócskán súlyosabb és erősebb volt nála, a fiatalember hasztalanul küszködött, hogy kiszabaduljon a fojtó szorításból.

Madeline nem mert lőni, félt, hogy Gerard-t találja el, így pillanatnyi ötletének engedelmeskedett. Lerohant a lépcsőn és rávetette magát öccse támadójára, ököllel püfölni kezdte a férfi vállát és fejét, közben lábával teljes erejéből rugdalta a gazember erős lábikráját.

A férfi úgy meglepődött, hogy majdnem elengedte Gerard nyakát, ám hirtelen magához tért és húsos ökleivel kivédte Madeline ütéseit. Az egyik ökölcsapás az asszony jobb arcát érte. Madeline csillagokat látott, miközben hátrafelé támolgott. Fájdalmában felkiáltott, de azonnal ismét előrelendült Gerard támadója felé, elszántabban, mint valaha. Elvesztette időérékét, csupán a pánik hajtotta, a kétségbeesett védelmező ösztön, hogy megmentse az öccsét. Mégis jó néhány pillanat eltelt, mire két gyémántkeménységű kéz megragadta és elhúzta őt.

Madeline újra felsikoltott, most tiltakozásképp, mivel érezte, hogy valaki kicsavarja a kezéből a pisztolyát. A következő pillanatban Rayne állt védelmezően előtte, a pisztoly csövét a bandita halántékához szorítva.

– Ha kedves az életed, elengeded a fiút – szólt vérfagyasztó hangon.

A gazember megdermedt a fenyegetéstől, azonnal elengedte foglyát és feltartotta mindkét kezét.

Madeline lába is földbe gyökerezett fegyvert tartó férje ijesztő látványától. Rayne a padlóra fektette a másik két jómadarat is, miközben Gerard térdre rogyott, összegörnyedt a fájdalomtól, a torkát fogta és köhécselve kapkodott levegő után.

Madeline, aki maga is pihegett még, letérdelt öccse mellé. Harag és félelem száguldott végig az ereiben, de már kezdett megkönnyebbülni.

– Istenem, Gerard – suttogta, miközben gyengéden megsimogatta öccse vállát –, jól vagy?

A fiatalember nyaka még mindig vörös volt, orrából csöpögött a vér, és bevert jobb szeme is dagadni kezdett. Sérülései ellenére azonban bizonytalanul bólintott és kinyögte:

– Mindjárt... jobban... leszek...

Ismét köhögni kezdett, és felnézett Rayne-re.

– Szavamra... – suttogta rekedten –, megsemmisítő jobbegyenest... vitt be annak a gonosztevőnek. Bizonyára... a Gentleman Jackson klubba jár edzésre.

Madeline-t elfogta a méreg. Jellemző az öccsére, hogy fittyet hány egy csaknem halálos támadásra, és inkább csodálattal adózik a harcmódnak, mellyel Rayne kikészítette ellenfeleit.

– Maga bizonyára Haviland – tette hozzá Gerard még mindig rekedt hangon. – Köszönöm. A legjobbkor érkezett.

– Ne nekem köszönje, hanem a nővérének – szólt mogorván Rayne.

Gerard egy erőtlen mosolyt küldött Madeline felé.

– Köszönöm, legdrágább nővérkém. Fogadd legmélyebb hálámat. Rayne viszont sötét pillantást vetett feleségére.

– Mintha azt mondtam volna, maradj a szobádban.

Madeline nem méltatta válaszra a baljós megjegyzést. Rayne tudhatta volna, hogy vaslánccal sem lehetett volna őt a szobában tartani, amikor Gerard élete veszélyben forgott.

Amint felsegítette öccsét a földről, Rayne tekintete az arcán lévő friss sérülésre tapadt.

– Ez a fattyú megütött téged – mormolta, majd kezével gyengéden megérintette az asszony arcát.

Rayne olyan haragosan nézett, hogy Madeline ijedtében elkapta a fejét.

– Nincs jelentősége, az a lényeg, hogy Gerard biztonságban van.

Hátrahökölésére Rayne kék szemében egészen más érzelm villant fel, ami leginkább a lelkifurdaláshoz hasonlított. Tekintetét ismét a gazember felé fordította, erősebben megragadta a pisztolyt és szorosabban hozzányomta a férfi koponyájához.

– Ki küldött ide, hogy kapd el Ellist? – vont a kérdőre ugyanazzal a csendes, halálos hangsúllyal.

– Lordsága... Ackerby báró – válaszolt azonnal a fickó, aki szemmel láthatóan nem kívánt ujjat húzni egy ilyen félelmetes nemesemberrel.

Ebben a percben végre magához tért John James. Amikor hirtelen felkönyökölt, készen arra, hogy újra bevesse magát a küzdelembe, amely időközben véget ért, a fogadós végre beavatkozott az eseményekbe és odasietett, hogy felsegítse őt.

Az ivó ajtajánál összesereglett bámészkodó tömeg láttán Rayne gorombán odaszólt, hogy menjen mindenki a dolgára, majd a fogadósra pillantott.

– Van egy szobája, ahová berámolhatom ezeket a jómadarakat, Mr. Pilling?

– Igen, uram – szólt Pilling a pult mögött ajtóra mutatva. – Az irodámból nyílik egy raktárhelyiség, melyen igen erős a zár.

– Rendben. Beszélni akarok velük egy pár percet, mielőtt a tömlőcbe viszik őket emberölés kísérletének vádjával.

Átnyújtotta Madeline pisztolyát Jamesnek, aki azonnal gondjaiba vette Gerard támadóját. Ezután Rayne a két, még eszméletlen haramiára mutatott, majd így szólt a fogadóshoz:

– Rendezze el ezt a másik kettőt. Ajánlom, hogy alaposan kötözzé meg őket. Azután pedig hozzon nedves ruhákat öladységének és az öccsének.

– Rendben, uram. Azonnal.

– Közben lefoglalom az irodáját egy rövid időre, ha nincs ellene kifogása.

– Nem, uram. Egyáltalán nincs ellene kifogásom. Tegyen, ahogy óhajtja.

Rayne a vállát nyújtotta a sérült Gerard-nak, és segített, hogy átbicegjen a fogadó kis irodahelyiségébe. Madeline vonakodva követte, tisztában volt vele, hogy Rayne azért vonul félre Gerard-al, hogy kikérdezze állítólagos bűncselekménye felől.

Az asztal mögött csak egyetlen szék volt, amire a fiatalember hálásan lerogyott, aztán elfogadta Rayne-től a zsebkendőjét, hogy csillapítsa az orrvérzését.

Haviland azonban nem hagyott időt neki a pihenésre.

– Ajánlom, hogy fogjon bele a történetébe, Ellis – parancsolt rá, amint Madeline becsukta mögöttük az ajtót.

– A történetembe? – adta a tudatlant Gerard.

Madeline látta, hogy Rayne állkapcsa megfeszül, így gyorsan közbeszólt.

– Már mindent tud, Gerard, teljesen őszinte lehetsz hozzá.

Rayne tekintete egy pillanatra összekapcsolódott feleségével, majd újra Ellisre fordította a figyelmét.

– Már hallottam a nővére verzióját a meséről. Most a magáét akarom hallani.

Gerard óvatosan méregette Rayne-t, mintha azt találgatná, mennyire adhatja ki magát. Minden bizonnyal arra a következtetésre jutott, hogy a mellébeszélés káros lehet az egészségére, ezért vonakodva belefogott mondandójába, ami teljes egészében megerősítette Madeline történetét. Elismerte, hogy ellopta a nyakéket,

és beszélt az ezt követő eseményekről, amelyek odáig fajultak, hogy Ackerby három pribékje az életére tört. Amikor befejezte, Madeline nem tudta tovább magába fojtani fájdalmát.

– Gerard, hogy tehetél ilyet?

– Ha most ki akarsz oktatni, ne fáraszd magad. Újra megtenném – nézett a nővére, és összeszorította az állkapcsát.

– De a nyakék nem a tiéd.

– Nem. A jogos tulajdonosai de Vasse vikomt és vikomtnő – kiáltotta. – Készült egy miniatűr portré de Vasse vikomtnőről az eljegyzésekor, melyen ezt a nyakláncot viseli. Ez az ő nagyra becsült tulajdona, és az volt a szándéka, hogy egykor majd a lánya öröklje tőle. Mellesleg, csak a nyakláncot vittem el Ackerbytől, az összes többi ékszer közül, amit a de Vasse családtól elloptak, egyet sem.

– Milyen többi ékszer? – szólt közbe Rayne.

– A vikomtnak volt egy felbecsülhetetlen értékű családi ékszergyűjteménye. A harmadik báró – a mostani Lord Ackerby apja – az egészet ellopta.

– Ez igen komoly vád, Ellis – figyelmeztette Rayne.

– Igen, de igaz – erősítette meg Gerard. – Mint sok más arisztokrata, de Vasse-ék is kénytelenek voltak elképesztő összegeket fizetni azért, hogy a forradalom viharában kicsempésszék őket Franciaországból, azonban tekintélyes vagyonuk maradt ékszerekben, amikor Angliába érkeztek. Nem sokkal az után, hogy letelepedtek Chelmsfordban, az otthonukat kirabolták, és az ékszereik mind eltűntek. Majd jó néhány évvel később a gyűjtemény újra felbukkant, immár Ackerby apjának tulajdonaként. Soha nem lehetett rábizonyítani, hogy ő szervezte meg a rablást, de az egyértelmű, hogy törvénytelen eszközökkel jutott az ékszerekhez, és busás haszna származott ebből a bűncselekményből. Amikor azonban de Vasse-ék kérdőre vonták, a báró nem ismerte el az igényüket, hanem őket hibáztatta, amiért őrizetlenül hagyták az értékeiket.

– Ez még mindig nem jogosít fel arra, hogy ellopj a nyakláncot – mondta Madeline.

– Én csak az igazság mellett állok ki, Maddie – ellenkezett Gerard.
 – *Maman* elbeszéléseiből te is jól ismered az emigránsok sorsát. Akiket nem fejezett le a forradalmi kormány, vagy nem ölt meg a csőcselék, mind hajlék és pénz nélkül maradtak, csakúgy, mint Lynette szülei. Miután látták, hogy családtagjaik és barátaik többsége a guillotine alatt végzi és elvesztik szinte minden tulajdonukat, Angliába jöttek, remélve, hogy új életet kezdhetnek. És kútba esett az egész jövőjük, mivel az egyetlen vagyonukat ellopták tőlük. Nem igazságos, hogy Ackerby birtokolja de Vasse-ék teljes örökségét.

– Így aztán elhatároztad, hogy igazságot szolgáltatasz, és saját kezedbe veszed a dolgokat? – szólt rá ingerülten Madeline. – Azzal, hogy lopsz a néhai báró fiától? Még ha valóban bűnös volt is az apja, ahogy te állítod, ennek a Lord Ackerbynek semmi köze a sok évvel ezelőtti bűntényhez.

Gerard a homlokát ráncolta.

– Nem tudom elhinni, hogy te Ackerbyt pártolod!

– Szó sincs róla! Csak meg akarlak óvni a börtöntől vagy a még rosszabbtól.

Öccse vonásai némileg megenyhültek.

– Nem csak arról szól ez az egész, hogy be akarom hízelegni magam újdonsült feleségem szüleinek kegyeibe, Maddie. Hanem képtelen vagyok elviselni, hogy Lynette annyira vigasztalan. Mióta elszöktünk, minden este sírva alszik el, mivel elszakadt, elidegenedett a családjától. Bármennyire is szeret engem, gyorsan kihunynak majd az érzelmei irántam, ha nem nyerem el a szülei bocsánatát, és ő nem békülhet ki velük.

Madeline habozott, mivel együtt érzett Gerarddal, de nem akarta elfogadni azt az állítását, hogy jogosan lopta el a nyakéket.

– Ha Lynette igazán szeret téged, többet ér számára az életed, mint a szülei anyagi kárpótlása. Ma akár meg is ölhettek volna! Nem valószínű, hogy Lynette boldogabb lenne, ha felakasztanának – vagy ha mindkettőtöknek száműzetésben kellene tölteni életetek hátralévő részét Franciaországban rejtőzködve.

– Nem, Lynette egyetért velem. Ő is azt akarja, hogy a szülei visszakapják a nyakéket, még akkor is, ha emiatt Franciaországban kell élnünk. – Gerard könyörgő tekintettel nézett nővérére. – Maddie, kérlek! Segítened kell nekem!

Tehetetlenségében Madeline szomorú és ideges pillantást vetett rá.

– Mit szólna *Maman*, ha megtudná, hogy loptál?

– Nem fair, hogy őt is belekevered – tiltakozott Gerard jóval csendesebben. – *Maman* már régen elment. Egyébiránt, azt hiszem, ő is azt akarná, hogy győzzön az igazság.

Talán igaza van Gerard-nak, de azért... Madeline a halántékához emelte a kezét. Nemcsak a sebes arca lüktetett, de a feje is megfájdult, ahogy hasztalan próbálta jobb belátásra bírni öccsét.

– Vedd már észre, hogy tönkreteszed a jövődet, Gerard! Arról nem is szólva, hogy talán soha többé nem láthatlak. Vissza kell adnod a nyakláncot Ackerbynek.

– Nem tehetem, Madeline. És nem is akarom.

Feszült csend ült a szobára. Rayne, aki eddig csendben hallgatta a testvérek vitáját, megtörte a patthelyzetet.

– Van egy egyszerű megoldás a dilemmátokra – mondta lassan.

Amikor az asszony kérdően ránézett, folytatta.

– Megveszem Ackerbytől a nyakláncot, és kikényszerítem az ígéretét, hogy nem jelenti fel az öcsédet.

– Szavamra, ez kapitális dolog lenne magától! – kiáltott fel Gerard.

Madeline Rayne-re bámult, szomorúság és remény között vergődve. Romantikus beállítottságával eltökélte, hogy megvédi a gyengéket és a kiszolgáltatottakat, és harcol az igazságért, Gerard elbeszélése az emigránsok keserű sorsáról sokkal többet nyomott a latban Rayne együttérzésének elnyeréséhez, mint az, hogy Gerard elveszítheti felesége szerelmét. Mégsem engedhetik, hogy Rayne ekkora anyagi áldozatot hozzon, és megvegye a nyakláncot.

Madeline azt sem értette, miért akar Rayne egyáltalán segíteni, hogy az öccse kimászhasson a maga okozta slamasztikából. Nem sokkal ezelőtt még cinikus hangon árulással és házasságtöréssel

vádolta őt. Most pedig rejtélyes az arckifejezése semmiféle érzelmet nem mutat, amiből ki lehetne találni, mire gondol.

– Egyáltalán nem lenne kapitális dolog – válaszolt Madeline, majd Rayne-hez fordult, – Még ha Ackerby hajlandó is megválni a nyakláncról – amit erősen kétlek –, egy egész vagyonba kerülne ez neked, és nem engedhetem, hogy az eszetlen öcsém büntettének támogatására szórd el a pénz.

Rayne szája sarkában mosoly villant.

– A makacsság nálatok családi vonás – jelentette ki szárazon.

Madeline megmerevedett.

– Már többször is mondtam, uram, hogy nincs szükségem a jótékonyágodra, és nem is akarom elfogadni.

Gerard sietve közbevágtott.

– Nos, én sem vagyok büszke rá, hogy elfogadom ezt az adományt. Nem is tudom eléggé megköszönni, Lord Haviland. Esküszöm, az utolsó pennyig visszafizetem valamikor, habár ez évekig is elhúzódhat.

– Évekig? – ismételte gúnyosan Madeline. – Évszázadokig benne leszel ebben az adósságban.

– Ez még mindig jobb, mint száműzetésben élni Franciaországban.

Madeline tisztában volt vele, hogy a vitában ő a vesztes, így Rayne-hez fordult.

– És hogyan győződ majd meg Ackerbyt, hogy váljon meg a nyakláncról és hunyjon szemet Gerard lopása felett?

– Ez egyáltalán nem nehéz, tekintve, hogy a pribékjeit az öcséd után küldte, és a házvezetőnőket is megverette. Ackerby nem akarja, hogy kegyetlenkedései napvilágra kerüljenek, és azt sem, hogy szárnyra kapjanak a híresztelések arról, hogy az ékszerek korábbi ellopásában az apja is benne volt.

Madeline egyre tehetetlenebbnek érezte magát.

– Ugyan már, Maddie – mentegetőzött Gerard. – Csak nem akarod, hogy el kelljen hagynom az országot? Ez a tökéletes megoldás.

Az asszony a vereség tudatában nagyot sóhajtott.

– Rendben. De nem érdemled meg, hogy ilyen könnyen megúszd.

Pernahajder öccse rávigyorgott.

– Persze hogy nem. Tudom, mennyire szerencsés vagyok, drága nővérkém.

Madeline visszanyelte riposztját, s legyűrte a vágyát, hogy alaposan megrázza öccsét, ám ekkor Rayne közbeszólt.

– Hol van most a nyaklánc?

– A feleségemnél, Lynette-nél – válaszolt készségesen Gerard.

– Egy tanyaházban leltünk menedéket innen néhány mérföldnyire.

– Arca elkomorodott, – Vissza kell mennem Lynette-hez, a lehető leghamarabb. Aggódni fog.

– Lovon jött idáig?

– Nem, gyalog.

– Akkor majd odaviszem a hintómon. Először ki akarom faggatni Ackerby talpnyalóit, hol találom meg a bárót. Közben hozza rendbe a képét. A felesége halálra rémül, ha meglátja ilyen siralmas állapotban.

Rayne habozott, mintha még akart volna valamit mondani, végül Madeline-re pillantott. Düh sütt a tekintetéből, amikor megállapodott az asszony sebes arcán. Még a kezét is felemelte, mintha meg akarná érinteni... de végül leengedte. További szó nélkül kiment az irodából – s ezzel könnyörtelenül emlékeztette Madeline-t, mekkora szakadék tátong még mindig kettőjük között.

Egy perc múlva megérkezett Mrs. Pilling, ruhákat és egy lavór melegvizet hozott egy tégely sebkenőccsel együtt, és az asztalra tette őket. Madeline mindenképpen el akarta terelni a figyelmét Rayne-ről. A ruháért nyúlt, hogy ellássa öccse sebeit, ahogy az évek során már számtalanszor megtette édesanyjuk halála óta. Amikor gyengéden megtörölte a Gerard szeme fölötti csúf vágást, öccse arca megrándult a fájdalomtól; mégis, Madeline tudta, hogy az ő szívét betöltő fájdalom ennél sokkal mélyebb. Öccse valószínűleg kilábal majd ebből a csávából a szerelmével, ha a jövője biztosítva lesz, de az ő számára nincs remény a szerelemre és a biztos jövőre a házasságában.

18.

Jobban kellett volna vigyáznom a szívemre Maman. Most drágán megfizetek érte.

ayne pillanatnyilag nem foglalkozott saját házassága jövőjével, miután sokkal sürgősebb dolgot kellett elintéznie – nevezetesen, elvinni Gerard Ellist ifjú feleségéhez, valamint meggyőzni Ackerbyt, hogy ne jelentse fel a fiatalembert. A lelkiismerete azonban kegyetlenül mardosta.

Madeline ugyanis elmondta a teljes igazságot, hogy a motivációi abszolút ártatlanok voltak, a legkevésbé sem árulta el őt, nem volt hozzá hűtlen, sőt tulajdonképpen még őt próbálta megvédeni. Meg akarta óvni őt és a családját a botránytól azzal, hogy megakadályozza öccsét romantikus, szerelmi indíttatásból eredő terveinek végrehajtásában.

Hogyan lehettem ennyire vak, hogy nem ismertem fel az igazi természetét? – tépelődött Rayne, ahogy a hintója a vidéki úton zötykölődött a tanyaház felé, ahol Ellis felesége rejtőzködött. Hogyan ismerhettem ennyire félre Madeline-t? Ilyen példátlanul és megátalkodottan?

Az asszonyt figyelte, aki szemben ült vele, az öccse mellett, és hallgatta, ahogy az elmeséli szökésük részleteit és ifjú feleségéről áradozik. Gerard, érthetően, igen jó hangulatban volt, hiszen megpróbáltatásai, úgy tűnt, hamarosan véget érnek.

Madeline viszont szokatlanul csendesen viselkedett – és Rayne pontosan tudta, hogy ennek ő az oka.

Átkozta magát, ahogy az asszony arcán lévő sebre nézett. Mélységesen megkönnyebbült, hogy a feleségével kapcsolatos gyanúi megalapozatlannak bizonyultak, emellett azonban még mélységesebb büntudattal és lelkifurdalással küzdött. Pillanatnyilag könnyebb lesz Ackerbyvel dűlőre jutnia, mint megoldania házasságának problémáját, melyet csakis magának köszönhetett. Miután a foglyok magukhoz tértek, Rayne könnyen kiszedte belőlük a számára szükséges információkat, kezdve azzal, hogy miképpen akadtak Ellis nyomára.

Amikor a házvezetőnő a fizikai kényszer ellenére sem volt hajlandó elárulni munkaadója tartózkodási helyét, Ackerby báró de Vasse vikomt és a feleségét kereste fel és faggatta ki, hol van a lányuk. Miután megtudták, hogy újdonsült vejük egy tolvaj, azonnal megmondták hol rejtőzik Lynette, azért, hogy megmentse őt a bűnvádi eljárástól.

Így aztán Ackerby előreküldte négy emberét Maidstone-ba, hogy rajtaüssenek Gerard Ellisen Claude Dubonet házában. Ám amint késő este megérkeztek, senkit sem találtak ott. Egész éjszaka figyelték a házat, majd reggel, amikor megéheztek, betértek a fogadóba, és pusztá véletlenségből összefutottak keresett prédájukkal. Tervük az volt, hogy Dubonet házába viszik Ellist, s ott várják meg a báró további utasításait, mivel Lord Ackerby délutánra jelezte érkezését.

Rayne, a meglepetés fokozása kedvéért, maga is ott akart lenni, hogy találkozzon Ackerbyvel, de előbb Lynette-ért mentek. Közben James a maidstone-i börtönbe vitte a három banditát Madeline bérelt hintóján – így az asszony, jármű híján, kénytelen volt Rayne kocsijában utazni.

Egyáltalán nem vágyott egyedül maradni a férjével. Amikor a kocsí végül megállt a tanyaudvaron és Gerard kiugrott belőle, Madeline is követte.

– Segítek Lynette-nek összeszedni a holmiját – mormolta, majd az öccse után sietett.

Rayne figyelte, ahogy a két testvér belép a tanyaházba. Aztán, mivel nem volt türelme tétlenül várakozni, ő is kiszállt a kocsiból és odébb sétált, ahol a tanyaépületek közötti üres részről szép kilátás nyílt a kenti vidékre.

Néhány csepp esőt hozott felé az élénk szél, miközben szürke felhők száguldottak baljóslatúan a feje fölött az égbolton. Mivel lefoglalták zavaros gondolatai, nemigen vette észre a fenyegető vihar jeleit. Folyton a Madeline kedves arcát elcsúfító sebhelyet látta lelki szemei előtt. Ez még súlyosabban nyomta amúgy is háborgó lelkiismeretét. Felidézte magában az aznap történeteket, és hosszan eltöprengett:

Nem kérdés, hogy bármennyi pénzt megadok a nyaklancért. Az ár egyáltalán nem érdekel, még akkor sem, ha Madeline kijelentette, nem hajlandó elfogadni a „játékoskodásomat”. Hiszen csak akkor nyugszik meg, ha az öccse feje fölül elhárul a veszély. Kimondhatatlanul sokkal tartozom neki, miután ilyen alaptalan vádakkal illettem.

Igaz, hogy hozzám kellett volna fordulnia, már a probléma felmerülésekor. Kétségtelen, a túlzott büszkesége és az önállóságra való határozott törekvése is hozzájárult, hogy feltétlenül ő maga akarta elsimítani a kitörni készülő botrányt. De csakis magamat hibáztathatok, amiért azt képzeltem, Madeline megcsal. Amint tudomást szereztem titkos útjáról, engedtem, hogy gyanúm a tetőfokra hágjon. A gondolat, hogy házasságtörés céljából utazott el, sötét és veszélyes érzéseket kavart fel bennem. Nem hozhatom fel mentségként, hogy a múltamban történt esemény bizalmatlanná tett a csábító asszonyok iránt. Hibáztam, amikor egy korábbi, csalódással végződött szerelmi affér hatására ennyire tévesen ítélt meg Madeline-t.

Abszolút örültség volt részemről, hogy ma keményen vallatóra fogtam. Milyen becsületes és félénk volt az arckifejezése, amikor őszintén beismerte, miért szökött el Maidstone-ba. Mikor megvádoltam, hogy titkos szeretőt tart, kétségbeesett és elkeseredett, hogy ilyen nyíltan megkérdőjelezem feddhetetlenségét és tisztességét.

És amikor sejtetni engedtem, hogy kitartott szeretőm van Londonban, úgy nézett rám, mintha megütöttem volna.

Nem sokkal később, mikor a Jamesszel való megbeszélésünk után ismét felmentem a szobájába, tudtam, hogy sírt, mielőtt még meghallottam volna árulkodó, szaggatott lélegzését. Képtelen vagyok elfelejteni kétségbeesett tekintetét. Gyűlöltem, hogy ilyen szomorúnak látom őt, hogy szemeiben égő könnyek gyűltek, gyűlöltem, hogy mindezt én okoztam. Majd, közvetlenül a verekedést követően, amikor megláttam a sérülést az arcán és kinyújtottam felé a kezem, hogy megvigasztaljam, ő elhúzódott tőlem.

Abban a percben megfogadtam, segítek neki, hogy megmentse az öccsét ostoba tette következményeitől. Ám az igazat megvallva, még soha nem találkoztam olyan nővel, aki annyira hevesen utasította volna vissza a segítséget, mint Madeline. Aligha kétséges, hogy megtalálta volna a módját, hogy szükség esetén akár egyedül szálljon szembe Ackerby pribékjeivel. Az idegei kötélből vannak, tagadhatatlanul igen bátor és találékony. Tökéletesen megértettem, mennyire megijedt, amikor meglátta, hogy megtámadták az öccsét. De engem is átvárt a jeges rémület, amikor a szemem láttára rávetette magát a nála kétszer nagyobb gazemberre, és kemény ütésekkel mért rá.

Ugyanakkor igen erős birtoklásvágyat éreztem, amelyet eddig még soha nem tapasztaltam. És rendkívüli módon csodáltam őt. Úgy küzdött öccse támadója ellen, mint egy anyatigris. Igaz, hogy cselekedeteit mindvégig az öccse iránti szeretet motiválta. Védelmezte Gerard-t, rendíthetetlen elszántsággal harcolt érte.

Rayne sötéten bámulta a távoli vidéket. Azt kívánta, bárcsak őiránta is ilyen szeretettel lenne Madeline. De tudta, hogy ezt ki kell érdemelnie.

Talán azzal kellene kezdeni, fűzte tovább a gondolatait, hogy őszintébbek lennének egymással a házasságban. Madeline-nek igaza volt, számtalan dolgot illetően titkolóztam előtte. Ezen a helyzeten

sürgősen változtatni akarok, amint sikerül nyugodt körülmények között kettesben maradnunk.

Haza akarom vinni őt Riverwoodba, nem csak azért, hogy jóvátegyem, amit ellene vétettem, hanem azért is, hogy a mostani nehéz időszak után a kedvében jár hassak. Most azonban a személyes ügyeimhez képest elsőbbséget kell élvezniük a Korona által rám bízott feladatoknak. Emellett nem elég csak a titkaimat megosztani Madeline-nel, ez aligha kárpótolja őt megbocsáthatatlan viselkedésemért.

Továbbá kevés az esélye, hogy javítsak a kapcsolatunkon, amíg nem vagyok teljesen őszinte önmagamhoz. Amíg nem ismerem el, hogy egybekelésünk óta a bennem kavargó érzelmek vezérlik minden cselekedetemet.

A vad féltékenység, amely elragadott, amikor azt hittem, Madeline szeretőt tart. Az izzó düh, amit éreztem, amikor megtudtam, hogy Ackerby zsarolni próbálta őt. A gyilkos indulat, mely átsöpört rajtam, amikor Madeline-t megütötte az a bestia.

És a leginkább zavarba ejtő reakcióm...

Miért volt számomra sokkal fájóbb az eshetőség, hogy Madeline megcsal, mint amilyet Camille esetében éreztem? Igaz, hogy akkor még zöldfülű ifjú voltam; most viszont már érett férfi vagyok, ennek megfelelő tapasztalattal és elvárásokkal. Ez azonban még mindig nem magyarázza reakcióim hevességét.

Csak egyetlen következtetést tudok levonni.

Napok óta áltatom magam a feleségemmel kapcsolatos érzéseimet illetően.

Határozottan eldöntöttem, hogy távol tartom magam tőle, hogy hűvösen elkülönülve éljük az életünket. Megpróbáltam meggyőzni magam, hogy egyáltalán nem táplálok mély érzéseket iránta. Pedig egyértelmű, hogy rég eltemetett érzelmeket hozott felszínre bennem. Csak rövid ideje ismerem Madeline-t, mégis helyet talált a lelkemben.

És most, ahányszor csak ránézek, sötét sértődöttséget látok gyönyörű szemeiben.

Mi az ördögöt csináljak?

Enyhíteni akarom a fájdalmát; a fájdalmat, amit én okoztam. De még ennél is többet akarok.

Azt akarom... mit is?

Madeline Rayne mellett ült a hintóban, amint Claude Dubonnet háza felé haladtak. Igyekezett agya legrejtettebb zugába száműzni házassági esküjét, mégis perzselőn égették a kimondott szavak. Rendkívül zaklatott volt, mivel Gerard sorsa felől még mindig nem lehetett biztos.

Vajon megérkezett-e már Ackerby báró Essexből? És ha igen, ott találják-e őt a Dubonnet-házban? De ami még fontosabb: vajon hajlandó lesz-e eladni a nyakláncot és elállni a megtorlástól?

Gerard állítása szerint Claude Dubonnet nincs otthon, mivel franciatanárként dolgozik egy helyi köznemesnek, és ma délelőtt is munkába kellett állnia. Az utóbbi időben abban a kis tanyaházban töltötte az éjszakákat Claude is, ahol Gerard és Lynette – a ház az egyik barátjáé volt –, mivel félt, hogy Ackerby emberei őt is megtámadják, akárcsak Ellisék házvezetőnőjét.

Gerard-t szemmel láthatóan jóval kevésbé aggasztotta a jövője, mint Madeline-t, mivel reményteljesen mosolygott, miközben piruló felesége kezét szorongatta. Lynette csinos és félénk volt, de tagadhatatlanul rajongott Gerard-ért. Mivel hosszú évekig a nővére nevelte, Gerard most boldog, hogy valaki végre felnéz rá, gondolta Madeline.

Másrészt viszont öccse talán csak színleli az optimista viselkedést, vagy megjátssza a hőst. De az is lehet, hogy minden bizodalmát Rayne-be helyezte.

Madeline-t nagyon-nagyon boldoggá tette, hogy Rayne a kezébe vette a dolgot és ő száll szembe Ackerbyvel, még akkor is, ha ezáltal ő még inkább az adósává válik, és így egyre kevésbé bízhat abban, hogy férje valaha is beleszeret.

Néhány pillanattal később Gerard hirtelen megszólalt, ahogy kilesett a hintó ablakán.

– Ott, az Claude háza, az ablakán zöld spalettákkal. Az pedig – tette hozzá mogorván – Ackerby hintója, és pontosan a ház előtt áll.

Madeline torka összeszorult, amint meglátta a kocsit. A báró valóban lesben állt, és Gerard-ra várt.

Rayne azonnal átvette az irányítást, először Madeline-t utasította.

– A legjobb lesz, ha itt maradtok Lynette-tel. Ellis, maga pedig velem jön.

– Rendben – egyezett bele Gerard, szemmel láthatóan felvértézve magát a közelgő összecsapásra.

Madeline is velük akart tartani, ám Lynette meglehetősen rémültnek látszott, gyámolításra szorult. Amint a két férfi a házhoz ért, az ajtó hirtelen kivágódott, és de Vasse vikomt lépett ki, feleségével a nyomában.

– Papa! Maman! – kiáltott fel zavartan Lynette, annyira meglepődött, hogy itt találta szüleit, otthonuktól meglehetősen távol.

Madeline is megdöbbsent a de Vasse házaspár váratlan megjelenésétől, s félelme csak erősödött, amikor látta, hogy a vikomt, egyenesen Gerard felé tart, dühtől vöröslő arccal. Amint a francia arisztokrata erőteljesen megragadta Gerard-t a gallérjánál fogva, Madeline leugrott a kocsiról, hogy megakadályozza a további tettelegességet, Lynette-nek is nyilvánvalóan ugyanez volt a szándéka, ezért azonnal utána szaladt.

Szerencsére Rayne közbeavatkozott, és szétválasztotta a két férfit. Ekkor a vikomtnő észrevette Lynette-et, és örömteli kiáltással sietett felé, hogy megölelje rég nem látott lányát.

Lynette azonban most sokkal inkább a férje miatt aggódott. De Vasse franciául szitkozódott, átkozta Gerard-t, ördögnek, faragatlan tuskónak nevezte, és számtalan rágalommal illette.

– Papa, ne! – kiabálta a lány, s anyját otthagya Gerard mellé lépett. – Ne mondj ilyen szörnyű dolgokat!

Apja haragja most Lynette ellen fordult.

– *Ma petite*, hogyan okozhattál ekkora fájdalmat anyádnak? Ez az ember közönséges tolvaj!

– Nem, egyáltalán nem érted...

– Dehogynem, tökéletesen értem. Nemcsak ellopta az egyetlen lányomat és beszennyezte a nevét, hanem az életét is veszélybe sodorta.

– Ez nem igaz, papa!

– De ez az igazság, Lynette! Mint Ellis cinkostársát, téged is börtönbe fognak csukni, vele együtt.

Madeline gyorsan közbevágott.

– Erre nem kerül sor, *monsieur*.

De Vasse tétován ránézett, majd dühösen megrázta a fejét.

– Nem vállalom a kockázatot. Azért jöttünk, hogy hazavigyük a lányunkat.

Gerard állkapcsa elszántan megfeszült.

– Lynette most már a feleségem, uram. Nincs joga, hogy parancsolgasson neki.

– Ebbe ne szóljon bele, maga *canaille*!

– Kérlek, Lynette – könyörgött a vikomtnő a lányának, most már sírva. – Lord Ackerby lehetőséget adott, hogy jobb belátásra bírjunk. Az ő kocsijával utaztunk ide. De az ő türelme sem végtelen. Saját biztonságod érdekében haza kell térned velünk.

– Erősen ajánlom, Mademoiselle Lynette, hogy fogadja meg a szülei tanácsát – szólalt meg egy durva férfihang.

Ackerby báró lépett elő a házból egy természetes alak kíséretében, akiről Madeline sejtette, hogy ő a negyedik pribékje.

– Szándékomban áll lopásért előállíttatni Ellist – jelentette be Ackerby a társaság előtt.

Madeline tiltakozásképp az öccse felé lépett, ám Rayne keze ránehezedett a vállára és mozdulatlanságra kényszerítette.

– Azt hiszem át kell értékelnie a helyzetét Ackerby lévén, hogy megváltoztak a körülmények – szólt közbe Rayne.

A báró egyáltalán nem örült Rayne megjelenésének.

– Mi az ördögöt keres maga itt Haviland?

– Azért jöttem, hogy megoldjam az eltűnt nyaklánc problémáját. A három másik talpnyalója igen balszerencsés volt ma, amikor megtámadták Ellist, de bízom benne, hogy maga és én jóval civilizáltabb módon tudjuk rendezni ezt a vitát, tettelegesség nélkül.

Ackerby arca elsápadt, majd dühösen megfeszült, ahogy felfogta Rayne szavait.

– Fogalmam sincs miről beszél.

– Majd mindjárt felfrissítem az emlékezetét. Ha válthatnánk néhány szót négyszemközt, lenne egy ajánlatom a maga számára, amit érdemes lesz megfontolnia.

Haviland sürgetésére félrevonultak hallótávolságon kívülre. Madeline tudta, hogy Rayne most tájékoztatja Ackerbyt a Gerard-t ért támadásról, és mindezt előnyére akarja fordítani a nyaklánc megvásárlásához – mivel a báró arca először pulykavörös lett a méregtől, majd még ingerültebbé vált.

De Vasse vikomt azonban szemmel láthatóan ideges volt, amiért vele nem közlik a tényeket.

– Miről beszélnek, Lynette? Mi folyik itt?

– Majd meglátod, papa – válaszolta a lány egyre nagyobb bizakodással.

Madeline visszafojtott lélegzettel figyelte a két nemesember közötti feszült párbeszédet.

Végül mégis csak Rayne javára billent a mérleg nyelve. Hátrapillantott a többiekre, és odaszólt Gerard-nak.

– Megállapodásra jutottunk Ellis. Megkérhetnénk, hogy hozzon írószerszámot?

– Természetesen uram – tüsténkedett Gerard.

A három férfi eltűnt a házban, magukra hagyták Madeline-t, Lynette-et és a szüleit. Amikor jó néhány perc múlva kijöttek, Ackerby a kocsijához sietett és odakiáltott a kocsisának, hogy azonnal vigye őt vissza Londonba. Olyan sietősen helyezkedett el a hintájában, hogy a negyedik cinkosának alig volt ideje felugrani a hátsó, inasoknak szánt kocsirúdra, a hintó máris nekilódult. Amint Ackerby elindult, Rayne Gerard felé bólintott, aki hálásan

rámosolygott és előhúzott egy bársony tasakot a kabátzsebéből. Kézen fogta Lynette-et, majd a vikomtnő elé lépett,

– Azt hiszem, ez az öné, asszonyom.

Az asszony aggódó pillantást vetett a férjére, majd átvette a tasakot. Amikor kinyitotta és beletekintett, arcára megdöbbenés ült ki.

– *Mon Dieu* – lehelte.

A keze remegett, ahogy kivette a kisebb gyémántokkal és aranydíszítésekkel ékes, csodálatos rubin nyakláncot.

– Nem hittem, hogy valaha is viszontlátom.

– Ez a nyaklánc az ön jogos tulajdona, asszonyom – szólt gyengéden Gerard –, mivel sok évvel ezelőtt öntől lopták el.

– Igen, *Maman* – erősítette meg Lynette is. – Gerard az életét kockáztatta, hogy visszaszerezze neked. Légy hálás élte.

Lynette előadta a történeteket, kissé kiszínezve szerelme javára, és teljesen kihagyva, hogy Rayne milyen szerepet játszott a nyaklánc visszaszerzésében, ám Madeline tudta, most nincs helye a szőrszálhasogatásnak.

– Nem is tudom, mit mondjak – szólt elcsukló hangon a vikomtnő, miközben könnyek csurogtak végig az arcán. A vikomt is megenyhült Gerard bűnbánó arcát látva, a hangja pedig gyanúsan rekedtessé vált.

– Ez a nyaklánc az egyetlen megmaradt ingóságunk a korábbi életünkéből.

Madeline megértette, miért volt ez érzelmes pillanat a házaspár számára. Nekem legalább van hazám, egy ország, ahová tartozom, mivel angol apám feleségül vette francia anyámat, és megmentette őt az emigránsok nyomorúságos életétől. Lynette arisztokrata szüleinek azonban sokkal keményebb sors jutott osztályrészül, gondolta.

A vikomtnő végül visszanyerte lélekjelenlétét annyira, hogy megölelte Gerard-t, és mindkét arcát megcsókolta.

– Drága fiam, ez rendkívül nagylelkű cselekedet volt tőled.

– Részemről az öröm, asszonyom – válaszolt Gerard kellő alázatossággal. – Törleszteni akartam önöknek egy keveset, amiért

abban a megtiszteltetésben részesülhettem, hogy feleségül vehettem gyönyörű lányukat.

Szókésük felemlítésekor a vikomt ismét összeráncolta homlokát. Ám nem intézett újabb kirohanást Gerard ellen, hanem a fogát csikorgatta, és megköszönte a torkát, hogy visszafogja indulatait.

Rayne ekkor Madeline mellé lépett, majd halkán megszólalt.

– Véleményem szerint hagyjuk most magukra ezeket a jó embereket, hogy rendezzék egymás között a nézeteltéréseiket. Ellis, hol a kocsija?

– A hintóm a közelben van egy istállóban. Nem is tudom, hogyan köszönjem meg Lord Haviland – tette hozzá hálásan Gerard.

– Ahogy már említettem, a nővérenek tartozik köszönettel.

Gerard elengedte felesége kezét Madeline-hez lépett, szorosan átölelte.

– Örökké hálás leszek neked Maddie – súgta fülébe. – Te valóban a legjobb nővér vagy világon.

Madeline érezte, hogy a torkát sírás fojtogatja. Melegen viszonzta öccse ölelését.

– Csak azt ígérd meg, hogy legalább egy darabig nem keveredsz bajba.

Gerard kibontakozott az ölelésből, hátrébb lépett és ránevetett nővére.

– Igyekszem amennyire tőlem telik, esküszöm.

Miután elbúcsúztak, és Gerard megkönnyebbülten, boldogan mosolygott rájuk, Madeline hagyta, hogy Rayne felsegítse a hintóba. Remélte, hogy Lynette szülei megbocsátják Gerard-nak, hogy ellopta tőlük a lányát.

Amint a kocsi elindult a háztól, Madeline azonnal Rayne-hez fordult.

– Gondolom, Ackerby beleegyezett, hogy eladja neked a nyakláncot...

– Igen. Nem kell aggódnod miatta ezentúl Madeline. Ejti az egész ügyet.

– Nem látszott túl boldognak.

– Nem is volt az – felelte Haviland szárazon. – Különösen, miután figyelmeztettem, hogy ha újra fenyegetni merészel téged vagy az öcsédet, habozás nélkül golyót röpítek belé. De adtam neki egy aláírt csekket, amit azonnal beválthat, amint Londonba ér.

– Mennyit ajánlottál neki?

Rayne egy pillanatig habozott.

– Tízezer fontot.

Madeline-nek elállt a lélegzete – sajnálkozva nézett a férjére. Gyalázatos uzsoraárat fizetett ki a bárónak, hogy Gerard elnyerje Lynette szüleinek jóindulatát.

– Bárcsak ne került volna ennyire sokba neked.

– Megérte. Ezzel kihúzhattam az öcsédet a bajból. És mielőtt tiltakoznál, hogy mekkorára nőtt az adósságod felém, tudnod kell, hogy a nyakláncot esküvői ajándéknak szántam Gerard-nak a mi nevünkben.

Madeline-t átjárta a hála érzése. Esélyt akart biztosítani öccse számára a boldogságra, és Rayne ezt most valóra is váltotta. Ha korábban nem lett volna már fűlig szerelmes belé, nagylelkűségével most visszavonhatatlanul megnyerte volna a szívét.

Mégis, tisztában volt azzal, hogy a saját esélye a boldogságra egyre halványabbá vált. Pillanatnyilag semmiféle érzelmet nem tudott kiolvasni férje arckifejezéséből, de nem felejtette el, milyen aljas dolgokkal gyanúsította őt. Miután még a legalapvetőbb bizalom sincs meg köztük, aligha remélheti, hogy a férfi valaha is viszonyozza a szerelmét.

Rayne hangja azonban meglehetősen nyugodt volt, amikor újra megszólalt.

– Javaslom, térjünk vissza a fogadóba, hogy kifizessük a szobád árát és elhozzuk a holmidat. És Jamesszel is beszélnem kell, mielőtt visszatérünk Londonba.

Madeline kérdően nézett rá.

– Együtt?

– Igen. Elküldöm a bérelt kocsidat, hogy velem utazhass. Sürgős elintéznivalóm van Londonban, tehát a lehető leghamarabb útnak kell indulnom.

Madeline-t nyugtalanította Rayne terve. Miután házasságuk meglehetősen ingatag alapokon állt, nem volt biztos benne, hogy kibír ilyen hosszú időt egy hintóban összezárva Rayne-nel. Azonban úgy érezte, nincs joga vitatkozni mindazok után, amit a férfi érte tett.

Amikor a Blue Boar fogadóhoz értek, kötelességtudóan felment a szobába, hogy összeszedje a holmiját. Miközben Rayne intézkedett, Madeline beült a hintóba és ott várt rá.

Mélyen elmerült komor gondolataiban, amikor Mrs. Pilling szaladt ki az udvarra egy nagy kosárral, melyet benyújtott Madeline-nek.

– Ólordsága ennivalót rendelt önnek asszonyom. És néhány forró téglát, hogy melegítse a lábát.

Milyen figyelmes Rayne, hogy a kényelemre gondol, ismerte el Madeline, bár a férfi gondoskodása valószínűleg pusztá udvariasság volt, a szokásos különleges lovagiasság, melyet a gyengébb nem iránt tanúsított. Nem kifejezetten nekem akart kedveskedni. A tégláknak nagyon örült, hiszen teljesen átfagyott. De ebben az elkeseredettségének is nagy szerepe volt, mivel gyanította, hogy nem kizárólag a mostoha időjárás miatt reszket. Amikor végül Rayne beült mellé a bársonyülésre, teste érzéki pontjai azonnal reagáltak a közelségére, forró vágyakozás futott végig rajta. De a szíve összeszorult. Ebben a pillanatban úrrá lett rajta a rettegés. Tovább már képtelen volt elviselni férje korábbi vádaskodásait, hiszen annyira gyengének érezte magát a védekezéshez.

Ahogy elindult a kocsi, hosszan egymásra néztek. Feszültség vibrált közöttük.

Aztán Rayne – Madeline meglepetésére – átnyújtotta az asszonynak a pisztolyát.

– James köszönetét fejezi ki, amiért használtad.

Újabb meglepetésére Rayne ajka a korábban ismert sármos mosolyra görbült, amint Madeline a retiküljébe tuszkolta a fegyvert.

– Nem pont így találkoztunk először? Egy fogadóban, ahol visszaadtam a pisztolyodat, miután meglóbáltad előttem.

Ő azonban nem tudott mosolyogni ezen az emléken, és nem is hozta szóba, hogy tulajdonképpen soha nem lóbálta előtte a pisztolyát. Most már nagyon sajnálta, hogy akkor váratlanul összefutott Rayne-nel. Ha ez nem történik, soha nem szeretett volna bele a férfiba, és nem tette volna ki magát ekkora szívfájdalomnak.

Továbbra sem szólalt meg. Rayne a padlón lévő kosárra mutatott.

– Nézd, mit hozott Mrs. Pilling. Enned kell.

Madeline nem volt különösebben éhes, annak ellenére, hogy a veszély már elhárult az öccse feje fölül. Az evés viszont eltereli a figyelmét a Rayne-nel való konfliktusáról, így aztán megnézte a kosár tartalmát: kenyér, sajt, hideg hús, egy üveg bor és egy palack forró tea volt benne.

Gépiesen bekapott pár falatot, Rayne pedig kibontotta az üveg bort. Végül a férfi törte meg a csendet.

– Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy bocsánatkéréssel tartozom neked, Madeline. Sőt, több dolog miatt is.

Halk vallomására az asszony még csendesebbé vált, alig hitte, hogy jól hallotta férje szavait. Tekintete Rayne arcára siklott és ott is maradt, miközben a férfi folytatta mondanivalóját,

– Hozzám kellett volna fordulnod azonnal, amikor rájöttél, hogy az öcséd bajba került, nekem viszont megértőbben kellett volna fogadnom az indokaidat. Sajnálom, hogy megvádoltalak édesem. Tudnom kellett volna, hogy nem készültél titkos szerelmi légyottra.

Madeline beharapta alsó ajkát. Úgy értette Rayne, hogy ő nem kellően vonzó ahhoz, hogy szeretőt tartson? Vagy elhitte róla, hogy valóban ártatlan? Rayne őszintének tűnt, sőt talán bűnbánat is érződött a hangjában – vagy csak én szeretném, ha így lenne? – gondolta Madeline.

– Igazad volt – folytatta a férfi ugyanolyan komoly hangon. – Valójában én voltam az, aki titkolóztam előtted.

Madeline fürkésző tekintete fogva tartotta Rayne-ét, gyomrában pedig hatalmas csomó keletkezett. Hirtelen bizonyossá vált előtte, hogy férje most fogja bevallani szerelmi afférját.

Azonban a férfi további szavai eloszlatták legnagyobb félelmét.

– Múlt heti távollétem oka nem az volt, hogy szeretőt tartok, Madeline. Nincs szeretőm. A Belügyminisztérium megbízásából vizsgálódtam egy összeesküvés ügyében. Merényletet készülnek elkövetni a régensherceg ellen.

– Összeesküvés? – ismételte Madeline, miközben attól tartott, hogy látszik rajta a megkönnyebbülés.

– Igen. Emlékszel a barátomra, Will Stokesra? Ő vállalta át a feladataimat a mai távollétem miatt, de az események kezdenek tetőzni, ezért kell azonnal visszatérnem Londonba.

– Természetesen – mormolta Madeline, és a kétségbeesés helyett most bosszúságot érzett. Rayne fontos államügyeket hagyott félbe a leglényegesebb pillanatokban csupán azért, hogy elrohanjon Maidstone-ba és az ő problémáival foglalkozzon, most viszont látszik rajta, mennyire türelmetlen, hogy eleget tegyen kötelességének.

– Talán az lenne a legjobb, ha ma este visszamennél Chiswickbe – javasolta Rayne. – Az ottani személyzet most jobban tud rád vigyázni, mint én. És az új barátaid is.

Elkedvetlenedett, bár megértette miért küldi el a férje. Csak elvonná a figyelmét, pedig most az összeesküvés megghiúsítására kell koncentrálnia. Rayne aligha tudná megbocsátani magának – vagy neki –, ha meggyilkolnák a régensherceget a távolléte alatt.

– Igen – helyeselt Madeline –, ez lesz a legjobb. Holnap órákat kell tartanom az Akadémián, és már így is egy ideje hanyagoltam a tanítást.

A férfi arckifejezéséből látta, hogy nem erre a válaszra számított. Mégsem faggatta.

– Rendben. A kocsim visszavisz majd Riverwoodba, miután én kiszálltam Londonban.

Madeline bólintott és elfogyasztotta maradék ennivalóját. Majd védekezőn összefonta karját és kifelé bámult a kocsiablakon. Lelkében egyre nőtt az üresség, miközben gyötörte az önvád.

Micsoda bolond is voltam, gondolta. Megpróbáltam eljátszani a végzet asszonyát, és engedtem, hogy Rayne annyira betöltsen a szívemet, hogy teljesen megváltozzam; alig ismerek magamra.

Tudnom kellett volna, hogy kudarcot vallok az elcsábításával, lehetetlen vállalkozás, hogy elnyerjem a szerelmét.

Saját magát kárhoztatta, bár Rayne is hibás volt, hiszen ő ébresztett benne reményt és vágyakozást.

Bárcsak jobban óvtam volna a szívem, most nem kellene átélnem ezt a kínzó fájdalmat. Mostantól jobban kell védenem magam, fogadta meg Madeline, és távolabb húzódott Rayne-től, nagy, férfias testének melegétől.

– Azt hiszem, megpróbálok pihenni – mondta fakó hangon. – Tegnap éjjel keveset aludtam.

A férfi egy pillanatig habozott, mintha mondani akart volna még valamit, de nem ellenkezett.

– Ahogy akarod.

Valami sötét és nehéz teher telepedett Madeline mellkasára, ahogy összekucorodott a hintó sarkában, Rayne-nek háttal.

Bár úgy tett, mintha aludna, mindvégig ébren volt, szeme kiszáradt és égett. A kocsí ritmikus kattogása és ringása időnként megtört, amikor lovakat cseréltek.

Jó néhány órával később, már sötétedés után érezte, hogy Rayne gyengéden megérinti a tarkóját.

– Megérkeztünk.

Madeline felült, amint a hintó megállt.

Az inas kinyitotta a kocsí ajtaját. Rayne hosszan, szótlánul nézte az asszonyt, mielőtt kiszállt.

– Komolyan gondoltam a bocsánatkérést Madeline – szólt halkán.

– De még beszélünk róla, amint lezárulnak a dolgok.

Az asszony csak most ébredt tudatára, milyen veszélyes Rayne küldetése.

331• Nicole Jordan

– Kérlek, vigyázz magadra.

– Vigyázok, szerelmem.

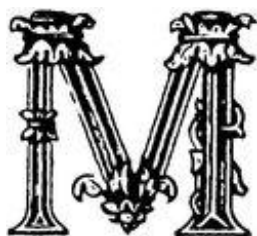
Szerelmem. Tudom, hogy nem szó szerint értette, gondolta, ahogy a férfi becsukta az ajtót. Ez csak afféle szófordulat, amit Rayne gyakran alkalmaz.

A kocsí továbbindult, ő pedig gyötrelmesen magányosnak érezte magát. Hatalmas, mély üresség volt benne, és attól tartott, ez soha nem fog elmúlni.

Hogyan lehet túlélni a szívfájdalmat, *Maman*? – kérdezte mogorván... és egyáltalán nem lepődött meg, hogy anyja nem válaszolt.

19.

Elviselhetetlen ez az üresség Maman.

adeline nyomorultul érezte magát, amikor másnap délután hazaért a Freemantle Akadémiáról. Még a tanítványai óra közbeni lelkesedése sem tudott lelket önteni belé. Szíve mintha ólomból lett volna – és még nehezebbé vált, amikor meglátta, hogy egy fogat gördül be a felhajtóra, közvetlenül az ő hintója mögé.

Az özvegy Haviland grófnő ismét ellátogatott Riverwoodba.

– Csodálatos – dünnyögte Madeline, miközben gyomra összerándult. – A grófnő látogatása a tökéletességig fokozza majd a gyötrelmeimet *Maman*.

Hintójával az istállóhoz hajtott és rábízta a kocsit egy lovászfúura. Majd vonakodva belépett a házba, és látta, hogy Bramsley éppen akkor engedi be az özvegy grófnőt az előcsarnokba.

Az idős úrihölgy összecsiszította ajkait, ahogy megpillantotta Madeline-t.

Ő azonban kierőszakolt magából egy udvarias meghajlást, amint a látogatójához ért.

– Lady Haviland, üdvözlöm Riverwoodban.

Az özvegyasszony arckifejezése még sötétebb lett.

– Négyszemközt kívánok beszélni magával, Miss Ellis.

Madeline arca megrándult, amikor lánykori nevén szólította a grófnő. Nyilvánvaló, hogy Rayne nagyanja nem hajlandó elismerni házasságuk törvényes voltát.

– Nem óhajtja átadni a főköntőjét Bramsley-nek előbb? Vagy hozathatok egy frissítőt?

333• Nicole Jordan

– Egyiket sem. Nem maradok soká. Kérem, vezessen azonnal a szalonba.

Madeline levette saját főkötőjét és bundáját, és átadta Bramsleynek, majd engedelmesen, de összeszorított foggal teljesítette Lady Haviland parancsát.

Ahogy számított rá, öladysége nem volt hajlandó leülni sem, hiába kínálta hellyel. Inkább azonnal belefogott mondandójába, amint becsukódott mögöttük az ajtó.

– Egyenesen a lényegre térek, Miss Ellis. Mekkora összeggel győzhetem meg magát, hogy végleg eltávozzon Angliából?

Madeline dermedten bámult. Felkészítette magát valamiféle támadásra, de ez a kérdés abszolút váratlanul érte.

Lady Haviland nyersen folytatta.

– Kész vagyok egy kisebb vagyont felajánlani, ha átköltözik a kontinensre vagy bármely más országba, csak hagyja el Nagy-Britanniát.

– Miért tesz nekem ilyen ajánlatot? – kérdezte az asszony zavartan.

– Hogy az unokám elfogadhatatlan házasságát érvényteleníteni lehessen, és Rayne új életet kezdhessen egy hozzá illő hitvessel.

Madeline szíve hevesen kalapált. Amikor a rémülettől még mindig nem tudott megszólalni, a látogatója tovább magyarázott.

– Haviland megbánta, hogy magát vette feleségül, és szeretné felbontani a frigyüket, azonban túlságosan becsületes, hogy ő maga kezdeményezze az érvénytelenítést.

– Ön viszont nem?

Az özvegy grófnő szája elkeskenyedett.

– Én csak azt akarom, ami az unokámnak a legjobb. Időközben rájött, hibát követett el, hogy magát vette feleségül, és én rendelkezem megfelelő anyagiakkal ahhoz, hogy megoldjam a problémáját. Ötvenezer fontot adok magának, ha beleegyezik, hogy eltűnik Rayne életéből Miss Ellis. A szükséges idő elteltével pedig Haviland érvényteleníttetheti a házasságot, és találhat egy grófnőt, aki illik a nemesi státuszához.

Időközben rájött, hibát követett el, hogy magát vette feleségül... A szavak törként fúródtak Madeline szívébe.

Sápadtan rogyott a kanapéra. Haviland grófnő meg akarja vesztegetni, hogy lépjen ki Rayne életéből örökre?

Keze a szívére tévedt, miközben vakon bámult az Aubusson szőnyegre. Csak távolról hallotta, hogy az özvegy újra megszólal.

– Figyelmeztetem Miss Ellis, ha visszautasítja az ajánlatomat, Haviland egy pennyt sem fog látni a vagyonomból, de maga sem. – Miután nem kapott választ, felhorkant. – Nyilván nem hibáztathatom magát, hogy jobbra akarta fordítani a sorsát azzal, hogy behálózta az unokámat, de csak magán múlik, kihasználja-e ezt a még jobb lehetőséget. Aligha jelent nagy nehézséget, hogy kifogjon magának egy még értékesebb prédát, hiszen csupán az én vagyonomra áhítozott, amikor hozzám Havilandhez.

Madeline tiltakozásul a grófnő szemébe nézett.

– Egyáltalán nem azért mentem hozzá, mert azt vártam, hogy megörökli az ön vagyonát.

Lady Haviland dölyfösen mérte végig.

– Bátorkodom ellentmondani. Ismerem a maga fajtáját, szolgálólány. Maga csupán egy kapzsi, felkapaszkodni vágyó teremtes.

Madeline kihúzta magát és megrázta a fejét.

– Ön semmit sem tud rólam, asszonyom. Azért mentem hozzá Rayne-hez, mert beleszerettem.

Az özvegy grófnő csúfondáros hangot hallatott.

– Ez szemenszedett hazugság, amelyet még életemben nem hallottam. Kétlem, hogy ilyen rövid idő alatt beleszeretett volna.

Pedig ez az igazság – gondolta kétségbeesetten Madeline. – Legnagyobb sajnálatomra.

Nem akarta megadni Rayne nagyanyjának azt az elégtételt, hogy tudomást szerezzen a fájdalmáról, ezért így búcsúzott tőle:

– Megfontolom majd az ajánlatát Lady Haviland. Most pedig megköszönném ha távozna.

335• Nicole Jordan

Az idős hölgy nem volt hajlandó ilyen könnyen elfogadni a választ, s kételkedve ráncolta a homlokát.

– Most rögtön hallani akarom a döntését.

– Minden bizonnyal sürgős önnek, de még nem vagyok kész a válasszal.

– Ötvenezer font hatalmas összeg Miss Ellis.

– Százszor ekkora összeggel sem tudna hamarabb döntésre bírni.

Szerencsére Lady Haviland meghátrált, bár meglehetősen vonakodva.

– Rendben. De elvárom, hogy hamarosan halljak magáról. – Hirtelen sarkon fordult és kisetett a szalonból.

A találkozás felkavarta Madeline-t. Alig kapott levegőt a mellkasára nehezedő nyomástól. Eddigi világa összeomlott körülötte. Rayne érvényteleníteni akarja a házasságukat, és hajlandó fizetni is neki, hogy erre megkapja az esélyt.

Vessen véget a házasságának, gyökerestül változtassa meg az egész életét és mondjon le mindenről, ami az álmaiból maradt, hagyja el Rayne-t, hogy valaki más, a társaság által is elfogadható hölgyet vehessen feleségül... Édes Istenem!

El tudta hinni, hogy Rayne megbánta, hogy őt vette feleségül, különösen az utóbbi néhány napban átélt összezapásaik után. Azonban attól, hogy tudomásul veszi a férfi későbbi terveit, még nem lesz kevésbé gyötrelmes a számára.

Elfásult és hatalmas ürességet érzett.

Ó, miért is engedtem Rayne csábító ajánlatának? Magányos vénkisasszonyként is sokkal jobb lenne, mint ennyire szenvedni. Nem tudnám elviselni, hogy elhagyjam Rayne-t, töprengett magában. Hogyan is tehetném, amikor olyan reménytelenül szerelmes vagyok belé? Bár talán számára az lenne a legjobb, ha elfogadnám a nagyanyja ajánlatát.

Adjam vissza a szabadságát? Tudnék-e ekkora áldozatot hozni az ő kedvéért?

Ekkor Bramsley halkan kopogott a szalon ajtaján. Amikor Madeline kábultan ránézett, aggodalom felhőzte a fölkáj arcát.

– Rosszul érzi magát, mylady?

Madeline nyelt egyet. A torka fájt a visszafojtott sírástól, bár egyelőre sikerrel járt az erőfeszítése.

– Nem. Semmi bajom. Miről van szó, Bramsley?

– Mr. Lunsford van itt, és szeretné tudni, itthon van-e a számára.

– Könyörgöm, mondja meg neki, hogy Lord Haviland Londonban van.

– Mr. Lunsford kifejezetten önnel akar beszélni mylady.

Mielőtt Madeline válaszolhatott volna, Freddie besétált a szalonba. Az asszony egy pillanatra lehunyta a szemét, s azt kívánta, bárcsak ne kellene most foglalkoznia vele.

– Pillanatnyilag ez minden Bramsley, köszönöm – bocsátotta el a főlakájt Madeline, amint újabb látogatója minden teketória nélkül bevetette magát egy karosszékbé.

– Csak nem Lady Haviland kocsija gördült ki az imént? – szólalt meg Freddie.

– De igen – válaszolt Madeline tompán, és reménytelen szomorúsággal.

– Mi az ördögöt akart? – kérdezte a rá jellemző tapintatlan modorban, de Madeline már fel sem vette az udvariatlanságát.

– Nem számít. Miért jött, Freddie?

– Szívességet szeretnék kérni magától.

– Ismét pácba került? Ha így van, forduljon Rayne-hez – de ő pillanatnyilag nincs itt. Londonban van.

– Nem tudtam – csattant fel Freddie.

– Ha jól sejtem, valamiféle titkos kémkedési ügy. De nem, nem vagyok pácban – most az egyszer. Megtanultam a leckét a legutóbbi megpróbáltatásaim után. Kellően távol tartom magam az intrikus özvegyasszonyoktól.

– Akkor mit akar?

– Reméltem, hogy tudna szólni egy jó szót az érdekemben egy fiatal hölgynek, akire szemet vetettem.

Madeline felvonta szemöldökét.

– Érdeklődik egy fiatal hölgy iránt?

– Igen, de ez most teljesen rendben van. Miss Merrywether olyan fajta hölgy, aki ellen még az én aggodalmaskodó apámnak sem lehet kifogása. És neki van a legelbájolóbb mosolya – egészen meg tudja szédíteni az embert. De azt mondja, az anyja nem venné jó néven, ha szorosabbra fűznénk a kapcsolatunkat, mivel én nőcsábász hírében állok. Én mint nőcsábász! Ez abszolút nem korrekt, hiszen még a gyertyát sem tarthatnám a Beau Monde igazi élvhajhászainak. Sőt, egészen új életet kezdtem. A léhaságnak még a gondolatával is felhagytam, hiszen a vagyonból való kitagadásom forog kockán.

Madeline szédülni kezdett Freddie csapongó elbeszélését hallgatva.

– És hogyan tudnék én segíteni?

– Javíthatna a renomémon, ha dicsérő szavakat zengene rólam Miss Merrywethernek és a mamájának. Bizonyára sokat adnak majd a véleményére, hiszen maga grófnő, meg minden.

– Lehet, hogy már nem sokáig leszek grófnő – mondta morózusan Madeline.

Freddie felállt és elképedt arccal bámult rá.

– Ezt meg hogy a pokolba érti?

Az asszony megrázkódott, amikor felidézte magában a sötét dilemmát, ami előtt állt.

– Nem számít. De attól tartok, most nem tudok magának segíteni.

– Miért nem?

– Freddie, kérem – hagyjon most magamra.

– Hé, ma kissé csípős kedvében van.

Az asszony a halántékához emelte a kezét, és megborzongott erre a megjegyzésre. Tudta, hogy nincs joga Freddie-re zúdítani a haragját.

– Mi a baj, Madeline? – faggatta. – Migrénje van?

– Nem, egyáltalán nem erről van szó – sóhajtott Madeline.

– Elnézését kérem. Ma meglehetősen kellemetlen társaság vagyok. Lunsford komoran nézett rá.

– Miért nem mondja el, mitől ilyen átkozottul rosszkedvű?

– Nem érdemes, úgysem tudunk változtatni rajta.

– Honnan tudja, ha meg sem próbálja? Figyelmes hallgató vagyok. És maga szakasztott úgy fest, mint akinek éppen nagy szüksége van egy barátra.

Egy jó ideig habozott, mire eldöntötte, Freddie-nek igaza van. Nagyon nagy szüksége volt egy barátra a jelenlegi érzelmi állapotában – gondolatai kavargtak, szívére bánat és harag nehezedett.

– Rendben van, elmondom – mormolta, majd szinte egy lélegzetre elmesélte a történetet. – Lady Haviland ötvenezer fontot ajánlott, ha távozom Angliából és eltűnök Rayne életéből, hogy érvényteleníttethesse a házasságunkat, és nálam alkalmasabb nőt vegyen feleségül. És foglalmam sincs, mit tegyek – fejezte be szomorúan.

Freddie szemei tágra nyíltak.

– Ötvenezer fontot? Ez királyi váltságdíj!

– Tudom.

– De természetesen maga nem fogadja el.

– Nem? Miért ne tenném? Lady Haviland azt mondta, Rayne most jött rá, tévedett, hogy engem vett nőül. Nem akarok tovább a felesége lenni, ha meg akar szabadulni tőlem.

Freddie gondterhelten ráncolta a homlokát.

– És maga elhiszi, amit az a vén denevér mond? Még ha Haviland meggondolta volna magát, akkor is erősen kétlem, hogy a nagyanyját küldené önhöz, hogy intézze el a piszkos ügyeket helyette és vesztegesse meg önt. Ez valószínűleg kizárólag az öregasszony ötlete volt.

– Ha így van is, talán az a legjobb, ha elfogadom az ajánlatát.

Freddie a fejét csóválta, felugrott és járkálni kezdett a szobában.

– Ne kapkodja el. Maga egyáltalán nem annyira alkalmatlan, mint ahogyan Lady Haviland állítja.

Madeline nagyra értékelte a férfi felháborodását az őt ért sérelem miatt, de Freddie aligha tudja helyesen megítélni a társasági normákat.

Lunsford azonban nem engedte szóhoz jutni.

– Szerintem, maga nagyszerű grófnőnek számít Rayne mellett. Már a kezdet kezdetén is ez volt a véleményem. Tulajdonképpen, én biztattam fel őt, hogy az ön kezét kérje meg.

– Maga?

– Igen, így történt. Tudtam, hogy muszáj megnősülnie, mert örököst kell nemzenie, és maga kiváló választásnak tűnt. Még ha nem is egy szépség, egy férfi kellemesen ellehet önnel. – Abbahagyta a járkálást és végigmérte Madeline-t. – Bár ahogy így elnézem az utóbbi időben előnyére változott a kinézete.

Madeline összerezte Freddie fonák bókjára.

– Abban reménykedtem, hogy Rayne valamikor majd megszeret – szólalt meg halkán.

– Á, nem hiszem, hogy így lenne, tekintve, hogy egyszer már összetörték a szívét.

– Hogy érti, hogy összetörték a szívét?

– Nem igazán ismerem a részleteket. Csak annyit hallottam, hogy Rayne egy tragikus szerelmi afférba bonyolódott egy francia nővel, sok évvel ezelőtt. Jóval tragikusabba, mint amit én valaha is elsenvedtem. Ha azonban igazak a pletykák a szerencsétlen afférról, nem várhatja el, hogy Rayne gyorsan kigyógyuljon belőle.

– Azt mondja, sok éve történt.

– Így hallottam. De lehet, hogy tévedek. Amellett, a szerelem nem szappanbuborék, ami csak úgy szétpattan Madeline. Én már csak tudom. Számtalanszor voltam szerelmes – és szinte már hajlok arra, hogy végleg feladjam az egészet.

– Nem tudom elképzelni, hogy maga lemondjon a szerelemről, Freddie – nevette el magát Madeline.

Freddie rávigyorgott.

– Nem. Én sem tudom elképzelni. – Aztán komolyra fordította a szót. – Ne hozzon elhamarkodott döntéseket – ismételte meg – különösen, amikor ilyen letargikus hangulatban van. Ha engem kérdez, adnia kellene egy esélyt Rayne számára, hogy magába szeressen, ha képes rá.

– Megpróbáltam. – vallotta be Madeline. – Ám hiábavaló volt az igyekezetem. Sőt, ettől még rosszabbra fordultak köztünk a dolgok.

– Talán több időt kellene adnia neki.

– Mennyivel többet?

– Honnan tudjam? Egyáltalán nem vagyok szakértő a szerelmet illetően. Azt viszont nem hiszem, hogy magát ilyen könnyen le lehessen győzni. Csak nem akarja harc nélkül megadni magát Lady Havilandnek? Becsületszavamra, ennél azért többre tartottam magát Madeline.

Freddie fején találta a szöveget, döbbsent rá az asszony, és kihúzta magát. Össze kell szednem a bátorságom, hogy beszéljek Rayne-nel, még akkor is, ha bizonytalan mi fog kisülni belőle. Ha valóban fel akarja bontani a házasságukat, úgysem tudom jobb belátásra bírni.

Ismét elárasztotta a tompa, lesújtó fájdalom, kezét a gyomrára szorította. Eddig fogalma sem volt róla, hogy ekkora ürességet lehet érezni.

Mégis... Annak ellenére, amit a dölyfös nagymama gondolt rólam, igenis méltó vagyok Rayne-hez, s arra, hogy a grófnője legyek, döntötte el magában.

Megfeszítette a vállát és összeszorította az állkapcsát. Amennyiben Haviland érvényteleníteni akarja a frigyünket, mondja meg a szemembe.

– Mit szándékozik tenni? – szakította meg gondolatait Freddie.

– Londonba megyek, hogy beszéljek Rayne-nel.

– Nem lehet. Elfelejtí, hogy nyakig van a kémügyeiben?

Madeline leült, az idegesség és a kétségbeesés mardosta. Freddie-nek megint igaza van. Ebben a pillanatban Rayne valószínűleg megpróbálja megakadályozni az Anglia régenshercege elleni merényletet. Várnom kell a számonkéréssel, míg befejezi a küldetését. A házasságom jövője életbevágóan fontos számomra, de a jelentősége semmiképpen nem mérhető az ország sorsához vagy a régensherceg életéhez.

341• Nicole Jordan

Miért érzem úgy, mintha a saját életem forogna kockán? –
töprengett Madeline. És miért esik olyan nehezemre meghozni a
helyes döntést?

20.

Lehetséges, hogy tényleg szeret engem Maman? El merjem hinni?

gy figyelmeztető kiáltás hallatszott a Parlament épületéből, mely riasztotta Havilandet és felhívta figyelmét a veszélyre. Az előre megbeszélt jelre azonnal cselekedett: Anglia méltóságteljes régenshercegét lenyomta a járdára és saját testével fedezte őt, ökirályi fensége nagy bosszúságára. A rögtön ezután eldőrdült pisztolylövés így a fejük felett süvített el.

Pillanatokkal később átpillantott az utca túloldalára, és meglátta a Will Stokest és ügynökeit, akik három felfegyverzett bűnözőt fogtak közre – a gazfickók igen megdöbbenek, hogy merényletkísérletüket megghiúsították.

Közben a régensherceg Rayne alatt feküdt, levegőért kapkodott és átkozódott. Azonban miután rájött, hogy csak a méltósága sérült, birkamód vigyorogni kezdett.

– Istenemre igaza volt Haviland. Valóban meg akartak ölni.

– Szerencsére kudarcot vallottak felség – szólt Rayne, és talpra segítette a nagytestű embert.

– Hálás köszönetem Haviland. Hogyan fizethetném vissza magának?

– Szükségtelen felség. Viszont Will Stokes munkáját elismerhetné. Stokes rengeteg időt töltött az utóbbi néhány éjszaka során az ön védelmének biztosításával.

– Rendben – egyezett bele a régens. – És megemlítem az ön szolgálatait a nagyanyjának. Mary rettenthetetlen unokát nevelt fel, nekem elhiheti.

– Köszönöm, uram – szólta Rayne szárazabb hangon.

Hátralépett, mivel a régens hivatásos kísérete riadókészültségben rohant feléjük. Őfelsége nem tűnt olyan megviseltnek, ahogy egy a haláltól épphogy megmenekült emberhez illett volna. Inkább meglehetősen vidám volt, amiért sikerült megghiúsítani a merényletet. Mivel sokan ócsárolták gyalázatos extravaganciája miatt, az élete elleni támadás talán emeli az ázsióját a közvélemény szemében. Lehet, hogy az alattvalóit nem nagyon érdekli a politikája vagy a személyes dolgai, de a legtöbbjük bizonyára nem kívánja a halálát.

Rayne átadta a régensherceget az embereinek, és távozott. Átvágott a bámészkodó tömegen és odament Willhez, aki éppen a három főkolompos őrizetbevételét intézte. Egyikük sem próbálkozott bizonygatni ártatlanságát, mivel tetten érték őket, jó néhány napos gondos nyomon követés után.

Szerencsére a Rayne által megszervezett széles körű figyelőszolgálat meghozta az eredményét. Ezt a három összeesküvőt bíróság elé állítják, társaikat pedig előbb – utóbb elkapják. Haviland bízott benne, hogy az ellenük szóló bizonyítékok súlya alapján bűnösnek fogják találni őket.

Miután a három férfit megkötözték és egy szekérre tették, mely az Old Bailey-be szállítja őket, Rayne-nek eszébe jutott milyen ironikus helyzet, hogy az utóbbi pár napban kétszer is akadt dolga foglyokkal.

– Kiváló munka volt barátom – mondta Willnek. – Mellesleg, őfelsége szívből gratulál.

Will jóval szélesebben vigyorgott, mint az előbb a régensherceg.

– Mi ketten még mindig remek csapatot alkotunk cimbora.

– Így igaz – helyeselt Rayne. – Biztos vagy benne, hogy nem tudlak rávenni, csatlakozz a Bow Streethez?

– Pillanatnyilag semmiképpen sem bár ígérem, hogy fontolóra veszem az ajánlatod. Most viszont bocsáss meg. Sürgős személyes ügyekkel kell foglalkoznom.

– Újdonsült feleségeddel – kacsintott rá vidáman Will.

– Pontosan – válaszolt Rayne, de legbelül szorongva.

Izgatottan készült visszatérni Riverwoodba. Nem volt ínyére, hogy hazaküldte Madeline-t, amikor néhány életbevágóan fontos kérdést kell rendezniük egymás között. Most, hogy teljesítette hazája iránti kötelességét, egyre fokozódott benne a türelmetlenség, és furdalta a lelkiismeret. Alaposabb bocsánatkéréssel tartozik Madeline-nek, mint amilyet sebtében mondott neki tegnap.

Kárpótlásként meg akart állni a londoni házánál hazafelé menet, hogy összeszedje a Haviland ékszerek legszebb darabjait. Utasítja majd Walterst, hogy további értesítésig vegye át az ügyei intézését, mivel úgy tervezte, most hosszabb ideig nem jön Londonba. Ezután pedig siet Riverwoodba remélve, hogy meghitt órákat fog eltölteni ott Madeline-nel, és megpróbálja rendbe hozni a zűrzavart, amit ő okozott a házasságukban. Ám legnagyobb meglepetésére, amikor a londoni rezidenciájához ért a húga fogadta a bejáratnál Walters helyett, meglehetősen rossz hangulatban.

– Hála az égnek, hogy itt vagy, Rayne – örült meg Daphne, és szinte bevonszolta bátyját a házba.

– Sürgősen beszélnem kell veled.

– Miről van szó, kedvesem? – kérdezte Rayne, és észrevette, hogy Walters is ott álldogál.

Daphne megvárta, míg a lakáj kellő távolságra kerül tőlük.

– Egyenesen ide siettem, hogy figyelmeztesselek – mondta ingerülten. – Úgy gondoltam tudnod kell, mit forral a nagymama újdonsült feleséged ellen.

Rayne érezte, hogy ökle megfeszül.

– Hogy érted, hogy valamit forral?

– Nagymama ma délután Riverwoodba ment, hogy egy hatalmas összeget ajánljon fel Madeline-nek a házasságotok felbontása fejében.

– Hogy bontsuk fel a házasságunkat?

– Igen. Hogy érvényteleníteni lehessen – magyarázta izgatottan Daphne.

Kérdések tucatjai kavargtak Rayne fejében, de csak egyetlen egyre koncentrált.

– Hogyan szereztél tudomást nagymama tervéről, Daphne?

– Megemlítette Penelope-nak, és Pen elkottyantotta nekem. Nagymama azt mondta neki, ne aggódjon – és hogy a házasságod nem sokáig áll már fenn.

A férfi izmai még jobban megfeszültek. Az általa felhozott alaptalan vádak után Madeline talán alig várja, hogy kiléphessen ebből a házasságból, s ez elég ahhoz, hogy elfogadja a nagylelkű ajánlatot, függetlensége visszanyerése érdekében.

– Walters! – szólította lakáját Rayne.

– Igen, uram?

– Azonnal nyergeltessen fel egy gyors lovat számomra!

Lóháton sokkal hamarabb hazaér, mint hintóval vagy homokfutóval, mivel sok időbe telik, míg bármelyik kocsiját felkészítik az útra; és attól tartott, nincs vesztegetni való ideje.

– Természetesen, uram – felelte Walters, és rögtön indult, hogy intézkedjen.

– Hová mész? – kérdezte Daphne, mikor Rayne sarkon fordult és a dolgozószobája felé tartott.

– Mit gondolsz? Látnom kell a feleségemet, mielőtt túl késő lenne.

Amikor Daphne megpróbált utána menni Rayne megállt, megfogta húga vállát és gyors csókot nyomott a homlokára.

– Fogadd legőszintébb hálámat édesem, de most már hazamehetsz.

– Majd a bejárat ajtóhoz vezette hűgát és gyengéden kituszkolta.

Megfordult és ismét a dolgozószobája felé vette az irányt, amikor meghallotta, hogy Daphne utána szól.

– Én nagyon kedvelem Madeline-t Rayne. Nem akarom, hogy nagymama elrontsa az esélyeket a boldogságra.

– Mérget vehetsz rá, hogy nem fogom hagyni – szólt Rayne határozottan. – Most pedig menj haza, és bízd rám a nagymamánkat.

Rayne meg sem várta, hogy Daphne elinduljon, rögtön a dolgozószobájába ment. Kivette a kulcsot az íróasztalából, kinyitotta a széfet és előhúzott egy nagy, bársonyborítású dobozt. Tíz perc múlva már Chiswick felé száguldott a lován – az ékszeres doboz időnként hozzáütődött a nyerge hátuljához. Gyors ménje falta a mérföldeket, Rayne-nek mégis túl sok ideje maradt, hogy rágódjon

kétségbeejtő gondolatain. A belsejében dúló félelem igen közel állt a pánikhoz.

Mellkasa acélkeménnyé vált, gyomrában hatalmas csomót érzett. Nem veszítheti el Madeline-t éppen most, amikor rádöbbsent, milyen sokat jelent számára. Ám lehet, hogy viselkedésével máris elüldözte magától. A nagyanyja által felajánlott összeg pedig megadhatja az asszony számára az utolsó lökést.

Kétségtelen, hogy rendkívül dühös volt nagyanyja mesterkedései miatt, szándékában állt, hogy egyszer és mindenkorra leállítja az idős grófnő beavatkozásait. Most azonban fel kell tartóztatnia Madeline-t, mielőtt még hitvese elhagyja őt. Míg Riverwood felé vágatott, figyelt, nem látja-e nagyanyja hintóját. Közben pedig egyre gyötörte az önvád.

Házasságtöréssel és hazudozással vádolta meg Madeline-t, míg tulajdonképpen ő követte el a valódi csalást – mivel igyekezett meggyőzni magát, hogy csupán érdekházasságot akar.

Most azonban szembesülnie kell az igazsággal.

Szereti Madeline-t. Mélyen és igazán szereti.

Ez a felfedezése mégsem volt olyan megrázó, amikor alaposan végiggondolta. Olyan sokáig tartotta lakat alatt az érzéseit, hogy nem ismerte fel őket, mikor felszínre törtek. Pedig már találkozásuk első pillanatától kezdve egyre jobban megszerette Madeline-t.

Vakságának is megvolt a tökéletes magyarázata. Mivel erősen eltökélte, hogy megvédi magát, kizárta a gyengéd érzelmeket – mint például a szerelmet – az életéből, szándékosan jéggé fagyasztva a szívét. De a szerelem kifog a logikán is. És annak ellenére, hogy retteg a megcsalástól, nincs más választása, mint behódolni Madeline-nek.

Az asszony egyedülállóan talpraesett módján rést ütött védelmének pajzsán, és véglegesen beköltözött a szívébe.

És most mi legyen? – tűnődött.

Eredetileg azért vette Madeline-t feleségül, mert szüksége volt egy asszonyra, aki gyereket szül neki. Most azonban már sokkal többet akart. Azt, hogy Madeline a barátja, a szeretője, életének társa is

legyen, nem pusztán a gyermekei anyja. És, hogy az asszony viszonsszeresse őt.

De vajon mit akar Madeline?

Újabb rossz előérzet fogta el. Kétségtelen, hogy erőszakkal meg tudná akadályozni, hogy Madeline elhagyja őt, de az asszony talán soha nem lenne képes megszeretni megbocsáthatatlan bánásmód után.

Még gyorsabb tempóra fogta a lovát, a türelmetlenség nagyobb sebességre sarkallta.

Alig egy mérföldnyire volt Chiswicktől, amikor felismerte, hogy a vele szemben közeledő fogat a nagyanyjáé. Szándékosan jobbra ugratott és közvetlenül a kocsi útjában állt meg, verítékező ménje prüsszkölve ágaskodott fel.

Lady Haviland kocsisa először az ostorral nógatni kezdte a lovakat, mintha egyenesen át akarna hajtani Rayne-en, ám amikor csökkent köztük a távolság, minden erejét megfeszítve kapaszkodott a gyeplőbe, hogy lelassítsa a fogatot.

– Uram! – kiáltott fel a kocsis, amint Rayne oldalra kormányozta a lovát az utolsó pillanatban, hogy elkerülje az ütközést. – Tévedésből útonállónak néztem önt.

– Nyugodjon meg, Muller. Szeretnék szót váltani a nagyanyámmal.

– Haviland! – szólt ki követelőzőn egy dölyfös hang. – Mi a csudát jelentsen ez? – A grófnő leengedte a kocsi ablakát, hogy odakiálthasson neki.

– Ugyanezt kérdezhetném én is tőled, nagymama – válaszolt Rayne veszélyesen gyengéd hangon.

Mivel az idős hölgy nem tiltakozott, viszont gyanúsán méregette unokáját, Rayne kitalálta, hogy nagyanyja pontosan tudja, ő miért van most itt. Gyorsan leugrott a nyeregből és utasította Mullert, hogy forduljon meg öladysége hintójával, és térjenek vissza Riverwoodba. Majd hozzákötötte a lovát a hintó hátuljához és beszállt a nagyanyja mellé.

– Miért viselkedsz ilyen kurtán-furcsán? – kérdezte Lady Haviland fennhéjázó stílusban, a számonkérést elkerülendő.

Rayne zordan viszonozta nagyanyja gőgös pillantását.

– Azt hiszem, tudod, nagymama. Igen komoly dolgot kell megbeszelnünk, egyetértesz, ugye?

Rayne elsősorban attól félt, hogy Madeline már elmegy, mire ő Riverwoodba ér. Másodsorban attól, hogy már csomagol. Nagyanyja szerint Madeline nem utasította vissza kapásból az általa felajánlott ötvenezer fontot, sőt megígérte, hogy fontolóra veszi az ajánlatot.

Ezért, amint a fogat megállt a felhajtónál, a férfi kiugrott, visszakialtott valamit Mullernek, majd hármásával vette a lépcsőket a bejárat felé.

Amikor kinyitotta a bejáratí ajtót és berontott az előcsarnokba, rögtön a főlakájába botlott.

– Bramsley, hol van Lady Haviland? – kérdezte azonnal.

– A zöld szalonban, uram.

Zakatoló szívverése egy kissé csendesedett. Madeline tehát még itt van.

– Vigye a lovamat az istállóba – utasította Bramsley-t, ahogy elrohant mellette –, és gondoskodjon róla, hogy a nyergem mögött lévő dobozt behozzák a dolgozószobámba.

– Igenis, uram.

Amikor a szalonba ért, Madeline-t a kereveten ülve találta.

– Hála istennek – mormolta az orra alatt, s csak ekkor vette észre, hogy az asszony a tenyerébe temeti az arcát.

Madeline felnézett és meglátta őt. Arcán egyértelműen fájdalom tükröződött, ezért Rayne saját magát ostorozta.

Homályosan észlelte, hogy Freddie is ott van, de most csak a feleségére tudott figyelni.

– Rayne – óhajtotta Madeline, alig hallhatóan. – Valami baj van?

– Igen, valami nagyon nagy baj van, drágaságom – mondta halkan.

– Tudomásomra jutott, hogy a nagyanyám gyalázatos ajánlatot tett neked.

Az asszony szeméből sütött a kétségbeesés.

– Igen – suttozta.

– Remélem, nem gondolkodtál rajta.

Mielőtt Madeline válaszolhatott volna, Freddie közbe kottyantott.

– Én, fogadatlan prókátorként kimondom, a nagyanyád egy gonosz boszorkány.

– Teljesen egyetértek – mondta Rayne tömören.

Unokatestvérére ügyet sem vetve a felesége felé nyújtotta a kezét. Most úgysem hinné el, ha szerelmet vallanék neki, tehát tettekkel kell bizonyítanom, gondolta.

– Velem jönnél, édesem?

Az asszony szeme kérdően elkerekedett, szinte túl nagy volt az arcához képest, majd tétovázva felállt a kerevetről.

Rayne szó nélkül kikísérte őt nagyanyja kocsijához. Pár perce azt parancsolta Mullernek, hogy maradjon a felhajtón a kocsival, és végtelenül örült, hogy a kocsis engedelmeskedett, annak ellenére, hogy az özvegy grófnő bizonyára elbocsátással is megfenyegette régi szolgálóját.

Szélesre tárta a kocsi ajtaját és odalépett a nagyanyjához. Lady Haviland mereven ült a fogat távolabbi oldalán, hátgerince egyenes volt, ahogy előre felé bámult, és nem volt hajlandó tudomást venni unokájáról.

– Itt az ideje, hogy őszintén bocsánatot kérj a feleségemtől a szégyenletes manővered miatt nagymama.

Az idős grófnő szemmel láthatóan ideges lett.

– Nem vagyok hajlandó vitatkozni önnel a szolgálók előtt uram – jelentette ki és gögösen legyintett, hogy elküldje a kocsisát és a lovászait.

Azonban nem csupán a grófnő szolgálói voltak fültanúi a jelenetnek, vette észre Rayne, hanem Freddie is kijött a kocsihoz, Haviland két inasával együtt.

– Gondolod, hogy érdekel ki hall minket? – szólt haragosan Rayne, ügyet sem vetve nagyanyja kifogására.

Az ellentmondást nem tűrő hangtól Lady Haviland arcvonásai megváltoztak, halkan, szinte könyörögve szólalt meg.

– Rayne, hát nem érted? Én csak a te érdekedet tartom szem előtt. Szörnyű hibát követtél el ezzel a házassággal. Persze, hogy

örökösöket akartam, akik továbbviszik a Haviland címet, de nem ilyen áron.

– Nagymama... – szólt figyelmeztetően Rayne, egyre dühösebben.

Válaszul Lady Haviland halkán felsikoltott és kezét a szívére szorította. Elgyengülve süppedt a sarokülésbe, amitől Rayne-nek megcsikordultak a fogai. Már számtalanszor volt tanúja hasonló színjátéknak. Feltételezte, hogy nagyanyja ismét a szívrohamára fog hivatkozni, ezért úgy döntött felveszi a kesztyűt.

– Muller, kérem vigye Lady Havilandet egyenesen az orvosához Londonba. Pillanatnyilag túl gyenge ahhoz, hogy folytassuk ezt a vitát, ágyba kell fektetni.

Szavai a kívánt hatást váltották ki. Amint be akarta csukni a hintó ajtaját Lady Haviland hirtelen felegyenesedett ültében.

– Ne! Várj!

Rayne magához húzta Madeline-t, az oldalához szorította, mintha támadástól kívánná megvédeni. És amikor a nagyanyja gyilkos pillantást vetett az asszonyra kiterítette kártyáit:

– Ha választanom kell kettőtök között nagymama, Madeline mellett fogok dönteni. Szeretem őt és kifejezett szándékom, hogy ő marad a feleségem. Szóba se jöhet a házasság érvénytelenítése.

Érezte, ahogy az asszony teste megmerevedik. Eddig az idős grófnőt figyelte, most azonban döbbenet nézett fel a férjére.

Ragyogó szemében zavartság és kétség tükröződött, amikor hitetlenkedve suttozta:

– Te szeretsz engem?

– Jobban, mint ahogy el tudnám mondani édesem – mosolygott rá gyengéden Rayne.

Majd ismét a nagyanyjához fordult.

– Vagy elfogadod Madeline-t családtagként, vagy a továbbiakban megszakítok veled minden kapcsolatot. Addig pedig kerüld el Riverwoodot és a többi birtokaimat is.

Lady Haviland mind ez idáig konokul összeszorította állkapcsát, ám erre a fenyegetésre elernyed. Látszott, hogy komolyan veszi unokája szavait, mivel végül csak ennyit suttozott:

351• Nicole Jordan

– Nos, hát, ha ragaszkodsz hozzá... bocsánatot kérek.

– Ez még nem elég – csattant Rayne hangja. – A feleségemtől kell bocsánatot kérned.

Az özvegy grófnő szorosan összezárta a száját, elkeseredett arccal. Majd durcásan sóhajtott és megadta magát.

– Kérem, bocsásson meg Miss Ellis – vagyis Lady Haviland. Nem kellett volna beleavatkoznom a magánügyeikbe.

Rayne már épp tiltakozni készült a rosszindulatú hangsúly miatt, ám Madeline a karjára tette a kezét.

– Köszönöm, asszonyom – szólalt meg halkan. – Ha egyetért, felejtünk el végleg ezt a szerencsétlen esetet, és vegyük úgy mintha félreértés lett volna.

Lady Haviland úgy nézett rá, mintha vissza akarná utasítani a békejebbot, de végül dölyfösen bólintott.

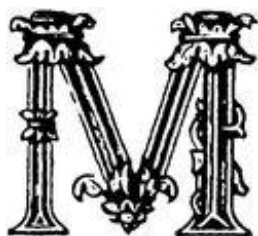
– Egyelőre ennyi is megteszi – mondta Rayne, aki nem akarta tovább feszíteni a húrt. Habár nem ilyen megállapodást szeretett volna, nagyanyja jelentős lépést tett kényszerű bocsánatkérésével, Madeline pedig szemmel láthatóan hajlandó volt meg nem történtnek tekinteni a dolgokat. Haviland szíve csordultig telt hálával felesége nagylelkűségétől.

Intett a kocsisnak és hátrébb lépett, Madeline-nel együtt. Egymást átkarolva nézték, ahogy Muller az ostorával rácsap a lovakra, és a hinto elindul.

Rayne Madeline felé fordult. Az asszony őt nézte, tekintetéből vágyakozást és reményt olvasott ki – arckifejezése pedig pontosan tükrözte
ézelmeit.

21.

Szóval erre gondoltál Maman, mikor az igaz szerelemről beszéltél. Egyetérték, valóban csodálatos.

adeline szinte nem is mert lélegzetet venni, ahogy a férjére nézett. Érezte, hogy szíve lassan, fájdalmasan dobban, miközben gondolatai és érzései elszabadultak.

– Csak nem miattam vagy ilyen szótlan? – kérdezte Rayne. Az asszony megpróbált nyelni, mert teljesen kiszáradt a torka.

– Alighanem.

Észrevette, hogy a hangja bizonytalanul megremeg. Összeszedte magát és feltette a legfontosabb kérdést, amely azóta motoszkált benne, hogy Rayne nagyanyja megtette lesújtó javaslatát.

– Komolyan gondoltad? Nem akarod érvényteleníteni a házasságunkat?

– Nemcsak, hogy nem akarom érvényteleníteni – jelentette ki a férfi –, hanem a világ végén is megkeresnélek, ha megpróbálnál elhagyni.

Ez csupán egy szokványos bók, és kizárólag a férfiúi birtoklásvágy az alapja, gondolta Madeline szédülten, de legalább van okom reménykedni, hogy meg akar tartani feleségének.

De az is lehet, hogy ezt a szerelmi vallomást a nagyanyja iránti bőszen haragja váltotta ki. Vajon tényleg elhihetem, hogy komolyan gondolta?

Rayne pillantásából megbánást és aggodást olvasott ki.

– Ha jól tudom, a nagyanyám ötvenezer fontot ajánlott fel neked, hogy érvényteleníttethesse a házasságunkat Madeline.

– Igen – suttogta rekedten az asszony.

– Megijedtem, hogy elfogadod.

Rayne megijedt? Tizedannyira sem, mint amennyire én – lefogadom! – gondolta Madeline.

– Nekem nem kell a nagyanyád pénze Rayne – rázta meg határozottan a fejét.

– Miért mondtad neki mégis, hogy megfontolod az ajánlatát?

– Azért, mert azt hittem a te nevedben tette – hogy te akarod egyezzek bele a házasságunk érvénytelenítésébe.

– Nem, egyáltalán nem is tudtam róla – rándult meg egy izom Haviland állkapcsán. – Ha tudtam volna mindent elkövettem volna, hogy megóvjalak vitriolos nyelvétől. Annyira sajnálom, drágám. Az életünkbe való beavatkozása felháborító és megbocsáthatatlan.

Az asszony egy pillanatra szorosan lehunyta a szemét és mélyen, megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Azt gondoltam, a te érdekedet szolgálja a házasságunk érvénytelenítése – suttogta. – Lady Haviland úgy véli, olyan feleséget érdemelsz, aki jól mozog a ti társadalmi köreitekben és erősíti a pozíciódat a társaságban.

– Nem érdekel a véleménye – szólt Rayne komoran. – Tudod, hogy teljesen hidegen hagy az úri társaság. Mellesleg, te tökéletesen értesz hozzá, hogyan kell bármilyen körben mozogni – az én köreimben, a nagyanyáiméban, az uralkodói körökben, bárhol.

Madeline szaggatottan szívta be a levegőt. Remény árasztotta el a lelkét. És egy halvány, épphogy éledező öröm is. Vajon átadhatja-e magát ezeknek az érzéseknek?

– Nem a társadalmi helyzetünk különbözősége az egyetlen ok, ami miatt úgy gondoltam, a legjobb lesz számodra a házasság érvénytelenítése. Lady Haviland arról is tájékoztatott, hogy egy pennyt, sem fogsz örökölni a vagyonából, ha továbbra is én maradok a feleséged.

A férfi tekintete összeszűkül.

– Szóval megpróbáltad megvédeni az örökségemet?

– Hát... Igen.

– Először is: van saját vagyonom, nincs szükségem a nagyanyáméra.

– Igazán?

– Igen. Nagyon gazdag vagyok. Nem vetted észre?

– Nem – mondta elgyengülve Madeline. – A testvéreid borzasztóan aggódtak, hogy a fiaik kiesnek nagyanyád kegyeiből. És Freddie azt mondta, Lady Haviland a vagyonával tart sakkban téged, hogy egy megfelelő házasságba kényszerítsem

– Egyáltalán nem így van. Számos, a Kelet-indiai Társaságba történt jövedelmező befektetésemnek köszönhetően csaknem olyan jól vagyok eleresztve, mint a nagyanyám, tehát nem kell feláldoznod a házasságunkat az én kedvemért.

– Ó!

– Más mondanivalód nincs?

Ami azt illeti volt, de nehezen tudta összeszedni bátorságát, mivel félt Rayne választától. Végül azonban kibökte.

– Te... tényleg komolyan mondtad? Igazán szeretsz engem?

– Abszolút komolyan – lágyultak meg a férfi vonásai. – Igazán szeretlek édes Madeline.

Az öröm szinte mellbe vágta az asszonyt. Lábai elgyengültek, teste remegett.

Mivel nem szólalt meg, Rayne közelebb lépett hozzá. Gyengéden a tenyerébe fogta Madeline arcát vigyázva, hogy ne érjen hozzá a horzsoláshoz, majd lehajtotta a fejét, mintha meg akarná csókolni...

Azonban, mielőtt még ajkuk találkozott volna, torokköszörülés zavarta meg őket. Csalódottság futott át Madeline-en, amikor eszébe jutott, hogy nincsenek egyedül; Freddie még mindig ott lábatlankodott.

– Szavamra – kiáltott fel lelkesen –, ez aztán a romantikus turbékolás. Most már tényleg örülhetsz, Madeline, a félelmeidnek semmi alapjuk sem volt.

A nemkívánatos szemtanú megjelenésére szétrebbentek, Freddie pedig egyáltalán nem zavartatva magát, tovább beszélt.

– Az a hír járja Rayne-ről, hogy ő az ideális szerető, és most magam is meggyőződtem róla, hogy a hír igaz. Kétségtelen, hogy leckéket vehetnék tőle...

– Freddie, öreg cimbora – szakította félbe élesen Haviland –, lennél szíves visszafogni magad? Akármilyen is a problémád, egy darabig várnod kell vele. Pillanatnyilag kettesben akarok maradni a feleségemmel.

– Még jó – szólt vigyorogva Freddie. – Én csak kihasználtam az alkalmat, hogy örömködjek. Már épp ideje volt, hogy behódolj a szerelemnek. Aggasztott, hogy mindig csak engem ragad el a mámor. És ne felejtse el, végül is én adtam az ötletet a választásodhoz...

– Freddie! – mordult rá Rayne.

– Jól van, jól, már itt sem vagyok! Apropos Madeline, amikor lesz egy kis idő, jusson eszedbe, hogy közbejárj az érdekemben Miss Merrywether mamájánál.

– Megteszem Freddie – ígérte meg a nő, bár most teljes figyelmét a férjének szentelte.

Rayne megfogta a kezét és ujjait az ajkához érintette.

– Ne folytassuk ezt a beszélgetést inkább benn drágám? Néhány igen intim magánügyet kell megtárgyalnunk.

Amikor Madeline beleegyezőleg rámosolygott, a férfi nagy, meleg keze rásimult a hátára és felvezette őt a ház elülső lépcsőin, magára hagyva Freddie-t, hogy előkészítse fogatát.

Benn a házban Rayne a dolgozószobájába vezette a feleségét, majd gondosan becsukta maguk mögött az ajtót,

– Hol is tartottunk?

– Ha jól emlékszem, éppen meg akartál csókolni.

Egy gyors mosoly suhant át a férfi ajkán.

– Sokkal többet is akarok annál, minthogy megcsókollak drágám. De azt hiszem, először egy szármalmas bocsánatkéréssel tartozom. Egyrészt a nagyanyám miatt, de ami még fontosabb, saját magam részéről.

Madeline palástolta csalódását és azt, mennyire vágyik Rayne megnyugtató ölelő karjai után.

– Nem kell bocsánatot kérned. Csupán az kell, hogy tudjam, szeretsz.

– Nagyon szeretlek – ragyogott fel a kék szempár. – És nem engedem, hogy elhagyj. De legalább hadd magyarázzam meg miért igyekeztem eddig ellenállni neked.

Madeline leghőbb vágya volt, hogy meghallgassa, így a kerevethöz mentek, Rayne leült és maga mellé húzta őt.

– Bevallom, mindent megpróbáltam, hogy ne szeressek beléd. Úgy terveztem, az életem további részében nem akarok a szerelemhez még csak hasonlót sem érezni.

Pillantásával fogva tartotta a nőt, aki alig várta már, hogy megtudja, mi készítette férjét a fogadalma megváltoztatására.

– Freddie említette, hogy valamikor régen átéltél egy tragikus szerelmi viszonyt, és ebből nem tudtál kigyógyulni.

– Freddie egy átkozott pletykafészek – fintorodott el Rayne.

– De igaz, amit mondott?

– Igen – habár a történetem valójában nem tragikus. Néhány évvel ezelőtt beleszerettem egy francia nőbe, aki színlelte, hogy viszonyszeret, csak hogy megmentsem arisztokrata családját az üldöztetéstől. Ám amint a családtagjai biztonságban tértek Angliába, faképnél hagyott és visszament a szeretőjéhez.

Madeline-en védelmező együttérzés futott át a vallomás hallatán.

– Bizonyára örült volt az a nő, ha bárki mást különbnek tartott nálad – jelentette ki meggyőzően.

Rayne ajkán ismét feltűnt egy apró mosoly.

– Megtisztelsz ezzel a bókkal édesem, de őszintén szólva meg tudtam érteni, hogy a szeretőjével kíván egybekelni. Ennek ellenére erősen megviselt, hogy az első, ifjúkori szerelmem rászedett és elámít. Amikor véget ért a háború, hazatértem Angliába és megfogadtam, soha többé nem engedem, hogy rabul ejtsenek az érzelmeim. – Ujja hegyével megsimogatta Madeline arcát. – De te mindent megváltoztattál drágaságom.

– Nem úgy tűnt – jegyezte meg halkan az asszony. – A házastársi eskünk kimondásától kezdve napról napra növeltél közöttünk a távolságot.

– Tudom. És nagyon bánom. Az egyetlen mentségem, hogy időre volt szükségem, míg beismertem az irántad táplált érzelmeimet.

Megfogta a kezét és összekulcsolta ujjait,

– Már jóval korábban gyanítanom kellett volna, hogy elvesztettem a csatát. Valahányszor együtt voltunk teljesen megvadítottál, és amikor távol voltam tőled, folyton rád gondoltam. A legárulkodóbb jel azonban az volt, hogy féltékenységi rohamot kaptam, amikor csak Ackerby a közeledbe jött, holott alapjában véve rendkívül higgadt természetű vagyok.

Madeline szemöldöke felemelkedett.

– Valóban féltékeny voltál?

– A legteljesebb mértékben.

Az asszony csodálkozva ingatta a fejét.

– Soha egyetlen férfit sem ismertem, aki féltékeny lett volna miattam.

– Pedig én az voltam. Örültem. Ezért is dühödtem fel annyira, amikor megtudtam, hogy Maidstone-ba indultál. Azt hittem, Ackerbyvel akarsz randevúzni.

– Valóban találkozni akartam veled, de nem ebből a célból. Megpróbáltam megmenteni az öcsémet.

– Most már tudom... de akkor túlságosan is elvakított a saját múltam. Attól féltem, a történelem megismétli önmagát, De abszurd gondolat volt téged a korábbi szerelmemhez hasonlítani. Számos vonatkozásban a közeledbe se jöhet.

– Ami a leginkább fáj, hogy annyira nem bíztál bennem, hogy azt hitted, hűtlen vagyok hozzád – nézett rá az asszony.

Rayne szeméből sütött a megbánás.

– Sajnálom, szerelmem. De ha egyszer gyökeret ver bennem a gyanakvás, a gyanúim egymást erősítik. Mentségemül megemlítem, hogy számtalan más ok is volt, ami miatt kételkedni kezdtem benned. Főleg, hogy hirtelen egészen más nő lettél, mint akit feleségül vettem.

Merészen bevetted a praktikáidat ellenem – pontosan úgy, ahogyan a korábbi szerelmem tette.

Most Madeline-en volt a bűnbánás sora.

– Ebben nem tévedtél, Rayne. Szándékosan játszottam el a csábító szirént.

– Miért?

– Mert örülden szerelmes vagyok beléd, és azt akartam, hogy viszont szeress.

A férfi tekintete rátapadt.

– Te szeretsz engem?

– Már egy jó ideje – bólintott Madeline.

A kék szemek még mélyebb színben ragyogtak.

– Hála istennek – mormolta szenvedélyesen, és még szorosabban fogta az asszony kezét.

– Ezért egyeztem bele, hogy hozzád menjek feleségül – tette hozzá Madeline –, és ezért próbáltalak minden eszközzel elcsábítani.

– Szomorúan elmosolyodott. – Milyen furcsa. Minél csábítóbb akartam lenni, annál inkább elűztelek magamtól.

Rayne halkán felnevetett, de nem értett egyet ezzel a megjegyzéssel.

– Nem mondanám, hogy elűztél. Minél csábosabb voltál, annál jobban beléd szerettem.

– Teljesen megtévesztettél.

– Saját magamat is. Csak akkor vágott mellbe az igazság az irántad való érzelmeimmel kapcsolatban, amikor Daphne húgomtól tudomást szereztem nagyanyám ármánykodásáról. Megijedtem, hogy már túl késő – hogy elfogadod az ajánlatát, mielőtt módom lenne lebeszélni róla.

– Nem hoztam volna ilyen kegyetlen döntést pusztán Lady Haviland kedvéért. Szándékomban állt, hogy Londonba utazom és beszélek veled, de nem akartam megzavarni a munkádat, hogy a régensherceg védelmére koncentrálhass. És most sem akarok. Nem kellene most Londonban lenned?

– Nem. A régensherceg pillanatnyilag biztonságban van.

359• Nicole Jordan

– Tehát sikerült megghiúsítanod az ellene tervezett merényletet?
– Alig egy órája... és utána széleseben vágattam hozzád.
– Egy percig sem kételkedtem abban, hogy megállítod őket – szolt elismerően Madeline. Megborzongott, ahogy eszébe jutottak korábbi, fájdalmas gyanúi.

– El sem tudod képzelni, mennyire megkönnyebbültem, amikor megtudtam, miért hagysz ennyit magamra Riverwoodban és jársz olyan gyakran Londonba. Attól féltem, van ott egy szeretőd.

– Nincs Madeline.

– Tegnap viszont mintha erre engedték volna következtetni.

– Gonosz dolog volt, hogy félrevezettelek. Meg tudsz valaha bocsátani? – A szemében fénylő gyengédség olyan nyílt és erős volt, hogy az asszony szinte elolvadt tőle.

– Hát persze. – Bármit meg tudnék neki bocsátani most már, hogy tudom, elnyertem a szívét, gondolta Madeline.

A férfi átkarolta a vállát.

– Még csak gondolni sem tudtam más nőre, amióta veled találkoztam.

– Igazán?

– Igazán.

Rayne szeméből forró vágy és gyengédség süttött, amitől Madeline szíve zakatolni kezdett. Most már végre megcsókol, gondolta, és előre örült.

A férfi végighúzta ujját az asszony nyakán hevesen doboló ütőéren, majd két tenyerébe fogta az arcát és hátradöntötte a fejét. Forró lélegzete cirógatta Madeline száját, majd ajkai elkezdtek játszadozni vele. Nyelve lassan behatolt, összefonódott a nőével, és érzéki játékba kezdtek.

Madeline felsóhajtott és ujjait a férfi selymes, fekete hajába fúrta. Csókja gyengéd és varázslatos volt, mámorító érzéseket ébresztett az asszonyban. Felforralt a vérét és intenzív vágyat keltett benne. Amikor végül Rayne kibontakozott, Madeline szaggatottan lélegzett. Tiltakozni akart, amiért Rayne visszavonult, de a férfi belecsókolt a hajába és szorosan magához vont a ö.

Ő pedig a vállára hajtotta a fejét.

– Még mindig nehezen hiszem el, hogy valóban belém szerettél – szólalt meg hosszú szünet után. – Hogyan történt? Közelébe se jöhettek az eddigi jelöltjeidnek. Tudvalévó, hogy nem vagyok egy szépség.

Érezte, ahogy a férfi gyengéden simogatja a tarkóját.

– Látom ki kell, hogy gyógyítsalak egy súlyos tévhitedből, drágám. Te vagy a leggyönyörűbb, a legkíváncsabb és a legkülönlegesebb nő, akit valaha is ismertem. És nagyon-nagyon szeretlek.

Nagyon-nagyon szeretlek. Lehuntya a szemét, hogy ízlelgesse a legszebb szavakat, amiket valaha is hallott,

– Képtelen voltam nem beléd szeretni – folytatta Rayne elgondolkodva. – Azt hiszem, az első találkozásunk alkalmával kezdődött, amikor megfenyegetté a pisztolyoddal.

Hangjából incselkedő irónia csendült ki, de Madeline fel sem vette.

– Az első találkozásunkkor egyáltalán nem fenyegettelek, emlékezz csak.

– Nem, a fenyegetéseidet eltetted akkorra, amikor párbajozni készültem Ackerbyvel – kuncogott Rayne. – Szerencse, hogy kedvelem az erős és harcias nőket.

Madeline elhúzódott, hogy a szemébe nézhessen.

– Úgy véled harcias vagyok?

– Az hát, még sok más becses tulajdonságoddal együtt. Kedves vagy, vakmerő, tiszteletre méltó, gondoskodó, okos, találékony... Az energikusságoddal, az éles eszeddel, az élénkségeddel, a melegségeddel, a kalandvágyaddal fogtál meg.

– Bevallom, soha nem gondoltam magamról, hogy kalandvágyó lennék – mosolyodott el a dicsérettől boldogan.

– Pedig az vagy. Több kalandban volt részem az utóbbi két hétben, mint az utóbbi két évben. Csak gondold bele. Mióta feltűntél az életemben, nem volt egy unalmas percem. De ez az, amire vágyom.

– Biztos vagy benne?

A kétség némi foszlányát érezhette a kérdésben, mivel tenyerébe fogta az asszony állát és merőn a szemébe nézett.

– Abszolút biztos, drágám. Sokkal több van benned, mint amire egy feleségben vágytam, de pontosan ezt akarom.

Amikor Madeline nem válaszolt, elveszett Rayne biztató tekintetében, a férfi végighúzta hüvelykujját az ajkán.

– Már a kezdet kezdetén mondtam neked, hogy túlságosan kishitű vagy a kinézetedet illetően.

– Való igaz, hogy mondtad, de nem hittem, hogy komolyan gondolod.

– Remélem, most már elhiszed.

– Igen – de csoda-e, ha el sem tudtam képzelni, hogy valaha megszerethetsz, amikor még a nászéjszakánkon sem maradtál velem?

– Nem, nem csoda. Ez megbocsáthatatlan volt tőlem, tudom.

Madeline összeszűkültek tekintettel nézett rá.

– El kell töltenünk még egy nászéjszakát, arról nem is szólva, hogy ezentúl megosztjuk a hitvesi ágyat.

Rayne bűnbánóan egy apró csókot nyomott Madeline ajkára.

– Egyetértek. Mostantól fogva az én ágyamban fogsz aludni. Már ma éjszakától.

Madeline elégedetten és beleegyezően sóhajtott, majd újra férje vállára hajtotta a fejét.

– Rutinos csábító vált belőled meg kell, hogy mondjam – jegyezte meg Rayne.

– Remek segítséget kaptam hozzá – mosolyodott el Madeline. – Úgy gondoltam, több „muníció” kell ahhoz, hogy megfogjak egy ilyen tökéletes férfit, mint te, így aztán megkérdeztem Arabellát és Roslynt, hogyan bolondították magukba a férjeiket. Voltak olyan kedvesek, hogy tanácsokat adtak, egy kurtizán barátnőjük pedig megtanított művészetének néhány fortélyára.

– Egy kurtizán? Tényleg? Ezt a történetet nagyon szeretném hallani.

Madeline elvörösödött, de elhatározta, hogy nem említi Fanny Irwin *Jó tanácsok fiatal hölgyeknek, hogyan fogjanak férjet* című

könyvét, és nem árulja el a csábításra vonatkozó, tőle kapott személyes instrukciókat sem.

– Majd egyszer lehet, hogy elmesélem, de most még meg akarom tartani magamnak a technikáimat. Ezen a téren túl nagy előnnyel rendelkezel.

– Rendben. Egyébként azt javaslom, mostantól fogva törekedjünk arra, hogy nyitottabbak legyünk egymással szemben. Túláságosan sok volt a titok közöttünk. Nincs helye titkoknak ezentúl, szerelmem, egyetértesz?

Ismét felemelte a fejét, hogy férje szemébe nézhessen.

– És mi van a kémkedéssel kapcsolatos titkaiddal?

– A Külügyminisztériumnak jelenleg nem nagyon van szüksége diplomáciai kémkedésre, de fontolgtatom, hogy a Belügyminisztériumnak dolgozzam. Még nem hoztam végleges döntést. Lehet, hogy túláságosan lefoglal majd, hogy Freddie-t távol tartsam a kalamajkáktól. – Ajkán széles mosoly áradt szét. – Azt hiszem, végeredményben Freddie-nek köszönhetjük a házasságunkat. Ha ő nem lett volna, soha nem találkozom össze veled azon az éjszakán a fogadóban.

A szemében bujkáló cinkos nevetéstől Madeline szíve kalapálni kezdett.

– Lord Ackerbynek is köszönhetjük, végül is – jelentette ki Madeline. – Habár gyűlölöm, hogy bármit is a javára írjak.

Rayne arca elkomorult.

– Én is. Még mindig úgy gondolom, hagynod kellett volna, hogy keresztüllőjem a párbajban. Meg is tettem volna, ha tudom, hogy zsarol téged.

– Akkor örülök, hogy nem tudtad – kuncogott Madeline.

– Tulajdonképpen meglep, hogy volt képe kikezdeni veled. De hozzám kellett volna fordulnod, amikor megtudtad, hogy bajba került az öcséd.

– Most már én is elismerem. Megígérem, hogy a jövőben így lesz.

– Remélem is. Túláságosan is önálló vagy a saját dolgaiban, drága Madeline-em. – Ajkához emelte az asszony kezét és csókokkal

becézgette az ujjait. – Látod, azért nem minden tulajdonságodért rajongok. Neked is megvannak a hibáid a jó jellemvonásaid mellett... ahogy nekem is. Nem beszélve a nagymamáról.

Rayne jókedve hirtelen tovaszállt.

– Még mindig bocsánattal tartozom a gyalázatos ajánlata miatt. És nem várom el, hogy megbocsáss neki.

– Nem lesz könnyű, de meg fogom próbálni. Nem akarom, hogy tartós törés legyen köztetek.

– Ha van is törés, csak magának köszönheti, és nagyon is jól tudja, hogyan javíthat rajta. Ha nem teszi meg, kizárom őt az életünkből.

– Ő a családod. És ebben a korban már igen nehezen tud változtatni a szokásain.

A férfi a fejét csóválta felesége nagylelkűségén.

– Mindig sikerül ámulatba ejtened.

Madeline megdermedt ettől a dicsérettől, de nem maradt ideje eltöprengeni rajta.

– Ha már a család került szóba... – mutatott masszív íróasztala felé Rayne –, látod azt a dobozt ott? Abban vannak a Haviland ékszerek, és mostantól jogosan a te tulajdonodba kerülnek.

Madeline meghatódott ettől a gesztustól; Rayne ezzel végérvényesen elismerte őt grófnőjének. Azonban az, hogy ő a grófnője, eltöprengi amellet, hogy egyben a felesége is.

– Soha nem akartam az ékszereidet, Rayne. Csak a szerelmedet.

A férfi gyengéden végigsimított keze fejével a nő arcán.

– Ez többet jelent nekem, mint valaha is el tudnád képzelni, édesem. És a szerelmedet akarom... jobban, mint bármit a világon. A hűségedet akarom, meg a bizalmadat is. Irigyeltem az öcsédet, hogy mennyire lojális vagy hozzá. De tudom, hogy ezért magamnak kell megdolgoznom.

Madeline ünnepélyesen nézett rá.

– Tudod, még mit akarok? Igazi házasságot veled, nem az eddigi érdekházasságot. Tisztában vagyok veled, hogy csupán azért vettél feleségül, mert örököst akartál, de én valódi feleséged akarok lenni.

– Nekem is minden vágyam, hogy igazi házasságban éljünk. Mit szólnál hozzá, ha új életet kezdenénk?

– Mindennél jobban szeretném.

– Akkor ezt megbeszéltük. Ettől a pillanattól fogva új alapokra helyezzük a házasságunkat.

– És a te ágyadban fogok aludni ma éjjel? – kérdezte reménykedve Madeline.

– Magától értetődik. Ahogy mondtad, elmulasztottam megadni neked a tökéletes nászéjszakát, De figyelmeztetek szerelmem, ma éjjel akarlak valóban beavatni.

Madeline a férje nyaka köré fonta a karját, hogy csókot csenjen tőle.

– Tudod, hogy mindig nehezen tudtam ellenállni neked – nevetett Haviland, majd lehajtotta a fejét és ajkát az asszonyéra forrasztotta.

Második nászéjszakájuk gyökeresen más, mint az első, nyugtázta hálásan Madeline. Azzal kezdődött, hogy édes kettesben költötték el vacsorájukat. Majd Rayne felvezette őt a saját lakosztályába.

Hálósobája elegáns, de egyértelműen férfias jellegű volt, a sötétzöld és arany színek domináltak – a masszív ágyat pedig úgy építették, hogy Rayne izmos teste kényelmesen elférjen rajta. Igaz, a kandalló tüze és a gyertyák ugyanolyan meleg ragyogást kölcsönöztek, mint amelyet Madeline rendezett meg pár nappal azelőtti együttlétükkor. De ez alkalommal a köztük vibráló vágy vonzalommal és szerelemmel volt tele, nem gyanakvással és kétkedéssel.

Továbbá, emlékezett vissza Madeline, amikor Rayne-re pillantott – aki türelmetlenül terelte be a hálósobába –, most már nem az az ártatlan, tapasztalatlan szüzlány, mint akkor, az esküvőjüket követő éjszakán. Pontosan tudta, milyen eksztázis vár rá aznap éjjel. És

ahogy találkozott a pillantásuk, kitalálta, hogy férje fejében is hasonló gondolatok járnak.

A várakozástól megremegett, amikor Rayne becsukta mögöttük az ajtót és kulcsra is zárta. Szeme mint a sötét zafír, ahogy bővölte őt. Elég volt egyetlen pillantás ezekkel a hihetetlenül gyönyörű szemekkel, és Madeline-t máris átjárta a forróság és benedvesedett a vágytól. Úgy érezte, belseje ellágyul és elgyengül, annyira kívánta a férfit. Szíve izgatottan verdesett a mellkasában, ahogy vetközni kezdett. Rayne azonban határozott kézmozdulatával leállította őt.

– Mondtam, szerelmem, ma éjjel az én dolgom lesz, hogy elcsábítsalak.

– Akkor miért nem kezdesz hozzá? – kérdezte türelmetlenül, és térdei elgyengültek.

Férje azonban szépen, komótosan szabadította meg a köntösétől és a fehérneműjétől.

Amikor végre meztelenül állt előtte, Rayne végigpásztázta a testét. Olyan közel volt hozzá, hogy Madeline érezte a ragyogó férfitestből áradó melegséget – mégsem érintette meg.

Ehelyett vetközni kezdett, tovább várakoztatva az asszonyt. Levette a kabátját, a nyakkendőjét és az ingét, majd a cipőjét, a harisnyáját és a térdnadrágját. Végül pedig – szinte egy örökkévalóság elteltével – ott állt meztelenül az asszony előtt.

A tűzfény izzó ragyogásában az asszony beitta a varázslatos látványt – az erőteljes alakot, a kemény mellkast, a hullámzó izmokat. Valójában Rayne mintha még gyönyörűbb lett volna, mint a legutóbbi alkalommal, amikor szeretkezett vele.

Olyan gyönyörű, hogy Madeline-nek elállt a lélegzete.

Alig várta, hogy megérinthesse, ám a férfi nem engedte át neki a kezdeményezést. Kezét a nő derekára téve lehajtotta a fejét.

Még ekkor sem csókolta meg, bármennyire is vágyott rá Madeline. Az ajkával csak súrolta a száját, az arccsontját, a halántékát, majd beletemetkezett a hajába.

– Azt akarom, hogy tökéletes legyen ez az éjszaka számodra – suttogetta.

Tökéletes lesz, ezt ő is tudta, ahogy a férfi mély hangja végigborzongatta a testét. Reszketett a várakozástól. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy érezze erős karjait a teste körül, a legszívesebben a bőre alá bújt volna.

A férfi azonban eltökélte, hogy lassan halad, elnyújtja a pillanatot. Laza mozdulatokkal közelített hozzá, míg a távolság elfogyott köztük. Amikor meleg, meztelen bőre Madeline testéhez simult, a nő visszatartotta a lélegzetét. Rayne még közelebb húzta magához. Ölelésének erotikus érzése – kidolgozott izmai, a nő hasát csiklandozó, duzzadó férfiassága – egyre fokozta a Madeline belsejében felgyült fájdalmas sóvárgást, még mielőtt Rayne felemelte volna a kezét, hogy provokatívan izgatni kezdje a kebleit. Mellbimbói azonnal megkeményedtek a férfitenyér érzéki becézgetésére.

Visszafojtott egy sóhajt, de önkéntelenül is előbbre nyomta melleit, a férfi felfedező ujjainak.

– Olyan édes – mormolta Rayne rekedten –, olyan gyönyörű.

Válaszul kéjesen felnyögött, és hátrahajtotta a fejét, hogy a férfi jobban hozzáférhessen az ajkaihoz.

A hüvelykujjak perzselő köröket rajzoltak a mellbimbók körül, közben Rayne újra lehajolt és lángoló csókokkal borította a nyak ívét. Az élvezettől fájdalom nyilallt Madeline lába közé és az ágyéka mélyébe.

Kezével Rayne vállába kapaszkodva nyöszörgött. A férfi szája mohón zárult össze az ágaskodó mellbimbó felett, bársony-nyerseségű nyelvvel végigsúrolta.

A testén átcikázó érzés olyan fantasztikusan intenzív volt, hogy térdei megrogytak.

A férfi egy darabig a melleivel foglalkozott, szívta, izgatta, kínozta őket. Végül mindkét karjával szorosan átölelte őt, és még közelebb húzta magához.

Forróság és éhség árasztotta el hatalmas hullámokban. Kívánta Rayne-t, hogy csillapítsa a combjai között és lüktető melleiben érzett édes fájdalmat.

A megkönnyebbüléstől csaknem sírva fakadt, amikor a férfi felemelte, és lábait a csípője köré fonta, magához láncolva őt.

Az ágyhoz vitte, letette a selyem lepedőkre és melléfeküdt. Szeme izzott, ahogy összesimult meztelen testük, engedte, hogy Madeline érezze forró bőrét, kökemény hímtagját.

A nő felemelte karját és férje nyaka köré kulcsolta, fejét lehúzta magához. Testük tökéletesen összefonódott, de most még csak az ajka – annak íze, puhasága, melegsége – dobogtatta meg hevesen a szívét.

A férfi csókja bensőségesen fedezte fel a száját, s ezzel csodálatos, sóvárgó gyengeséget keltett minden porcikájában. Amikor végül visszahúzódott, Madeline mélyen a szemébe nézett. Égő tekintetét lágy mosollyal viszonzta, amint ujjai végigvándoroltak az ajkán.

– Nincs rá szó, mennyire gyönyörűnek talállak – mormolta Rayne.

Ujjhegyével végigsimított a nő arcán, szinte elviselhetetlen gyengédséggel.

– Fantasztikusan szép vagy nekem Madeline, de a szépséged belülről is és kívülről is ered. Izgató és hihetetlenül felkavaró vagy. Már az is gyönyört okoz, ha látlak, hatalmas öröm a veled való együttlét, és az a tudat, hogy a feleségem vagy.

Madeline tudta, hogy Rayne minden eszközzel a szerelmét kívánja bizonyítani, és heves fájdalom keletkezett a torkában.

Rayne megfogta a kezét és a szívére tette.

– Egyetlen más nő sem tudott soha ennyire kielégíteni, és senkivel sem éreztem ennyire egynek magam, édesem. Te vagy minden, amit valaha is akartam, amit valaha is akarhatnék. Annyira kellesz, mint a levegővétel...

Ezután hosszú ideig nem szólalt meg újra. Madeline lélegzete is elállt, ahogy igyekezett ő is bizonyosságát adni, mennyire szereti Rayne-t.

A teste lüktetett, remegett a vágytól; nőisége teljesen átnedvesedett, alig várta, hogy egyesüljön Rayne kemény hímtagjával. Végül a férfi meztelen ágyékához húzta Madeline kezét,

ő pedig a síkos nyíláshoz csúsztotta ujjait. Az asszony rekedten felnyögött és ívben megfeszítette a hátát.

Bőre égett, ahol a duzzadó férfiasság hozzáért, ahogy próbált beférkőzni nőisége rejtekébe. Amikor a férfi selymes makkja behatolt remegő kelyhébe, Madeline hosszú, ziháló lélegzetet vett, miközben érezte, hogy a vastag pénisz egyre beljebb csúszik a testében.

Rayne lassan haladt előre, csak részben húzódott vissza, majd újra beljebb döfött és egészen tövig csúsztotta be férfiasságát.

A nő felnyögött, amikor megérezte, hogy teljesen betölti őt.

Gyanította, hogy Rayne-t is csaknem annyira elragadta a fantasztikus kép, mint őt. Érezte, hogy a férfiban is vibrál a feszültség, és tudta, hogy szenvedélytől csillogó szemében az ő saját szenvedélye tükröződik vissza.

– Gyönyörűség – suttogta újra Rayne vágytól rekedten, ahogy mozogni kezdett benne.

Madeline a férfi teste köré fonta a lábait, szorosan tartotta, s egyre igyekezett, hogy még mélyebben fogadja be testébe, miközben kimondta a szívét betöltő szavakat:

– Szeretlek, Rayne... olyan nagyon...

Válaszul a férfi szemei felragyogtak. Keze megmarkolta a nő fenekét, felemelte a csípőjét, hogy összeérjen az övével, és hatalmas, forró falloszát még mélyebbre vezette.

– Én is szeretlek, édes, drága Madeline – zihálta.

Az asszonyt elfogta a sírás a vallomás szépségétől. Aztán zokogásban tört ki a mámorító érzéstől, amit Rayne keltett benne elsuttogott ígéreteivel, gyengéd érintéseivel, tovább fokozva eksztázisát.

Madeline ekkor már érezte a férfi sürgető késztetését. Légzése hangos és ziháló lett, simogatása erélyesebb, a szája szenvedélyesen csapott le az övére és egyre gyorsult mozgásának ritmusa.

Amikor egy újabb gyönyörteli zokogás szakadt fel Madeline torkából, Rayne csókjai egyre durvábbá, követelőzőbbé váltak. Simogatása is olyan szenvedélyes lett, amilyen erővel kulcsolódtak

karjai Madeline teste köré, szinte összetörve minden csontját. Érezte a férfi ajkán a vágy ízét, az érzéseit, a szenvedélyét.

Ölelésének hevedése néma szerelmi vallomás volt, ezt Madeline teljes bizonyossággal tudta.

Az asszony szíve majd kiugrott a mellkasából, úgy csókolta vissza, mintha a lelki üdve múltott volna a sürgető követelésére adott választól.

Mostanra már szilaj, tüzes szenvedély tombolt közöttük. Madeline lelkesen viszonzta Rayne testének kemény dőféseit, a férfi nyelve pedig ugyanolyan nyugtalan ütemben mozgott, ahogy újra és újra a szájába hatolt.

A köztük keletkezett feszültség már elviselhetetlenné vált. Amikor a mindent elsöprő izgalom kitört az asszony testében, felkiáltott; kiáltását szinte ugyanabban a pillanatban követte a Rayne torkából feltörő nyers hang. A szerelem és a gyönyör tűzviharában egyesültek, a férfi ajka beitta Madeline vad sóhajtásait.

Az eksztázisban még sokáig összefonódott a testük. Egy idő elteltével Rayne keze simogatni kezdte Madeline nyakát, hogy lecsendesítse lüktető érverését, közben pedig leheletfinom csókokat hintett az arcára.

Ezután lehengeredett róla, magához húzta és átölelte őt.

A nő kimerülten nyúlt el mellette, fejét a vállán nyugtatva, szinte képtelen volt felfogni, mekkora örömet érez. Mellkasa sajgott a szerelem teljességétől. Második nászéjszakájuk elhálása nemcsak házassági esküjük megerősítése volt, hanem lelkük egybeforrásáé is.

Most már valóban Rayne felesége vagyok, akit dédelget és akit szeret, mondta magában Madeline.

És ő is örülten szerette a férfit – birtokolni vágyó, védelmező, hős lovagját; a veszélyes urát, aki átnyújtotta neki a szívét, hogy vigyázzon rá és őrizze meg.

Hatalmas, elégedett sóhajjal simult hozzá, és csókolta férje meztelen bőrét. Vonzalmának eme kinyilvánításától Rayne is izgalomba jött.

– Remélem – mormolta rekedten –, hogy a mai éjszaka után soha többé nem vonod kétségbe, mennyire különleges vagy nekem és mennyire szeretlek.

Madeline önkéntelenül elmosolyodott a boldogságtól. Most már nem kételkedett Rayne érzelmeiben.

– Be kell vallanom, elég jó munkát végeztél, hogy meggyőzz.

– Ez neked csak „elég jó”? – emelte fel Rayne Madeline állát, hogy a szemébe nézhessen.

– Hé, feleség, van róla fogalmad, mennyire szeretlek?

– Most már kezdem megérteni – válaszolt az asszony őszintén. Tudta, hogy Rayne szerelme ugyanolyan forró és szenvedélyes, mint amilyen az ő lelkét égeti.

Ennek ellenére provokatívan összecsuicsörítette ajkát, ahogy karját férje nyaka köré fonta.

– De azt hiszem, még ennél is meggyőzőbb bizonyítékra vágyom, kedves férjem. Mutasd meg hát újra!

Csábító kihívására Rayne halkán felnevetett és közelebb hajolt, hogy birtokba vegye az asszony ajkát.

– Örömmel mutatom meg újra. Csak várd meg, míg visszanyerem az erőm a mostani megsemmisítő szerelmi csörte után.

Epilógus

Borzasztóan hiányzol Maman, de tudom, most örülnél, hogy megtaláltam szívem másik felét.

London, 1817. november

ayne alig tudta felfogni, hogy egyszerre érez gyönyört és elégedettséget. Gyönyört, mivel az esős délután java részét a feleségével való szeretkezéssel töltötte, majd a kimerültségtől álomba merült. És elégedettséget, mert boldogságukra a bábaasszony megerősítette, Madeline gyermeket vár.

Felesége még békésen szendergett, szerelmesen a karjába simulva. Az eső elállt, így a londoni hálósobájukban teljes békesség honolt.

Óvatosan megsimogatta Madeline meztelen hasát, hogy érezze buja, meleg testét. Öröm járta át a gondolatra, hogy magja az asszony méhében növekszik.

Kissé odébb hengeredett, majd felkönyökölt, hogy jobban lássa őt. Most még szebben ragyog, állapította meg, és csodálta finom és tiszta bőrét.

Hogyan is gondolhatta róla valaha is, hogy jellegtelen? És mikor kezdte őt szépségnek látni? Talán már a kezdetektől. Azonban nemcsak a szépsége ragadta meg. Madeline felizgatta, megérintette, felkavarta.

És az utóbbi hetek során, mióta bevallották egymásnak szerelmüket, külön ügyelt arra, hogy tetteikkel is bizonyítsa, nemcsak szép szavakkal, mennyire gyönyörűnek látja, milyen sokat jelent neki.

Feltett szándéka volt, hogy eloszlassa az asszony minden kételyét. Madeline számára még mindig új volt a szerelem, ezért szüksége volt rá, hogy gyakran megerősítse érzelmei felől. Hitvesi ágyukban azonban egyre nagyobb önbizalmat mutatott, ösztönösen beletanult az elbájoló csábító szerepébe.

Felesége szenvedélye csodálatos ajándék volt, ám Rayne szívét leginkább az energikussága ragadta meg. Napról napra egyre nagyobb szüksége volt az asszonynya.

Egy rakoncátlan fürtöt simított ki Madeline arcából, ujjai a puha, selymes bőrön vándoroltak. Kétségtelen, hogy váratlan kincsre lett Madeline személyében. Vibráló, dinamikus nő volt, aki élvezte az életet. Neki köszönheti, hogy újra értékelni tudja a szerelmet, felmelegítette a szívét, és betöltötte a lelkében lévő űrt. Most már elképzelni sem tudja, hogyan gondolhatta valaha is, hogy képes nélküle élni.

Szenvedélyesen, halálosan szerette.

Gyengéd cirógatásával végül elérte a kívánt hatást: az asszony felébredt. Álomittasnak látszott, és rendkívül kíváncsi volt, ahogy lassan a férje felé fordult és felnézett rá.

És mintha megérezte volna a gondolatait, bágyadtan, kielégülten mosolygott rá, szemében fénylett a tiszta szerelem.

Rayne érezte, hogy szíve dübörögni kezd a mellkasában. Nem vágyott másra, minthogy minden nap láthassa ezt a csodálatos mosolyt, és Madeline nevetése aranyozza be hátralévő életét.

– Nem akartam elaludni – dünnyögte. – Te vagy a hibás, kedves férjurar. Féktelen férfierőddel teljesen tönkretesz egy ilyen tapasztalatlan nőt, mint én.

Rayne halkan felnevetett és ujjával végigsimított Madeline ajkán, melyre azonnal megkapta a várt választ: az örömteli mosolyt.

– Egyáltalán nem vagy tapasztalatlan, drágám. És inkább magadat hibáztatod azért, mert elaludtál. Minden érzékszervem kimerítetted ma délután. Soha nem fogok rendbe jönni.

Madeline mosolya érzékenyen ragyogott, Rayne közelebb hajolt. Amikor ajkaik már majdnem összehatók, látta, hogy az asszony szeme elhomályosul, tekintetéből süt a forróság.

Egy hosszú, gyönyörteli pillanatig mintha megadta volna magát... ám ezután tenyerét Rayne meztelen mellkasának feszítette és kényszerítette, hogy kibontakozzék a csókból.

– Rayne... Will Stokes hamarosan megérkezik, megfeledkeztél a találkozótokról?

– Nem, dehogy.

– Botrányos lenne, ha itt találna minket az ágyban heverészve fényes nappal.

– Meg tudná érteni.

– Komolyan beszélek, Rayne...

A férfi végül egy utolsó, hosszú csókkal kapitulált.

– Rendben, ha ennyire ragaszkodsz hozzá.

Felsegítette Madeline-t az ágyból, bár a mosakodás és az öltözködés nem ment zökkenőmentesen, mivel gyakori csókolózással és öleléssel szakították meg.

Azonban örömteli sóhajtásaiból világosan látszott, hogy az asszony nem bánja.

Amikor Rayne segített bekapcsolni köntöse hátulján a kapcsokat, nem tudta megállni, hogy becsúsztassa a kezét és megsimogassa Madeline enyhén domborodó hasát.

Gyengéd érintésére az asszony ismét elégedetten felsóhajtott.

– Még mindig félelmetes a számomra, hogy milyen gyökeresen megváltozott az életem – mormolta. – Két hónapja álmomban sem gondoltam volna, hogy egy szeretni- és dédelgetni való, csodálatos férjem lesz, azt meg végképp nem, hogy tőled várok majd gyermeket. A szívem csordultig tele boldogsággal Rayne!

– Az enyém is, szerelmem.

– Úgy tűnik, a boldogság mostanában gyakori vendég. A nagyanyád keményen küzdött ellenem, de remélhetőleg megőrül majd, ha megtudja, hogy hamarosan lesz egy örökösöd. És te is

megnyugodhatsz, mivel egy darabig nem kell a gyereknemzéssel fáradoznod.

Rayne mosolyogva belecsókolt az asszony hajába.

– Nagy munka volt, szerelmem, az egyszer biztos.

Madeline halkan felnevetett.

– Gerard is megtalálta a boldogságot, hála neked. Lynette szülei fiukként szeretik őt. És ki gondolta volna, hogy Freddie meg éppen egy megfelelő fiatal hölgy iránt lobban szerelemre, és ezzel az apjának is örömet szerez?

Rayne ajka mosolyra húzódott, mikor arra gondolt, hogy hebehurgya unokatestvére bevez a házasság révébe. Valóban rengeteg változás történt az utóbbi két hónapban, amióta összetalálkoztak Madeline-nel.

– És mind a három Loring lány repes a boldogságtól, amióta férjhez mentek – folytatta gondolatmenetét Madeline. – Talán Lily a legboldogabb közülük.

A legfiatalabb Loring lány nemrégiben tért vissza násztújárói férjével, Claybourne márkijával. Lilyt tüstént bemutatták Madeline-nek, és igen hamar összebarátkoztak.

– Örökké hálás leszek Arabellának és Roslynnak – tette hozzá őszintén Madeline –, amiért segítettek, hogy elnyerjem a szívedet. És természetesen Fannynak is.

– Túl sok jelentőséget tulajdonítasz nekik, édesem.

– Nem hiszem. Fanny tanácsai felbecsülhetetlenül fontosak voltak ahhoz, hogy tudomást vegyél rólam.

Rayne egyáltalán nem lepődött meg, amikor megtudta a kurtizán nevét, aki megtanította Madeline-t mestersége trükkjeire. Az viszont roppant meglepte, hogy Fanny Irwin egy másféle pályára adta a fejét, rémregényeket kezdett írni. Első művét nemrégiben adta ki névtelenül, s már rengeteg példány kelt el belőle, és irodalmilag is értékesnek tartják.

– Most már csak Tess Blanchard-ért aggódom – vallotta be Madeline, és hangja szomorkássá vált. A legnagyobb meglepetésként robbant, hogy Tess-t kompromittáló helyzetben találták egy, a

szomszédságban lakó herceggel, ezért a férfi – a világra szóló botrány elkerülése érdekében – feleségül vette őt.

– Tess szerelmi házasságra vágyott – szólt megrökönyödve Madeline –, a frigyük azonban távol áll ettől. Úgy látszik, erős fizikai vonzódást éreznek egymás iránt, a köztük izzó szikrákból ítélve. Remélem, Fanny neki is segít majd, ahogy nekem.

– Talán bízd rájuk a saját problémáik megoldását – ajánlotta kedvesen Rayne.

Madeline már éppen ellenkezni akart, amikor meghallotta, hogy egy hintó lassít az utcájukban. Az ablakhoz lépett és felismerte az özvegy Haviland grófnő fogatát.

Gyomrában görcs keletkezett a gondolatra, hogy újra találkoznia kell félelmetes ellenségével.

– Gondolom, a nagyanyád az állapotomra vonatkozó üzenetedre akar reagálni – jegyezte meg.

Rayne tegnap udvariasságból küldött idős rokonának egy rövid üzenetet, melyben tudatta, hogy Madeline valószínűleg anyai örömek elé néz. A legutóbbi riverwoodi látogatása óta, amikor is heves vitába keveredtek, nem találkoztak Lady Havilanddel.

– Én is úgy vélem. Majd meglátjuk.

Rayne ráérősen befejezte az öltözködést, Madeline még kevésbé igyekezett sietni. Mire lementek, Lady Haviland már várta őket a szalonban.

Az idős grófnő azonnal felállt, ahogy beléptek. Meglepetésükre arckifejezése bizonytalan volt, mintha félt volna a fogadtatástól. Ennek ellenére olyan tüzetesen mérte végig Madeline-t, hogy az elvörösödött.

– Úgy tudom, ilyenkor gratulálni szokás – jelentette ki Lady Haviland hűvösen, de korántsem olyan ellenségesen, mint ahogy Madeline számított rá.

– Az attól függ – felelte Rayne –, hogy felhagytál-e szegyénteljes ármánykodással. Utasítottam a személyzetet, hogy addig ne bocsássonak be ide, míg nem vagy hajlandó a megfelelő módon

bánni Madeline-nel és befogadni őt a családba. Biztosan meggyőzted Walterst, hogy hajlandó vagy erre.

– Igen – harapta be ajkát az idős grófnő.

Haviland arckifejezése továbbra is rideg maradt, és védelmezően átkarolta Madeline vállát.

– Mit igen, nagymama?

– Azért jöttem, hogy üdvözljem a feleségedet a családjukban.

– A feleségem neve Madeline, nagymama – dörrent rá türelmetlenül Rayne a még mindig kelletlen hangnem miatt. – És a szemébe is megmondhatod, mivel itt áll előtted.

Egy pillanatig küszködés látszott a grófnő dölyfös vonásain, de hirtelen, mintha összeomlott volna belső ellenállása.

– Rendben van – szólalt meg, bűnbánóan elbájoló hangon, és Madeline szemébe nézett. – Isten hozott a családjukban, Madeline. Tévedtem, amikor annyira utálatosan viselkedtem veled, és töredelmesen bocsánatot kérek tőled. Őszintén remélem, hogy új lapot nyithatunk a kapcsolatunkban.

Az asszony meghökkent ölédisége kedvességétől, Rayne-re pillantott, majd ismét a nagyanyjára.

– Hát persze, asszonyom. Én is nagyon szeretném.

Lady Haviland rendkívül megkönnyebbült,

– Köszönöm, drágám. És most, ha nem bánjátok, leülök. A szívem meglehetősen gyenge, mint tudjátok.

Madeline észrevette, hogy Rayne arcán mosoly fut át, ahogy odalépett és segített leülni nagyanyjának a kényelmes karosszékre.

– A bocsánatkérésed helyénvaló volt, nagymama, szinte örömteli. Azonban a betegséged miatti együttérzésünkre ne számíts, ez már régi nóta. Az orvosaid szerint a korodhoz képest igen jó az egészséged. Megérheted még az összes dédunokád világrajövetelét.

– Ebben kételkedem – mormolta ölédisége –, főleg, ha továbbra is ennyire szófogatlanul viselkedsz.

Rayne a szemöldökét ráncolta, mire nagyanyja megfogta a kezét.

– Bocsáss meg, fiam, nem veszekedni jöttem. Teljesen őszintén mondom, hogy már nem ellenzem a házasságodat. Azt reméltem, jól

nőülsz és lesz egy örökösöd, hogy a botrányos életű nagybátyád ne tarthasson igényt a grófi címre. De most már sokkal inkább azt akarom, hogy boldog légy. És Daphne azt mondja. Madeline nagyon boldoggá tett téged, és kétségtelenül igen jó anyja lesz a gyerekeiteknek.

– Rendkívül boldoggá tett, nagymama – erősítette meg Rayne. – De nem igazán fogsz örülni, ha elmondom, hogy folytatom a munkát a korábbi hivatásomban.

Elfogadott egy különleges ügynöki állást, melyben a főnöke Sidmouth vikomt, a belügyminiszter lesz. Feladata, hogy védje az országot és polgárait a belső fenyegetésektől.

Madeline nagyon örült, hogy Rayne speciális képességeinek megfelelő célt talált, hiszen mindig is a legfontosabb volt számára, hogy másokon segítsen. Végére is, bátorsága, együttérzése és erős igazságérzete miatt is szerette meg ennyire.

Rayne bejelentésére Lady Haviland szemmel láthatóan igyekezett visszafogni magát.

– Ezen a téren is megváltoztattad az elképzeléseimet, Rayne. A régensherceg maga mondott köszönetet nekem, és dicsérte a Koronának nyújtott bátor szolgálataidat, és tudod, hogy a régensherceg véleményére sokat adok. Ami azt illeti, nagyon büszke vagyok rád, fiam.

Amikor Rayne lehajolt, hogy megcsókolja nagyanyja arcát, a grófnő kissé megmerevedett ettől a gyengéd gesztustól, majd szélesen rámosolygott.

– Meg kell, hogy mondjam, rendkívül örülök, hogy megtaláltad a boldogságot a házasságodban. Isten a tanúm, hogy én magam sohasem voltam boldog a nagyapáddal, aki csupán a vagyonomért vett feleségül.

Az emlék hatására szorosan összezárta ajkát, majd ismét Madeline-hez fordult.

– Te egyáltalán nem vagy pénzsóvár, ahogy korábban hittem, különben elfogadtad volna a vagyont érő ajánlatomat. Azt hiszem, ez valamelyest bizonyítja, hogy szereted az unokámat.

– Valóban szeretem őt, Lady Haviland. Mérhetetlenül.

– Ha így van, mindenképpen méltó vagy hozzá. És a kinézeted is előnyösen javult, hogy divatosabb ruhákat viselsz. Ha abbahagynád végre a tanítást abban a plebejus iskolában, enyhébb lelkifurdalással tudnálak bemutatni a köreimben.

– Nagymama... – szólt rá Rayne figyelmeztetően, ám Madeline csupán mosolygott. Az ő élete is olyan teljes, mint Rayne-é, tanítja és terelgeti a szorgalmas tanulókat a Freemantle Akadémián, formálja gondolkodásmódjukat, és elsajátíthatják a fiatal hölgyek helyes viselkedéséhez elengedhetetlen szokásokat.

A legteljesebbé azonban akkor válik majd az élete, ha saját gyerekei lesznek.

– Ó, rendben – adta meg magát dühösen öladysége.

Ekkor Walters jelent meg a szalon ajtajában és udvariasan megköszöri a torkát.

– Mr. Stokes megérkezett, uram.

Rayne felvonta egyik szemöldökét Madeline felé, s az asszony rögtön tudta, hogy nem szívesen hagyja magára idős rokonával.

– Csak menj, intézd a dolgaidat Mr. Stokesszal, drágám – bízta az asszony. – Lady Haviland és én kihasználjuk az alkalmat, hogy még jobban megismerkedhessünk egymással.

Férje habozott, majd bólintott.

– Bocsáss meg, nagymama, de igen fontos dolgom van.

Megfogta Madeline kezét és kivezette őt a folyosóra.

– Biztos vagy benne, hogy el tudod viselni, ha kettesben maradsz vele? – kérdezte, amint az ajtó becsukódott mögöttük.

– Biztos. Nem hiszem, hogy a nagyanyád megpróbál belém kötni, mivel megfenyegetted, hogy akkor kizárod őt az életedből. De még ha nem is őszintén mondta, hogy befogad a családba, remélem, valamikor sikerül megnyernem őt.

– Még mindig fantasztikus dolognak tartom, hogy hajlandó vagy megbocsátani neki. Jóval nagylelkűbb vagy, mint én valaha is képes lennék.

– Meg tudok bocsátani neki – mosolygott Madeline –, mivel a szíve mélyén szeret téged, és azt akarja, ami neked a legjobb. És gondolj csak bele, köszönettel tartozunk neki is. Hiszen ő szorgalmazta, hogy keress magadnak feleséget. Máskülönben soha nem lettél volna rákényszerítve, hogy érdekházasságot köss, és engem vegyél el.

– Egyáltalán nem érdekházasság a miénk, a legnagyobb örömömre és megkönnyebbülésemre. Szerencsére nagyon ínyemre van ez a kihívás.

– Nekem is – nevette el magát Madeline. – Abszolút elégedett vagyok, hogy egy korábbi mesterkém a férjem, bárki mást túl unalmasnak és sótlannak találtam volna.

– Teljesen megszéllíditettél, drágám. De azt hiszem, nagyobb dicséretet érdemelnék, amiért voltam olyan okos, hogy téged választottalak.

Madeline Rayne mellkasára tette a kezét, érezte erős, ritmusos szívverését.

– Végtelenül hálás vagyok, hogy engem választottál, drága férjem. Megmentettél a sanyarú vénkisasszony-léttől.

– Te pedig, édes Madeline, megmentettél attól, hogy az életem unalmas és gyötrelmes legyen. Ami mi ennél is sokkal fontosabb: attól is, hogy szerelem nélkül kelljen leélnem az életem.

Az asszony a fejét ingatta.

– Csodaszámba megy, hogy átvészeltük különböző rokonaink és ismerőseink mesterkedéseit és ostobaságait – az öcsémét, Ackerbyét, a nagyanyádét, sőt Freddie-ét is.

– Tudom – ölelte szorosan magához Rayne. – És most, sajnos elszólít a kötelesség.

Lord Sidmouth kérte a segítségét egy új esethez, és ő Will Stokest hívta ismét társául. A két férfi már javában tervezte az új hadműveletet.

– Will vár – emlékeztette Madeline.

Rayne azonban addig nem indult el, míg egy hosszú szenvedélyes csókot nem váltott feleségével.

És amikor végül kibontakoztak az ölelésből, az asszony önként küldte el őt. Bár nagyon fogja hiányolni, míg távol jár, biztos volt benne, Rayne mindig hozzá tér majd haza.

Szíve repesett a boldogságtól, ahogy jóképű, magas férje után nézett.

Majd megfordult, hogy visszamenjen a szalonba az özvegy grófnőhöz. Előbb-utóbb meg fogja nyerni Lady Havilandet. Bőséges tapasztalattal rendelkezik, hogyan kell bánni a házsártos, idős úrinőkkel – Rayne nagyanyja sem kivétel. Különösen, ha megadja neki az annyira áhított örökös.

Azt kívánta, bárcsak imádott anyja is itt lehetne, hogy magához ölelje első unokáját.

Kinyitotta a szalon ajtaját, megállt, és leküzdötte a torkában érzett éles fájdalmat, mert tudta, édesanyja békében nyugodhat.

– Nem kell többé aggódnod a gyermekeid miatt, Maman – suttogta. – Gerard és én nem is lehetnénk ennél boldogabbak.